

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

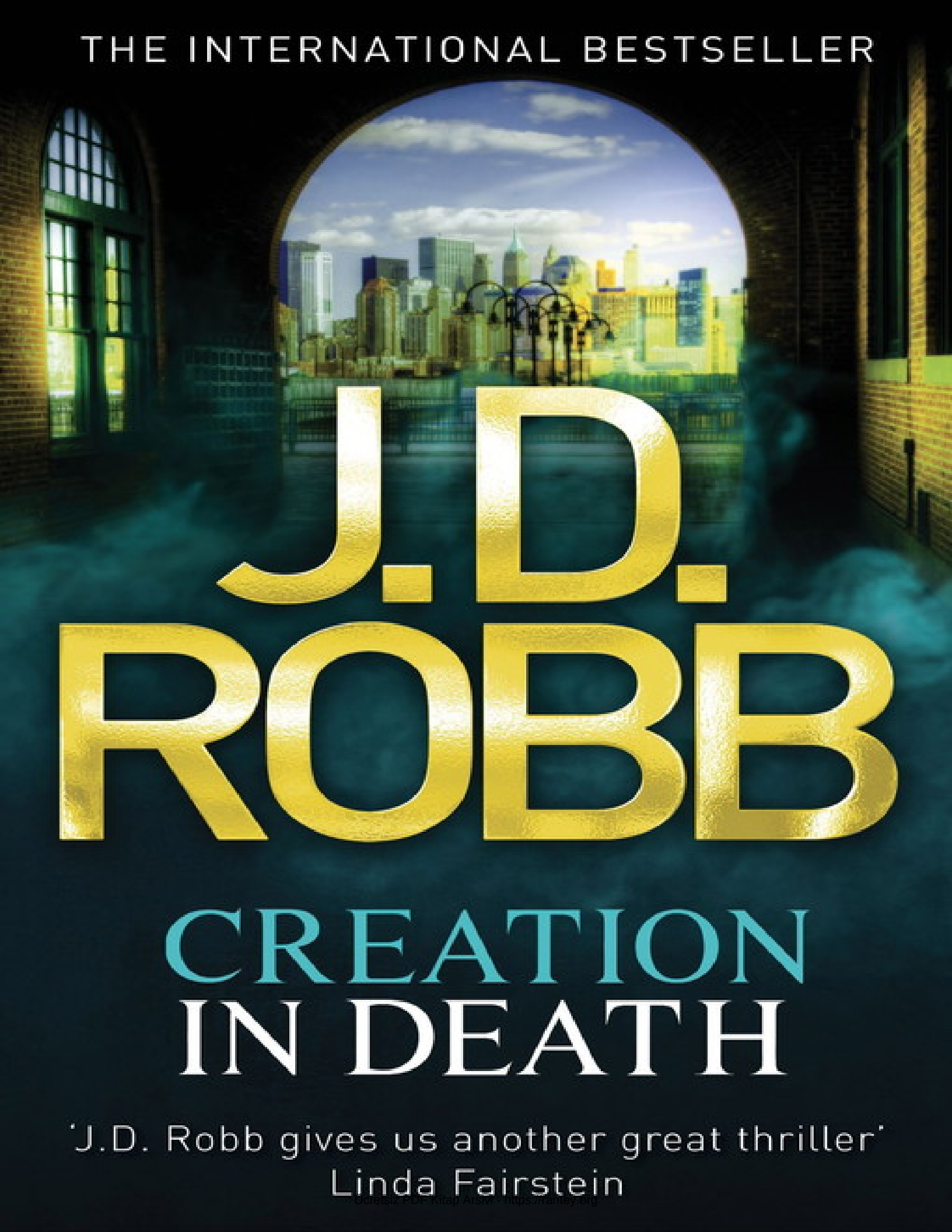
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

The background of the book cover features a large, arched window in a brick building. Through the arch, a city skyline, likely New York City, is visible under a blue sky with scattered clouds. In the foreground, inside the building, there are some dark, ornate street lamps and a railing. The overall lighting is warm, with a golden glow emanating from the city scene.

J.D. ROBB

CREATION IN DEATH

'J.D. Robb gives us another great thriller'
Linda Fairstein

©2015 PDF-Kitap Arşivi <http://www.pdfkitap.org>

ÖLÜMDE YARATILIŞ

J. D. ROBB

G. P. PUTNAM'S SONS

NEW YORK

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde Ölümsüz
Ölümde Kıyamet
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Gece
Yarısı
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Ara
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde
Bölünmüş
Ölümde Vizyon
Ölümde Hayatta

Kalan Ölümdə Köken

Ölümdeki Hafıza
Ölümde Doğmak
Ölümdeki
Masumiyet

NORA ROBERTS TARAFINDAN YAZILAN BAŞLIKLAR

Dürüst
Yanılsamalar
Özel Skandallar
Gizli
Zenginlikler
Gerçek
İhanetler
Montana
Gökyüzü Ateşte
Doğanlar Buzda
Doğanlar
Utanç İçinde
Doğmak Hayal
Kurmaya Cesaret
Etmek
Rüyayı Tutmak
Rüyayı Bulmak
Sığınak Homeport
Deniz
Süpürdü
Yükselen
Gelgitler
Inner Harbor
The Reef

River's End
Carolina Moon
Güneşin
Mücevherleri
Ayın Gözyaşları
Denizin Kalbi

Villa
Midnight
Bayou'nun
Kalbinden
Havada Dans Edin
Gök ve Yer Ateşle
Yüzleşin
Üç Kader
Chesapeake Mavisi
Birthright
Işığın Anahtarı
Bilginin Anahtarı
Cesaretin Anahtarı
Kuzey Işıkları
Mavi
Dahlia
Siyah Gül
Kırmızı
Zambak
Blue Smoke
Angels Fall
Morrigan's Cross
Dance of Gods
Valley of Silence
High Noon

NORA ROBERTS VE J. D. ROBB TARAFINDAN

Hatırla Ne Zaman

G. P. PUTNAM'S SONS

Publishers Since 1838 Penguin Group tarafından yayımlanmaktadır Penguin Group (USA) Inc, 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD - Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.) - Penguin Books Ltd, 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere - Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi-110 017, India - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, New Zealand (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, South Africa

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Telif Hakkı © 2007 Nora Roberts
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen katılmayın veya Yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığını teşvik etmek. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Robb, J. D.

Ölümde yaratılış / J. D. Robb.

s. cm.

ISBN: 978-1-1012-0720-8

1. Dallas, Eve (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Polis- New York (Eyalet)-New York-Kurgu. 3. New York (N.Y.)-Kurgu. 4. Polis Kadınları-Kurgu. I. Başlık.

PS3568.O243C74 2007 2007008809
813'54-dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Her ne kadar yazar, aşağıdaki hususları sağlamak için her türlü çabayı göstermiş olsa da
Yayınlandığı tarihte doğru telefon numaraları ve internet adresleri, ne yayıncı ne de yazar hatalar veya yayınlandıktan sonra meydana gelen değişiklikler için herhangi bir sorumluluk kabul etmez. Ayrıca, yayıncının yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya bunların içeriği üzerinde herhangi bir kontrolü yoktur ve sorumluluk kabul etmez.

Ah! Saat her zaman yavaş;
Düşündüğünden daha
geç.

-ROBERT W. SERVICE

Ve müzik ölümlülerin
üzerine döküyor
muhteşem
küçümsemesini.

-RALPH WALDO EMERSON

ÖLÜMDE YARATILIŞ

İçindekiler

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Sonsöz

PROLOGUE

ONUN İÇİN ÖLÜM BİR MESLEKTİ. ÖLDÜRMEK SADECE BİR EYLEM DEĞİLDİ bir amaç için bir araçtı. Kesinlikle anlık bir dürtü ya da kazanç ve şan için bir yol değildi.

Ölüm kendi başına her şeydi.

Kendini geç olgunlaşan biri olarak görüyordu ve sık sık varoluş nedenini bulmadan önceki yıllardan yakındı. Kaybedilen onca zaman, kaçırılan onca fırsat. Ama yine de çiçek açmıştı ve sonunda kendi içine bakıp ne olduğunu gördüğü için sonsuza dek minnettardı. Ne için yaratıldığını.

Ölüm sanatında bir üstattı. Zamanın bekçisi. Kaderin getiricisi.

Elbette zaman almış ve deneyler yapmıştı. Akıl hocasının zamanı, kendisi bu işe başlamadan çok önce tükenmişti.

usta oldu. Ve en iyi döneminde bile, öğretmeni tam kapsamı, tam gücü hayal etmemişti. Öğrendiği için gurur duyuyordu, sadece becerilerini geliştirmekle kalmamış, tekniklerini mükemmelleştirirken onları genişletmişti.

Düet partneri olarak kadınları tercih ettiğini çok çabuk öğrenmişti. Yazdığı ve yeniden yazdığı büyük operada, erkeklerden daha iyi performans gösterdiler.

Talepleri azdı ama çok özeldi.

Onlara tecavüz etmedi. Orada da deneyler yapmış, ancak tecavüzü her iki taraf için de iğrenç ve aşağılayıcı bulmuştu.

Tecavüzün zarif bir yanı yoktu.

Her meslekte olduğu gibi, büyük beceri ve konsantrasyon gerektiren her sanatta olduğu gibi, tatillere ihtiyacı olduğunu öğrenmişti - uykuda olduğu dönemler olarak düşündüğü dönemler.

Bu süre zarfında tatile çıkan herkes gibi eğlenirdi. Seyahat eder, keşfeder, güzel yemekler yedi. Kayak yapabilir, tüplü dalış yapabilir ya da güzel bir plajda bir şemsiyenin altında oturup kitap okuyarak ve mai tais içerek vakit geçirebilirdi.

Planlar, hazırlıklar yapar.
düzenlemeler.

İşe geri döndüğünde yenilenmiş ve istekliydi.

Şimdi olduğu gibi, diye düşündü aletlerini hazırlarken. Daha fazlası, çok daha fazlası... Son uyku dönemiyle birlikte kendi kaderinin farkına varmıştı. Böylece köklerine geri dönmüştü. Ve orada, mesleğini ilk kez ciddi bir şekilde icra ettiği yerde, perde inmeden önce bağlantılarını yeniden kuracak ve yeniden oluşturacaktı.

İtalya'yı gezerken satın aldığı boynuz saplı antika bir sustalının kenarını test ederken, bunun çok ilginç katmanlar eklediğini düşündü. Çelik bıçağı ışığa doğru çevirdi ve hayranlıkla inceledi. Bin dokuz yüz elli üç civarı, diye düşündü.

Klasik olmasının bir sebebi vardı.

Uzun zaman öncesinden kalma aletleri kullanmaktan hoşlanıyordu. daha modern parçalar kullandı. Örneğin lazer - ısı unsurunu uygulamak için çok mükemmel.

Bir çeşitlilik olmalı - keskin, donuk, soğuk, sıcak - çeşitli şekillerde, çeşitli döngülerde bir dizi unsur. Bu bir

Bu döngüleri ortağının yeteneğinin mutlak zirvesine çıkarmak için büyük bir beceri, sabır ve konsantrasyon gerekir.

O zaman, ancak o zaman projeyi tamamlayacak ve en iyi çalışmasını yaptığını bilecekti.

Bu mükemmel bir seçim olmuştu. O yapabilirdi bunun için kendini tebrik etti. Üç gün dört gece boyunca hayatta kalmıştı ve içinde hâlâ hayat vardı. Bu çok tatmin ediciydi.

Doğal olarak yavaş başlamıştı. O nihai kreşendoya doğru inşa etmek, inşa etmek ve inşa etmek hayati önem taşıyordu, kesinlikle hayati önem taşıyordu.

Zanaatının ustası olarak bu tür şeyleri bildiğinden, o zirveye yaklaştıklarını biliyordu.

"Müziği aç," diye emretti, sonra ayağa kalktı, gözleri kapalıydı. Puccini'nin Madam Butterfly'ının açılış melodilerini özümsemi.

Ana karakterin aşk için ölümü seçmesini anlıyordu. Yıllar önce onu bu yola sokan da bu seçim değil miydi?

Koruyucu kılıfı özel dikim beyaz takım elbisesinin üzerine geçirdi.

Döndü. Ona baktı.

Ne kadar güzel bir şey, diye düşündü şimdi. Her zaman yaptığı gibi, onun öncüsünü hatırladı. Sanırım annesini.

Diğerlerinin Havva'sı.

Tüm o güzel beyaz deri yanıklar ve çürüklerle, dar kesikler ve özenle açılmış küçük deliklerle kaplıydı. Onlar itidalini, sabrını ve titizliğini gösterdi.

Yüzüne dokunulmamıştı - henüz. O her zaman Son olarak yüzünü. Gözleri onun geniş ama evet, biraz donuk bakışlarına sabitlenmişti. Neredeyse yaşayabileceği her şeyi yaşamıştı. Zamanlama iyi işledi. Hem de çok iyi, Çünkü önceden tahmin etmişti, hazırlık yapmıştı.

Bir sonrakini çoktan garantilemişti.

Verdięi ilacın etkisiyle huzur içinde uyuyan odanın karşısındaki ikinci kadına neredeyse dalgınca baktı. Belki yarın başlayabilirler, diye dūřündü.

Ama şimdilik.

Ortağına yaklaştı.

Ortaklarını asla susturmazdı; onların çığlık atmakta, yalvarmakta, ağlamakta, hatta kendisine kűfretmekte  zg r olmaları gerektiğine inanırdı. Tüm duygularını ifade edebilmeleri için.

"Lütfen," dedi. Sadece, "Lütfen."

"Günaydın! Umarım iyi dinlenmişsinizdir. Bugün yapacak çok işimiz var." Bıçağın kenarını birinci ve ikinci kaburgalarının arasına yerleştirirken gülümsedi. " yleyse başlayalım, olur mu?"

ığlıkları müzik gibiydi.

1

EVE, ARADA BİR, HAYATIN gerçekten yaşamaya değer olduğunu DÜŞÜNÜYORDU.

Burada, çift kişilik bir uyku koltuğuna uzanmış, bir video izliyordu. Videoda bolca aksiyon vardı -bir şeylerin havaya uçmasını izlemeyi seviyordu- ve "olay örgüsü" aslında düşünmek zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Sadece izleyebilirdi.

Patlamış mısırı vardı, tereyağı ve tuza boğulmuştu, şişman kedi ayaklarına uzanmış onları güzel ve sıcak tutuyordu. Ertesi gün izinliydi, bu da uyanana kadar uyuyabileceği, sonra da küflenene kadar sebze yiyebileceği anlamına geliyordu.

Hepsinden iyisi, Roarke'ın yanındaki sandalyede rahatça oturmasıydı. Ve kocası bir avuç patlamış mısırın iğrenç olduğundan şikâyet ettiği için bütün kâse kendisine kalmıştı.

Gerçekten, daha iyisi olamazdı.

Sonra tekrar, belki de -video bittiğinde kocasını bir hava aracı gibi çivilemeyi planladığı için- yapardı. Onun çift film versiyonu.

Bir turist tramvayı ile bir reklam balonunun havada çarpışmasının ardından "Buzlu," dedi. "Cidden buzlu."

"Bu hikayenin sana hitap edeceğini düşünmüştüm."

"Hikaye falan yok." Bir avuç daha aldı
Patlamış mısır. "Bana çekici gelen de bu. Bu sadece patlamaları birbirine ekleyen bazı diyaloglar."

"Önden kısa bir çıplaklık vardı."

"Evet, ama bu senin ve senin gibiler içindi." Ekrandaki yayalar düşen enkazdan çığlık çığlığa kaçışırken ona bir bakış fırlattı.

O kadar muhteşemdi ki, kim olursa olsun. Bir yüz Gerçekten iyi bir günde yetenekli tanrılar tarafından yontulmuş. İrlandalı beyaz teninin altında mükemmel bir temel oluşturan güçlü kemikler, ona şairleri düşündüren bir ağız, ta ki o ağzını hiç düşünemesin diye onun üzerinde kullanana kadar. Onun kim olduğunu gören vahşi Kelt gözleri.

Sonra o siyah ipeksi saçları, uzun, zayıf vücudu, seksi İrlanda aksanını eklediniz, beyin, zekâ, öfke ve sokak zekâsını eklediniz ve kendinize harika bir paket buldunuz.

Ve o tamamen onundu.

Önümüzdeki otuz altı saat boyunca kendisine ait olanı gerçekten iyi kullanmak niyetindeydi.

Ekranda, fırlatılan minibombalar ve vınlayan blasterlerle molozların arasında bir sokak savaşı patlak verdi. Kahraman Şimdiye kadar en çok kış tekmeleyen kişi olmasıyla ayırt ediliyordu- bir jet-bisikletin arkasında arbedeye daldı.

Kendini kaptırdığı belli olan Roarke patlamış mısıra yumuldu. Sonra hemen elini tekrar çekti ve kendi parmaklarına kaşlarını çattı. "Neden erimiş tereyağına tuz atıp öyle yemiyorsun?"

"Mısır bunun için güzel bir araç. Sorun ne? Güzel ellerini mi kirlettin?"

Parmaklarıyla yüzünü sildi ve gülümsedi. "Şimdi temiz."

"Hey!" Güldü, kâseyi bir kenara koydu. Güvenli olacaktı, Kedi Galahad'ın bile onu kendi yöntemiyle yemeyeceğini biliyordu. Bir parmağını sertçe Roarke'in kaburgalarına soktu ve onun üzerine çıkana kadar yuvarlandı.

Belki de bu geceki ikinci filmin ön gösterimini yaparlardı.

"Bunu ödeyeceksin, dostum." "Ne kadar?"

"Taksitli bir plan olacak. Sanırım şöyle başlayacağız..." Ağızını onunkine yaklaştırdı ve o mükemmel alt dudağını ısırıldı. Adamın elinin üzerinde gezindiğini hissetti. Başını kaldırarak gözlerini ona dikti. "Kıçımı mı elliyorsun yoksa tereyağı ve tuzun geri kalanını mı siliyorsun? parmaklar?"

"İki kuş, bir eşek. İlk ödeme hakkında."

"Faiz-ha-ha-sert olacak." Tekrar ağızına gitti, batmaya başladı.

Ve iletişim cihazı sinyal verdi.

"Lanet olsun." Kenara çekti. "Bu saçmalık. Ben nöbetçi değilim."

"Neden cebinde?"

"Alışkanlık. Aptalca. Kahretsin," diye mırıldandı iletişim cihazını çıkarıp ekranı kontrol ederken. "Ben Whitney." İç çekerek bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Açmak zorundayım."

Roarke, "Videoyu duraklat," diye emretti, sonra da yanağındaki yağı sildi. "Işıklar açık, yüzde yetmiş."

"Teşekkürler." Eve tıkladı. "Dallas."

"Teğmen, İkinci Cadde ve D Bulvarı'ndaki East River Park'a öncelikli olarak rapor verin."

"Komutan-"

"Anladığım kadarıyla ne görevde ne de nöbetçiymişsiniz," diye araya girdi. "Şimdi öylesin."

Neden kelimesi aklından geçti ama bunu dile getiremeyecek kadar iyi eğitilmişti. "Peki efendim. Yolda Dedektif Peabody ile temasa geçeceğim."

"Merkezde görüşürüz."

Kapattı.

"Alışılmadık," diye yorumladı Roarke. Çoktan kapatmıştı Video. "Komutanın sizinle şahsen temasa geçmesi ve

seni bu şekilde çekiştirmek için."

"Sıcak bir şey," diye yanıtladı Eve ve iletişim cihazını cebine geri soktu. "Açık sıcak bir şeyim yok. Ben görevde değilken beni doğrudan etiketlemesini gerektirecek bir şey değil. zgnm." şöyle bir baktı. "Screws vid gece."

"Kalacak. Ama akşamım artık açık olduğuna göre, sanırım ben de sizinle geleceğim. Yoldan nasıl uzak duracağımı biliyorum," diye hatırlattı ona, o itiraz edemedi.

Kabul etti. Ve onun kendi programını değiştirdiğini, muhtemelen küçük bir ev almayı ertelediğini bildiği için ülke veya gezegenimsi, sadece adil

görünüyordu. "O zaman yola koyulalım."

İşine geldiğinde yolundan çekilmeyi bilirdi. Ayrıca nasıl gözlem yapacağını da biliyordu. Parka vardıklarında Roarke'in gördüğü şey bir dizi siyah-beyazlı, üniformalı ve olay yeri teknisyenlerinden oluşan küçük bir orduydı.

Bu tür şeylerden anlayan medya mensupları oradaydı ve ordunun bir kısmı tarafından sıkı bir şekilde engellenmişti. Barikatlar kurulmuştu ve medya ve sivil seyirciler gibi o da gözlemlerini barikatların arkasından yapmak zorundaydı.

"Eğer sıkılırsan," dedi Eve ona, "sadece git. Ben dönüş yolunu kendim bulurum."

"Kolay kolay sıkılmam."

şimdi onu izliyordu, şimdi onu gözlemliyordu. Onun polisi. Rzgr uzun siyah paltosunu tekmeliyordu, ilk kez bu kadar uzun bir paltoya ihtiyaç duyacaktı.

Mart günü, 2060 yılının geri kalanı kadar acımasız geçiyordu. Rozetini kemerine asmıştı, yine de herhangi birinin onu bir polisten ve otorite sahibi bir polisten başka bir şeyle nasıl karıştırabileceğini merak ediyordu.

Uzun boylu ve iri yapılıydı, güçlü adımlarla barikatlara doğru ilerliyordu. Kısa ve kahverengi saçları aynı rüzgârda biraz dalgalanıyordu; nehrin kokusunu taşıyan bir rüzgârı bu.

Kadının yüzünü, viski rengi gözlerinin izlediği yolu, onunkinde çok yumuşak ve sıcak olan ağzının nasıl sertleştiğini izledi. Işıklar yüzünde oynaşyordu, Bu açıları ve düzlemleri değiştirerek.

Çok kısa bir süre ona baktı. Sonra yoluna devam etti, ne yapmak için barikatları aştığını tahmin etti, yapmak için doğmuştu.

Üniformalıların ve teknisyenlerin arasından geçti. Bazıları Onu tanıdı; bazıları Roarke'un sahip olduğu şeyi tanıdı. Otorite. Üniformalılardan biri ona yaklaştığında durdu ve rozetine dokunmak için ceketini geriye doğru sıyırdı.

"Efendim. Size göz kulak olmam ve eşlik etmem emredildi. Ortağım ve ben olay yerine ilk gelenlerdik."

"Tamam." Ona hızlıca bir göz attı. Gençti, askeri bir bando kadar temiz kesilmişti. Yanakları soğuktan pembeleşmişti. Sesi New Yorklu olduğunu ve Brooklyn'e doğru gittiğini söylüyordu. "Elimizde ne var?"

"Efendim. Kendiniz görmeniz için emir aldım."

"Öyle mi?" Kalın üniforma ceketinin üzerindeki rozeti taradı. "Pekâlâ Newkirk, gidip kendimiz görelim."

Kapladığı alanı ölçtü, ağaçların ve çalıların sırasını inceledi. Görünüşe göre olay yeri iyi korunmuş, sıkıca kilitlenmişti. Sadece kara tarafından değil, aynı zamanda nehre baktı. Su polisleri dışarı çıkmış, nehir kıyısına barikat kurmuşlardı.

Omurgasında soğuk bir beklenti çizgisi hissetti. Bu her neyse, büyük bir şeydi.

Teknisyenlerin kurduğu ışıklar gölgeleri beyazlatıyordu. Onların arasından Morris'in kendisine doğru geldiğini gördü.

Binbaşı, diye düşündü tekrar, adli tabibin olay yerine çağırılması için. Ve onun yüzünde endişenin gerginliğini gördü.

"Dallas. Olay yerinde olduğunu söylediler." "Senin olduğunu söylemediler."

"Yakınlardaydım, arkadaşlarımla dışarıdaydım. Bleecker'da küçük bir blues kulübü."

Bu da botları açıklıyordu sanırım. Siyah ve gümüş desenli çizmelerin bir zamanlar Sürüngen, normalde bir adamın suç mahallinde kullanacağı türden bir şey değildi. Şık Morris bile.

Uzun siyah paltosu, vişne kırmızısı astarını ortaya çıkarmak için geri çekildi. Altına siyah pantolon, siyah balıkçı yaka giymişti - onun için son derece gündelik bir kıyafetti. Uzun, siyah saçları kuyruk şeklinde geriye doğru taranmış, tepeden uca gümüş bantlarla bağlanmıştı.

"Komutan sizi çağırdı," dedi.

"O yaptı. Henüz cesede dokunmadım, sadece görsel olarak. Seni bekliyordum."

Nedenini sormadı. Dışarıdan herhangi bir veri olmadan kendi sonuçlarını oluşturması gerektiğini anlamıştı. "Bizimle gel Newkirk," diye emretti ve ışıklara doğru yürüdü.

Bir buz ya da kar tabakası olabilir. Uzaktan öyle görünebilir. Ve uzaktan bakıldığında Üzerine yerleştirilmiş bir vücut sanatsal görünebilir - keskin bir çekim için bir model.

Ama uzaktan da olsa ne olduğunu biliyordu ve omurgasındaki soğukluk çizgisi dişlere dönüştü.

Gözleri Morris'inkilerle buluştu. Ama hiçbir şey söylemediler.

Buz ya da kar değildi. O bir model ya da sanat eseri değildi.

Eve çantasından bir kutu Seal-It aldı ve çantayı yere koydu.

"Hâlâ eldivenlerini giyiyorsun," dedi Morris ona. "Bu şey eldivenler için cehennemdir."

"Tamam." Bakışlarını cesetten ayırmadan eldivenleri çıkardı ve cebine doldurdu. Mühürledi. Kayıt cihazını ceketine bağladı. "Kayda başla." Teknisyenler Morris de bir tane çalıştıracaktı. Kendisi de olacaktı.

"Kurban kadın, beyaz. Kimliğini tespit ettiniz mi?" diye sordu Morris'e.

"Hayır."

"Henüz tanımlanamadı. Yirmili yaşların ortalarından sonlarına doğru, kahverengi ve mavi. Sol kalçasında küçük bir mavi ve sarı kelebek dövmesi. Vücut çıplak, beyaz bir bezin üzerinde poz vermiş, kollar açık, avuç içleri yukarıda. Sol elinin üçüncü parmağında gümüş bir yüzük var. İşkenceye işaret eden çeşitli görünür yaralar. Kesikler, çürükler, delikler, yanıklar. Her iki bileğinde de çapraz kesik izleri var. Muhtemel ölüm nedeni." Morris'e baktı.

"Evet. Muhtemelen."

"Gövdede seksen beş saat, on iki dakika, otuz sekiz saniye yazan bir oyma var."

Eve uzun, çok uzun bir nefes verdi. "O geri döndü." "Evet," diye onayladı Morris. "Evet, döndü."

"Bir kimlik alalım, TOD." Etrafına bakındı. "Onu parkın içinden ya da sudan getirmiş olabilirler. Zemin kaya gibi sert ve burası halka açık bir park. Bazı ayak izleri bulabiliriz ama bize pek bir faydası olmaz."

Tekrar çantasına uzandı, Peabody aceleyle ayağa kalkınca durakladı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Gelmek zorundaydım ve metroda bir sıkışıklık vardı. Hey, Morris!" Peabody, kırmızı şapkasını koyu renk saçlarının üzerine sıyırmış, burnunu ovuşturarak cesede baktı. "Oh, adamım. Biri onu bu hale getirmiş."

Sağlam kışlık botlarıyla Peabody daha iyi görebilmek için yan çizdi. "Mesaj. Bununla ilgili bir şey var."

Loş an." Şakağına hafifçe vurdu. "Bir Şey."

Eve, "Kimliğini getir," diye emretti ve Newkirk'e döndü.
"Ne biliyorsun?"

Hazır olda duruyordu ama daha da sertleşti, daha da dikleŐti. "Ortağım ve ben devriye geziyorduk ve bir soygunun devam ettiğini gözlemledik. Biz parkın içinde bir erkek Őahsı takip etmiştir. Şüpheli doğu yönünde ilerliyordu. Yakalayamadık, Şüphelinin hatırı sayılır bir ipucu vardı. Ortağım ve ben ayrıldık, Şüphelinin nn kesmek niyetindeydim. O sırada kurbanı fark ettim. Ortağımı çağırdım, sonra da Komutan Whitney'e haber verdim."

"Komutana haber vermek prosedür değildir, Memur Newkirk."

"Hayır, efendim. Bu koşullar altında, bildirimin sadece haklı değil aynı zamanda gerekli olduğunu düşündüm."

"Neden?"

"Efendim, imzayı tanıdım. Teğmenim, babam bu işte alışıyor. Dokuz yıl önce, bir dizi işkence cinayetini araştırmak için kurulan bir görev gücünün parçasıydı." Newkirk'n bakışları cesede kaydı, sonra tekrar Eve'e döndü. "Bu imzayla."

"Baban Gil Newkirk m?"

"Evet, efendim, Teğmen." Sorusu zerine omuzları bir parça gevşedi. "O zamanlar davayı elimden geldiğince takip ettim. O zamandan bu yana geçen yıllar boyunca, özellikle de ben işe baŐladıđımdan beri, babamla bu konuyu tartıŐtık. Sizin yaptığınız gibi. Bu yüzden imzayı tanıdım. Efendim, bu davada, Standartları çiğnemek ve komutanı doğrudan bilgilendirmek doğruydı."

"Haklısın. İyi karar, memur bey. Beklemede kalın." Peabody'ye döndü.

"Kurbanın kimliği Sarifina York, yirmi sekiz yaşında. Adresi West Twenty-first'te. Bekar. Starlight'ta alışıyor. Chelsea'de bir retro kulübü."

Eve ömeldi. "Burada öldürölmedi ve buraya getirildiğinde bu beze sarılmamıştı. Sahneyi temiz seviyor. TOD, Morris."

"Bu sabah 11'de."

"Seksen beş saat. Yani Pazartesi günü ya da saati başlatmadıysa daha erken bir saatte kaçırılmış. Tarihsel olarak, kaçırma olayını gerçekleştirdikten çok kısa bir süre sonra ilk saati başlatır."

Morris, "Onlar üzerinde çalışmaya başladığında saati başlatıyor," diye onayladı.

"Oh, kahretsin. Kahretsin, bunu hatırlıyorum." Peabody topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. Yanakları rüzgârdan kızarmış, gözleri anılarla büyümüşü. "Medya onu Damat olarak etiketledi."

"Yüzük yüzünden," dedi Eve ona. "Yüzüğün sızmasına izin verdik." "On yıl kadar önceydi."

"Dokuz," diye düzelitti Eve. "İlk cesedi bulduğumuzdan bu yana dokuz yıl, iki hafta ve... üç gün geçti."

Peabody, "Taklitçi," diye önerdi.

"Hayır, bu o. Mesajın, zamanın medyaya sızmasına izin vermedik. Bu verileri sıkı sıkıya kapattık. Ama davayı asla kapatmadık. Onu asla kapatmadık. On beş günde dört kadın. Hepsi esmer, en genci yirmi sekiz, en yaşlısı otuz üç yaşında. Hepsi yirmi üç ile elli iki saat arasında işkence görmüş."

Eve oymaya tekrar baktı. "İşinde daha iyi olmaya başladı."

Morris çalışmasını yaparken başını salladı. "Görünüşe göre daha önce olduğu gibi önce daha yüzeysel yaralar açılmış. Onu eve götürdüğümde teyit edeceğim."

"Bağ izleri, ayak bilekleri, bilekler, kesiklerin hemen üstü." Eve ellerden birini kaldırdı. "Görünüşe bakılırsa kadın orada öylece yatmamış. Uyuşturucu kullanmış. diğerleri."

"Evet, kontrol edeceğim."

Eve her şeyi hatırlıyordu, her ayrıntıyı ve onunla birlikte gelen tüm hayal kırıklığı ve öfkeyi. "Onu yıkamış, saçlarını ve vücudunu son teknoloji ürünlerle temizlemiş olacak. Taşımak için muhtemelen plastiğe sarmıştır. Diğerlerinin hiçbirinden en ufak bir tiftik lekesi bile almadık. Yüzüğü pakette, Peabody. Onu sen al Morris."

Doğruldu. "Memur Newkirk, en kısa zamanda tam ve ayrıntılı bir yazılı rapora ihtiyacım olacak."

"Evet, efendim."

"Teğmeniniz kim?"

"Grohman, efendim. Bir-yedi'den çıktım."

"Baban hala orada mı?"

"Öyle, evet, efendim."

"Tamam, Newkirk, bana o raporu getir. Peabody, kayıp kişileri kontrol et, kurbanın rapor edilip edilmediğine bak. Komutanla temasa geçmem gerekiyor."

Parktan çıktığında rüzgâr dinmişti. Küçük bir merhamet. Aval aval bakan kalabalık azalmıştı ama medya avcıları daha inatçıydı. Durumu kontrol altına almanın tek yolunun onunla yüzleşmek olduğunu biliyordu.

"Sorulara cevap vermeyeceğim." Kendisine yöneltilen sorulara karşı sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Kısa bir açıklama yapacağım. Ve eğer bana bağarmaya devam ederseniz, bunu da yapamayacaksınız. Bu akşam erken saatlerde" -bağırışlar arasında devam etti ve gürültü seviyesi düştü- "NYPD memurları East River'da bir kadın cesedi buldular. Park."

"Kimliği tespit edildi mi?"

"Nasıl öldürüldü?"

Eve, sırasını bozmaya çalışan muhabirlerin gözlerinin içine baktı. "Sizler şehre bir bulutun içinden mi düştünüz, yoksa kendi sesinizi duymak için mi çenenizi çalıştırıyorsunuz? Azıcık akli olan herkesin bildiği gibi, kadının kimliği yakınlarına haber verilmeden açıklanmayacaktır. Ölüm nedeni adli tabip tarafından belirlenecek. Ve bana bu kadının ölüm sebebini soracak kadar aptal olan elimizde herhangi bir ipucu varsa, bu konuda daha sonra herhangi bir veri almamız engellenecektir. Anlaşıldı mı? Şimdi benim zaman."

Gizlice uzaklaştı ve Roarke'ın kaputa yaslandığını gördüğünde kendi aracına doğru yolu yarılamıştı. O da onu tamamen unutmuştu. "Neden evde değilsin?"

"Ne? Eğlenceyi kaçırayım mı? Merhaba, Peabody."

"Selam." Yanaklarını buz kütlesi gibi hissetmesine rağmen gülümsemeyi başardı. "Bütün gün buradaydın. zaman?"

"Neredeyse. Yoldan çıktım." Arabanın kapısını açtı, birkaç yalıtımlı paket servis bardağı çıkardı. "Seni almak için sunar."

"Bu kahve," dedi Peabody saygıyla. "Sıcak kahve." "Seni biraz eritmeli. Kötü mü?" dedi Eve'e.

"Çok. Peabody, kurbanın en yakın akrabasının iletişim bilgilerini bul."

"York, Sarifina. Hallediyorum."

Roarke, "Kendimi eve götüreceğim," diye başladı, sonra durdu. "Neydi o isim?"

"York," diye tekrarladı Eve, "Sarifina." Karnına bir şey battı. "Bana onu tanıdığını mı söyleyeceksin?"

"Yirmili yaşların sonunda, çekici bir esmer?" Eve başını sallayınca tekrar arabaya yaslandı. "Onu birkaç ay önce Chelsea'deki bir kulübün yöneticisi olarak işe aldım. Onu tanıdığımı söyleyemem ama zeki, enerjik ve yetenekli buldum. Nasıl öldü?"

O cevap veremeden Peabody geri adım attı. "Annem Reno'da, yani Nevada'da, babam Hawaii'de. Eminim orası sıcaktır. Şehirde bir kız kardeşi var. Murray Hill. Ve kayıp kişi bilgileri geldi. Kız kardeşi dün kayıp olduğunu bildirmiş."

"Önce kurbanın dairesini, sonra kulübü, sonra da en yakın akrabasını alalım."

Roarke elini Eve'in koluna koydu. "Bana nasıl öldüğünü anlatmadın."

"Kötü bir şekilde. Ayrıntıları konuşmanın yeri burası değil. Sizin için nakil ayarlayabilirim ya da-"

"Ben de seninle geliyorum. O benimkilerden biriydi," dedi o itiraz edemeden. "Ben de seninle geliyorum."

Tartışmadı. Bunun sadece zaman ve enerji kaybı olmayacağını anlıyordu. Ve ona sahip olduğuna göre, onu kullanacaktı.

"Eğer bir çalışan -özellikle de yönetici pozisyonundaki bir çalışan -"Birkaç gündür işe gelmediniz, size haber verilir mi?"

"Şart değil." Polisin arka koltuğunda rahat edebilmek için elinden geleni yaptı. "Ve ben kesinlikle programını aklımın ucundan bile geçiremem ama bunu öğreneceğim. Eğer işe gelmediyse, muhtemelen birileri onun yerine bakmıştır ya da gelmediği Entertainment'ın o bölümündeki bir yöneticiye bildirilmiştir. Bölümü."

"Bunun üzerinde bir isme ihtiyacım var."

"Alacaksın."

"Dün kayıp olduğu bildirildi. Bu davaya her kim atandıysa bunu bilirdi ya da bilmeliydi, kulüpteki iş arkadaşlarıyla, komşularla, arkadaşlarla görüştü. Bunlarla bağlantı kurmamız gerekiyor Peabody."

"Ben araştırırım."

"Söyle bana," diye tekrarladı Roarke, "nasıl öldüğünü." "Ölüm nedenini Morris belirleyecek."

"Eve."

Dikiz aynasına bir bakış attı ve onun gözleriyle buluştu. "Tamam, sana nasıl olduğunu anlatabilirim ya da ona yakın bir şey. Takip ediliyordu. Katil onun alışkanlıklarını, rutinlerini, seyahat şeklini, zayıf noktalarını, yani muhtemelen yalnız ve ulaşılabilir olduğu zamanları gözlemlemek ve not etmek için ihtiyaç duyduğu tüm zamanı kullanacaktı. Hazır olduğunda, onu yakalayacaktı. Büyük ihtimalle sokaktan. Bu amaç için kendi aracı olacaktı. Onu uyuşturacak ve onun..."

Buraya onun atölyesi demişlerdi, Eve hatırladı.

"...hazırladığı yere, büyük ihtimalle özel bir eve. Oraya vardığında ya hazır olana kadar onu uyuşturacaktı ya da - eğer ilk kızsaa- başlayacaktı."

"İlk mi?"

"Bu doğru. Ve hazır olduğunda, saati başlatırdı. Kadının giysilerini çıkarır, onu bağlardı. Bağlamak için tercih ettiği yöntem iptir, iyi bir kenevir. Boğuşma sırasında sürtünüyor. Dört işkence yöntemi kullanırdı - fiziksel olarak, psikolojik olarak konuşamayız - bunlar sıcak, soğuk, keskin aletler ve kör aletlerdir. O bu yöntemleri artan şiddette kullanırdı. Tahmin edersiniz ki kurban artık ona yeterli uyarım, zevk ya da ilgi sağlamayana kadar devam ederdi. Sonra bileklerini keserek ve

kan kaybından ölüyorlar. Ölümden sonra gövdelerine hayatta kaldıkları zamanı -saat, dakika ve saniye olarak kazıyor."

Uzun bir süre mutlak bir sessizlik oldu. "Ne kadar süre?" Roarke sordu.

"Güçlüydü. Daha sonra onları yıkıyor. Yüksek kaliteli bir sabun ve şampuan kullanarak onları fırçalıyor. Onları plastiğe sardığını, sonra da bir yere taşıdığını düşünüyoruz. çoktan keşfedip seçmiş olurdu. Onları orada, temiz beyaz bir bezin üzerine yatırır. Sol ellerinin yüzük parmağına gümüş bir bant takar."

"Evet." Roarke pencereden dışarı bakarken mırıldandı. "Bunların bir kısmını hatırlıyorum. Bazılarını duydum."

"On bir Şubat ile yirmi altı Şubat 2051 tarihleri arasında dört kadını bu şekilde kaçırdı, işkence etti ve öldürdü. Sonra durdu. Öylece durdu. Rüzgârın içine, lanet olası eterin içine. Cehenneme gitmeyi umuyordum."

Roarke şimdi onun komutan tarafından neden çağrıldığını anlıyordu. "Bu cinayetlerde sen çalıştın."

"Feeney ile. O birinciydi. Ben bir dedektiftim, sadece ikinci sınıfa geçti ve biz de çalıştık. İkinci cinayette bir özel timimiz vardı. Ve onu asla yakalayamadık."

Eve, adaleti asla bulamamış dört kadın, diye düşündü.

"Tekrar ortaya çıktı, orada burada," diye devam etti. "İki hafta, iki buçuk-dört ya da beş kadın. Sonra batıyor. Bir yıl, bir buçuk yıl. Şimdi New York'a geri döndü, başladığını düşündüğümüz yere. Başladığı yere geri döndü ve bu sefer işi bitireceğiz."

İyi döşenmiş oturma odasında
Başarılı bir projenin bitişini kutlamak için geleneksel olarak açtığı şampanya, medyanın uzun zaman önce Damat olarak adlandırılan kişi eğlence ekranının önüne yerleşti.

Çok erken olduğunu biliyordu, büyük olasılıkla herhangi bir rapor için de çok erken. Son eserinin keşfedilmesi sabahı bulacaktı. Ama kontrol etmeden duramadı.

Birkaç dakika, sadece görmek için, dedi kendi kendine, sonra müzik eşliğinde şampanyasının tadını çıkarırdı. Belki de Puccini'nin şerefine... Kadının adını hatırlamadan önce durup düşünmesi gerekti. Sarifina, evet. Ne güzel bir isim. Sarifina için Puccini. Sarifina'nın en iyi Puccini'ye cevap vereceğine gerçekten inanıyordu.

Kanalları gezdi ve neredeyse ödüllendirildi. hemen. Memnuniyetle doğruldu, bileklerini çaprazladı ve son eleştirilerini dinlemeye hazırlandı.

Kadının yakınlarına haber verilebilmesi için kimliği açıklanmamaktadır. Şu an için kadının öldürüldüğüne dair bir doğrulama olmasa da, Teğmen Eve Dallas'ın olay yerine gitmesi cinayet ihtimalinin göz önünde bulundurulduğunu göstermektedir.

Eve'in yüzü ekrana geldiğinde hafifçe alkışladı. "İşte buradasın," dedi. "Tekrar merhaba! Eski dostları görmek çok güzel, çok güzel. Ve bu sefer, bu sefer birbirimizi çok daha iyi tanıyacağız."

Kadehini kaldırdı, kadeh kaldırmak için uzattı. "Biliyorum ki sen benim en iyi eserim olacaksın."

2

SARIFINA'NIN DAİRESİ ŞEHİR HAVASINDAYDI. Boya ve kumaşta GÜÇLÜ renkler hakimken, masalarda ve raflarda kontrast olarak parlak siyah kullanılmıştı. Şık ve canlı, diye düşündü Eve. Ve az bakım gerektiriyordu, bu da ona telaşlanacak zamanı ya da eğilimi olmayan bir kadını düşündürdü.

Yatağı hazırlanmış, stop lambası kırmızısı bir örtü ve cesur desenli yastıklarla kaplanmıştı. Dolapta eski elbiselerden oluşan bir koleksiyon vardı. Yine şık, sade ve renkleri hâlâ canlıydı. Eve'in vintage olabileceğini düşündüğü ayakkabılar da şeffaf koruyucu kutulardaydı.

Kendine ait olanla ilgilendi.

"Bu onun kulüpte giyeceği türden bir kıyafet mi?" Eve Roarke'a sordu.

"Evet, aynen öyle. 1940'ların retro teması. Aralarına karışması, müdavimleri tanınması ve selamlaması, masa atlaması bekleniyor. Ve rolüne uygun görünmesi."

"Sanırım olurdu. Biraz daha güncel sokak kıyafetleri, iki iş tipi takım elbise. Elektronik cihazlarını etiketleyeceğiz," diye ekledi başucundaki 'link'e bakarak. "Bakalım onunla temasa geçti. Her zamanki tarzı değil ama işler değişiyor. Bağlantılarını, bilgisayarını etiketleyin. Kulüpte bir ofisi var mıydı?"

"Evet."

"E-eşyaları da oraya etiketleriz." Pencerenin altındaki küçük masanın bir çekmecesini açtı. "Randevu defteri yok, ajanda yok, cep 'link'i yok. Bunlar üzerinde olmalıydı. Dolapta büyük bir cüzdan ve şu şehir çantalarından biri. Takım elbise ve sokak kıyafetleriyle birlikte. Birkaç gece çantası. Bakalım kız kardeşi neyin eksik olduğunu biliyor mu?"

Peabody içeri girerken, "Buzdolabında bir bardak soya sütü var," diye bildirdi. "Son kullanma tarihi Çarşamba. Biraz Çin yemeği artığı, ki benim ölçülerime göre neredeyse bir haftadır orada duruyor. Bir tane buldum not küpü."

Peabody onu havaya kaldırdı. "Alışveriş listesi-pazar malzemeleri ve birkaç şey daha. Bir de buzdolabında bir adamla çekilmiş fotoğrafı vardı ama buzdolabında değildi. Mutfak çekmecesinde yüzüstü duruyordu, bu da bana yakın zamanda eski erkek arkadaşı olduğunu söylüyor."

"Pekâlâ, hadi paketleyelim ve etiketleyelim." Eve bilek ünitesine baktı. Saat neredeyse sabahın biriydi. Bu saatte kapıları çalıp komşuları uyandırmaya başarlarsa, bu sadece insanları kızdırırdı.

Kızgın insanlar polislerle konuşmaya daha az istekliydi. "Sırada kulüp var."

Roarke'un eski videolara olan düşkünlüğü, özellikle de Geçen yüzyılın ortalarında üretilen karamsar siyah-beyazlar, Eve 1940'ların modası, müziği ve temposu hakkında bir şeyler biliyordu. En azından filmde tasvir edildiği gibi O günün Hollywood'u.

Sabahın ikisinde Starlight'a girdiğinde, bir zaman makinesinde tur atmanın nasıl bir şey olabileceğini de artık bildiğini hissetti.

Kulüp üç kata bölünmüş geniş ve ısıtılı bir alandı. Her birine geniş, beyaz merdivenlerden oluşan kısa bir setle ulaşılıyordu. Ve her biri, bu saatte bile Beyaz örtülü masalarda ya da gümüş minderli kabinlerde oturan insanlar.

Resmi beyaz takım elbiseli erkekler ve kısa, tam etekli siyah elbiseli kadınlardan oluşan garsonlar masadan masaya dolaşarak tepsilerdeki içecekleri servis ediyorlardı. Müşteriler siyah kravatlar, retro takımlar, Sarifina'nın dolabında bulunan türden şık elbiseler ya da özenli ve köpüklü elbiseler giymişlerdi.

Şıklık ve incelik ön plandaydı ve Eve yirmili yaşlardaki insanların masalarını görünce biraz şaşırdı, yüzüncü yıllarını kutladılar.

Parlak siyah sahnedeki gruptan müzik yayılıyordu. Belki de "orkestra" demek daha doğru olur diye düşündü, çünkü yaylılar, kornolar, bir piyano ve davullardan oluşan en az yirmi kişi vardı. Sallanan ritim çiftleri kulübün en önemli yerine yığmıştı. Dans pisti.

Siyah ve gümüş renkli karelerden oluşan büyük desen, yavaş yavaş parlayan ışıkların altında parıldıyor ve ışıldıyordu. döner ayna topları.

Peabody, "Burası şehrin en üst noktası gibi," diye yorum yaptı. "Olağanüstü."

"Eski olan her şey yeniden yeni," dedi Roarke kulübü tarayarak. "Burada müdür yardımcısı Zela Wood'u isteyeceksiniz."

"Tüm çalışanlarınızın isimleri parmaklarınızın ucunda mı?" Eve sordu.

"Hayır, aslında. Dosyaya baktım. İsim, program, kimlik Fotoğraf. Ve..." Sıfırladı. "Ah, evet, bu Zela olmalı."

Eve onu takip etti. Çarpıcı kadın, iyi ve sert kahve rengindeki teninde parlayan soluk altın rengi bir elbise giymişti. Saçları uzun, gevşek dalgalar halinde omuzlarından aşağıya, sırtına dökülüyordu. Eve'in dikkatini çeken şey, kadının çok hızlı yol alması ve buna rağmen sanki Dünya kadar zamanı vardı.

Büyük patronu gördüğü ve tanıdığı belliydi çünkü gözleri - neredeyse elbisesiyle aynı renkteydi- ona sabitlenmişti. Ona doğru merdivenleri tırmanırken parmakları gümüş parmaklığı sıyırdı.

"Bayan Wood."

"Ne kadar güzel." Ona elini uzattı ve göz kamaştırıcı bir gülümseme takındı. "Sizin için hemen bir masa ayarlayacağım ve

partiniz."

"Masa istemiyoruz." Eve, Zela'nın gözlerini kendi gözlerine çekti. "Hadi ofisinizi görelim."

"Elbette," dedi Zela hiç vakit kaybetmeden. "Eğer benimle gelersen."

"Karım," dedi Roarke ve Eve'den otomatik bir kaş çatma aldı, "Teğmen Dallas ve ortağı Dedektif Peabody. Konuşmamız gerek, Zela."

"Evet, tamam." Sesi, o sert, siyah kahvenin içine dökülebilecek krema kadar yumuşak kaldı. Ama gözlerinde endişe vardı.

Vestiyerden, dinlenme odalarının gümüş kapılarından geçtikten sonra özel bir asansöre erişmek için bir kod kullandı.

Birkaç dakika sonra yirmi birinci yüzyıla adım attılar.

Oda sade ve verimli bir şekilde döşenmişti ve işi yansıttı. Tüm işleri. Duvar ekranları kulübü, mutfak, şarap mahzeni ve içki depolama alanını da içeren çeşitli alanları gösteriyordu. Masada bir çoklu bağlantı, bir bilgisayar ve bir tepsi dolusu disk dosyası bulunuyordu.

"Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?" Zela başladı. "Hayır, teşekkürler. Sarifina York'u tanıyor musun?"

"Evet, elbette." Endişesi derinleşti. "Bir sorun mu var?"

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Pazartesi. Yaşlı müşterilerimize yönelik Pazartesi çaylarımız var. Onları Sarifina yönetir, bu konuda çok beceriklidir. Pazartesi günleri 1'den 7'ye kadar çalışıyor, ben de akşam vardiyasını alıyorum. Sekiz gibi gitti, sanırım sekizden biraz önce. Çarşamba günü gelmediği için sordum."

Zela Roarke'a baktı, saçını itti. "Salı günleri izinli ama Çarşamba günü gelmedi. Ben korudum. I

sadece düşündüm..."

Zela taktığı kolyeyle oynamaya başladı, parmaklarını pırıl pırıl, berrak taşların üzerinde gezdirdi. "Görüştüğü adamdan ayrılmıştı ve bu yüzden morali bozuktu. İlişkilerini yeniden başlatmış olabileceklerini düşündüm."

"Daha önce de haber vermeden işe gitmemiş miydi?" Eve sordu. "Hayır."

"Bunu örtbas etmek için mi söylüyorsun?"

"Hayır. Hayır. Sari asla ıskalamaz." Şimdi Zela'nın bakışları Roarke'un yüzüne. "Hiç ıskalamadı ve bu yüzden ilk başta onun yerine ben baktım. Burada çalışmayı çok seviyor ve işinde de harika."

Roarke ona, "Bir arkadaşın ve iş arkadaşın için bir geceyi idare etmeni anlıyor ve takdir ediyorum, Zela," dedi.

"Teşekkür ederim. Perşembe günü gelmediğinde ve ona ulaşamadığımda, sinirlendim mi yoksa endişelendim mi emin değilim. İkisi bir arada, gerçekten, bu yüzden kız kardeşiyle temasa geçtim. Sari, kız kardeşini irtibat kurulacak kişi olarak listelemişti. Ofisinizle iletişime geçmedim efendim. Başını belaya sokmak istemedim."

Zela nefesini içine çekerken titredi. "Ama başı dertte, değil mi? Başı dertte olduğu için buradasınız."

Yüzüne bir tekme yiyeceğini biliyordu Eve. Her zaman suratına bir tekme yerd. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama Sarifina öldü."

"O... ne? Ne dedin sen?"

"Oturmalısın, Zela." Roarke onun koluna girerek nazikçe bir sandalyeye oturttu.

"Öldü mü dediniz? Bir kaza mı oldu? Nasıl..." O soluk altın rengi gözler ıslak ve şokla parlıyordu.

"O öldürüldü. Özür dilerim. Arkadaş mıydınız?" "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Ne zaman? Nasıl? Anlamıyorum."

"Bunu araştırıyoruz Bayan Wood." Eve, Roarke bir duvar panosuna doğru yürüyüp açarak içki seçkisinden bir şişe konyak seçerken bakışlarının kısa bir süreliğine Roarke'a kaymasına izin verdi. "Bana onu rahatsız eden biri olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

onunla alışılmadık bir şekilde ilgileniyor musun?"

"Hayır. Hayır. Yani, pek çok insan onunla ilgileniyordu. İnsanların ilgisini çekecek türden biri. Anlamıyorum."

"Kendisini rahatsız eden ya da huzursuz eden birinden şikayet etti mi?"

"Hayır."

"Bundan biraz iç." Roarke bir bardak konyağı Zela'nın eline tutuşturdu.

"Onun hakkında sorular soran biri geldi mi?"

"Daha bu gece, birkaç saat önce, bir polis dedektifi. Bana Sari'nin kız kardeşinin onun kayıp olduğunu bildirdiğini söyledi. Ben de düşündüm ki..." Şimdi gözyaşları dökülüyordu. "Dürüst olmak gerekirse Sari'nin kız kardeşinin aşırı tepki verdiğini düşündüm. Biraz endişelendim, biraz, Çünkü eski sevgilisine geri döndüğünü ve onun da onu bu işten vazgeçmeye ikna ettiğini düşündüm. Sorun da buydu," diye devam etti Zela yanağındaki bir damla gözyaşını silerken. "Burada çalışmasından hoşlanmıyordu çünkü gecelerinin çoğunu alıyordu."

Şimdi o nemli gözler genişledi. "Ona zarar verdi mi? Aman Tanrım."

"Size bunu yapabilecek biri gibi geldi mi?"

"Hayır. Hayır, hayır. Mızımızın teki, ben de öyle düşünmüştüm. Pasif-agresif ve bir tür pislik. Ona zarar vereceğine asla inanmazdım. Bu şekilde değil."

"Şu anda öyle olduğuna inanmak için bir nedenimiz yok. Bana adını ve adresini verebilir misiniz?"

"Evet. Pekala."

"Pazartesi gününden kalma güvenlik diskleriniz hala yanınızda mı?"

"Evet. Evet, onları bir hafta tutuyoruz."

"Onlara ihtiyacım olacak. Geçen Cumartesi ve Pazar günkü diskleri de alacağım. Pazartesi günü yalnız mı gitti?"

"Gittiğini görmedim. Demek istediğim, sekize çeyrek kala buraya geldim ve o da ceketini giyyordu. 'Buraya doyamadın mı?' gibi bir şey söyledim, güldü. Sadece bazı evrak işlerini bitirmek istiyordu. Birkaç dakika konuştuk, sadece iş konuştuk.

çoğunlukla. Çarşamba günü görüşeceğimizi söyledi ve ben de... "İyi tatiller" dedim. Sonra ofisten çıktı ve ben de geç rezervasyonlara hızlıca bir göz atmak için oturdum. Tahmin ettiğim gibi, doğruca dışarı çıkmıştı. Biriyle birlikte olduğundan hiç bahsetmedi."

"Pekâlâ. Bana o diskleri ve görüştüğü adamlarla ilgili bilgileri verirseniz çok memnun olurum."

"Evet." Zela ayağa kalktı. "Yapabileceğim bir şey var mı? Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kız kardeşi mi? Kız kardeşiyle irtibata geçeyim mi?"

"Bunun icabına bakacağız."

Gecenin bir yarısı kapı çalındığında, çoğu insan içten içe bunun iyi bir haber olmayacağını bilirdi.

Jaycee York kapısını açtığında, Eve korkuyu çoktan görebiliyordu. Eve'in gözlerinin içine bakarken bile, daha tek bir kelime bile konuşulmamışken, Eve bu korkunun içinden kederin yükseldiğini gördü.

"Sari. Oh, hayır. Oh, hayır."

"Bayan York, içeri girebilir miyiz?" "Onu bulmuşsunuz.

Ama..."

"İçeri girmeliyiz, Bayan York." Peabody Jaycee'nin koluna girerek onu rahatlatı. "Gidip oturmalıyız."

"Kötü olacak. Çok, çok kötü olacak. Lütfen çabuk söyler misiniz? Lütfen çabuk söyler misiniz?"

"Kız kardeşiniz öldü, Bayan York." Eli hâlâ Jaycee'nin kolundayken Peabody ürperdiğini hissetti. "Kaybınız için çok üzgünüz."

"Biliyordum, sanırım. Kulüpten aradıklarında biliyordum. Başına korkunç bir şey geldiğini biliyordum."

Peabody, Jaycee'yi oturma alanındaki bir sandalyeye yönlendirdi. Eve, orada bir ailenin yaşadığını gösteren bir sürü dağınıklık olduğunu fark etti. Genç çocukların, gülen bir adamın ve kurbanın fotoğrafları vardı.

Birkaç renkli örtü, çok kullanılmış gibi görünen bir sürü büyük yer yastığı vardı.

"Kocanız evde mi, Bayan York?" Eve sordu. "Onu size getirmemizi ister misiniz?"

"O değil... Clint çocukları Arizona'ya götürdü. Sedona'ya. Bir haftalığına. Bir okul kampı." Jaycee sanki onları görmeyi bekliyormuş gibi odaya baktı. "Onlar kampa gitti, ben gitmedim. Kamp yapmak istemedim ve işim vardı. Ve güzel olmaz mıydı, diye düşündüm, okulda bir hafta geçirmek güzel olmaz mıydı? tek başıma. Onları aramadım. Onlara söylemedim çünkü endişelenirlerdi. Her şey yoluna girecekken neden endişelensinler ki? iyi olacak mı? Kendime her şeyin yoluna gireceğini söyleyip durdum.

"Ama değil. Değil."

Elleriyle yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Eve'e göre kız kardeşinden on yaş daha büyüktü. Saçları kısa ve sarıydı, harap olmuş gözleri yaz mavisiydi.

"Polisi aradım." Kelimeleri hıçkırarak söyledi. "İşe gelmediğini söylediklerinde polisi aradım. Dairesine gittim ama orada değildi, ben de aradım. Ve bir ihbarda bulunmamı söylediler. Kayıp ihbarı."

Gözlerini kapattı. "Sari'ye ne oldu? Kız kardeşime ne oldu?"

Sandalyenin önünde bir sedir vardı. Eve onun üzerine oturdu, böylece yüz yüze gelebileceklerdi. "Özür dilerim. O öldürüldü."

Ağlamaktan yanaklarında oluşan benek benek renk, yerini şok beyazına bıraktı. "Dediler ki - duydum - dediler ki bu gece East River Park'ta bulunan bir kadındı. Yakınlarına haber verilene kadar kimliğinin açıklanmayacağını söylediler. Ben akrabasıyım."

Jaycee elini dudaklarına götürdü. "Hayır, hayır, o Sari değil diye düşündüm. Sari Doğu Yakası'nda yaşamıyor. Ama birinin kapıyı çalmasını bekleyip durdum. Ve sen çaldın."

"Sen ve kız kardeşin çok yakındınız."

"Ben... Ben yapamam. Yapamam."

"Size biraz su getireceğim Bayan York." Peabody bir eliyle Jaycee'nin omzuna dokundu. "Mutfağa gidip size su getirmemde bir sakınca var mı?"

Jaycee, Eve'e bakarken sadece başını salladı. "O benim bebekliğimdi. Annem ben küçükken öldü ve birkaç yıl sonra babam yeniden evlendi. Sari'leri vardı. Sarifina. Çok güzeldi, oyuncak bebek gibiydi. Onu çok severdim."

"Biri onu rahatsız etseydi size söyler miydi? Herhangi bir konuda rahatsız ya da huzursuz olsaydı?"

"Evet. Sürekli konuşurduk. İşini çok seviyordu. İşinde çok iyiydi ve bu onu çok mutlu ediyordu. Ama bu bir Cal için sorun. Son birkaç aydır görüştüğü adam. Geceleri çalıştığı için

Onunla vakit geçirmek. Ona ultimatom verdiği için kızgın ve kırgındı. İşini bırakması gerektiğini yoksa ilişkilerini bitireceğini söylemiş. Böylece ayrıldılar. O daha iyiydi."

"Çünkü mü?"

"Onun için yeterince iyi değil. Bu sadece kız kardeş konuşması değil." Durakladı ve Peabody'nin uzattığı suyu aldı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. O sadece yeterince iyi değildi - bencilce, ve onun kendisinden daha fazla para kazanmasından hoşlanmıyordu. Bunu biliyordu, farkındaydı ve hayatına devam etmeye hazırды. Yine de bu konuda üzgündü. Sari kaybetmeyi sevmez. Sence... Sence Cal onu incitmiş midir?"

"Öyle mi?"

"Hayır." Jaycee içti, dikkatlice nefes aldı, küçük bir yudum daha aldı. "Bunu düşünemezdim. Aklımın ucundan bile geçmedi.

Neden sevsin ki? Onu sevmiyordu," dedi Jaycee donuk bir sesle. "Ve kendisiyle o kadar çok ilgileniyordu ki... Onu görmem gerek. Sari'yi görmem gerek."

"Bunu ayarlayacağız. Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Geçen Pazar öğleden sonra. Clint ve çocuklar gitmeden önce.

Veda etmeye geldi. Hayat ve enerji doluydu. Cumartesi-yarın alışveriş yapmak için plan yaptık. Çocuklarım Pazar gününe kadar eve gelmeyecekler, eve gelmeden önce bir oyun günü geçirecekler. Sari ve ben alışverişe ve öğle yemeğine çıkacağız. Oh, Tanrım. Aman Tanrım. O nasıl öldü? Bebeğim nasıl öldü?"

"Hala araştırıyoruz, Bayan York. Size ayrıntıları verebildiğim anda vereceğim." Eve, bu zavallı kadına, dayanacak kimse yokken, neler olduğunu anlatmayacağını düşündü.

kız kardeşinin başına gelenler. "Kocanızla irtibata geçebiliriz. Onu ve oğullarınızı şimdi evde mi istiyorsunuz?"

"Evet. Evet, eve gelmelerini istiyorum. Eve dönmelerini istiyorum."

"Bu arada arayabileceğimiz biri var mı, bir komşu, bir arkadaşın, seninle kalmak için?" "Bilmiyorum.

Ben..."

"Bayan York." Peabody nazikçe konuştu. "Artık yalnız

kalmak zorunda değilsiniz. Yanınıza gelmesi için bir arkadaşınızı çağıralım."

"Lib. Lib'i arayabilir misin? Gelecektir."

Dışarı çıktıklarında Roarke uzun bir nefes aldı. "Yaptığın şeyi nasıl yaptığını sık sık merak ediyorum, ölümün üzerinde durarak, onu getirenlerin zihinlerine bu kadar korkusuzca bakarak. Ama bence yaptığın her şey arasında, geride kalanlara yapılanları kabul etmek, onların acılarını hissetmek - senin de hissetmek zorunda olduğun gibi - geri kalan her şeyden daha iç burkucu."

Elini Eve'in elinin üzerinde gezdirdi. "Ona kız kardeşine ne olduğunu söylemedin. Ona ilk acıyı atlatması için zaman verdin."

"Ona bir iyilik yaptım mı bilmiyorum. Bu onu paramparça edecek. Bunu şimdi, zaten kırılmışken yapmak daha iyi olabilirdi."

"Doğru olanı yaptın," dedi Peabody. "Arkadaşı var ama ailesine de ihtiyacı olacak. Bu süreci atlatmak için birbirlerine ihtiyaçları olacak."

"Pekala. Gidip Morris'in bize ne söyleyebileceğine bakalım. Dinleyin." Roarke'a döndü. "Elimden geldiğince çabuk temasa geçeceğim."

"Seninle gelmek istiyorum."

"Saat sabahın dördünü geçti bile. Morga gitmek istemezsin."

Peabody'ye, "Bir dakika," diye mırıldandı ve Eve'in elini tutarak onu kenara çekti. "Bu işin sonunu görmek istiyorum. Bana izin vermeni istiyorum."

"Morris'ten ne alırsak sana söyleyebilirim ve sen de biraz uyuyabilirsin. Ama," diye devam etti o konuşmadan, "bu aynı şey değil. Bana bu konuda kendini sorumlu hissetmediğini söylemeni istiyorum."

Kız kardeşinin dairesine doğru baktı, şimdi orada yaşayan kederi düşündü. "Onu işe aldığım için ölmedi. O kadar egoist değilim. Yine de bu işin sonunu görmek istiyorum."

"Tamam. Sen sür. Yolda bir yerde durmamız gerekecek. Feeney ile konuşmam lazım."

Onun eğitimci, öğretmen, ortağıydı. **İkisi de** bundan bahsetmese de, önemli olan yönleriyle onun babası gibi duran adamdı.

Onu henüz üniformalı olduğu dönemde sürüden koparıp almış ve kendisinin yapmıştı. Feeney'e onu yeşil üniforma giymeye ikna edecek ne gördüğünü hiç sormamıştı. Tek bildiği, bunu yaparak büyük bir fark yaratmış olduğuydu.

O olmadan da iyi bir polis olabilirdi. Dedektifliği kendi ihtiyacı, adanmışlığı ve yetenek. Ve belki de sonunda, şu anda sahip olduğu rütbeye sahip olacaktı.

Ama onsuz aynı polis olamazdı.

Baro diplomasını aldığı anda EDD'yi talep etmişti. E-iş her zaman onun uzmanlık alanı ve tutkusu olmuştu, bu nedenle Elektronik Dedektiflik Bölümü'nü talep etmesi doğaldı.

Onun Cinayet Masası'ndan ayrılmasına biraz kızdığını hatırlıyordu. Ve ilk birkaç ay boyunca onu özlemişti, onu görmeyi, onunla çalışmayı, onunla konuşmayı Her gün, sanki kendi elini kaçırmış gibi.

Bunu sabaha, en azından sabahın uygun bir saatine bırakabilirdi. Ama durumları tersine dönseydi, kapının çalınmasını isteyeceğini biliyordu.

Kapıyı çalmasaydı çok kızardı.

Cevap verdiğinde yüzü her zamankinden daha yaşanmış bir hal almıştı. Gümüşle karışık kızıl bir fırçayla taranmış saçları dimdik duruyordu. Sanki hava aniden iyonize olmuştu.

Yırtık pırtık bir cübbe giymiş olsa da morun şaşırtıcı renk seçimi, gözleri tamamen polisti.

"Kim öldü?"

Eve ona, "Bu konuda seninle konuşmam gerek," dedi. "Ama kimden çok nasıl."

"Pekâlâ." Çenesini kaşıdı ve Eve parmaklarının gece uzayan sakalının üzerindeki törpüsünü duyabildi. "İçeri gelsen iyi olur. Karım uyuyor. Hadi mutfağa gidelim. İhtiyaç kahve."

Ev gibi bir yerdi. Eve, bir iki on yıl daha eklersen Jaycee'ninki gibi yaşanır diye düşündü. Feeney'nin çocukları büyümüşü ve artık torunları vardı. Eve sayılarından hiçbir zaman tam olarak emin olamadı. Ama mutfağın dışında büyükçe bir yemek alanı ve uzun bir masa vardı. Aile yemeklerinde hepsini ağırlamak.

Feeney terlikleriyle sürünerek kahve getirdi Eve bir aylık maaşının Noel hediyesi olduğuna bahse girerdi.

Masanın ortasında, kırmızı ve turuncu renklerde, garip şekilli bir vazo duruyordu. Eve, bunun Bayan Feeney'nin işi olduğuna karar verdi. Karısının hobilere ve el işlerine karşı bir tutkusu vardı ve her zaman bir şeyler yapardı. Genellikle tanımlanamayan şeyler.

"Bir vaka yakaladık," diye başladı Eve. "Kurban kadın, esmer, yirmili yaşlarının sonunda, East River Park'ta çıplak bulundu."

"Evet, raporu ekranda gördüm."

"Çıplak bulundu. İşkence görmüş. Yanıklar, morluklar, kesikler, delikler. Bilekleri kesilmiş."

"Siktir."

Evet, zaten vardı, diye not etti Eve. "Vic sol elinin üçüncü parmağına gümüş bir bant takıyordu."

"Ne kadar sürecektir?" Feeney talep etti. "Ne kadar sürdü? Ona ne zaman oydu?"

"Seksen beş saat, on iki dakika, otuz sekiz saniye."

"Siktir," dedi yine. "Orospu çocuğu." Feeney'nin eli masaya hafif ve sabit bir şekilde vurmak için yumruk haline getirdi. "O

Tekrar yürümeyecek, Dallas. Bir daha bizden uzaklaşmayacak. Şimdiden iki numaraya sahip olacak."

"Evet." Eve başını salladı. "Sanırım iki numara onda."

Feeney dirseklerini masaya dayadı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bir an önce Dokuz yıl öncesine, işe gittiği diğer zamanlara dair elimizde ne kadar veri varsa. Hemen bir görev gücü oluşturun. İkinci cesedin ortaya çıkmasını beklemeyelim. Olay yerinden bir şey bulabildiniz mi?"

"Şimdilik sadece ceset, yüzük ve çarşaf var. Size kayıtların bir kopyasını getireceğim. Şimdi Morris'in bize ne söyleyebileceğini görmek için morga gidiyorum. Giyinmen gerekecek, tabii bugünlerde işe mor havlu kumaşla gelmiyorsan."

Yere baktı ve başını salladı. "Karımın bana Noel'de aldığını görseydin, neden hala bunu giyiyor." Ayağa kalktı. "Bak, sen git, ben seninle morgda buluşurum. Zaten kendi aracıma ihtiyacım olacak."

"Pekala."

"Dallas."

O anda Roarke ne kendisinin ne de Peabody'nin var olmadığını fark etti. Onlar basitçe diğer ikisi arasındaki gerçekliğin bir parçası değillerdi.

"Neyi kaçırdığımızı bulmalıyız," dedi Feeney Eve'e. "Herkesin kaçırdığı şeyi. Her zaman bir şeyler vardır. Bir parça, bir adım, bir düşünce. Bu sefer kaçıramayız."

"Yapmayacağız."

Roarke daha önce de morga gitmişti. Mekânın tünelleri boyunca uzanan beyaz fayansların doğal ışığın yerini alıp almadığını merak etti. Ya da sadece sade olanın bir kabulü olarak mı seçilmişlerdi?

Her tarafta yankılar vardı; yürüdükçe tekrarlanan ayak sesleri. Personel mezarlık vardiyasında olduğu için daha fazla sessizlik olacağını düşündü. Tabiri caizse.

Henüz şafak sökmemişti ve uzun gecenin Peabody'yi biraz yıprattığını görebiliyordu, koyu renk gözlerinin altında bir ağırlık vardı. Ama Eve'de değil, henüz değil. Yorgunluk bir gün gelip onu boğacaktı, hep öyle olurdu. Ama şimdilik o

Görev ve amaç için koşuyordu ve altında yatan öfkenin hayati bir yakıt olduğunu fark ettiğinden emin değildi.

Eve otopsi odasının çift kapısının önünde durakladı. "Onu görmeniz gerekiyor mu?" diye sordu.

"İstiyorum. Bu konuda yardımcı olmak istiyorum ve eğer yardımcı olacaksam, anlamam gerekiyor. Daha önce ölüm gördüm."

"Bu şekilde değil." Zorladı.

Morris içerideydi. Morris'in gri eşofmanlarını ve antrenman için tesiste bulundurduğunu düşündüğü siyah ve gümüş renkli kızaklarını değiştirdiğini fark etti. Çelik bir sandalyeye oturdu ve bir süre daha oturmaya devam etti, uzun bir bardaktan kalın ve kahverengi bir şey içiyordu.

"Ah, şirket. Proteinli smoothy?"

"Kesinlikle hayır," dedi Eve.

"Tadı görüldüğünden biraz daha iyi. Ve işini yapıyor. Roarke, yine de seni görmek güzel."

"Seni de."

"Vic Roarke için çalışıyordu," dedi

Eve. "Çok üzgünüm."

"Onu çok az tanıyordum. Ama..."

"Evet, ama..." Morris, içeceği bir kenara koymadan önce ayağa kalktı. "Ne yazık ki artık hepimiz onu çok iyi tanıyacağız."

"Roarke'un kulüplerinden birini yönetiyordu. Chelsea'deki Starlight mı?"

"Bu senin mi?" Morris biraz gülümsedi. "Birkaç hafta önce bir arkadaşımı oraya götürdüm. İlgi çekici bir zamana eğlenceli bir yolculuk."

"Feeney geliyor."

Morris bakışlarını Eve'e çevirdi. "Anlıyorum. Son seferinde uçümüz ilkinin üzerindeydik. Hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Adı Corrine'di, Corrine Dagby."

"Yirmi dokuz yaşında," diye doğruladı Eve. "Bir mağazada ayakkabı satıyordu. şehir merkezinde butik. Partileri severdi. Yirmi altı saat, on dakika, elli sekiz saniye sürdü."

Morris başını salladı. "O zaman burada durduğumuzda ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır, tam olarak değil."

"İstiyorum. 'Bundan daha fazlasını isteyecektir' demiştin. Ve haklıydın. Bundan daha fazlasını istediğini öğrendik. Feeney'i bekleyelim mi?"

"Yetiştircektir."

"Pekâlâ." Morris odayı geçti. Roarke şöyle bir baktı, sonra o da bir adım attı.

Ölümü görmüştü, kanlı, vahşi, acımasız, faydasız ve korkunç ölümü. Ama bir kez daha Havva'nın haklı olduğunu gördü.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

3

O KADAR ÇOK YARA VARKİ, DİYE DÜŞÜNDÜ VE HEPSİ TEMİZLENMİŞTİ. Bir şekilde kan olsaydı daha az korkunç olabilirdi. Kan, bir zamanlar orada yaşam olduğunun kanıtı olurdu, değil mi?

Ama bu... bu kadın onun hayat dolu ve enerjiyle dolup taşan zavallı bir oyuncak bebek gibi görünüyordu, hırçın bir çocuk tarafından parçalanmış ve kesilmişti.

Eve, "Derli toplu bir iş," dedi ve Roarke'ın bakışlarını kendisine doğru çevirmesini sağladı.

Hissettiği dehşetin bir kısmını serbest bırakmak için konuşmaya başladı. Ama kızın yüzünü gördü, öfkesinin yüzüne daha yakın olduğunu gördü. ancak sesi sakinleşti. Acıma duygusunu da gördü. İçinde öyle bir acıma duygusu vardı ki, sık sık bu duygunun ağırlığını nasıl taşıyabildiğini merak ederdi.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Çok metodiktir." Morris, Eve'e mikro gözlükleri sunmadan önce bilgisayarı çalıştırdı. "Uzuvlardaki şu yaraları görüyor musun? Uzun, ince, sığ."

"Neşter olabilir ya da keskin bir bıçağın ucu." Yaralar ekranda optimize edilmiş bir şekilde görüntülenmiş olsa da Eve gözlüklerin üzerinden incelemek için eğildi. "Kesin de. Ya uyuşturulmuştu ya da adam onu fark yaratacak kadar mücadele edemeyeceği şekilde bağladı."

"Oyunuzu hangisine vereceksiniz?" Morris sordu.

"Kısıtlamalar. Kendinde değilse, hissedemiyorsa Tamamen mi? Burada küçük yanıklar var." Eve kurbanın sol kolunu çevirdi. "Burada, dirseğin kıvrımında, yine hassas, ama deri kenarlarda biraz kömürleşmiş. Alev mi? Lazer değil ama canlı ateş mi?"

"Aynı fikirdeyim. Diğer yanıklardan bazıları bana lazer gibi geldi. Ve orada, uyluğun iç tarafında benekli olan yerde? Aşırı soğuk."

"Evet. Morarma, yırtılma ya da sıyrık yok. Pürüzsüz bir alet."

"Sap." Roarke çürükleri kendisi de inceledi. "Eski bir-böyle çürürdü. Eğer maliyetini karşılayabilirsiniz deri etkilidir. Sıradan kumla doldurulduğunda işini görür."

"Tekrar ediyorum, katılıyorum. Ve elimizde delikler var," diye devam etti Morris. "Burada, burada, burada dairesel desenler halinde." Ekranda sağ elin arkasının, sol ayağın topuğunun ve sol kalçanın yakın çekimleri yanıp söndü.

"Yirmi küçük delikler, bu kesin düzende."

"İğneler gibi," diye düşündü Eve. "Bir çeşit alet...O olabilir..." Sağ elini kıvırdı, vücudun topuğuna koydu ve bastırdı. "Bu yeni bir şey. Kayıtlarda böyle bir yara izi yok."

"Yaratıcı bir piç kurusu," diye ekledi Peabody. "Morris, bir şişe su alabilir miyim?"

"Keyfine bak."

Eve ona bakmadan, "Havaya ihtiyacın var," dedi, "git biraz al."

"Sadece su."

"Bu model yeni olabilir," diye devam etti Eve, "ama geri kalanı tutarlı. Belki daha yaratıcı, belki biraz daha sabırlı. Yaptığın şeyi yeterince uzun süre yaparsan, daha iyi yaparsın. Göğüs kafesi boyunca, göğüslerin üzerinde daha uzun, daha derin yaralar. Daha geniş yanık alanları, baldırlarda daha derin çürükler.

"Acıyı yavaş yavaş arttırır. Uzun sürmesini istiyor. Yüzünde kesikler ve yanıklar var. Orada morarma yok. Onu yaralarsan bilincini kaybedebilir. Bunu istemiyorum."

Kapılar hızla açıldı. Feeney içeri girdi, doğruca masaya geldi. Aşağı baktı. Tek söylediği "Ah, kahretsin," oldu.

"Yeni bir yara tipimiz var. Dairesel delikler. Bakalım ne düşüneceksiniz."

Eve harap olmuş yüze doğru eğildi, gözlüğün arkasındaki gözleri hiç kırpmadan bakıyordu. "Burada ağzını tıkadığını ya da sıkıca tıkamadığını gösterecek bir morluk yok. Deriyi bozacak bir şey yok. Bir yeri olmalı, çok ama çok özel bir yer. Böylece çılgılık atabilir. Tox back?"

"Evet, sen gelmeden hemen önce. Kan dolaşımında standart bir yatıştırıcının küçük izleri vardı. Zar zor kaydedildi.

TOD'de uyanık ve farkında olurdu."

"Aynı yöntem. Başka bir işle meşgul olduğunda onu uyutuyor."

"Vücudunda su ve protein izleri de vardı. Laboratuvar doğrulayacak ama..."

Feeney, "Onları hayatta tutmaya yetecek kadar besin vermeyi seviyor," dedi.

Eve başını salladı. "Hatırlıyorum. O zaman bu şekilde bitir." O kurbanın elini kaldırdı, bileğini yukarı çevirdi. "Çapraz yaralar, ama çok derin değil. Kan kaybından ölecek ama bu zaman alacak. Saatine eklenir."

"Önceki kan kaybı, travma göz önüne alındığında iki saat bekliyorum.

En fazla üç. Sonuna gelmeden bilincini kaybetmiş olurdu."

"Onu yıkamak için ne kullandığına dair bir iz var mı?"

"Evet. Kafa derisindeki yaralarda ve tırnakların altındaki deliklerde. Laboratuvara gönderdim."

"Biraz deri kazıntısı, biraz saç gönderin. Ne tür bir su olduğunu görmek istiyorum. Şehir suyu mu? Banliyö suyu mu?"

"Ben hallederim."

"İkincisinde başlayacak." Feeney gözlüklerini çıkaran Eve'e baktı. "Muhtemelen üçüncüyü seçmiştir dışarı."

"Evet. Komutanı görmeye gidiyorum. Şimdilik, en iyi adamlarından birkaçını işaretle. Koşmalarını istiyorum. Elimize geçen verileri analiz ediyor, olasılıkları çalıştırıyoruz. Olay yerine ilk gelen Gil Newkirk'ün oğluydu."

"Orospu çocuğu."

"Evet, Newkirk'e ulaştın mı, kıdemli? O bir-yedi'den çıktı, çocuğu da öyle. Eğer teğmeninin bir sorunu yoksa oğlunu görev gücünün üniformalı ucuna getireceğim."

"Teğmen kim?"

"Grohman."

Feeney ona, "Onu tanıyorum," dedi. "Ben hallederim."

"Güzel." Eve saati kontrol etti, hesapladı. "Peabody, bize bir konferans odası ayarla ve bu süre boyunca orayı istiyorum. Bu konuda sana bir şey söylerlerse Whitney'e at. İlk brifing için saat dokuz-dokuz-yüzde orada buluşacağız."

Dışarı çıktıklarında Eve, Roarke'a bir bakış attı. "Anladığım kadarıyla brifing için kalmak istiyorsun."

"Doğru bir şekilde güveniyorsun."

"Bunu Whitney'le konuşmam gerekecek."

"Pekala."

"Direksiyonu al. Ne yapabileceğime bakacağım."

Telefonu bağladı ve Whitney'i çoktan masasında bulduğuna şaşırmadı. "Efendim, şu anda morgdan merkeze doğru gidiyoruz. Bir konferans odası ayırtıyoruz."

Peabody arka koltuktan, "A'da kilitli," dedi. "Konferans odası A," diye aktardı Eve. "Ve ben de ilk brifing saat 9.00'da." "Ben de orada olacağım. Şef Tibble da öyle."

"Evet, efendim. Önceki soruşturmada birlikte çalıştığımız Yüzbaşı Feeney'i getirdim. Ondan Veri toplamak için iki e-men daha. Memur Newkirk'ü görev gücünün üniformalı kısmına dahil etmek istiyorum çünkü kendisi olay yerine ilk gelen kişiydi ve bir polis memurunun oğluydu.

önceki soruşturma." "Bunu sizin için temizleyeceğim."

"Efendim, Feeney bu işle ilgileniyor. Dört adam daha istiyorum. Baxter, Trueheart, Jenkinson ve Powell. Şu anda taşıdıkları dosyaları yeniden atayacağım. Onlara ihtiyacım var.

Bu."

"Karar sizin, Komiser, ama Trueheart bir yardımcı, dedektif değil ve kapsamlı bir deneyimi yok."

"Yorulmak bilmez efendim ve mükemmel bir gözü vardır. Baxter onu biraz terbiye etti."

"Senin kararına güveneceğim."

"Teşekkür ederim. Profili gözden geçirmesi ve muhtemelen güncellemesi için Dr. Mira'ya ihtiyacım olacak ve sivil bir uzman danışmandan faydalanabilirim."

Whitney beş uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Roarke'u da bu işe dahil etmek ister misin, Dallas?"

"Kurban bir çalışandı. Bağlantı, soruşturma ve görüşmelerde bazı yolları açabilir. Ayrıca Komutan, NYPSP'den daha iyi ekipmanlara erişimi var. Bunu kullanabiliriz."

"Yine senin kararın, senin hükmün."

"Evet, efendim."

Roarke Merkez'deki garaja girdiğinde şafak söküyordu. "Evdeyiz efendim. Dokuz yüz gibi hazır olurum."

"Dr. Mira ve şefle temasa geçeceğim."

Roarke onun yerine geçtiğinde Eve bir an oturdu. Arka tarafta Peabody sessiz, neredeyse hanımefendi gibi horluyordu. "İşkence hakkında bir şeyler biliyorsun," dedi uzun uzun.

"Var, evet."

"Ve insanları tanıyan insanları tanıyorsun."

"Doğru."

"Ben de bunu düşünmenizi istiyorum. Ve eğer verilere katkıda bulunabilecek bir bağlantınız varsa, onu kullanmanızı istiyorum. Aletleri ve bir atölyesi var. İyi kurulmuş, iyi donatılmış olacaktır. Sanırım e-oyuncakları da vardır. Kurbanın nabzını, belki beyin dalgalarını izler.

Kameralar,

Ses. Bana öyle geliyor ki izlemek isteyecektir ve hem izleyip hem çalışamazsınız. Bu kadar odaklanmışken olmaz."

"Benden ne istersen."

Başını salladı, sonra döndü ve Peabody'nin dizini itti. "Ha?

Ne?" Peabody irkilerek doğruldu, gözlerini kırıştırdı. "Ben düşünmek."

"Evet, düşüncelere daldığımda hep salyalarım akar ve horlarım." "Salya mı?" Peabody utanç içinde ağzını sildi.

"Öyle bir şey yapmadım. salyalarım akıyor."

"Beşikte bir saatin var."

"Hayır, ben iyiyim." Peabody dışarı çıktı ve uyanık olduğunu göstermek istercesine gözlerini kırıştırdı.

"Sadece bir dakikalığına uyuyakalmışım."

"Bir saat." Eve asansöre doğru yürüdü. "Asansöre binin, sonra da konferans odasına gelin. Hazırlanmama yardım etmeni istiyorum."

"Birkaç dakikalığına ayrıldım diye sinirlenmene gerek yok."

"Kızgın olsaydım sana bir saat ceza vermek yerine kışını tekmelerdim. Ve benimle tartışmak istemiyorsun."

Kahve içmek istediğimde. Bir saatini ayır. İhtiyacın olacak."

Kapılar açıldığında Eve, Roarke'la birlikte indi, sonra döndü ve Peabody'nin asık suratına bir parmak salladı. "O saat şimdi başlıyor."

Roarke kapılar kapanana kadar bekledi. "Sen de bir saat kullanabilirsin."

"Kahveyi daha çok kullanabilirim." "Ve yemek."

Gözlerini onunkilere kaydırıldı. "Eğer yemek ve uyku konusunda başımın etini yemeye başlarsan, seni takımımdan atarım."

"Yemek ve uyku konusunda başının etini yemesem, ikisinden de çok azını yaparsın. Ofisinde ne var AutoChef?"

"Kahve," dedi ve kahve için can attı.

"Birazdan orada buluşuruz." Adam arkasını dönüp ters yöne doğru gittiğinde, kadın sadece kaşlarını çatmakla yetindi.

Yine de, eğer o her ne yapıyorsa, ilk raporunu yazmak ve ekibinin üyelerini çağırmak onun için daha kolay olacaktı.

Yedek kulübesinden geçti. Neredeyse vardiya değişecekti. Ofisinde, doğruca kahveye gitti, sonra olduğu yerde durdu ve ilk bardağın ilk yarısını içti.

İlk seferinde kanını uyandıracak gerçek bir kahve olmadığını hatırladı. Sıkışık bir ofis yerine, nezarethanede sıkışık bir masası vardı. O zaman yetki onda değildi; Feeney'deydi. Bunun böyle olduğunu biliyordu. Bütün adımları, boşa çıkan ipuçlarını, çıkmaz sokakları hatırladığını biliyordu. Tüm cesetleri.

Hatırlanması gerekiyordu. Her şeyin hatırlanması gerekiyordu, böylece bir daha yaşanmayacaktı.

Masasına oturdu, Baxter ve Jenkinson'a mesajlar gönderdi ve ilgili birimlerini bilgilendirmelerini emretti.

yardımcılar ve ortaklar ve rapor.

Dava yüklerini acımasızca diğer dedektiflerin üzerine yıktı.

Çok kısa bir süre içinde yedek kulübesinde yoğun bir sızlanma ve mızızlanma olacağını biliyordu.

Dokuz yıl öncesinin faili meçhul dosyalarını istedi. -Mira'nın ilk profili de dahil olmak üzere, henüz çözülmemiş diğer vakalarla ilgili dosya ve raporlar için talepte bulundu. MO ile eşleştirdi.

Laboratuvarla temasa geçerek tüm sonuçları istedi ve laboratuvar şefi Dick Berenski'ye bir sesli mesaj bıraktı.

Ve masasında ikinci bir fincan kahve ile raporunu yazmaya başladı.

Roarke içeri girdiğinde ince ayar yapıyordu. O bir ayarladı masasının üzerindeki yalıtımlı kaseyi alıp ona bir kaşık uzattı. "Ye."

Eve temkinli bir şekilde kâsenin kapağını kaldırıp baktı. "Lanet olsun. Madem yiyecek almak için zahmete girecektin, neden yulaf ezmesi aldın?"

"Çünkü senin için iyi." Kendi kâsesiyle birlikte tek kişilik ziyaretçi koltuğuna oturdu. "Buradaki Eatery'nin uzaktan bakılabilecek hiçbir şey sunmadığının farkında mısınız? Lezzetli mi?"

"Yumurtalar o kadar da kötü değil. Eğer üzerine çok tuz koyarsanız."

Roarke sadece başını eğdi. "Her şeyin üzerine çok fazla tuz koyuyorsun ama bu onu lezzetli yapmıyor."

Orada olduğu için biraz yulaf ezmesi kaşıkladı. Bu deliği doldururdu. "Buralarda polis yemeği yenir." Yedi, kaşlarını çattı. Yulaf ezmesine göre tamamen iğrenç değildi. "Ve bu polis yemeği değil."

"Hayır. Köşedeki şarküteriden aldım."

Bir an için yüzü Peabody'ninkiyle yarışırcasına somurttu. "Orada simit ve danish var."

"Demek öyle." Ona gülümsedi. "Yulaf ezmesiyle daha iyi yaparsın."

Belki, diye düşündü, ama bundan o kadar da mutlu olmayacaktı. "Bu gerçekten başlamadan önce bir şey söylemek istiyorum. Eğer herhangi bir zamanda dışarı çıkmak istersen, çıkabilirsin."

"Yapmayacağım, ama anlaşıldı."

Yulaf ezmesinden bir kaşık daha aldı, sonra sandalyesinde dönerek yüz yüze gelmelerini sağladı. "Şunu da anlayın ki, eğer bu işe dahil olmanızın soruşturmaya kattığından çok daha fazla zarar verdiğini hissedersen, sizinle ilişkiyi kesmek zorunda kalacağım."

"Kişisel olarak mı yoksa profesyonel olarak mı?" "Roarke."

Kalkmak ve kendine kahve hazırlamak için kâsesini bir kenara bıraktı. Onu serbest bırakmaya çalışabilirdi, diye düşündü, ama ikisi de onu hattan atamayacağını biliyordu. Ve bunun gerçekten de bir sorun olacağını kabul etti.

"Özel hayatımız, birlikte çalıştığımızda ya da daha doğru bir ifadeyle ben sizin işinize katkıda bulunduğumda aldığı darbeleri ve morlukları atlattı ve atlatacak."

"Bu seferki farklı."

"Evet, bunu da anlıyorum." Kahvesiyle birlikte döndü ve onun gözleriyle buluştu. "Onu daha önce bir kez bile durduramadın."

"Onu durdurmadı," diye düzeltti Eve.

"Böyle düşünürsünüz ve bu yüzden kişiseldir. Ne kadar başka türlü tutmaya çalışırsanız çalışın, bu kişiseldir. Bu sizin için daha zor, ve bizim için daha zor olabilir. Ancak dokuz yıl içinde pek çok şey değişti."

"Dokuz yıl önce kimse bana yulaf ezmesi dayatmıyordu."

"İşte." Dudakları kıvrıldı. "Bu bir."

"İkincisini kurtarmamız pek mümkün değil, Roarke. Bir mucize olmazsa, onu kurtaramayacağız."

"Ve bu yüzden, şimdiden bir sonrakini kurtaramayacağından korkuyorsun. Bunun sana nasıl yük olduğunu, içini nasıl kemirdiğini ve seni nasıl zorladığını biliyorum. Seni anlayan, seven ve hatırı sayılır kaynaklara sahip olan biri var."

Sadece bir elini onun yüzüne dokundurmak için yanından geçti. "Bunca zaman içinde onun kalıbı çok az değişmiş olabilir Eve. Ama seninki değişti. Ve ben tamamen inanıyorum ki, burada duracak. Sen durduracaksın."

"Benim de buna inanmam gerek. Tamam o zaman." Yulaf ezmesinden bir kaşık daha aldı. "Peabody'nin beşik zamanı doldu. Bu raporu bitirmeli ve ekip için kopyalarını çıkarmalıyım. Eski raporların kopyalarını sipariş ettim ve ona atfedilen diğer cinayetlerin dosyalarını talep ettim. Peabody'yi bul, ona soğuk dosyaları almasını istediğimi söyle, sonra ikiniz hazırlanmaya başlayabilirsiniz. Burada on dakikaya daha ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Ama konferans salonunda her zamanki angaryalardan başka bir şeyiniz yoksa, ben benimle kahve içmek."

Sözüne sadık kalan Eve on dakika sonra konferans odasına girdi. Arkasından bir çift üniformalı ikinci bir panoyu içeri taşıdı. Bir kutu dolusu dosya kopyası taşıdı.

Peabody'ye "Önce şu anki davayı istiyorum," dedi. "Sonra tarih dersimizi alacağız." Dosyaları çıkardı ve konferans masasının üzerine koydu. "Dava sırasında çekilen sahne ve ceset. Bunlar için ikinci tahtayı kullanın."

"Tamamdır."

Duvardaki beyaz veri tahtasına doğru yürüdü ve yazdırmaya başladı.

Yazısı Roarke'ı her zaman şaşırtırdı. El yazısı karalamaya meyilliyken, çok hassas, çok mükemmeldi. Gördü ki

Kurbanın adını ve kulüpten ayrıldığıının bildirildiği andan ölümüne ve cesedinin bulunmasına kadar olan zaman çizelgesini yazdırıyordu.

Geniş panonun ortasına bir çizgi çektikten sonra, Corrine Dagby'den başlayarak diğerlerinin çıktısını almaya başladı.

Sadece veri değil, diye düşündü Roarke. Ölüler için bir tür anma töreni. Onlar unutulmamalıydı. Daha çok, diye düşündü, onları kendisi için yazmıştı çünkü artık hepsini temsil ediyordu.

Feeney içeri girdi. "Çocuk bunun için aklandı. Newkirk çocuğu." Bakışları tahtaya kaydı ve orada kaldı. "Babası daha önceki notlarını çıkaracak. İstedığınız fazla mesai süresini koyacağını ya da kendi kişisel zamanını alacağını söyledi.
Bu."

"Güzel."

"McNab ve Callendar'ı içeri aldım. McNab ritminizi biliyor ve drone işinden şikayet etmiyor. Callendar iyidir. Ayrıntıları kaçırmaz."

"Baxter, Trueheart, Jenkinson ve Powell var." "Powell mı?"

"Yaklaşık üç ay önce 6-5'ten transfer oldum. Yirmi yıl yatmış. Kemiklere ulaşana kadar bir davayı parçalıyor. Harris ve Darnell üniformalı. Onlar sağlam. Ama ben Newkirk'e liderlik veriyorum. Olay yerine ilk o geldi ve önceki soruşturmayı biliyor."

"Eğer babasına benziyorsa, sağlam bir polistir."

"Evet, düşünüyorum. Tibble, Whitney ve Mira yolda olmalılar."

Tahtadan bir adım geri çekildi. "İlk olarak şu anki durum hakkında bilgi vereceğim. Siz de önceki dönem hakkında bilgi vermek ister misiniz? soruşturma?"

Feeney başını salladı. "Sen al. Farklı bir açıdan bakmama yardımcı olabilir." Cebinden bir kitap çıkarıp ona uzattı. "Orijinal notlarım. Kendim için bir kopyasını çıkardım."

Adamın ona sadece defterini değil, emri de verdiğini biliyordu. Bu jest Kalbinin hemen altında bir şey kasılıyordu. "Böyle mi olmasını istiyorsun?"

"Olması gereken bu. Olması gerektiği gibi." Polisler odaya girmeye başlayınca arkasını döndü.

Üniformalardan birini kaptı ve ona dosyaları dağıttı, sonra Peabody ve Roarke'ın kurduğu panoları inceledi.

Tüm o yüzler, diye düşündü. Bütün o acılar.

Şu an sahip olduğu kız neye benziyordu? Adı neydi? Onu arayan biri var mıydı?

Ne kadar dayanabilir?

Whitney, Mira'yla içeri girdiğinde Eve yeniden başladı. Nasıl bir tezat oluşturdıklarını fark etti. Koyu tenli, iri omuzlu adam, yüzüne kazınmış komutanlık yılları ve zarif, soluk pembe takım elbisesi içinde sessizce sevimli olan kadın.

"Teğmen. Şef yolda."

"Evet, efendim. Tüm ekip toplandı ve hazır. Dr. Mira, her pakette orijinal profilinizin kopyaları var, ancak sözlü olarak eklemek istediğiniz bir şey varsa, çekinmeyin."

"Orijinal cinayet kitaplarını tekrar okumak istiyorum."

"Onları hazır edeceğim. Efendim, konuşmak ister misiniz?" "Başla, Dallas." Tibble'ın konuşması için kenara çekildi.

Girdim.

Polis şefi uzun boylu bir adamdı ve-Eve her zaman Düşünceli biriydi. Okuması kolay bir adam değil, ama o

Başka türlü olsaydı bu kadar yükselebileceğinden şüpheliydi. Politikayı oynadı - gerekli bir kötülük - ama ona göre departmanın zirveye çıkması için bir yol buldu.

Koyu renk ten, koyu renk gözler, koyu renk takım elbise onun varlığının bir parçası, diye karar verdi. Güçlü bir ses ve güçlü bir iradeyle birlikte.

"Şef Tibble."

"Teğmen. Brifingi geciktirdiysem özür dilerim."

"Hayır, efendim, programa uygun hareket ediyoruz. Eğer şimdi hazırsanız."

Sadece başını salladı ve odanın arka tarafına doğru ilerledi. Oturmadı ama ayakta durdu. Bir gözlemci.

Eve, Peabody'ye başıyla onay verdikten sonra odanın önüne doğru yürüdü. Arkasında, duvardaki ekran yanıp sönmeye başladı.

"Sarifina York," diye başladı Eve. "TOD'de yirmi sekiz yaşında."

Roarke, kurbanı ilk sıraya koyduğunu fark etti. O görüntüyü, o ismi odadaki her polisin zihnine yerleştiriyordu. Böylece odadaki her polis onu düşünecek, rutine, verilere, uzun saatlere ve hayal kırıklıklarına gömülürken onu hatırlayacaktı.

Tıpkı sonraki görüntüler ortaya çıktığında ona ne yapıldığını hatırlayacakları gibi.

Hepsini gözden geçirdi, her kurbanı. İsimler, yüzler, yaşlar, çektikleri acıların ve ölümlerinin görüntüleri. Uzun sürdü ama hiç ara vermedi, huzursuzluk belirtisi göstermedi.

"Bu kadınların tamamının, yirmi üç kadının, tek bir kişi tarafından kaçırıldığına, işkence gördüğüne ve öldürüldüğüne inanıyoruz. Muhtemelen bu yirmi üç kadından daha fazla sayıda bağlantılandırılmamış ya da rapor edilmemiş, cesetleri bulunamamış ya da bu olayda öldürülmemiş kadın olduğuna inanıyoruz. aynı şekilde. Daha önceki kurbanların, Corrine Dagby'den önce, kendi yöntemine karar verdiğine inanıyoruz."

Roarke'ın anladığı kadarıyla tüm gözlerin, tüm dikkatlerin o ilk kurbanın görüntüsüne odaklandığından emin olmak için bir an durakladı.

"Dokuz yıl önceki dava dosyasının kopyasında göreceğiniz gibi, yöntem kurbandan kurbanı çok az farklılık gösteriyor. Şüpheliye atfedilen cinayetlerle ilgili dava dosyalarının tam kopyaları yakında elinize geçecektir."

Gözleri odayı taradı ve Roarke her şeyi gördüğünü düşündü.

"Onun metodolojisi başlangıçta tipik bir seri film metodolojisidir. Biz kurbanlarını -hepsi belli bir yaş grubundan, ırktan, cinsiyetten ve renkten- takip edip seçtiğine, rutinlerini ve alışkanlıklarını öğrendiğine inanıyor. Nerede yaşadıklarını, nerede çalıştıklarını, nereden alışveriş yaptıklarını, kiminle yattıklarını biliyor."

Tekrar durdu, yer değiştirdi. Roarke penceredeki paravanların arasından süzülen ışığın tabancasında parladığını gördü.

"Bilinen yirmi üç kadın. Belirli hedeflerdi. Kurbanlar arasında yaş ve dış görünüş dışında hiçbir bağlantı bulunamadı. Kurbanların hiçbiri bir takipçiyi ihbar etmiş, hiçbir arkadaşına, iş arkadaşına veya akrabasına kendisine yaklaşıldığından veya rahatsız edildiğinden bahsetmemiştir. Her iki vakada da mağdur bulunduğu yerden ayrılmış ve cesedi bulunana kadar bir daha görülmemiştir.

"Bir tür özel ulaşım aracına sahip olmalı ve bunu kullanarak kurbanı önceden planlanmış bir yere götürmeli. Sarifina York'ta olduğu gibi kurbanları öldürmesi birkaç gün sürdüğü için bu süre de özel olmalı. Önceki tüm soruşturmalarda, zaman çizelgeleri ve adli tıp aracılığıyla her zaman kurbanlarını seçtiği ve ilk kurbanını öldürmeden önce ikinci kurbanını kaçırmış ve böylece ikincisini öldürmeden önce üçüncüsünü seçer ve kaçırmış."

Müfettişin olay yeri raporlarını, adli tabibin raporlarını özetledi ve onları işkence sürecinden, ölüm yönteminden

geçirdi.

Roarke, Eve ayrıntıları anlatırken e-polis Callendar'ın yumuşak bir "Tanrım," dediğini duydu.

"Burada biraz sapma gösterebilir," diye devam etti Eve, "yöntemini belirli bir kurbanı uyacak şekilde ayarlar. Dr. Mira'nın profiline göre, bu kurbanın dayanıklılığına, acıya toleransına, yaşama isteğine göre ayarlanıyor. Dikkatli, metodik ve sabırlı. Büyük ihtimalle yüksek zekalı, olgun bir erkek. Yalnız yaşıyor ve düzenli bir geliri var. Muhtemelen üst tabakadan. Kadınları seçse de, onları cinsel olarak istismar ettiğine dair bir kanıt yok."

Callendar, "Küçük bir lütuf," diye mırıldandı ve Eve duyduysa da hiçbir işaret vermedi.

"Seks, onlardan elde edilen kontrol ve güç onu ilgilendirmiyor. Onlar cinsel varlıklar değil. Onlara harcadığı zamanı ölümden sonra gövdelerine kazıyarak onları etiketliyor. Onlara taktığı yüzük de başka bir tür damgalama.

"Sahiplik." Onay için Mira'ya baktı.

"Evet," diye onayladı Mira ve yumuşak dalgalı samur saçları olan güzel kadın sakin sesiyle konuştu. "Cinayetler bir ritüel, ancak standart anlamda bir ritüel değil. Seçme ve takip etme, kaçırma ve işkence, geçen zaman da dahil olmak üzere ayrıntılara gösterilen özen ve öldükten sonra onlarla ilgilenme biçimi onun ritüeli. Yüzüklerin kullanımı bir yakınlığa ve özel bir ilgiye işaret eder. Onlar ona ait. Büyük olasılıkla onun için önemli olan bir kadını temsil ediyorlar."

"Onları, vücudunu ve saçlarını yıkıyor," diye devam etti Eve. "Bu, izlerin çoğunu ortadan kaldırırsa da, aşağıdaki bulguları tespit edebildik sabun ve şampuan markaları. Yüksek kaliteli, bu da sunumlarının onun için önemli olduğunu gösteriyor."

Eve ona tekrar baktığında Mira, "Evet," diye onayladı. "Hem de çok."

"Çöp atma yöntemi de önemli. Onları beyaz bir çarşafın üzerine seriyor ve alışkanlıkla bir parka ya da yeşil alana bırakıyor. Gördüğünüz gibi bacaklar bir arada -yine cinsel bir poz değil- ama kollar açık."

"Bir tür açılış," diye yorumladı Mira. "Ya da kucaklaşma. Hatta yapılanların kabullenilmesi."

"Bu noktaya kadar kendine özgü seri katilin geleneksel yolunu izlerken, daha sonra sapıyor. Tam zaman çizelgesi, Peabody," diye emretti Eve, sonra ekranda yanıp sönmeye başlayınca döndü. "Şiddeti tırmandırmıyor, cinayetler arasındaki süre takdir edilecek şekilde daralmıyor. İşinde iki ya da üç hafta geçiriyor, sonra duruyor. Bir ya da iki yıl içinde, başka bir yerde tekrar döngüye giriyor. Onun imzası New York'ta, Galler'de, Florida'da, Romanya'da, Bolivya'da ve şimdi yine New York'ta tespit edildi."

"Yirmi üç kadın, dokuz yıl, dört ülke. Kibirli orospu çocuğu buraya geri döndü ve işte burada bitiyor."

Ve işte, diye fark etti Roarke, verilerin, isimlerin, yöntemlerin ve kanıtların aktarılması sırasında kendini tuttuğu öfke buradaydı. Burada öfkenin, intikamcının ipucu vardı.

"Şu anda yirmi sekiz ile otuz üç yaşları arasında bir kadın var. Kahverengi saçlı, açık tenli, orta ila ince yapılı ve çoktan kaçırılmış. Onu bulacağız. Onu geri alacağız."

"Size bireysel ödevlerinizi vereceğim. Herhangi bir sorunuz ya da sorunuz varsa, ben bitirene kadar bekleyin. Ama size bir şey daha söyleyeceğim. Onu enseleyeceğiz. Onu burada, New York'ta, kafeste geçirdiği her yılın her gününün her saatinde onu boğduğunu hissedeceği kadar sıkı bir davayla yakalayacağız."

Roarke sadece öfke değil, gurur da olduğunu fark etti. Ve o da Bu öfke ve gururu içlerine iterek düşene kadar çalışmalarını sağlamak.

Muhteşemdi.

"Bu şehirden yürüyerek, koşarak, uçarak ya da sürünerek çıkamaz,"

Eve

onlara söyledi. "İçimizden biri avukatına pire kadar bir açıklık verdi diye mahkemede sürünerek kaçmaz.

"Ödeyecek, bu yirmi üç kadının her biri için ödeme yapmasını sağlayacağız."

4

EVE toparlanırken, TIBBLE odanın önüne doğru yürüdü. Otomatik olarak durdu ve ona söz hakkı vermek için yana doğru adım attı.

"Bu ekip NYPSD'nin tüm kaynaklarına sahip olacaktır. Gerekli her türlü fazla mesai yapılacaktır. Eğer Birincil olarak daha fazla insan gücüne ihtiyaç duyulduğu tespit edilirse ve komutan da bunu kabul ederse, bu insan gücü görevlendirilecektir. Bu vaka kapanana kadar bu ekibin sağlık ve zor durum izinleri dışındaki tüm izinleri iptal edilmiştir."

Durakladı, tepkileri ölçtü ve belli ki tatmin olmuş bir şekilde devam etti. "Ben her birinizin ve bu ekibin her üyesi kendi işini yapacaktır. Bu orospu çocuğu tespit edilip yakalanıncaya ve doğal olmayan hayatının geri kalanında bir kafese kapatılıncaya kadar kışınızı kaldırmayın. Sizler sadece onu durduracak olanlar değil, aynı zamanda o kafesi kilitleyecek bir dava oluşturacak olanlarsınız. Burada herhangi bir hata istemiyorum ve hata yapmaya yaklaşırsanız Teğmen Dallas'ın sizi kanlı bir şekilde yüzeceğine güveniyorum."

Adam bu açıklamayı yaparken doğrudan ona baktığı için Eve sadece başını salladı. "Evet, efendim."

"Medya kurtlar gibi saldıracak. Mavi Kod durumu değerlendirildi ve reddedildi. Halkın korunmaya ihtiyacı vardır ve belirli bir kadının türünün hedef alındığından haberdar edilmelidir. Ancak, bu görev gücünü ve aslında bu departmanı temsil eden tek bir ses ve sadece tek bir ses tarafından bilgilendirileceklerdir. Bu ses Teğmen Dallas olacak. Anlaşıldı mı?" dedi ve yine doğrudan ona baktı.

"Evet efendim," dedi, çok daha az hevesle.

"Geri kalanınız yorum yapmayacak, muhabirleri meşgul etmeyecek, onlara şu anki zamanı bile vermeyeceksiniz ve sıcaklığı sormaları gerekir. Onları teğmene yönlendireceksin. Onlar olmadıkça sızıntı olmayacak departman tarafından onaylanmış sızıntılar. Eğer varsa ve Bu sızıntının kaynağı bulunursa -ki bulunacaktır- söz konusu kişi, Kayıtlar bölümüne transfer edilmeyi bekleyebilir. Bowery'de.

"Kapatın onu. Onu sert, temiz ve hızlı bir şekilde kapatın. Teğmen."

"Efendim. Pekâlâ, hepiniz birincil görevlerinizi biliyorsunuz. Hadi işe koyulalım."

Tibble, ayaklar ve sandalyeler birbirine karışırken Eve'e işaret etti. "Medya toplantısı, öğlen." Sanki onun tepkisini bekliyormuş gibi parmağını kaldırdı. "Kısa ve öz bir açıklama yapacaksınız.

Beş dakika boyunca soruları cevaplayacaksın. Daha fazla değil. Bunlar gerekli, Teğmen."

"Anlaşıldı efendim. Şef, daha önceki soruşturmalarda kurbanların üzerine kazınan numaraları saklamıştık."

"Öyle yapmaya devam edin. Tüm raporları, talepleri ve istekleri bana kopyalayın." Panolara ve yüzlere baktı. "Onlara baktığında ne görüyor?" Tibble sordu.

"Potansiyel." Eve düşünmeden konuştu.

"Potansiyel mi?" Tibble bakışlarını onunkilere kaydırarak tekrarladı. "Evet efendim, bence gördüğü şey bu. Saygılarımla, efendim, ben başlamanız gerekiyor."

"Evet. Evet.

Dağılabilirsiniz."

Feeney'ye doğru yürüdü. "Bu alan işlerin e-uç kısmı için uygun mu?"

"İşe yarar. İhtiyacımız olan ekipmanı getiriyoruz. Otuz dakika içinde kurulmuş olacak. Geri gelirse, buraya geri gelirse, daha önce kullandığı yeri kullanıp kullanmadığını merak etmelisiniz.

Daha önce? Bir evi var mı? Belki çalışmadığı zamanlarda burada yaşıyor bile olabilir."

"Özel ev, kiralanmamış depo. Şehirde ve dış ilçelerde bunlardan çok var," diye tahmin yürüttü Eve. "Piç kurusu Jersey'de nehrin karşı kıyısında çalışıp New York'u çöplük olarak kullanıyor olabilir. Ama eğer aynı yerdeyse -ki bana bir alışkanlık yarattığı gibi geliyor, değil mi? New York'taki binalar için uygun olan binaların mülkiyetini kontrol ediyoruz.

Son dokuz yıldır aynı isim. On," diye düzeltti. "Ona biraz hazırlık süresi verin."

"Biraz daraltıyor." Feeney burnunu çekti. "Çölde bir karınca tepesi aramak gibi. Çalışacağız."

"Kayıp Kişiler araştırmasını üstlenmek senin için sorun olur mu?"

Bir nefes verdi ve ellerini sarkık ceplerine daldırdı. "Her görevde ya da her adımda bana onay verip vermediğimi mi soracaksın?"

Eve omuzlarını oynattı ve elleri kendi ceplerini buldu. "Garip bir his."

"Bundan önce de senin davalarını ve operasyonlarını yürüttüm." "Öyle değil, Feeney." Göz göze gelene kadar bekledi.

Birbirlerini anladıklarından emin olana kadar kilitli kaldı. "İkimiz de bunun farklı olduğunu biliyoruz. Bu yüzden seni rahatsız ediyorsa, bilmek istiyorum."

Üniformalılar ve ekip üyeleri ekipman ve masaları taşıırken odanın etrafına baktı. Sonra başını eğerek Eve'e onunla birlikte odanın bir köşesine gitmesini işaret etti.

"Bu beni rahatsız ediyor, ama kastettiğin gibi değil. Bu adamı yakalayamamış olmamız, kaçıp gitmesi ve benim izle."

"Seninle birlikte çalıştık ve bu konuda bir ekibimiz vardı. Bu hepimizin suçu."

Bir av köpeğinki kadar şişkin olan gözleri onunkilerle buluştu. "Sen daha iyi bilirsin. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Biliyordu, tabii ki biliyordu. Ona öğretmişti sorumluluk ve komuta ağırlığı. "Evet." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, biliyorum."

"Bu sefer iş sende. Bazı darbeler alacaksın Çünkü ikimiz de biliyoruz ki biz onu almadan önce yönetim kurulunda başka bir isim, başka bir yüz olacak. Bununla yaşayacaksın; bununla yaşamaktan başka bir şey yapamazsın. Bu beni rahatsız ediyor," diye tekrarladı. "Eğer birisi bu işe girseydi, bu beni çok daha fazla rahatsız ederdi. başka biri bu konuda birincil olarak duruyordu."

Anlaştık mı?" "Evet, anlaştık."

"Kayıp Kişi koşusunu ben başlatacağım." Başını Roarke'a doğru eğdi. "Sivilimiz emlak araştırmasını yürütmek için iyi bir kişi olacaktır."

"Yapardı. Neden bu konuda onu ikna etmiyorsun? Ben laboratuara gidip Dickhead'e rüşvet vereceğim ve/veya tehdit edeceğim." Şöyle bir baktı ve Roarke'ın McNab'la birlikte veri ve iletişim merkezleri kurmak için çoktan çalışmaya başladığını gördü. "Önce bir siville konuşacağım."

Roarke'ın yanına gitti ve omzuna dokundu. Ciddi e-işlere başlamadan önce sık sık yaptığı gibi saçlarını arkadan bağlamıştı ve üzerinde hâlâ olay yerine gitmek için evden çıktıklarında giydiği kazak ve kot pantolon vardı.

Onun iş dünyasının imparatorundan çok ekibin bir üyesi gibi görüldüğünü fark etti.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi ve birkaç adım uzaklaştı.

"Sizin için ne yapabilirim, Teğmen?"

"Feeney'nin senin için işi var. Seni bilgilendirecek. Ben Peabody ile gidiyorum. Sadece istiyorum ki... bak, bir şeyler almaya gitme."

Kaşlarını kaldırdı ve eğlendiği yüzünden okunuyordu. "Ne gibi?"

"E-oyuncaklar, yeni mobilyalar, yemekli toplantılar, dansçı kızlar. Her neyse," dedi dikkati dağılmış bir şekilde elini sallayarak. "NYPD'ye tedarikte bulunmak için burada değilsiniz."

"Ya acıkırsam ve sonra dans etme isteği duyarsam?"

"Bastır onu." Göğsüne küçük bir dürtme yaptı. Hem şefkat hem de uyarı olarak -doğru bir şekilde- yorumladı. "Ve mesaideyken sana veda, merhaba ve benzeri öpücükler vermemi bekleme. Bu bizi-"

"Evli misin?" Kadının sert bakışları karşısında sırtıttı. "Pekala, Teğmen, tüm dürtülerimi bastırmak için elimden geleni yapacağım."

Bunun büyük bir şans olduğunu düşündü ama tatmin olmak zorundaydı. "Peabody," diye seslendi, "benimle gel."

Peabody çıkarken otomattan kendisi için bir Diet Pepsi, Eve için de normal bir tüp aldı. "Kafein pompalamaya devam etmeliyim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, bir vakayı yakaladıktan birkaç saat sonra bir görev gücünüz, bir savaş odanız ve şeften bir moral konuşmanız olduğunda değil."

"Dava üzerinde çalışıyoruz."

"Bu dava, dokuz yıl öncekiler ve hatta aradaki davalar başka yerlerde görüldü. Bu çok fazla topun havada kalması demek."

Arabaya bindiklerinde Eve, "Hepsi bir tane," dedi. "Bir sürü parçası olan tek bir çanta."

Peabody bir dakika sonra, "Kollar," dedi. "Daha çok kollar gibi. Ahtapot gibi."

"Dava bir ahtapot."

"Bütün bu dokunaçları, bütün bu kolları var ama sadece bir kafası var. Kafayı alırsan, hepsini alırsın."

"Tamam," diye karar verdi Eve, "bu fena değil. Dava bir ahtapot."

"Ve diyelim ki, tamam, belki kafasına ulaşamazsınız, ilk başta değil, ama o dokunaçlardan birine iyi tutunursunuz,

sonra-"

"Anladım, Peabody." Şu anda kafasında dev bir ahtapot görüntüsü yüzdüğü için, Eve kısa çizgi bağlantısı sinyal verdiğinde rahatladı. "Dallas."

"Ee, ne var ne yok?"

"Nadine." Eve bakışlarını, medya çevrelerinde çok popüler olan Nadine Furst'ün kendisine baktığı ekrana kaydırıldı.

"Medya konferansı, departmanın sözcüsü olarak siz - bunu sevdiğinizi biliyorum."

"Ben birinciyim."

"Anladım." Ekranda Nadine'in kedi gözleri keskin ve araştırıcıydı. "Ama buna yeterince güç veren ne? Parkta ölü bir kadın, kimliği henüz verilmedi."

"İsmi konferansta vereceğiz." "Bana bir ipucu verin. Ünlü mü?"

"İpucu yok."

"Hadi, dost ol."

Sorun şu ki, onlar arkadaştı. Dahası, Nadine'e güvenilebilirdi. Ve şu anda Nadine'in kendine ait bolca suyu vardı. Eve, işe yarayabileceğini düşündü.

"Medya konferansına gelmek isteyeceksin, Nadine."

"Bir anlaşmazlığım var. Sadece-"

"Orada olmak isteyeceksiniz ve bittiğinde ofisime giden yolu bulmak isteyeceksiniz."

"Bir medya duyurusundan sonra bana bire bir görüşme teklif etmek işin parlaklığını ortadan kaldırıyor, Dallas."

"Bire bir görüşme yapmayacaksın. Sadece sen, sadece ben. Kamera yok. Bunu yapmak isteyeceksin, Nadine."

"Orada olacağım."

Eve telefonu kapattığında Peabody, "Bu çok zekiceydi," dedi. "Gerçekten zekiceydi. Onu buraya getirin, pazarlık yapın ve kaynaklarını ve bağlantılarını alın."

"Ondan neyi saklamasını istersem onu saklar," diye onayladı Eve. "Ve o herhangi bir şey için mükemmel bir huni departman tarafından onaylanmış sızıntılar." Park etti, omuzlarını yuvarladı. "Hadi gidip Dickhead'i taciz edelim."

Dick Berenski lakabını hak etmişti. Sadece kaygan siyah saçlarla kaplı yumurta gibi bir kafası yoktu, aynı zamanda Kişiliği bir sardalya konservesinden daha yağlıydı. Kaypak, adi ve sadece rüşvete açık değil, rüşvet bekleyen biriydi.

Ama bir sik kafalı olmasına rağmen, üst düzey bir laboratuvar işletiyordu ve işini, bu ayın orta sayfa güzeline poposundaki gamzelerin tam yerini bildiği kadar iyi biliyordu.

Eve, uzun beyaz bankoların ve istasyonların, şeffaf duvarlı küplerin yanından geçerek içeri girdi. Berenski'yi gördü

Tezgâhının önündeki taburesinde ileri geri kayıyor, örümcek bacaklı parmaklarını klavyelere vuruyor ya da ekranlara vuruyor.

Bir sik kafalıya göre, diye düşündü, çoklu görevde cehennem gibiydi. "Raporum nerede?" diye sordu.

Başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Geri çekil, Dallas. Hızlı mı istiyorsun yoksa doğru mu?"

"Hızlı ve doğru istiyorum. Bu konuda benimle dalga geçme... Dick."

"Geri çekil dedim."

Gözlerini kıstı çünkü adam taburenin üzerinde döndüğünde yüzünde öfke vardı. Hiçbir şeye verdiği olağan tepki değildi bu.

"Bununla dalga geçtiğimi mi düşünüyorsun?" diye çıkıştı. "Burada mastürbasyon yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu ilk kez olmazdı."

"Bu ilk kez de olmuyor, değil mi?"

Hafızasını gözden geçirdi. "Dokuz yıl önce şef değildin."

"Kıdemli teknisyen. O dört kurbanın deri ve saçlarını ben yaptım. Harte bunun için yayları aldı ama işi ben yaptım. Allah kahretsin."

Eve, Harte'ın bir de lakabı olduğunu hatırladı: Blowharte.

"Demek işi sen yaptın. Alkışlar, alkışlar. Bu kurbanın saç ve deri analizine ihtiyacım var."

"İş ben yaptım," diye tekrarladı, şimdi acı acı. "Analiz ettim, araştırdım ve neredeyse hiç iz bırakmayan şeyleri tespit ettim. I

sana sabun ve şampuan markalarını verdi. O piçi yakalayamayan sensin."

"Sen kendi işini yaptın, ben kendi işimi yapmadım mı?" Eğildi, burun buruna. "Geri çekilsen iyi olur, Dick."

"Ah, affedersiniz. Hakeme saat tutmayın." Peabody cesurca -kendi bakış açısına göre- baş teknisyenle birincinin arasına girdi. "Dokuz yıl önce bu işe dahil olan herkes şimdi bunu daha fazla hissediyor."

"Nereden biliyorsun?" Dick Peabody'nin üzerine yürüdü. "Dokuz yıl önce bir Free Ager komününde bir çemberin içinde oturup lanet olası aya ilahi söylüyordun."

"Hey."

"İşte bu kadar." Eve sesini alçak tuttu ve tonu acıtıcıydı. "Bununla başa çıkamazsın Berenski, başka bir tane isteyeceğim. teknoloji."

"Ben buranın şefiyim. Burası senin dükkanın değil. Kimin ne çalışacağını ben söylerim." Sonra elini kaldırdı. "Bir dakika geri çekil, bir dakika geri çekil. Allah kahretsin."

Her zamanki tarzı olmadığı için Eve sessizliğini korurken o da kendi uzun, hareketli parmaklarına baktı.

"Bazıları size yapışıp kalıyor, biliyor musunuz? İçinize işlerler. Diğerleri gelir, üzerinde çalışırsınız ve bir kenara koymuş gibi görünürsünüz. Sonra geri gelir ve sizi taşaklarınızdan tekmeler."

Bir nefes aldı ve Eve'e baktı. Bu sadece öfke değildi, Şu anda gördüğü, işte kederin kıyısına kadar gelebilmiş acı bir hayal kırıklığından başka bir şey değildi.

"Nasıl durduğunu biliyorsun, sadece soğuk durdu, Herkes öldüğünü ya da başka bir şey için bir kafese atıldığını mı düşündü? Onu yakalayamadık ve bu çok kötü oldu ama durdu." Berenski bir nefes verdi. "Ama durmadı. Ölmedi ya da bir kafese atılmadı. Sadece Dünya Gezegeni'nde gezinip eski günlerini yaşıyordu. Şimdi masama geri döndü ve bu beni çok kızdırıyor."

"Kızgınlar Kulübü Başkanı olarak görev yapıyorum. Üyelik başvurunuzu değerlendirmeye alacağım."

Bir kahkaha attı ve kriz geçti.

"Sonuçları aldım. Sadece verileri yeniden çalıştırıyordum. Üçlü kontrol. Öncekiyle aynı markalar değil."

"Eski markalar hala mevcut mu?"

"Evet, evet, olay şu. Önceki dört kurbanın üzerinde zeytin ve palmiye yağları, gül ve papatya yağları ile shea yağı sabunu kullandı. El yapımı sabun, Fransa'dan ithal. Markası L'Essence ya da kurbağalar nasıl diyorsa öyle. Pasta tarzı, dokuz yıl önce tanesi on beş dolardı. Şampuan, aynı üretici, aynı isim, havyar ve rezene özler."

"Şampuanın içine havyar mı koyuyorlar?" Peabody sordu. "Ne israf ama."

"Sadece balık yumurtası ve bana sorarsanız iğrenç. Galler'deki teknisyen izi takip edecek kadar iyiydi, benimle aynı anlaşılmayı yaptı. Florida için de aynısı geçerli. Romanya'da ya da Bolivya'da hiçbir şey bulamadılar. Ama şimdi marka değiştirdi."

"Kime?"

"Tamam, elimizde hala el yapımı sabun var, shea yağı-kakao yağı ilaveniz, zeytinyağı, greyfurt ve kayısı yağı var. Özellikle -ve bu biraz incelik gerektiriyor- pembe greyfurtunuz. İtalya'da özel olarak üretiliyor ve şunu da ekleyeyim, bir kalıbı elli smack'e mal olacak."

"Yani yükseltti."

"Evet, mesele de bu. İnternet sitesine bir göz attım, şunlara bir bakın." Sabunların resimlerini getirdi. Her biri neredeyse mücevher gibi derin bir renkteydi ve kenarlarında çeşitli çiçekler ya da bitkiler vardı. "Şehirde sadece bir mağaza bunları satıyor. Şampuan da aynı yerden.

Beyaz trüf yağı, sekiz onsluk bir şişe için bir elli."

Burnunu çekti, homurdandı. "Bir şişe birinci sınıf likör için bu parayı ödemezdim."

"Ödeme yapmak zorunda değilsin," dedi Eve dalgın dalgın. "İçkinizi rüşvet olarak alıyorsunuz."

"Evet, ama yine de aynı."

Pahalı, özel ürünler. Prestij, diye düşündü Eve. En iyinin en iyisi mi? "Şehirdeki satış noktası hangisi?"

"Scentual diye bir yer. Madison ve Fifty-third'de şehir merkezinde ve West Village'da Christopher'da birer mağazaları var."

"Güzel. Çarşaf nasıl?"

"İrlanda keteni, iplik sayısı yedi yüz. Bu da başka bir değişiklik. İlk kez Mısır pamuğu kullandı, iplik sayısı beş yüz. Üretici İrlanda ve İskoçya'da. Etrafta bir sürü satış noktası var. Üst düzey mağazalarınız ve yatak takımları satan yerler bu markayı taşıyor. Fáilte."

İrlandalıları katlettiğini biliyordu Eve, çünkü bu kelimeyi daha önce de duymuştu.

"Tamam, kopyaları bana, Whitney'e, Tibble'a ve Feeney'e gönderin. Suyla işin bitti mi?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Tahminimce, yani tahminimce, şehir suyu ama filtrelenmiş. Musluktan akıyor olabilir ama arıtan bir filtreleme sistemi var. New York'ta iyi suyumuz var. Sanırım bu adam saf su fanatığı."

"Bir şey için. Tamam, teşekkürler. Peabody, hadi alışverişe gidelim."

"Sosisli!"

"Dallas." Berenski taburesinin üzerinde tekrar döndü. "Bu sefer bana daha fazla şey getir. Bana bir şey getir."

"Üzerinde çalışıyorum."

İlk olarak şehir merkezindeki butiğe gitti ve içeri girdikleri anda koku saldırısına uğradı. Büyük bir buketin içine düşmek gibi, diye düşündü Eve.

Tezgahtarların hepsi güçlü renkler giyyordu. Eve'e göre ürünleri yansıtmak içindi ve ürünler küçük, samimi bir müzede paha biçilmez sanat eserleri gibi sergileniyordu.

Bir kalıp sabunun fiyat etiketi göz önüne alındığında, Eve'in neyin yanlış olduğunu merak etmesine neden olan, göz gezdiren, satın alan birkaç müşteri vardı.

O ve Peabody'ye, topuklu çizmelerinin içinde altı-iki numaraya ulaşmış olması gereken bir sarışın yaklaştı. Çizmeler, tıpkı dar eteği ve kaburga kemiklerini kıran ceket, olgunlaşmamış muz rengindeydi.

"Scentual'a hoş geldiniz. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" "Bilgi." Eve rozetini çıkardı.

"Ne türden?"

"Kakao ve shea yağı, zeytinyağı, pembe greyfurt içeren sabun-"

"Narenciye hattımızdan. Evet, lütfen, bu taraftan."

"Sabunu istemiyorum, o sabunun ve trüf yağı şampuanının satışları için müşteri listenizi istiyorum. Her iki ürünü de satın alan müşteriler."

"Bu biraz zor gibi-"

"Bunu kolaylaştıracağım. Müşteri verileri ya da aynısı için garanti, bu da mağazayı birkaç saatliğine bağlayacak. Belki günlerce."

Sarışın boğazını temizledi. "Muhtemelen müdürle konuşmalısınız."

"Tamam."

Sarışın aceleyle uzaklaşırken etrafına baktı ve Peabody'nin numune olarak konulan küçük sabun parçalarını kokladığını gördü. "Kes şunu."

"Bu tür bir şeyi kazıyacak kadar bile param olmayacak. Sadece kokluyorum. Bunu sevdim, gardenya. Eski moda ama seksi. Erkeğimin deyimiyse "dişi". Şişeleri gördün mü? Banyo yağını?"

Gözleri kamaşmış bir şekilde mücevher tonlarında ve Raflardaki süslü şişelerin narin pastel renkleri. "Bunlar çok mag."

"Yani sonunda çöpe gidecek bir şeyin ambalajı için birkaç yüz dolar ödüyorsunuz. Şişede o kadar pahalı olan her şeyi içebilmek istiyorum."

Başka bir kadın geldiğinde arkasını döndü, bu minyon ve kızıl saçlı, safir takım elbiseli bir kadındı. "Ben Chessie, müdürüm. Bir sorun mu var?"

"Benim için değil. Müşteri listenize ihtiyacım var. Söz konusu ürünler bir polis soruşturmasıyla ilgili olduğu için iki spesifik ürün."

"Anlıyorum. Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?"

Eve rozetini tekrar çıkardı. Chessie rozeti aldı, inceledi, sonra bakışlarını Eve'inkilere çevirdi. "Teğmen Dallas?"

"Bu doğru."

"Elimden gelen her şekilde size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Belirli ürünler mi?"

Eve ona söyledi, kadın bir an için sorduğunda başını salladı ve sonra onun uzaklaşmasını izledi. "Peabody-" Etrafına baktığında, ortağı elf büyüklüğünde bir örneği test ediyordu

Ellerinde bir şişe vücut kremi vardı.

"İpek gibi," dedi Peabody saygıyla. "Sıvı ipek gibi. Sabun ve vücut kremi falan yapan bir kuzenim var ve gerçekten çok güzeller. Ama bu..."

"Her tarafına bir şeyler sürmeyi bırak. Seninle yolculuk etmek zorundayım ve sen yolculuğu büyük, ürkütücü bir çayır gibi kokutacaksın."

"Çayırlar pastoraldir."

"Aynen öyle. Ürkütücü. Malı buradan almış olabilir," dedi yüksek sesle düşünerek. "Ya da şehir merkezindeki mağazadan, internetten. İtalya'dan ya da başka nerede satılıyorsa oradan alıp getirmiş de olabilir. Ama bu bir şey."

Chessie bazı çıktılarla geri geldi. "Her iki üründen de aynı anda nakit ya da kredili satış yapmadık. Madison Avenue mağazamız da öyle. Onlarla temasa geçtim. Önlem olarak, her bir mağazamızdan her bir ürün için tüm satışları oluşturdum. Açıkçası, nakit satışlar için elimizde müşteri isimleri yok. Otuz gün geriye gittim. Eğer yardımcı olacaksa daha da geriye gidebilirim."

"Şimdilik bu yeterli. Teşekkürler." Eve çıktıları aldı. "Benimle ilgili bir not aldın mı?"

"Evet, kesinlikle. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" "Şu anda yok."

"Eğer 'Teğmen Dallas'la işbirliği yap' notunu aldıysa, orası Roarke'ındır," dedi Peabody geri döndüklerinde

sokakta. "İstersen o banyo yağında yüzebilirsin. Nasıl olur da-"

"Bekle." Bağlantısını çevirip Roarke'la bağlantı kurdu.

"Teğmen."

"Fáilte markası altında yatak çarşafı ve nevresim üretiyor musunuz?"

"Evet. Neden?"

"Sana haber veririm." İletimi sonlandırdı. "Burada tesadüflere inanmıyorum, Peabody."

"Yeni öğrendim. İlk kurban onun için çalıştı, sahibi olduğu bir mağazanın ürünleriyle yıkandı, ürettiği bir çarşafın üzerine serildi. Hayır, bugün bunu da yemiyorum, teşekkürler. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Hadi gidelim. Sen sür." Eve tekrar 'link'ini çıkardı ve Feeney'i etiketledi. "Kayıp kişiler, yeni bir veri parçası ekle. Roarke tarafından çalıştırılan bir kadını ara. Henüz ona bir şey söylemeyin. Sadece rapor edilen herkesi arayın. Son birkaç gün içinde kurban profilimize uyan ve Roarke'un şehirdeki çıkarlarından biri için çalışan bir kişi kayboldu."

"Anladım. Üç eyaletten üç potansiyel milletvekili var. Bana bir dakika izin verin. Medyanın saçmalıklarını dinlemeyecek misin?"

"Oraya gidiyorum."

"Tamam, tamam," diye homurdandı, "zaman alır. Bazılarının üzerinde çok fazla katman var... orospu çocuğu. Rossi, Gia, otuz bir yaşında, Roarke Enterprises'ın bir bölümü olan Health Conscience'ın bir yan kuruluşu olan BodyWorks'te kişisel antrenör ve eğitmen olarak çalışıyor. Dün gece kayıp olduğu bildirilmiş."

"Üniformalardan birini alın, çalıştığı yere, evine gidin, kayıp ihbarında bulunan kişiyle konuşun..."

"Ne yapacağımı biliyorum, Dallas."

"Tamam. Devam et, Feeney." Kapattı. "Lanet olası medya."

"Ona söylemelisin, Dallas. Bunu Roarke'a anlatmalısın."

"Biliyorum, biliyorum. Önce şu medya saçmalığını atlatıp düşünmeliyim. Düşünmek zorundayım. Roarke halledecek. Bununla başa çıkmak zorunda."

Bu kısmı daha sonra düşünecekti. Şu anda, o sadece Gia Rossi için çok geç olabileceğini düşünebiliyordu. Sadece ona ne yapılmış olabileceğini merak edebilirdi. Zaten.

Onu Falstaff'a göre temizledi. Bu müzik, bu küçük angarya onu her zaman mutlu bir ruh haline sokardı. İşe başlamadan önce ortağının tamamen temiz olması gerekiyordu. Özellikle de Saçlarını yıkamaktan zevk alırdı, o güzel kahverengi saçlarını.

Elbette kokulardan hoşlanıyordu - narenciye kokusu, korkusunun kokusuyla karışan kadınsı koku.

Adam onu yıkarken ağladı, biraz hıçkırdı, bu da onu biraz endişelendirdi. Çığlıkları, küfürleri, duaları, yakarışları tutarsız ağlamalara tercih ediyordu.

Ama henüz erken olduğunu düşündü.

Onu hortumla yıkadığı su buz gibiydi, bu da ağlamasını sert soluklara ve küçük çığlıklara dönüştürdü. Bu daha iyiydi.

"Bu çok ferahlatıcıydı, değil mi? Canlandırıcı. Mükemmel bir kas yapınız olduğunu söylemeliyim. Güçlü, sağlıklı bir vücut büyük fark yaratır."

Şimdi şiddetle titriyordu, dişleri takırdıyordu, dudakları soluk maviydi. Soğuğu sıcakla takip etmenin ilginç olabileceğine karar verdi.

Adam aletlerini incelemek için arkasını döndüğünde "Lütfen," diye boğuk bir ses çıkardı. "Ne istiyorsun? Ne istiyorsun?"

"Bana verebileceğın her şeyi," diye cevap verdi. En küçük meşalesini seçti, alevi yaktı, sonra bir toplu iğne ucu kadar daralttı.

Döndüğünde, gözleri o aleve doğru döndüğünde, onu o vahşi, vahşi çığlıklarla ödüllendirdi.

"Hadi başlayalım, olur mu?"

Masanın tabanına doğru ilerledi ve kadının ayaklarının yüksek, zarif kavisine bakarak keyifle gülümsedi.

5

MEDYA KONFERANSLARINDAN NEFRET EDİYORDU, AMA NEREDEYSE HER ZAMAN

medya irtibat görevlisi daha fazla. Aynı şekilde Eve'in medya koçuyla on beş dakika hazırlık yapması ve ekranda daha hoş bir görüntü sunmak için sağlanan geliştirmelerden yararlanması önerildi.

Eve, Polis Merkezi'nin ana kapılarına doğru yürürken, "Cinayet hoş bir şey değil," diye karşılık verdi.

"Hayır, tabii ki değil." İrtibat görevlisi ayak uydurmak için koştu. "Ama cinayet gibi kelimelerden kaçınacağız.

Hazırlanan
açıklama-"

"Boğazına tıktığımda lezzetli olmayacak.
Ben sizin sözcünüz değilim ve bu da siyasi bir oyun
değil." "Hayır, ama bilgilendirici ve nazik olmanın
yolları var." "Nezaket sadece üzerine tükürük cilası
sürülmüş saçmalıktır."

Eve kapıları itti. Tibble sadece binanın sağlam sembolünü göstermek için değil, Eve'in tahminine göre brifingin kısa sürmesini sağlamak için de Merkez'in merdivenlerini tercih etmişti.

Mart rüzgârı nazik davranmıyordu.

Podyuma çıktı ve gürültü seviyesinin düşmesini bekledi. Nadine'i hemen seçti. Parlak kırmızı ceketini bir işaret feneri gibi göze çarpıyordu.

"Bir açıklama yapacağım, ardından birkaç kısa soru alacağım. Yirmi sekiz yaşında bir kadının cesedi, kimliği Sarifina York bu sabah erken saatlerde East River Park'ta bulundu. Bayan York'un büyük olasılıkla Geçen Pazartesi akşamı kaçırıldı ve birkaç gün boyunca iradesi dışında alıkonuldu. Öldürülme yöntemi ve

Şu ana kadar toplanan kanıtlar Bayan York'un dokuz yıl önce bu şehirde on beş gün içinde dört kadının canını alan aynı kişi tarafından öldürüldüğünü göstermektedir."

Bu bir patlamaya neden oldu ve o bunu görmezden geldi. Sorular ve talepler savrulurken hareketsiz ve sessiz durdu. Onlar susana kadar hareketsiz ve sessiz kaldı.

"NYPD bir görev gücü oluşturmuş ve yetkilendirmiştir. Bu ekibin amacı bu suçu soruşturmak ve faili yakalayıp hapsedmek olacaktır. Bunun için Bunu yapmak için elimizdeki her kaynağı, her çalışma saatini ve tüm deneyimi kullanacağız. Sorular."

Füze gibi uçuyorlardı. Ama bu kadar çok olmaları ona seçme şansı veriyordu.

"Nasıl öldürüldü?" Eve tekrarladı. "Bayan York günlerce işkence gördü ve kan kaybı sonucu öldü. Hayır, şu anda herhangi bir şüphelimiz yok ve evet, her türlü ipucunu takip ediyoruz ve etmeye devam edeceğiz."

Zamanının dolmak üzere olduğuna şükrederek birkaç soru daha yöneltti. Nadine'in hiç soru sormadığını ve aslında kendi 'bağlantısıyla' konuşmak için grubun dışına çıktığını fark etti.

"İşkence gördüğünü söylemişsiniz," diye seslendi biri. "Bize ayrıntıları verebilir misiniz?"

"Ne yapabilirim ne de yapacağım. Bu ayrıntılar bu soruşturma için gizlidir. Öyle olmasaydı, onun çektiği acıları yayınlayabilmeniz ve ailesi ile arkadaşlarına daha fazla acı çektirebilmeniz için bunları size vermezdim. Onun hayatı alındı. Ve bu öfke için fazlasıyla yeterli."

Geri adım attı, döndü ve Merkez'in kapılarından içeri girdi.

Nadine'in Cinayet Masası'na gitmesi ve Eve'in ofisine giden yoldaki olası engelleri aşması birkaç dakikasını alacaktı.

Ayrıca, diye düşündü Eve, bekleyebilirdi. Sadece bekleyebilirdi. Önce Eve'in Roarke'la konuşması gerekiyordu.

Konferans odasına adımını atar atmaz bu kokuyu aldı ve Scentual'daki koku bombardımanına tercih etti.

Birisi, diye düşündü, döner getirmiş.

Roarke'ın çalışma masasına doğru ilerledi ve onun soğuk kesilmiş denizaltıya yöneldiğini fark etti. Çalışmasına ara verip denizaltının yarısını aldı ve ona uzattı. "Ye bir şey."

Rulo levhaların arasına baktı. "Ne oldu?"

"Doğada madde yok, sana söz verebilirim. Bu yüzden bir şeyler ye dedim."

İştahından çok onu memnun etmek için bir ısırık aldı. "Seninle konuşmam gerek."

"Bana verdiğiniz bu görevle ilgili bazı cevaplar peşindeyseniz, henüz hiçbir cevap alamayacaksınız. New York'ta, ilçelerde ve New Jersey'de son on yıldır aynı kişi ya da kişiler veya kuruluş tarafından sahip olunan sayısız ev, özel konut, depo ve diğer potansiyel yapılar var."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Bölümlere ayırmak -dörtgenler diyebilirsiniz. Yapı türlerine göre alt bölümlere ayırmak, sonra da mülkiyet türlerine göre. Çok sıkıcı bir iş."

"Bunu sen istedin."

"Ben de öyle yaptım." Onu izlerken bir şişe su aldı ve içti.

"Başka bir şey daha var. Laboratuvar kurbanı yıkamak için kullanılan sabun ve şampuanı tespit etti."

"Hızlı iş."

"Evet, Dickhead'in bu işte parmağı var. Bu davada daha önce de çalışmıştı."

"Ah."

"Son derece yüksek kaliteli ürünler kullanıyor. Çok özel. New York'ta sadece bir satış noktası, iki lokasyon. Bu senin."

"Benim mi?" Arkasına yaslandı, gözleri soğuk ve sert bir şekilde kızın yüzündeydi. "Kullandığı çarşaf da öyleydi."

"Bu doğru." Şimdi, sadece orada olduğu ve o da orada olduğu için, Eve gizemli etli sandviçten bir ısırık daha aldı. "Daha az alaycı biri tesadüf olduğunu düşünebilir, özellikle de büyük, yağlı parçalar ürettiğiniz veya bunlara sahip olduğunuz için her şey."

"Ama sen ve ben daha az alaycı değiliz."

"Hayır, bu yüzden Feeney'i etiketledim ve seni onun yürüttüğü Kayıp Kişiler araştırmasına dahil ettim. Bundan hoşlanmayacaksın."

"Kim o?"

"Gia Rossi." Suyunu aldı ve bir yudum içti. "BodyWorks'te antrenör ve eğitmen. Onu tanıyor musun?"

"Hayır." Parmaklarını bir an gözlerine bastırdı, sonra indirdi. "Hayır, sanmıyorum. Orada hiç Bu bağlantılar, önceki soruşturmadaki bu örtüşmelerden herhangi biri bana veya benimkine mi ait?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla değil ve dönüş yolunda bir kontrol başlattım. Ürünleri bununla değiştirmiş. Eğer sebebin bir parçasıysanız, nedenini bulmamız gerek. Belki bir rakip, belki de eski bir çalışan. Bu açıdan bakmalıyız."

"İkincisini ne zaman aldı?"

"Dün kayıp olduğu bildirildi. Henüz detayları bilmiyorum, Feeney ilgileniyor. Şimdi gidip başka bir zinciri çekmem gerekiyor ama bunu araştıracağız. Bunun kıcına bir tekme olduğunu biliyorum ama aynı zamanda bir hata. Onun hatası. Orada diğer davalardaki kurbanları birbirine bağlayan hiçbir şey yoktu. Artık var."

"Evet. Artık var."

"Üzgünüm, bunu yapmak zorundayım." "Devam et. Şimdilik bununla idare edeceğim."

Bir yanı onu öpmek istese de, sadece rahatlatmak için onu öpmedi. Bunun yerine elini onun elinin üzerine koydu ve nazıkçe sıktı. Sonra onu terk etti.

Ofisine doğru geri dönmeye başladı ve yolu Baxter ile kesişti. "Hiçbir şey bulamadım," dedi ona. "Kız kardeşle tekrar görüştüm, kulübe gittim, kurbanın komşularıyla konuştum. Koca bir sıfır."

"Eski sevgilin mi?"

"Hafta sonu için şehir dışında. Komşusu Colorado'ya snowboard yapmaya gittiğini söyledi."

"Neden bir insan dağda, karda bile bile atlayıp zıplar ki?" diye merak etti.

"Beni yener. Ben yaz sporlarını severim, kadınlar çok ama çok açık saçık giyinirler. Kar ve buz? Ten yok."

"Tam bir domuzsun, Baxter."

"Ve bundan gurur duyuyorum. Eski sevgiliyi araştırmamı ister misin? Komşu adamın nerede kaldığını bildiğini sanıyormuş. Yarın gece dönecek."

"Döndüğünde ona vuracağız. Jenkinson'ı kontrol et. O ve Powell'ın diğer davalarda sorgulanan kişilerin listesinde ne kadar ilerlediklerini görün. Sen ve Trueheart listeyi gözden geçirmelerine yardımcı olabilirsiniz. Medya şimdi bu işi bıraktı, yani yarına kadar çılgın ipuçlarına gömülmüş olacağız.

Onları takip etmemiz gerekecek, bu yüzden bugün ilk plakayı temizleyelim."

Nadine ziyaretçi koltuğunda oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, kulaklıkla konuşurken tırnaklarını inceliyor ve bekliyordu.

"Yeniden planlamak ya da iptal etmek zorundasınız" dedi. "Hayır. Hayır. Bunu aldığımda yazılı olarak anlaşmıştık.

sıcak bir şey, peşinden gitmem gerektiğini hissettiğim bir şey

kişisel olarak, diğer her şeyden öncelikli olacaktı. Anlaşma buydu."

Eve'e baktı ve zeki yeşil gözlerini devirdi. "Asistanlar bunun içindir, asistanlar da asistanlar için. Haberle ilgili olarak, muhabir başka bir tarihe erteleyebilir. Biliyorum. Ben lanet olası bir muhabirim."

Kulaklığı çıkardı.

"Şöhretin bedeli ağırdır," dedi Eve.

"Söyle bana, ama çok iyi giyiyorum. Kahve alabilir miyim?"

Eve mecburen AutoChef'e geçti. Kendi sistemi sarkmak için yalvarıp duruyordu. Kahve onu tekrar alarma geçirecekti.

Nadine hiçbir şey söylemeden oturdu.

Eve, şöhreti iyi taşıdığını düşünüyordu. Dağınık ve şık saçlar, keskin yüz hatları, kameraya hazır takım elbise. Ama

Eve biliyordu: Nadine'in kendi programı olsa da, Now'ın reytingleri güçlendirilmiş bir kimya kafasından daha yüksek olsa da, kadın tam olarak iddia ettiği şeydi - lanet olası bir muhabir.

"Brifing sırasında kiminle konuşuyordun?" "Sence kiminle?" Nadine karşı çıktı.

Eve döndü ve kahveyi uzattı. "Araştırmacılarınız size dokuz yıl önceki davanın ilgili ayrıntılarını verecekler."

Nadine gülümsedi, yudumladı. "Bakın bugün kim düşünme şapkasını takmış."

"Bu soruşturmayla ilgili bazı ayrıntılar sızdı."

"Bazıları," diye onayladı Nadine ve gülümsemesi soldu. "Bazıları kurbanlara nasıl işkence yapıldığına dair detaylar. Sızmayan çok daha fazlası, çok daha kötüsü olduğunu tahmin ediyorum."

"Daha fazlası vardı. Daha kötüsü vardı." "Sen çalıştın."

"Feeney birinciydi, ben de onun ortağıydım."

"Dokuz yıl önce New York'ta değildim. Güney Philly'de ikinci sınıf bir kanaldan kurtulmak için mücadele ediyordum. Ama bu davayı hatırlıyorum. Bu cinayetleri hatırlıyorum. I Onlar hakkında bir dizi rapor hazırlamam için beni zorladılar. Beni Güney Philadelphia cehenneminden çıkaran şeylerden biri de buydu."

"Dünya küçük."

Nadine başını salladı, biraz daha kahve yudumladı. "Ne istiyorsun?" "Araştırma departmanı parmaklarınızın ucunda.

şimdi, büyük bir adam olduğun için." Eve kalçasını masasının köşesine yasladı. "Cinayetlerle ilgili bulabileceğin her şeyi istiyorum. Bütün cinayetleri. Burada, Avrupa'da, Florida'da, Güney Amerika'da."

Nadine gözlerini kırptırdı. "Ne? Nerede?"

"Size her şeyi açıklayacağım, kayıt dışı olarak, sonra araştırmacılarınızı ve kendi bilenmiş becerilerinizi kokunun üzerine koyabilirsiniz. İkincisini çoktan yakaladı, Nadine."

"Oh, Tanrım."

"Ona yardım edemeyiz. Onu kurtaracak kadar hızlı izini bulma ihtimalimiz çok düşük. Bildiğim her şeyi bilmem gerek. Belki de Şu anda avladığı kişiyi kurtarabiliriz."

"Bırak da düşüneyim." Gözlerini kapatan Nadine arkasına yaslandı. Biraz daha kahve içti. "İşi ve sonuçları radardan uzak tutmak için zorlayabileceğim ve rüşvet verebileceğim birkaç akıllı insan var. Ben de oldukça zekiyim, yani üç kişi." Başını sallayarak tekrar doğruldu. "Bunu yapacağımı biliyorsun çünkü bir hayatın bir hikayeden daha değerli olduğuna inanıyorum. Marjinal olarak," dedi.

gülümseyerek söyledi. "Bunu yapardım çünkü sen ve ben arkadaşız Aynı zamanda birbirlerine saygı duyan ve dürüstçe oynayan insanlar. Ödeşmeye gerek yok."

"Bunu biliyorum. Tıpkı sana geri ödeyeceğimi bildiğin gibi."

Nadine kaşlarını kaldırdı. "Oldukça zeki olduğum için

hayır demeyeceğim. Seninle bire bir özel bir görüşme."

"Paketlendikten sonra, önce değil." "Anlaştık. Now'da canlı yayın." "Zorlama."

Nadine güldü. "Ekibinizin seçtiğiniz herhangi bir üyesi tarafından - o özel - ve kapsamlı demiş miydim - röportajın sizin tarafınızdan program sırasında yayınlanacak bölümleriyle. Daha önce kaydedildi."

Eve iyice düşündü. "Bununla çalışabilirim."

"Tamam. Detayları öğrenmek için detaylara ihtiyacım var." Nadine kayıt cihazını çıkardı, başını eğdi. "Tamam mı?"

"Pekala."

Bir polis dükkanında çalışmanın içgüdüsel düzeyde sinir bozucu bir yanı vardı. İlginç bir deneyimdi, diye düşündü Roarke, ama bir polis için çok ama çok garipti. Renkli geçmişli olan biri.

Kendi polislerinin yanı sıra birçok kez polislerle çalışmış, evinde profesyonel ve sosyal olarak polisler bulunmuştu. Ama Polis Merkezi'nin göbeğindeki bir savaş odasında günün büyük bir bölümünde çalışmak, işte bu farklı bir şeydi.

Gelip gittiklerini fark etti. Odaya giriyorlar, tekrar çıkıyorlar, çoğunlukla tuhaf bir şekilde resmi, ayak sesleri kadar kesik ve aynı zamanda bir şekilde renkli olan o polis konuşmasıyla iletişim kuruyorlardı.

Yanında çok sevdiği McNab ve esmer, kıvrımlı ve çekik gözlü Callendar vardı. Çalışırken oturabilir ya da ayakta durup yürüyebilir, neredeyse dans edebilirlerdi. Tek bir hayati baytı aramak için verileri karıştırıyorlardı. Meşgul kovanlarındaki meşgul arılar.

Kaptanları hariç, e-division'ın renkli ve gösterişli olmayı tercih ettiği görülüyordu. McNab parlak sarı kot pantolonu, turkuaz gömleği ve

uçan kaplumbağalar kanat ırpıyordu. Uzun sarı saçlarını kuyruk şeklinde geriye yatırmış ve kalın sarı bir bantla tutturmuştu.

İnce, güzel yüzünün her iki yanında, kulak memeleri karmaşık bir dizi halka ve ıtıtla ağırlaştırılmıştı.

Roarke bir insanın neden etinde bu kadar çok delik açılmasını isteyebileceğini merak ediyordu.

Ama ocuğın kendine has bir tarzı vardı ve bu işte çok zekiydi.

Henüz yirmi yaşlarında görünen kızın kim olduğu bilinmiyordu. Yanık bal rengi bir teni vardı, siyah kıvırcık saçları neon gökkuşağı renklerinde tokalarla tutturulmuştu.

Kulaklarında yumruklarını geçirebileceği gümüş halkalar asılıydı. Bol giyerdi,

Lavanta ve pembe renklerinde çok cepli pantolon ve oldukça etkileyici göğüslerinin üzerinde E-GODS! yazan dar yeşil bir kazak.

Uzun, zümrüt rengi tırnakları vardı ve ellerini kullandığında çılgın kastanyetler gibi tuşlara vuruyorlardı.

O da McNab gibi yorulmak nedir bilmeyen biriymiş gibi görünüyordu; hafifçe sarılmış enerji demetleri zar zor kontrol altına alınabiliyordu.

Üzerlerinde bir şey sürekli sallanıyor ya da zıplıyordu. Bir ayak, bir kafa, omuzlar, kı.

Büyüleyici.

"Hey, Sarışın ocuk," diye seslendi ve McNab omzunun üzerinden baktı.

"Benimle mi konuşuyorsun, D-

Cup?" "Sıra sende. Sıvı."

"Yapabilirim. İster misin?" dedi Roarke'a. "İçecek bir şeyler."

"Evet, teşekkürler."

"Vızıldı var mı yok

mu?"

Roarke'ın bunu tercüme etmesi bir an sürdü ve o anda kendini çok yaşlı hissetti. "Vızıltıyı kullanabilirim."

"Tamamdır." McNab zıplayarak odadan çıkarken Callendar Roarke'a hızlı ve hoş bir gülümseme gönderdi.

"Yani, tamamen dolusun, değil mi? Megawealth'te sırtüstü yüzüyorsun. Bu nasıl bir şey?"

"Tatmin edici," diye karar verdi.

"Eminim." Ayaklarını iterek sandalyesinin kaymasını sağladı ve böylece ekranı görebildi. "Vay canına. Simo aramaları ve çaprazlama ile çok sayıda veri. İkincil rekog da var mı?"

Bunu kolayca tercüme edebilirdi. "Ben yaparım. İsimler, anagramlar, çapraz tarihler gibi kontroller. Bir yayılım için yerleştirin, soy ve diğer potansiyel bağlantılar için derinlere inin."

"Akıllıca. McNab orada soğuk olduğunu söyledi. Ciddi madencilik." Tekrar kendi istasyonuna baktı. "Her yerde."

İşine geri döndü ve omuzlarını içten gelen bir melodiyle sallayarak elindeki işe geri döndü.

Eğlenerek kendi işine döndü, sonra Eve ve Feeney içeri girince durdu.

Gia Rossi, diye düşündü, bir kenara bıraktığı o isim, o kadın fikri bir kez daha zihninin ön saflarına itilirken.

Gözleri Eve'in gözleriyle buluştu ve ona doğru yürümek için işinden geri çekildi.

Eve, "Rossi ile ilgili olarak ekibi bilgilendirmemiz gerekiyor," dedi. "Sahada olanlar 'link' üzerinden bilgilendirilecek. Sizin bağlantınızı da hesaba katmamız gerekiyor."

"Anlaşıldı."

"Tamam o zaman."

Peabody içeri girdi, Roarke'a sessiz ve sempatik bir bakış gönderdi. Yeni bir veri diski takmak için diğer tarafa geçti.

"Bir gelişme var," diye duyurdu Eve ve takırtılar, zıplamalar, sesler ve karışıklıklar kesildi. "Bir kadının kaybolduğundan beri kayıp olduğuna inanmak için nedenlerimiz var.

Perşembe gecesi şüphelimiz tarafından kaçırıldı. Rossi, Gia."

Peabody ekrandaki görüntü ve verileri sıraladı. "Yaş Otuz bir yaşında, kahverengi ve kumral, boyu bir metre beş santim, yüz yirmi iki kilo. En son görüldüğü yer West Forty-sixth'de BodyWorks adında bir spor salonunda çalışıyormuş. Yüzbaşı Feeney."

"Rossi'nin eski kocası," diye başladı Feeney, "Jaymes adında bir Riley, Cuma sabahı saat sekiz buçukta polise haber vermiş. Prosedür gereği, Cuma sabahına kadar resmi olarak kayıp olarak listelenmemiş. yirmi dört saatlik zaman sınırı geçmiştir. Şahıs, ifadesine göre ortak velayetine sahip oldukları köpeği bırakmak üzere orada bulunan eski sevgiliyle buluşacağı Perşembe gecesi beklendiği gibi eve dönmemiştir."

Bunun üzerine beklenen sırtışlardan birkaçı geldi ve Feeney onlar gözden kaybolana kadar sırtıtanlara baktı.

"Komşular anlaşmayı doğruladı. Riley de ona cebindeki 'link' aracılığıyla ulaşamamış. Aslında onun nerede olduğunu öğrenmek için iş arkadaşlarıyla, arkadaşlarıyla irtibata geçmiş. Müdahale eden memura ve bana verilen ifadeler doğrulandı. Kızın kaybolmasıyla bir ilgisi olduğu düşünülüyor.

"Şahıs binadan Kırk Altıncı Cadde'de çıkmayı alışkanlık haline getirmiş ve batıya Broadway'e, oradan da kuzeye Kırk Dokuzuncu Cadde metrosuna doğru yürümüş. O bölgede görgü tanığı arayacağız.

Transit Authority güvenlik kayıtlarında şahsın Perşembe akşamı o istasyona girdiği görülmüyor.

Metro perşembe sabahından beri kullanılmaktadır. Görgü tanıkları şahsın binadan yaklaşık olarak

Söz konusu gece on yedi buçukta. Üzerinde siyah bir mont, siyah eşofman altı, BodyWorks logolu gri bir sweatshirt ve gri bir saat şapkası vardı."

Geri çekildi ve Eve'e baktı. "Teğmen."

"Şahıs belirlenen şablona uyuyor. Olasılık yüzde doksan altıyı aşıyor.

şüpheli tarafından tutuldu. Onun ortadan kaybolması ve bugün toplanan diğer bilgiler, şablona bir unsur daha ekliyor. Hem York hem de Rossi, Roarke Enterprises'ın bir kolu tarafından istihdam edilmiş. Bu organizasyonun genişliği göz önüne alındığında, bu faktör tek başına bir bağlantı için olasılık ölçeğinde düşük puan alır. Bununla birlikte, sabun ve şampuan markasının, York'ta kullanılan levha gibi, bu kuruluşun iştirakleri aracılığıyla üretildiği ve satıldığı tespit edilmiştir."

Roarke üzerindeki gözleri ve spekülasyonları hissetti. Onları kabul ettim.

"Eve sözlerine şöyle devam etti: "Şüpheli ile Roarke Enterprises arasında bir düzeyde bağlantı olması ihtimali yüksek. Bu noktaya kadar hiçbir bağlantı, hiçbir merkezi nokta tespit edilemedi. Şimdi elimizde bir tane var ve onu kullanacağız. Saç ve vücut ürünleri aşırı derecede yüksek kaliteli ve sınırlı satış noktaları var. Onları bir yerden almış. McNab, nerede olduğunu bul."

"Hallediyorum."

"Callendar, kağıdı al, McNab'ın verileriyle çapraz karşılaştırma yap. Roarke."

"Teğmen."

"Çalışan listeleri. Örneğe uyan ve şehirde çalışan ya da yaşayan kişileri bulup çıkarıyor. Onları şehirden alır. Büyük olasılıkla birkaç gün içinde üç numaraya geçecektir. İsimlere ihtiyacımız var."

"Onları alacaksın."

"Jenkinson, senden ve Powell'dan bin dokuz yüze kadar tam ve ayrıntılı bir rapor istiyorum. Baxter, sen ve Trueheart'tan da aynısını. Yirmidört-yedi müsait olacağım ve

yeni veriler ortaya çıkarsa derhal bilgilendirilecektir. Saat sekiz buçukta tekrar bilgi vereceğiz. Bu kadar."

Kulaklığını ıkardı. "Peabody." "Evet, efendim."

"Günlüğe kaydedin ve kopyalayın, sonra eve gidin ve biraz uyuyun. Feeney, bugüne kadarki e-çalışmaları gözden geçirip bana temel bir özet gönderebilir misin?"

Feeney, "Yapabilir ve yapacak," diye onayladı.

"Roarke, devam et ve şu ana kadar elde ettiklerini kaydet ve kopyala, sonra buradaki ve evdeki birimime eklemeler yap.

İşiniz bittiğinde ofisime gelmeniz gerekiyor."

Eve dışarı çıktı ve yolda Mira'nın ofisiyle temasa geçti. "Beni ona bağlayın," diye emretti Mira'nın aşırı korumacı yöneticisine. "Bana samalamayın."

"Hemen."

"Eve." Mira'nın yüzü belirdi ve gözlerinde anında endişe belirdi. "Bitkin görünüyorsun."

"İkinci rüzgâr esti, üçüncüsünün esmesini bekliyorum. Seninle oturup konuşmam lazım."

"Evet, biliyorum. Sizin için uygun olan herhangi bir zamanda temizlerim."

"şimdi söylemek istiyorum ama bunun psikolojisini araştırmaya başlamadan önce o rüzgara ihtiyacım var. Ve daha fazlası var.

sizin tarafınızdan hesaba katılması gereken veriler. Peabody şu anda size güncellemenin bir kopyasını gönderiyor."

"O zaman yarın."

"Saat sekizdeki brifingden sonra."

"Ben sana geleceğim. Biraz uyu, Eve."

"Bunu bir yerde hesaba katacağım."

Ofisine gitti, biraz daha kahve programladı ve departmanın onayladığı enerji haplarından birini almayı düşündü. Ama onlar onu hep gerginleştiriyordu.

Dar ofis penceresinin önünde durmuş, şehrin kendi dilimine bakarak içiyordu. Banliyö tramvayları Gökyüzünü çaprazlama kesen ışıklar, büyüyen karanlığa karşı ışıldıyor.

Eve gitme zamanı, akşam yemeği yeme zamanı, arkana yaslanıp biraz ekran izleme zamanı.

Aşağıda, cadde trafikle ve insanlarla doluydu. tıpkı başlarının üzerinde ilerleyenler gibi düşünüyorlardı.

Ve oralarda bir yerde işinden gerçekten zevk alan bir adam vardı. Geri çekilmeyi düşünmüyordu.

Yemek molası mı verdi? diye merak etti. Elindeki işe geri dönmeden önce güzel, doyurucu bir yemek yedi mi? Gia Rossi'ye ne zaman başlamıştı? Saati ne zaman başlatmıştı?

Eve, kırk yedi saatin kayıp olduğunu düşündü. Ama iş başa düşene kadar saatin tik taklarını çalıştırmazdı. İki numara her zaman bir numara bittikten sonra başlardı.

Roarke'ın içeri girdiğini duymamıştı, sessizlik konusunda yetenekliydi. Ama onu hissetmişti. "Belki şansımız yaver gider," dedi. "Belki yarına kadar onunla uğraşmaya başlamaz. Bu sefer çalışacak başka bir açımız var, yani şansımız yaver gidebilir."

"O gitti. Bunu biliyorsun."

Eve döndü. Adam kızgın görünüyordu, diye düşündü, bu muhtemelen iyi bir şeydi ve biraz yıpranmış görünüyordu, bu da nadir görülen bir şeydi. "Kendime gelene kadar bunu bilmiyorum. cesedinin üzerinde durarak. Ben de bu şekilde başa çıkıyorum. Eve gidiyoruz. Evden çalışabiliriz."

Kapıyı arkasından kapattı. "Onu araştırdım. Yaklaşık dört yıldır benim için çalışıyor. Ailesi boşanmış. Küçük bir erkek kardeşi, bir üvey erkek kardeşi ve bir üvey kız kardeşi var. Üniversiteye Baltimore'da gitmiş, annesi ve küçük erkek kardeşi hâlâ orada yaşıyor. Çalışanı

Değerlendirmeler sürekli olarak mükemmeldi. Kendisine üç hafta önce zam yapıldı."

"Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun."

"Hata mı?" Pek çok şey için suçlanabilirdi, bunu biliyor ve kabul ediyordu. Ama bunun için değil. "Hayır. Ama işin içinde bir yerde, bu kadınların tam da bu zamanda ölmesinin nedeni ben olabilirim."

"Mantığın bununla hiçbir ilgisi yok. Yersiz bir suçluluk duygusuyla kendini mahvedersen benim için iyi olmazsın. Bunu yaparsan, gidersin."

"Beni dışarı atamazsınız," diye karşı çıktı, oldukça hararetli bir şekilde. "Kanayan görev gücün olsun ya da olmasın, senin lanet olası prosedür, ben de bu işin içindeyim."

"İyi o zaman. Üzerime işeyerek zaman kaybet o zaman." Ceketini kaptı. "Bu çok yardımcı oldu."

Onu itmeye başladı ama adam kolundan tuttu, onu etrafında döndürdü. Bir an için öfke yüzüne kazındı. Sonra onu kendine doğru çekti, kollarını ona doladı.

"Birinin üzerine işlemem lazım. Sen işe yararsın."

"Belki." Kendini ona karşı rahat bıraktı. "Tamam, belki. Ama bunu net bir şekilde düşünmek zorundasınız. Kaynaklarınızın yanı sıra beyninize de ihtiyacım var. Bu da dokuz yıl önce sahip olmadığımız bir başka avantaj."

"Haklı olduğunu bilmek yutkunmamı kolaylaştırmıyor. Buradan gitmeliyim," dedi geri çekilirken. "Bu Tanrı'nın parlayan gerçeği. Boğulmadan polisin içinde ancak bu kadar uzun süre nefes alabilirim."

"Hey."

Parmağını kızın çenesine vurdu. "Biri hariç."

Yanına almak istediği dosya çantasını kaldırdı. "Hadi gidelim."

Arabayı öncelikle şehir merkezindeki savaşın onu uyutmayacağını bildiği için kullanmıştı. Sıcak bir duş, diye düşündü,
Midesine hızlı ve katı bir şeyler girecek ve birkaç saat daha idare edebilecekti.

"Summerset yararlı olabilir," diye düşündü Roarke.

"Ne olarak, hokey sopası olarak mı?"

"Çalışan dosyaları, Eve. Onları çalıştırabilir, benim için çalışan bu kalıba uyan kadınların bir listesini oluşturabilir. Böylece zamanımı başka şeylere ayırabilirim."

"Bana hesap vereceğini anladığı sürece sorun yok. Ve emrim altındakilerle sık sık gerekli olduğu gibi onu aşağılayabileceğim ve azarlayabileceğim. Ve günüme biraz eğlence katıyor."

"Çünkü bu işte çok iyisin."

"Evet, bir yeteneğim var." Kuzeye doğru giden araç ordusunu, kaldırımında koşuşturan yaya kalabalığını, kayarak ya da zorbalıkla ilerleyen araçları taradı.
yaya geçitlerinde. "Kimse bir şeyleri fark etmiyor, diğer insanları. Elbette, eğer biri bir binadan atlar ve kafasının üzerine düşerse, bu onlara bir anlık duraklama yaşatır, ancak bir kadının bir arabaya ya da bir minibüse zorla bindirilmesine tıklamazlar ya da Tanrı bilir, bu konuda cehennem gibi bir koku çıkarmadıkça. Çoğunlukla başlarını öne eğip yollarına devam ediyorlar."

"Alaycılık, ince ayarlanmış becerilerinizden bir diğeri. Her zaman öyle değil, herkes için değil."

Omuz silkti. "Hayır, her zaman değil. Bu konuda kurnazdır ya da bir kılıfı vardır, insanların fark etmediği bir şey. Eğer yeterince yaygara koparırsa, evet, birileri fark eder. Bu konuda bir şey yapmayabilirler ama fark ederler. Yani açık bir şey yok.

sokakta mücadele ediyor. Üzerinde çalışılan teorilerden biri, onları alt etmek yerine bir şekilde uyuşturduğu yönünde.

"Hızlı bir yumruk," diye ekledi. "Kolunu ona doladı. 'Hey, Sari, nasılsın?' Sadece yanında birileriyle yürüyen bir adam.

ve arabasına binmesine yardım ediyor. Onu alacağı yere yakın bir yerde olmalı. Bir sürü yere çarpacak ve garajlar yarın."

Evinin kapısından içeri girdiğinde, o çıkıntıyı gördüğüne hiç bu kadar minnettar olduğunu hatırlamıyordu. pencerelerdeki ışıkları görmek için muhteşem evin yayılması.

"Duş alacağım, ofisimde yiyecek bir şeyler alacağım."

"Biraz uyuyacaksın," diye düzeltti. "Yanmışsın, Eve."

Şüphesiz öyleydi ama bunun belirtilmesi onu rahatsız etti. "Bende biraz kaldı."

"Saçmalık. Otuz altı saatten fazladır uyumadın. Ben de öyle. İkimizin de biraz uykuya ihtiyacı var."

"Burada bir pano kurduktan sonra birkaç saatimi ayırıp bazı notları gözden geçireceğim."

Tartışmak yerine -zahmete giremeyecek kadar yorgundu- hiçbir şey söylemedi. Onu bedensel olarak yatağa atacaktı ve

Otuz saniye boyunca yatay durduğunda bilincini kaybedeceğini hayal etti.

Evin önüne park etti ve dosya çantasını aldı.

Summerset'in fuayede olacağını biliyordu ve Summerset onu hayal kırıklığına uğratmadı. "Kişisel kadavranızı doldurun," dedi Eve, Summerset daha konuşmadan. "Bu işe başlamadan önce duşa gireceğim."

Ceketini çıkarmayı ihmal ederek doğruca yukarı yöneldi. ve alışkanlığı olduğu üzere tırabzanın üzerinden sarkıttı. Ve bunun Summerset'in kemikli kışını rahatsız ettiğini biliyordu. Gözden kaybolur kaybolmaz, iri gözlerini ovuşturdu ve güçlkle bastırdığı esnemenin kaçmasına izin verdi.

Duş bir mucize gibi hissettirecekti.

Çantayı yatak odasına bıraktı, ceketini silkti. Silah kayışının serbest bırakma düğmesine bastığında Bakışları yatağın üzerindeydi. Belki beş dakika aşağıda, diye düşündü. Ayaklarını beş kez indirdikten sonra boğulma riski olmadan duş alabilirdi.

Koşum takımını bir kenara atarak, yatağın cennetin ipek bulutları gibi yayıldığı platforma tırmandı. Üzerine kayarak yüzüstü uzandı.

Ve Roarke'un tahminini 10 saniyede geçerek yendi.

Beş dakika sonra geldi, onu yatakta gördü. Kedi kışına asılmıştı. Roarke, Galahad'a hitaben, "Peki o zaman," dedi. "En azından bu konuda kavga etmek zorunda kalmayacağız. Ama Tanrı aşkına, çizmelerini çıkaramaz mıydı? Bu şekilde nasıl rahat uyuyabilir ki?"

Onları kendi çıkardı - ve kız hiç kıpırdamadı - kendininkini çıkardı. Sonra onun yanına uzandı ve bir kolunu beline doladı.

Neredeyse onun kadar çabuk bıraktı.

6

RÜYADA KARANLIK ZEMİNİN ÜZERİNDE BEYAZ BİR ÖRTÜ VARDI, ve üzerinde yatan harap beden. Soğuktan acı çeken şafak, ilk ışıklarını doğu kulelerine kazıyarak keskinleştirilmiş siluetler.

Elleri siyah ceketinin ceplerinde, siyah saat şapkasını alnına doğru çekmiş bir şekilde duruyordu.

Ceset, onunla büyük beyaz yüzlü siyah bir saatin arasında duruyordu. Saniyeler ilerliyordu ve her vuruş havayı titreten bir gök gürültüsü gibiydi.

Ve rüyasında Feeney onun yanında duruyordu. Sert olay yeri ışıkları onların ve inceledikleri şeyin üzerinde yıkanıyor. Saçlarında o ışıklarda parlayacak gümüş yoktu ve yüzündeki çizgiler o kadar derin değildi.

Seni bunun için eğittim, böylece görülmesi gerekeni görebilir ve altında ne olduğunu bulabilirsin.

Çömeldi ve çantasını açtı.

Huzurlu görünmüyor, diye düşündü Eve, insanların ölümlerinin dinlenmesi hakkında sık sık söyledikleri gibi. Gerçekten hiç öyle görünmüyorlar.

Ama ölüm uyku değildir. Yine başka bir şeydir.

Beden gözlerini açtı.

Ben Corrine Dagby. Yirmi dokuz yaşındaydım. Danville, Illinois'de doğdum ve New York'a oyuncu olmak için geldim. Ben de garsonluk yaptım çünkü işimiz bu. Bir erkek arkadaşım vardı ve ona öldüğümü söylediğinizde ağlayacak. Diğerleri de öyle, ailem, arkadaşlarım. Beni götürmeden bir gün önce yeni ayakkabılar almıştım. Artık onları asla giyemeyeceğim. Beni incitti, ben ölene kadar da incitmeye devam etti.

Çığlık attığımı duymadın mı?

Morgda duruyordu ve Morris'in kanlı eli bir neşter tutuyordu. Saçları daha kısaydı, ensesinde düzgün ve düzenli bir sıra halinde toplanmıştı. Cesedin üzerinden Eve'e baktı.

Eskiden sağlıklıydı ve güzel bir yüzü vardı. onu mahvetti. Duşta şarkı söyler, sokakta dans ederdi. Buraya gelene kadar hepimiz yaparız. Ve sonunda, hepimiz buraya geliriz.

Köşedeki büyük saatin tik takları her saniye yankılanıyordu.

Durursa gelmezler, diye düşündü. Ben durdurursam gelmezler. Duşta şarkı söyleyip sokakta dans edecekler, kek yiyecekler ve durdurursam trene binecekler.

Ama sen yapmadın. Corrine gözlerini tekrar açtı. Görüyor musun?

Saat zamanı çalarken yüzler ve bedenler değişti, biri diğerine karıştı. Ta ki Ellerini kulaklarına bastırıp sesi kesene kadar başı bu sesle çarptı.

Daha hızlı, daha hızlı, saniyeler hızlanırken yüzler parladı ve birleşti. Çok fazla ses, tüm sesler çağırıyor, bir araya geldi ve bir tanesi haykırdı.

Çığlıklarımızı duymuyor musun?

Nefes nefese uyandı, o korkunç çığlık kafasının içinde yankılanıyordu. Işık loştı, ocakta alçaktan yanan ateşle birlikte sıcaktı. Kedi omzuna vuruyordu sanki "Tanrı aşkına, uyan." diyordu.

"Evet, ayaktayım. Uyandım. Tanrım." Yuvarlandı, nefesi yerine gelirken gözlerini tavana dikti. Bir eliyle Galahad'ın kulaklarının arasını kaşdı ve bilek ünitesinden saati kontrol etti. "Oh, kahretsın."

Neredeyse üç saattir dışarıdaydı. Uykuyu bir kenara iten Eve, ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı ve

yataktan itti. O anda duşun cızırtısını ve nabzını duydu.

Bir elini yanındaki yaygının üzerine koydu, onun sıcaklığının orada kaldığını hissetti. Demek ikisi de uyumuştu, diye fark etti. Onlar için iyi olmuş.

Soyunarak duşa doğru ilerledi.

Son yirmi dört saatin yorgunluğunu, pisliğini ve çirkinliğini temizlemek istiyordu. Suyun ritminin, uyandığı belli belirsiz baş ağrısını uzaklaştırmasını ve rüyanın kalıntılarını akıtmasını istiyordu.

Sonra, geniş duşu çevreleyen camın geniş açıklığına adım attığında, daha fazlasını istediğini anladı.

Onu istiyordu.

Yüzü ona dönüktü, ellerini cama dayamış, birden fazla fıskiye­den gelen suyun üzerinde gezinmesine izin veriyordu. Saçları ıslaklıktan fok balığı gibi parlıyordu, teni de onunla birlikte ışıldıyordu.

Uzun bir sırt, gergin, ısırılabilir bir kış ve tüm o sert, tonlanmış kaslar diye düşündü.

Uzun süredir ayakta olmadığını ve muhtemelen kendisi kadar bitkin olduğunu düşündü.

Suyun çok soğuk olacağını biliyordu. Ama bunu düzeltecekti. Birbirlerini düzelteceklerdi.

İçeri girdi, kollarını adamın beline doladı, vücudunu onun sırtına bastırdı. Omzunu hafifçe ısırdı. "Bak ne buldum. Mısır gevreği kutusundaki oyuncak sürprizden daha iyi. Su sıcaklığını yüz bir dereceye çıkar."

"Bizi kaynatmak zorunda mısın?"

"Yapmalıyım. Her neyse, bir dakika içinde fark etmeyeceksin." Bunu kanıtlamak için ellerini aşağı kaydırđı, onu buldu. "Gördün mü?"

"Görev gücünüzün tüm üyelerine böyle mi davranıyorsunuz?"

"Sadece diliyorlar."

Döndü ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ve bak, dileklerim nasıl da gerçekleşiyor." Onu usulca öptü, alnından, yanaklarından, dudaklarından. "Biraz daha uyuyabilirsin diye düşünmüştüm."

"Zaten istediğimden fazlasını aldım." Su onları sular altında bırakırken başını tekrar onun omzuna yasladı. "Bu uyumaktan daha iyi."

Buhar yükselmeye başladığında başını geriye doğru eğdi. Adamın ağzını kendi ağzıyla buldu, yine yumuşaktı, yumuşaktı ki ikisi de derinlere dalabilsin.

Dudaklarına tatlı bir şeyler mırıldanırken, parmakları saçlarına doğru kayıyor, şık başlığını tarıyordu. Tatlılığın içinden bile ihtiyacı fark etti.

Evet, birbirlerini düzeltirler.

Dudaklarını onunkilerden ayırıp boğazına bastırdı, elleri sırtını okşarken nabzının atışını hissetti. Ona sarıldığında, onu çevirdiğinde su üzerlerinden aktı, gün boyunca akan sudan daha fazlası akıp gitti.

Şimdi elleri onun üzerinde geziniyor, sabunla kremlenmiş, zevkten mırıldanan teninin üzerinde kayıyordu. Yine onu çevirdi, kendine doğru çekti. Ve elleri göğüslerinin etrafında dolaştı, üzerlerinde kayarken ağzı boğazının kenarını, omzunu yokladı.

Bir kez inledi, bir kolunu kaldırıp ona dolandı ve adamın elleri aşağı doğru inerken titredi.

Onun verdiği, açıldığını, beklediğini hissedebiliyordu. Vücudunun hareket edişini, nefesinin sıkışmasını. Ellerini bacaklarının arasından geçirip onu kavradığında kadının attığı hızlı çığlığı duyabiliyordu. Nasıl titrediğini, kolunun Parmaklarını alay etmek ve zevk almak için kullandığında gerildi. Ve parmaklarını o sıcak, ıslak kadifenin içine daldırdığında serbest kalmasının şokunu yaşadı.

"Daha fazla al." Daha fazlasını vermeliydi.

Titremeleri ürpertiye, nefesi hıçkırığa dönüştü.

Kadının ona, kendine teslimiyeti onu hayal edemeyeceği kadar tahrik etmişti. Uykunun ve düşün yok edemediği yorgunluk ve keder, ona olan aşkında boğuldu.

Onu döndürdü ve sırtını duvara yasladı. Nefesi kesilmişti ama gözleri onunkilerde kalmıştı.

"Şimdi daha fazla al," dedi ona.

Kalçalarını kavrayarak, kontrol için, anı tutmak için savaştı. Ve böylece yavaşça içine kaydı.

Etraflarında buhar tütüyordu; su akıyordu. Birbirlerini izlediler, birlikte hareket ettiler.

Zevkten daha fazlası, diye düşündü. Bir şekilde aşktan bile daha fazla. Her ikisinin de en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda, birbirlerine o temel insani armağan olan umudu verdiler.

Nefesi sıkışıp tekrar sıkıştığında bile, onun gülümsediğini gördü. Çözüldü, o kıvrımlı dudakları yakaladı. Onun tarafından kuşatılmış, onun içinde boğulurken, kendini zevke, aşka bıraktı. Umudu aldı.

Bu beni hazırladı." Eve eski ve çok sevdiği NYPSD sweatshirt'ünü giydikten sonra boynunu uzattı. "Uyu ve duş seksi. Takım için gereken kombinasyonu yapmalıyım."

"Korkarım Peabody ve Callendar ile duşta oynayacak ve uyuyacak zamanım yok. Çocuklarımın iyiliği için bile takım."

"Ha-ha. Komik." Oturma odasındaki kanepenin koluna oturdu. Kalın çoraplarını giymek için oturma alanına geçti. "Seni kişisel enerji kaynağım olarak tutacağım. İşe geri dönmeliyim."

"Yemek," dedi Roarke.

"Evet, ben de öyle

düşünmüştüm-"

"Ne düşündüğünü biliyorum." Onunla birlikte yatak odasından çıkmak için elini tuttu. "Ama pizza olmayacağı için hayal kırıklığına mahkûm olacaksın."

"Sanırım turtaya karşı önyargınız var."

"Turta önyargım yok. Ancak, enerji takviyeniz için başka bir unsurda ısrar ediyorum. Uyku ve duş seksine ek olarak biftek de yiyeceğiz."

"Kırmızı etle tartışmak zor ama ben yanında patates kızartması yiyorum."

"Mmm-hmm."

O mmm-hmm olduğunu biliyordu. Sebze demekti. Ayrıca ona düzgün bir yemek yedirmek için telaşlanmasının, Gia Rossi'ye olanları aklından çıkarmasını sağlayacağını da biliyordu.

Kendisi kediye beslerken, onun da doğru beslenme olarak gördüğü her şeyi sipariş etmesine izin verdi. Sebzelerin niçoise adını verdiği bir çeşit karışık olduğu ortaya çıktı. En azından çıtır çıtırdı.

Onlar yemek yerken dedektiflerinin raporlarını okudu. "İnsanlar ayrıntıları hatırlar," dedi. "Onlar gibi vardı. Önceki kurbanlara yakın olan insanlar ayrıntıları hatırlıyor."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Onlar için, her biri için," diye yorumladı Roarke, "muhtemelen hayatta bir kez yaşanacak bir şok ve kayıptı."

"Eğer şanslılarsa. Ama yine de bize yeni bir şey söylemiyorlar. Hayatlarında yeni insanlar yok, rahatsız edildiklerine ya da endişelendiklerine dair bir yorum ya da şikayet yok. Her birinin temel bir rutini vardı - bazı varyasyonlarla birlikte, elbette. Ama her biri Her gün temelde aynı zaman diliminde işe ya da ulaşım gidip geliyorlardı. Kayboldukları sırada onları herhangi biriyle gördüklerini iddia eden geçerli bir tanık ortaya çıkmadı."

"Uygulanabilir."

Omuz silkti, bir kızartma yedi. "Çılgınlar ve dikkat çekenler var. Hiçbiri yasaklanmadı. Yine de her birini kontrol ediyorsun. Sonunda yanlış ipuçlarını takip ederek zaman kaybediyorsun. İnsanlar tam bir baş belası."

"Arazileri ve garajları kontrol edeceğinizi söylemişsiniz. O zaman da yaptığınızı varsayıyorum."

"Evet. Saatlerce güvenlik videosu izledik, droid ve insan onlarca görevliyi sorguladık, bilet kayıtlarını kontrol ettik. Elimizde hiçbir şey yok. Bu da demek oluyor ki sokak parkını, güvenliksiz bir otoparkı kullanmış ya da şansı yaver gitmiş olabilir."

Roarke yemek yerken kaşlarını kaldırdı. "Dört kere mi şanslısın?" "Evet, aynen öyle. Bunun şans olduğunu sanmıyorum. O şanslı değil, hassas ve hazırlıklı."

"Resmi bir araç kullanabileceğini düşündünüz mü? Bir siyah-beyaz, bir belediye görevlisi, bir taksi?"

"Evet, bu açığı zorladık ve hiçbir yere varamadık. Ve tekrar zorlayacağız. Newkirk'e kayıtları inceletiyorum, Bu tür bir aracı özel olarak satın alacak birini arıyorum. Yılda birkaç kez açık artırmaya çıkarlar. Çalıntı araç kayıtlarını kontrol ediyorum. McNab'e şehir ve ulaşım çalışanlarının kayıtlarını araştırıyorum.

Tüm bunları diğer dava dosyalarıyla birleştireceğiz. O bile Adını ve görünüşünü değiştirdi, bu tür şeyler için tüm kimliklerde parmak izi gerekiyor. Henüz bir şey çıkmadı."

"Peki ya tıbbi ekipman ve malzemeler? Onları uyuşturuyor, zapt ediyor ve kesinlikle kanla başa çıkmak için bazı ekipmanlara sahip olmalı."

"Oraya gittim, yine oraya gidiyorum. Sayısız klinik, hastane, sağlık merkezi, doktor, hasta bakıcı. Ruhsatlarını kaybeden doktorlar, hasta bakıcılar, yardımcılar ve diğerleri. Cenaze salonları ve yas merkezleri, hatta vücut şekillendirme salonları. Saatlerce bacak ve drone çalışması var."

"Evet. Evet, yaparsın. Mümkün olan her alanı kapsıyorsunuz."

"Belki de. Cinayetler durduktan sonra bile haftalarca üzerinde çalıştık. Sonra Feeney ve ben haftalarca daha çalıştık.

araya sıkıştırabiliyorduk. O günlerde uyku, duş seksi ve biftek yoktu."

Biraz yürümek için ayağa kalktı. Belki de geriye dönüp baktığında daha önce görmediği bir şey görecekti.

"alışırdık

Bazen günün her saati, kendi zamanımızda bunu zorluyor ve drtyoruz. Sabahın nde bir polis barında bira içerken oturup her şeyi tekrar tekrar konuşurduk. Ve çok iyi biliyorum ki o eve gider, her şeyi gözden geçirirdi. Ben de öyle yaptım."

Paylaştıkları yemekten arta kalanlarla masasında oturan Roarke'a baktı; bilgisayar ekranında, duvar ekranında ölümle ilgili veriler vardı. "Bayan Feeney, o bunu anlayanlardan biri. Polisi, işini, hayatını anlıyor. Muhtemelen bu yüzden tüm o tuhaf hobileri var."

"Oturup endişelenmesini, saat sabahın  olduğunda ve eve gelmediğinde merak etmesini önlemek için."

"Evet. Sizin için kötü oldu."

Biraz gülümsedi. "İdare ediyoruz."

"Onu çok seviyor. 'Karısı' hakkında nasıl acı dolu bir şekilde konuştuğunu bilirsiniz. Onsuz kendini kaybeder. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. şu anda nasıl çalıştığını biliyorum.

O ise muhtemelen küçük bir kompakt araba ryordur. Tüm o yüzleri, o zamankileri ve şimdikileri nasıl da görüyor."

ığlıklarımızı duymuyor musun?

"Ve bunun kendi suçu olduğunu biliyor."

"Bunu nasıl söylersin?" Roarke sordu. "Yapılabilecek her şeyi yaptı."

"Hayır, çünkü her zaman başka bir şey vardır. Kaırmışsınızdır ya da doğru açıdan bakmamışsınızdır ya da

Tam olarak doğru zamanda doğru soruyu sordum. Belki de başkası yapardı. Bu onları daha iyi yapmaz ya da daha çok çalıştıkları anlamına gelmez. Bu sadece onların..." Bir elini kaldırdı, bir kapı gibi döndürdü. "Yani bir şeyi çevirmişler, bir şeyi açmışlar ama sen açmamışsın. Komuta ondaydı, yani suç onda."

"Ve şimdi de senin üzerinde mi?"

"Şimdi benim üzerimde. Ve bu onu incitiyor çünkü beni o yetiştirdi. Polis olma konusunda beni o yetiştirdi. Onu bu işe karıştırmak istemedim," dedi ve tekrar oturdu. "Ve onu dışarıda bırakamazdım."

Roarke ona, "O sert ve dik kafalı," diye hatırlattı. "Tıpkı yetiştirdiği polis gibi. Üstesinden gelecektir, Eve."

"Evet." İçini çekti ve tekrar duvardaki ekrana baktı. "Onları nasıl seçiyor? Bu seferki şartının bir kısmının bir şekilde sizin için çalışmaları olduğunu biliyoruz. O kadar zeki ki buna uyacağımızı anlamış olmalı. Yani bu kadarını bilmemizi istiyor. Bize sahip olmamızı istediği bilgileri veriyor. Tercih ettiği tür, üzerinde ne kadar çalıştığı. Onları temizlemek için hangi ürünleri kullandığını bilmemiz onun için sorun değil. Ama bu sefer, bize biraz daha fazlasını verdi."

"İşte yeni bir parça, buna ne diyorsunuz?"

Tekrar Roarke'a baktı. "Seni tanıyor mu? Kişisel olarak mı, profesyonel olarak mı? Sizinle iş yaptı mı? Onu satın aldınız ve belki de o satın alınmak istemedi mi? Bir sözleşmede ona düşük teklif mi verdiniz? Onu kovdunuz mu, yoksa terfi için göz ardı mı ettiniz? Onunla hiçbir şey tesadüfi değildir, bu yüzden buradaki seçimi kasıtlıdır."

Aynı soruları zihninde evirip çevirmiş, her açıdan irdelemişti. "Eğer benim için çalışıyorsa, öğrenebilirim. Seyahatleri," dedi Roarke. "İster işle ilgili olsun ister kişisel zaman olsun, o zaman diliminde diğer cinayetlerin işlendiği yerlere gönderilen ya da kişisel izin alan çalışanların dosyalarını araştırabilirim."

"Kaç çalışanınız olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

Dudakları tekrar kıvrıldı. "Dürüstçe söyleyemem."

"Aynen öyle. Ama Mira'nın profilini kullanarak Yarın bir tane daha güncellersek bunu önemli ölçüde azaltabiliriz."

Yemekle ilgilenirken her zamanki düzeni takip eden Eve, bulaşıkları toplamak için ayağa kalktı. "Bir ihtimal araştıracağım ama sanırım düşük bir ihtimalle sizin için çalışıyor. Bana hoşnutsuz bir çalışan gibi gelmedi."

"Anlaştık. Aynı bilgileri büyük rakipler ve taşeronlar için de kontrol edebilirim. Özel bilgilerimi kullanarak ekipman."

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece bulaşıkları mutfağa taşıdı ve makineye yerleştirdi. Özel ofisi, kayıtsız ekipmanlarıyla CompuGuard'dan ve gizlilik yasalarından kaçmasına izin verecekti.

Her ne bulduysa, bunu mahkemede kullanamazdı, verileri nereden aldığını açıklayamazdı. Yasadışı yollarla, diye düşündü, çizgiyi aşarak. Bu tür manevralar bir savunma avukatına o pire kıcını açtırırdı.

Çıglıklarımızı duymuyor musun?

Ofise geri döndü. "Çalıştır." "Pekâlâ.

Oldukça zaman alacak." "O zaman

başlasan iyi olur."

Tek başına, bilgisayar ekibinden gelen ilerleme raporlarını okurken cinayet tahtasını kurmaya başladı.

Tahta çok küçük, diye düşündü. Tüm yüzleri, tüm verileri tutmak için çok küçük. Tüm ölümleri.

"Teğmen."

"Bilgisayar duraklasın," diye emretti, sonra Summerset'e döndü. "Ne? Çalışıyorum."

"Gördüğüm kadarıyla. Roarke size bu verileri getirmemi istedi." Bir disk uzattı. "Çalışanları araştırmamı istedi."

"Güzel." Aldı ve masasının üzerine koymak için yürüdü. Arkasına baktı. "Hâlâ burada mısın? Git başımdan."

Onu görmezden gelerek, sırtı bir demir gibi sert, siyah takım elbisesinin içinde durdu. "Bunu hatırlıyorum. Medyanın bu kadınlarla ilgili haberlerini hatırlıyorum. Ama üzerlerine kazınmış bu numaralarla ilgili hiçbir şey yoktu."

"Sivillerin her şeyi bilmesine gerek yok."

"Onları biçimlendirirken büyük özen gösteriyor, her sayı, her harf çok hassas. Bunu daha önce de görmüştüm."

Gözleri keskinleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu değil, tam olarak bu değil, ama benzer bir şey. Şehir Savaşları sırasında."

"İşkence yöntemleri mi?"

"Hayır, hayır. Gerçi, elbette, bundan bolca vardı. İşkence, bilgi almak ya da ceza vermek için kullanılan klasik bir yöntemdir. Yine de nadiren bu kadar...düzenli olur."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Ona doğru baktı. "Daha çok gençsin. Urbanlıları deneyimlemek ya da burada sona erdikten sonra Avrupa'nın bazı bölgelerine yerleşen tortularını hatırlamak için. Her halükarda orada da sivillerin -deyim yerindeyse- bilmesine gerek olmayan unsurlar vardı."

Şimdi tüm dikkatini ona vermişti. "Ne gibi?"

"Sihhiyeci olarak görev yaptığım dönemde yaralılar ve ölümler getirilirdi. Bazen yığınlar halinde, parçalar halinde. Biz de Ölümleri ya da yaralarına yenik düşenleri -eğer varsa ve ceset teşhis edilebiliyorsa- aile üyeleri için tutmak. Ya da gömülmek veya yakılmak üzere. Kimliği olmayanlar ya da kimliği tespit edilemeyenler imha edilene kadar numaralarına göre listeleniyordu. Onları mümkün olan her türlü tanımla, kişisel eşyalarıyla, öldürüldükleri yerle vb. listeleyerek günlükler tuttuk. Ve biz de

Üzerlerine numaralarını ve ölüm tarihlerini ya da buna en yakın tarihi yazın."

"Bu SOP muydu?"

"Londra'da çalışırken yaptığımız buydu. Diğer bölgelerde başka yöntemler de vardı ve en kötü bölgelerin bazılarında sadece toplu definler ve hiçbir kayıt tutulmadan yakma işlemleri yapılıyor." "

Tekrar tahtaya doğru yürüdü ve oymayı inceledi. Aynı olmadığını düşündü. Ama bu bir açıydı.

"Onların isimlerini biliyor," dedi. "İsim bir sorun değil. Ama veriler önemli. Kaydedilmesi gerekiyor. Onları tanımlayan şey veriler. Onun için onları isimlendiren şey zaman. Başka bir kurula ihtiyacım var."

"Affedersiniz?"

"Başka bir tahtaya ihtiyacım var. Bir tanesiyle yeteri kadar yerim yok. Buralarda işe yarayacak bir şey var mı?"

"Sanırım ihtiyacınız olanı bulabilirim."

"Güzel. Git bul."

O gittikten sonra masasına gitti, Kent Savaşları verilerini notlarına ekledi ve ardından spekülasyonlarını not etmeye devam etti.

Asker, sıhhiye, doktor. Belki bir aile üyesini ya da sevgilisini kaybetmiş biri... Hayır, hayır, bunu sevmedi. Neden?

Kendisi için önemli olan birinin sembolüne işkence eder ve saygısızlık eder miydi? Sonra tekrar, eğer sevilen biri Biri işkence görmüş, öldürülmüş, bu şekilde tanımlanmışsa, bu sadece bir intikam ya da çarpık bir yeniden yaratım olabilir.

Belki de işkence görmüş ve hayatta kalmıştı. Kahverengi saçlı bir kadın tarafından işkence görmüş, yaş aralığında.

Ya da belki de işkenceci oydu.

Ayağa kalktı, volta attı. O zaman neden yeniden yaratmak için onlarca yıl bekledi? Bunu tetikleyen bir olay mı olmuştu? Yoksa kendisine uygun yöntemi bulana kadar başından beri deneyler mi yapıyordu?

Ve belki de sadece lanet bir deliydi.

Ama Urbanlar bir açıydı, evet öyleydi. Mira'nın Profili, dokuz yıl önce bile olgun biri olduğunu gösteriyordu. Erkek, muhtemelen Kafkasyalı, otuz beş ile altmış yaşları arasında olduğunu hatırladı.

Evet, genç bir adamken bazı savaşları görmüş olabilir.

Tekrar oturdu ve yeni spekülasyonlar ekleyerek olasılıkları değerlendirdi.

Onlar çalışırken o da Summerset'in getirdiği disk fişe taktı. "Bilgisayar, sonuçları göster, duvar ekranı iki."

Teşekkür ederiz. Çalışıyorum...

Kaydırmaya başladıklarında çenesi düştü. "Tanrım. Tanrım." Yüzlerce isim vardı. Belki de yüzlercesi.

Summerset'in verimli olmadığından şikayet edemezdi. İsimler çalıştıkları ve yaşadıkları yerlere göre gruplandırılmıştı. Görünüşe göre, yirmi sekiz ile yirmi beş yaş arasında kahverengi saçlı bir sürü kadın vardı. Roarke Girişimcilik için çalışan otuz üç kişi.

"Büyük, korna çalan bir ahtapottan bahsediyoruz."

Bir sürü kahveye ihtiyacı olacaktı.

Roarke'ın özel ofisi modern ve ferahtı, mahremiyet ekranlarından göz kamaştırıcı bir şehir manzarası görünüyordu. U şeklindeki geniş konsol, ekipmanlara şu şekilde komuta ediyordu
Hükümetin iddia edebileceği kadar sofistike ve kapsamlı.

Bilmesi gerekirdi, birçok devlet ihalesi aldı.

Ve biliyordu ki, ekipman ne kadar ustaca olursa olsun, başarılı bir hackleme operatörün becerisine bağlıydı. Ve sabra.

Önce kendi çalışanlarının dosyalarını inceledi. Ancak çok sayıda Yine de bu basit bir meseleydi. Kendisi için çalışan ya da çalışmış olan ve bu süre zarfında diğer cinayet yerlerine gitmiş ya da izin almış olan erkek çalışanları bulmak için yaptığı araştırma gibi.

Çalışırken büyük rakiplerin bir listesini oluşturdu. Daha sonra, gerçek rakip olarak görmediği şirketleri araştıracaktı. Ama en tepeden başlardı.

Gerçekte rekabetçi olan herhangi bir şirket, kuruluş ya da bireyin - onun yaptığı gibi - iç dosyalarında katmanlar ve güvenlik katmanları olurdu. Ve her birinin büyük bir dikkatle soyulması gerekirdi.

Kontrollerin parıldadığı ya da mücevher gibi parlıyordu. Kolları yukarı çekilmiş, saçları arkadan bağlanmıştı.

Bir veya daha fazla yerde ofisleri veya çıkarları olan şirketlerle başladı.

Ve soyulmaya başladı.

Çalışırken kendisiyle, makinelerle ve onu engellemeye çalışan katmanlarla konuşuyordu. Zaman geçtikçe, lanetleri daha İrlandalı, aksanı daha belirgin hale geldi ve katmanlar eridi.

Kahve içmek ve ilk araştırmasının sonuçlarını taramak için bir ara verdi.

Tüm şartlara uyan bir çalışanı yoktu. Ancak, cinayetlerin işlendiği sırada en az iki yerde bulunan ya da izinli olan bazı çalışanlar olduğunu belirtti.

Daha yakından bakmaya değer.

Kendini zinde tutmak için görevler arasında gidip geldi. Güvenlik engellerini aştı, veriler arasında yolunu buldu. Arama, çapraz eşleşme, analiz emri verdi, böylece ekipmanı bir düzine sesle mırıldandı.

Bir ara bir fincan kahve daha içmek için kalktı ve saate baktı.

Saat 16:00'da.

Küfrederek arkasına yaslandı ve ellerini yüzünde ovuşturdu. Gücünü kaybetmesine şaşmamalı. Ve Eve'in masasında uyuyor olacağını biliyordu. Eğer geceyi bitirmeye karar verseydi, önce onun durumunu kontrol etmeye gelirdi.

Bunun yerine, kendini yerin dibine sokuyordu ve o da aynısını yaptığı için, bu konuda onunla kavga edecek yeri yoktu.

Neredeyse dört buçuk, diye düşündü. Gia Rossi çoktan ölmüş olabilirdi ya da ölümün yakında gelmesi için tüm tanrılara dua ediyor olabilirdi.

Roarke bir an gözlerini kapadı ve suçluluk duygusunun faydasız olduğunu bilmesine rağmen, içinden geçmesine izin verdi. Öfke için çok yorgundu.

"C belgesini diske kopyalayın, tüm verileri kaydedin. Ah, mevcut çalışmaya devam edin, tamamlandığında kopyalayın ve kaydedin. Operatör çevrim dışı olacak."

Teşekkür ederim.

Ayrılmadan önce Dublin'i aradı. "Günaydın, Brian."

Eski dostunun geniş yüzü şaşkın bir gülümsemeyle buruştu. "Peki şimdi, bu adamın kendisi değil mi? Göletin hangi tarafında olacaksın?"

"Yanki tarafı. Sizin tarafınızdan bir kamu görevlisini aramak için biraz erken. Umarım sizi uyandırmamışımdır."

"Yapmadın, hayır. Sadece çayımı içiyorum. Teğmen Darling nasıl?"

"O iyi, teşekkürler. Orada yalnız kalabilir misiniz?"

"Olurdum, ne yazık ki. Şu anda senin gibi benimle çarşafı ısıtacak büyüleyici bir kadının yok."

"Bunun için özür dilerim. Brian, bir işkenceci arıyorum."

"Öyle mi?" Brian'ın gözlerinde sadece hafif bir şaşkınlık vardı. "Peki bugünlerde bu tür işlerle kendiniz ilgilenemeyecek kadar hassas mısınız?"

"Ben her zaman bunun için fazla narindim, sen de öyleydin. Son on yılda yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında yirmiden fazla kadınla birlikte oldu. Hepsisi de kahverengi saçlı, açık tenli. Sonuncusu daha dün bulundu. Benim için çalışıyordu."

"Ah," dedi Brian. "Pekâlâ."

"Biri daha kayıp - bu da onun yönteminin bir parçası - ve o da benimdi."

Brian burnundan hava emdi. "Onlarla oynaşıyor muydun, bir yandan?"

"Hayır. O bizden daha yaşlı olurdu, onlar böyle profilini çıkarıyor. En az on yıl daha yaşlı. Çok yetenekli. Seyahat ediyor. Bu işi yapmak için bir yer, özel bir yer tutacak kadar hazır parası olmalı. Eğer profesyonelse, her yıl ya da iki yılda bir tatile çıkar. İşin içinde seks yok. Tecavüz yok. Alır, bağlar, işkence eder, öldürür, temizler. Ve her birinin bunun altında ne kadar kaldığını hesaplar."

"Böyle birini hiç duymadım. Kötü bir iş." Brian kulağını çekti. "Bazı soruşturmalar yapabilir, birkaç omuza dokunabilirim."

"Eğer yaparsanız minnettar olurum."

Brian ona, "Olursa ve olduğunda seni ararım," dedi. "Bu arada Teğmen Darling'e benden tatlı bir öpücük ver ve ona sadece senin değersiz kışını bir kenara atmasını beklediğimi söyle."

ve beni bekleyen kucağıma gel."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

İletimi sonlandırdıktan sonra Roarke ürettiği diskleri aldı ve makineler hâlâ uğuldarken ofisten ayrıldı.

Eve'i beklediği yerde buldu. Başı masasının üzerinde, ön koluna yaslanmıştı. Cinayet tahtalarını, ikisini, diskleri, el yazısıyla yazılmış notları ve bilgisayarda oluşturulmuş olanları not etti.

Tam soğumamış yarım fincan kahve ve uyku koltuğuna kıvrılmış kedi.

Eve'e doğru ilerledi ve onu sandalyeden kaldırdı. Kadın bir şeyler mırıldandı, kıpırdandı ve yer değiştirdi.

"Ne?"

"Yatak," dedi onu asansöre doğru taşıırken. "Saat kaç? Tanrım." Gözlerini ovuşturdu. "Herhalde conked."

"Çok sürmez, kahven hâlâ sıcaktı. İkimiz de kendimizi kapatmalıyız."

"Brifing saat sekizde." Sesi yorgunluktan bulanıklaşmıştı. "Altıda kalkmam gerek. Önce organize olmalıyım. Ben-"

"Tamam, tamam." Asansörden çıkıp yatak odasına girdi. "Uyumaya devam et, altı çok yakında gelecek."

"Bir şey buldun mu?"

"Hâlâ koşuyor." Onu yatağa yatırdı. eşofmanlarıyla uyuyamıyordu. Görünüşe göre o da yorganın altına girdiği için uyuyamamıştı.

"Kullanabileceğim herhangi bir veri var mı?"

Çalışabileceğim herhangi bir şey?" "Sabah bakarız."

Gömleğini çıkardı.

pantolonunu giydi, onunla

birlikte yatağa girdi. "Eğer varsa-"

"Sessiz ol." Onu kendine doğru çekti, dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi. "Uyu."

Onun bir kez iç çektiğini duydu - sıkıntıdan olabilirdi. Ama iç çekişi bittiğinde, o yatmıştı.

7

Ondan önce kalkmamış olması o kadar alışılmadık bir durumdu ki, Eve onu uyandırdığında sadece Kelt mavisini gözlerine baktı. saçlarını okşayarak.

"Aklına bir şey mi geldi?"

"Görünüşe göre, karımla yataktayken kaçınılmaz olarak bir şeyler düşünüyorum."

"Bir erkek olarak -ve siz- muhtemelen karşıdan karşıya geçerken aklınıza seks geliyordur."

"Ve bunun doğru olduğu için şanslı değil misin?" Adam kızın burnunun ucunu öptü. "Ama bu sabah en fazla düşünebileceğiz. Sen altıda kalkmak istedim."

"Oh, evet. Kahretsin. Tamam." Sırt üstü yuvarlandı ve vücut saatinin sabahı kabul etmesini diledi. "Sadece zihin gücüyle sisteme kahve döken bir şey icat edemez misiniz?"

"Hemen ilgileneceğim."

Yataktan çıktı ve tökezleyerek AutoChef'e doğru ilerledi. "Aşağı inip birkaç tur yüzeceğim. Sanırım bu beni uyandırır ve gerginliğimi alır."

"İyi fikir. Ben de aynısını yapacağım. Bana da biraz ver."

Huysuzca, adamın kendi lanet kahvesini kolayca alabileceğini düşündü ama kaşlarını çatarak bardağı ona uzattı. "Su topu yok."

"Eğer bu havuz seksi için bir örtmece ise, güvendesin. Tek istediğim yüzmek." Kahveyi ona geri uzattı.

Birlikte at sürdüler, kadın sersemlemiş, adam düşünceli.

Havuz evi bitkilerle doluydu, mavi sularla pırıl pırıldı. Tropik çiçekler ılık ve nemli havayı kokluyordu. O yirmi dakikalık güçlü bir yüzmeye kendini şımartmak, ardından daha fazla kahve içmek ve jakuzinin fokurdayan kıvrımında ıslanmak isterdi.

Ve o oradayken, belki de sadece bir su topu maçı.

Ama şımarmanın sırası değildi. Suya daldı, yüzeye çıktı, sonra tam bir serbest stilde itti. Beynindeki ve vücudundaki donukluk çabayla, serin suyla ve basit tekrarlarla kaybolmaya başladı.

On dakika sonra kendini yeniden gevşemiş ve oldukça uyanık hissetti. Jakuzinin sıcak, fıskiyeli suyunda birkaç dakika uzanmayı özlemle düşünmüş olabilirdi ama bunun rahatlığının onu tekrar uyutabileceğini kabul etti.

Onun yerine bir bornoz giydi. "Benimle şehir merkezine gelmek ister misin, yoksa buradan mı çalışmak istersin?"

Damlayan saçlarını toplarken düşündü. "Sanırım en azından şimdilik kayıtsızlarla devam edeceğim. Eğer bitirmeyi başarırsam ya da bir şey bulursam, sizinle irtibata geçerim ya da kendim gelirim."

"İşe yarar." Onunla birlikte asansöre doğru ilerledi. "Bir gelişme var mı?"

"Kayda değer, ancak sabah dört itibariyle gerçekten işe yarar bir şey yok." "İşimiz o zaman mı bitti?"

"Aslında biraz sonra. Ve sevgili Eve, yeterince dinlenmedin." Onun yanağına dokundu. "Çok solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

"Peki işe yarar bir şey bulabildin mi?"

"Henüz emin değilim."

Gün için hazırlanırken Summerset'in gözlemine ona anlattı.

"Yani Urbanlar sırasında bir şekilde tıp merkezlerinden birinde bulunmuş olabileceğini düşünüyorsunuz."

"Bu bir düşünce. Biraz araştırma yaptım," diye ekledi silah kayışını takarken. "Çok fazla detay yok Şimdiye kadar bulabildiğim kadarıyla. Ama aynı temel yöntemi kullanan başka tesisler de vardı. Burada, New York'ta bir avuç kadar."

"Bunu başlattığı yer."

"Düşünüyorum," diye başını sallayarak onayladı. "Burada özellikle önemli olan bir şey var. Burada başlıyor, buraya geri dönüyor. Dışarıda geniş, çok geniş bir dünya var ve o bunun bir kısmını kullandı. Ama şimdi konumu tekrarlıyor."

"Sadece yer değil. Sen ve Feeney. Morris, Whitney, Mira. Başkaları da var."

"Evet, ben de bunu düşünüyorum. Genelde katillerin polislerle bir derdi varsa bize burun kıvırmayı sever. Kendini üstün hissetmek için bize mesajlar gönderir, şifreli ipuçları bırakır. Biz bunu anlamıyoruz. Ama bunu düşünüyorum."

Kahvesinden hayat dolu son bir yudum daha aldı.
"Başlamalıyım, yoksa brifing için kendimi hazırlayamayacağım."

"Oh, benimle işin bittiğinde Brian'ın kollarını açmış seni beklediğini söyleyeceğim."

"Ha? Brian? İrlandalı Brian mı?"

"Bu o olmalı. Onunla temasa geçtim ve işkencecileri aramasını istedim. Bağlantıları var," diye devam etti Roarke. "Ve nasıl bilgi toplayacağını biliyor."

"Huh." Pek çok sıra dışı arkadaşı olan bir adamla evlenmiş olduğunu fark etti. Arada sırada işe yarıyordu. "Tamam. Sonra görüşürüz."

Ona doğru ilerledi ve elini tekrar saçlarında gezdirdi.
"Polisime iyi bak."

"Planımız bu." Dudaklarını onunkilerle buluşturdu ve geri adım attı. "İrtibatta olacağım."

Ekibe brifing verirken, Eve herkesin ilerleme ya da eksiklik konusunda kendi sözlü sunumlarını yapmasını sağladı. Teorileri, lehte ya da aleyhte argümanları, farklı açılardan yaklaşmak ya da eskileri yeni bir perspektiften takip etmek için fikirleri dinledi.

Baxter, "Eğer Urbanlar bir açıysa," diye söze girdi, "ve biz olaya bu herifin bir sağlık görevlisi olduğu ya da işkence gördüğü şeklinde bakarsak O zamanki eğitimle, seksenine merdiven dayamış ya da daha iyi bir adam arıyor olabilirdik. Bu da ona yarım yüzyıl ya da daha fazla bir süre kazandırır. Gıcırdamaya başlayan bir adam bunu nasıl başarabilir?"

"Azgın Köpek, geçmişte birçok erkeğin orta yaşa ayak uydurun." Jenkinson parmağıyla Baxter'ı işaret etti. "Seksen yeni altmış oldu."

"Hasta Piç haklı," diye onayladı Baxter. "Ve kendisi de sınırda bir gıcık olarak, bu konuda bazı fikirleri var. Ama ben otuz yaşında bir kadını tavlama için biraz kas ve çeviklik gerektiğini söylüyorum -özellikle de sokaktan fiziksel olarak ayarlanmış olanları seçtiğine göre."

"Urbanlar döneminde çocuk olabilirdi." Sanki Konuştuğu için özür dileyen Trueheart boğazını temizledi. "Seksen yaş değil ama-"

"Tıraş oldun mu Bebek Yüz?" Jenkinson sordu.

"Memur Baby Face'in çenesinde Sick Bastard'ın çenesinde olduğu kadar kıl olmaması üzücü ve doğru olsa da

Urbanlılar döneminde bir sürü çocuk tekmelenmiş, yetim kalmış, dayak yemiş. Ya da ben öyle duydum," diye ekledi Baxter Jenkinson'a geniş bir sırıtışla. "Benim zamanımdan önce."

Polislerin diğer polislere savurduğu saçmalıkları ve hakaretleri kabul etti. Birkaç dakika daha devam etmesine izin verdi. Tüm güncel bilgilerin aktarıldığını, tüm fikirlerin keşfedildiğini ve stresin hafiflediğini düşündüğünde, günün

görevlerini dağıttı ve dağıldı.

"Peabody, York'un eski sevgilisini bul. Konuşmamız gerek. Mira'yı birkaç dakikalığına ofisime götürüyorum. Doktor?"

Yola çıktıklarında Mira, "Ne kadar çok yol var," diye yorum yaptı. "İçlerinden biri bizi ona götürecektir." Sonunda, Eve düşündüm.

"Tutarlılığı onun hem avantajı hem de dezavantajı. Bu sizi ona götürecektir yolda bir adım olacaktır. Esnek olmayışı bir noktada onu zayıflatacaktır."

"Esneklik."

"Sapmayı reddetmesi," diye onayladı Mira. "Ya da belli bir kalıbın dışına çıkamaması onun hakkında çok şey bilmenizi sağlıyor. Böylece öngöründe bulunabiliyorsunuz."

"İki numarayı alacağını tahmin etmiştim. Bu Gia Rossi'ye yardımcı olmuyor."

Mira başını salladı. "Bunun konuyla ilgisi yok. Rossi'ye yardım edemezdim çünkü sen onun tekrar işe döndüğünü bilmeden ya da bilemeden çoktan kaçırılmıştı."

"Bu mudur yani?" Eve ofisine giden yolu gösterdi, masasının köşesine otururken ziyaretçi koltuğunu işaret etti. "İş."

"Onun düzeni iş gibi, bir tür mükemmelleştirilmiş rutin. Ya da daha önce söylediğim gibi ritüel. Çalışmalarıyla gurur duyuyor, bu yüzden de paylaşıyor. Sergiliyor, ama sadece tamamlandı."

"Onlarla işi bittiğinde, onları göstermek istiyor, onlara sahip çıkmak istiyor. Bu yüzden onları beyaz bir çarşafın üzerine diziyo. Onlara taktığı yüzük bu. Bunu anlıyorum. Urbans sırasında -eğer o caddeden gidersek- cesetler tesislere bağlı olarak serildi, yığıldı, istiflendi. Ve örtülürdü. Çarşaf, bez, plastik, ne varsa. Genellikle kıyafetleri, ayakkabıları, kişisel eşyaları alınırdı. Çoğunlukla bunlar diğer insanlara geri dönüştürülürdü. Savaş zamanında 'atma ve isteme' vardır. Bu yüzden onların

giysileri, kişisel eşyaları, ama onları açıkta bırakarak geri dönüyor."

"Gurur. Onun için güzel olduklarına inanıyorum. Ölümde de onun için güzeller." Mira bacak bacak üstüne attı. Saçlarını ensesinde yumuşak bir şekilde toplamış ve baharın müjdecisi gibi görünen soluk, uçuk sarı bir takım elbise giymişti. "Kurban tipini seçmesi, brifingde de söylediğim gibi, bu yaşta ve renkte bir kadınla önceden bir bağlantısı olduğunu gösteriyor. Kadın onun için bir şeyi sembolize ediyor. Anne, sevgili, kız kardeş, ulaşılamamış aşk."

"Ulaşılamadı."

"Bu kişiyi kontrol edemiyordu, onun kendisini görmek istediği gibi görmesini sağlayamıyordu, ne hayatında ne de ölümünde. Şimdi bunu tekrar tekrar yapıyor."

"Onlara tecavüz etmiyor ya da cinsel tacizde bulunmuyor. Eğer bir sevgilisi olsaydı, onu cinsel olarak görmez miydi?"

"Aşk, sevgili değil. Kadınlar onun için Madonnalar ya da fahişelerdir, bu yüzden onlardan korkar ve onlara saygı duyar."

"Fahişeyi cezalandırır ve öldürür," diye düşündü Havva, "ve temizleyip sergilediği Madonna'yı yaratır."

"Evet. Bu onların kadınlığı, cinselliği değil. takıntılı. İktidarsız olabilir. Aslında, onu yakaladığınızda bunun böyle olduğunu göreceğimize inanıyorum. Ama seks onun için önemli değil. Onu tahrik etmiyor ya da yine iktidarsızsa cinsel organlarını parçalayacak ya da nesnelerle cinsel istismarda bulunacak. Kurbanların hiçbirinde böyle bir durum söz konusu değil."

"Onların acılarından cinsel bir rahatlama ya da tatmin elde ediyor olabilir," diye ekledi Mira. "Ama bu ikincil, bir yan ürün diyebiliriz. Onu harekete geçiren acı, öznenin dayanıklılığı ve sonuç. Ölüm."

Eve ayağa kalktı, AutoChef'e doğru yürüdü, dalgın bir şekilde ikisi için de kahve programladı. "Dedin ki "iş gibi" ve ben buna katılmıyorum. Ama bu bir tür

benim için bilim. Düzenli ve özel deneyler. Sanırım sanatsal bilim."

"Aynı fikirde değiliz." Mira kahveyi kabul etti. "O bir odaklanmış ve kendini adanmış. Kontrol -kendisi ve başkalarını kontrol etme becerisi- onun için hayati önem taşır. Uzaklaşma, uzun süreler boyunca aktif çalışmanın dışına çıkma becerisi büyük bir kontrol ve irade gücüne işaret ediyor. Bununla bile, kişisel veya yakın ilişkilerini uzun süre devam ettirmesinin mümkün olduğuna inanmıyorum. Kesinlikle kadınlarla değil. İş ilişkileri? Bunları bir dereceye kadar sürdürebileceğine inanıyorum. Bir geliri olmalı. Kurbanlarına yatırım yapıyor."

"Yüksek kaliteli ürünler, gümüş yüzükler. Bunları farklı yerlerden seçmek için yapılan seyahatler. Üzerinde çalıştığı mekanı edinme ya da bakımını yapma maliyeti."

"Evet ve ürünlerin doğası göz önüne alındığında, belirli bir yaşam tarzı düzeyine alışkın. Onları temizlemek ritüelin bir parçası, evet, ama bunu daha sıradan yöntemlerle de yapabilirdi. Daha ana akım ürünlerle."

"En iyisinden başka bir şey değil," diye kabul etti Eve. "Ama bu beni aynı zamanda onun Roarke'ın bir rakibi ya da üst düzey bir pozisyonda çalışan biri olabileceğine de götürüyor."

"İkisi de mantıklı olur." Mira sessizce kahvesini içti Eve'in bunu nasıl tercih ettiğini hatırlaması Eve'i memnun etti. "Bu bağlantıyı kurmayı o seçti. Tıpkı şu anda çalışmak için New York'a dönmeyi seçtiği gibi. Ama kurması gereken bir bağlantı vardı, Eve."

Şimdi fincanını bir kenara bıraktı ve Eve'e baktığında bakışları ayıktı. "Sen vardın. Bu kadınlar bir anlamda Roarke'un. Sen de her anlamda onunsun."

Bu fikri test eden Eve kaşlarını çattı. "Yani bu özel modeli benim yüzümden mi seçti? Başlangıçta ben birincil değildim soruşturma."

"İlk soruşturmada esmer bir kadındın. O zamanlar onun gereksinimlerini karşılamak için çok gençtin. Şimdi değilsin."

"Bana bir hedef olarak mı bakıyorsun?" "Bakıyorum. Evet, bakıyorum."

"Huh." Kahvesini içen Eve daha dikkatli düşündü. Mira'nın teorileri gelişigüzel reddedilecek şeyler değildi. "Genellikle uzun saçlılar için geçerli."

"İstisnalar olmuştur."

"Evet, evet, birkaç tane. Zekiydi. Bu akıllıca olmazdı." Eve zihninde olayın açısını değiştirdi, modeli değiştirdi. "Bir polisi alaşağı etmek bir sivil alaşağı etmekten çok daha zordur."

"Onun bakış açısına göre sen büyük bir ödül olursun. Bu bir meydan okuma ve bir darbe olurdu. Ve eğer sizin hakkınızda bir şeyler biliyorsa, ki sizi temin ederim biliyordur, uzun süre dayanacağınızdan emin olacaktır."

"Beni takip etmek zor. Birincisi, tıklarım. İkincisi, diğerleri gibi düzenli rutinlerim yok. Saatleri ve oldukça düzenli zamanlarda dışarıda, düzenli uğrak yerleri vardı. Benim yok."

"Mira, "Bu da yine meydan okumaya ve onun nihai tatminine katkıda bulunacaktır," diye karşı çıktı. Sen onun Roarke'ı bir unsur olarak eklemiş olabilir çünkü onunla rekabet halinde. Bu doğru olabilir. Ama yaptığı şey intikam değil, bilinçli olarak değil. Yaptığı her şey belirli bir amaç için. Bence sen de bu özel amaçlardan birisin."

"Yardımcı olur."

"Evet." Mira iç çekti. "Bu şekilde düşüneceğini tahmin etmiştim."

Eve gözlerini kısarak açığı tekrar eğdi ve yeni deseni inceledi. "Eğer bu şekilde devam edersek, onu yemlemenin bir yolunu bulabilirim - daha önce bana bir hamle yapması için onu dürtebilirim"

Bir tane daha yakalarsa onu durdurabiliriz. Onu durdurur, saf dışı bırakırız."

"Ona yem olmayacaksın." Eve'i izleyen Mira kahvesini aldı. "Sana söz veriyorum, zaman çizelgesini çoktan ayarladı. Tek değişken kurbanlarının ne kadar dayanacağı. Üçüncüyü seçti. Eğer sadece üç kurban planlamadıysa -ki bu daha önce hiç planlamadığı kadar az- bir sonraki kurban sen olmayacaksın."

"O zaman önce onu bulmalıyız. Teorin şimdilik aramızda kalsın. Bunu düşünmek istiyorum."

"Bunu düşünmeni istiyorum," dedi Mira ayağa kalkarken. "Bu ekibin bir üyesi olarak, bir profilci olarak ve Seni çok önemseyen biri olarak, bu konuyu çok dikkatli düşünmeni istiyorum."

"Yapacağım."

"Bu senin için, Feeney için zor bir durum. Benim için, komutan için. Buraya daha önce de geldik ve gerçek anlamda başarısız olduk. Yine başarısız oluyoruz-"

"Bu bir seçenek değil," diye bitirdi Eve. "Bana bir iyilik yap. Zor bir süreç olduğunu biliyorum ama Summerset'in oluşturduğu listeye bir göz atın. Kadın çalışanlar. İçlerinde onun tipine benzeyen var mı bir bakın. Bütün o kadınlara göz koyamayız ama listeyi azaltmanın bir yolu varsa..."

"Hemen başlayacağım."

"Benim gitmem gerek."

"Evet." Mira boş fincanını Eve'e uzattı ve parmaklarını hafifçe Eve'in elinin arkasına dokundurdu. "Sadece dikkatli düşünme. Dikkatli ol."

Mira ayrılırken bile Eve'in masa bağlantısı bip sesi çıkardı. Okumayı tarayarak telefonu açtı. "Nadine."

"Dallas. Rossi'den haber var mı?"

"Bakıyoruz. Eğer bir güncelleme için günümü bölüyorsanız-"

"Aslında, size bir tane vermek için benimkini kesiyorum. Hevesli küçük araştırmacılarımdan biri ilginç bir külçe çıkardı. Romanya'dan."

Eve otomatik olarak bilgisayar ekranında Romanya soruşturmasıyla ilgili elindekileri gösterdi. "O soruşturmanın tüm dosyaları bugün elimde olacak. Sende ne var?"

"Tessa Bolvak, bir Roman-çingene mi? Ekranda kendi şovu vardı. Psişik saat ya da yirmi dakika, doğrusu."

"İkimizin de gününü bir medyumla mı bölüyorsun?" "Bir zamanlar Romanya'da tanınmış bir medyumdu. Soru. Düzenli olarak danışılan bir duyarlıydı ve çoğu zaman polis için danışmanlık yapıyordu."

"Şu kaçık Romenler."

Nadine ona, "Diğer polis yetkilileri hassas kişilerden yararlanıyor," diye hatırlattı. "Kısa bir süre önce siz de kullanıyordunuz."

"Evet ve bakın bu herkes için ne kadar iyi sonuçlandı."

"Ancak," diye devam etti Nadine, "buraya tartışmak için gelmedik.

o sayı. Muhteşem Tessa - hem kendisi hem de yapımcıları büyük ve ilgi çekici bir vakanın değerini anladıkları için - oradaki cinayetler ve kendisinin soruşturmadaki rolü üzerine bir özel haber hazırladı. Adamınızın ölümün efendisi ve hizmetkârı olduğunu iddia etti."

"Oh, Tanrım."

"Ve. Ölüm onu aradı, ona yardım etti. Solgun bir Adam," dedi Nadine, kendi bilgisayar ekranından okumaya geçerek. "Siyah bir ruh. Ölüm onun içinde barındığı gibi o da onun içinde barınıyor.

Kan akarken müzik yükselir. Onun için çalışıyor-diva ve Onun için şarkı söyleyen ilahi. Onları arıyor, buketi için çiçekler, sunağı için buketi."

"Nadine, bana bir-"

"Bekle, bekle. Solgun bir adam," diye devam etti, "hayat ağacını taşıyan ve ölümle yaşayan. Tessa çok fazla oyun oynadı

Program."

"Kaçık Romenlerden bahsetmiş miydim?"

"Ve işte size daha da tuhafı. Program yayınlandıktan iki gün sonra, cesedi -boğazı kesilmiş halde- Tuna Nehri'nde yüzerken bulundu."

"Bunun geldiğini görememesi çok kötü."

"Ha. Yetkililer bunu bir soygun-cinayet olarak değerlendirdi. Her Mücevherler ve çanta asla bulunamadı. Ama acaba orada bu tür işlerden sorumlu olanlar benim ironi anlayışımın mı yoksa sizin doğuştan gelen alaycılığınızın mı yoksunlar?"

"Nasıl oluyor da ironi yapabiliyorsun?" Eve şikayet etti. "Bende bir sürü ironi var. Belki de kristal küreye bakmakla o kadar meşgul ki, ziynet eşyalarını isteyen bir adamı fark etmiyordur."

Eve, saçmalık bariyerini aşmak için biraz fazla tesadüf, diye düşündü. "Ve belki de adamımız onu dışarı çıkardı çünkü Aşırıya kaçan vu-vu konuşmalarındaki bir şey biraz fazla yakınımıza geldi."

"Aklıma geldi," diye onayladı Nadine. "Onun şablonuna uymuyor ama-"

"Ona seçtiği kurbanlarına tanıdığı... statüyü vermiyor. Sadece onu kızdırdı, o da onu dışarı çıkardı. Yaptığı programın bir kopyası sende var

mi?" "Evet, var."

"Bana bir kopyasını gönderin. Romanya'ya tekrar ulaşacağım, bakalım bana onun davasıyla ilgili bilgi verecekler mi? Başka bir şey var mı?"

"Bir sürü çığlık atan magazin manşeti, ekran ve baskı. Meşgul arılarım bunları gözden geçirecek, iki kez bakmaya değer bir şey olup olmadığına bakacak."

"Bana haber ver."

Kapattığında Eve not aldı: Solgun adam. Müzik. Hayat ağacı. Ölüm evi.

Sonra Peabody'yi yakalamaya gitti.

Sanırım hava ısınıyor." Peabody omuzlarını kamburlaştırdı ve vahşi Mart rüzgârının doğrudan iliklerine işlememesi için vücudunu eğmeye çalıştı.

"Ekvatorun benimle aynı tarafında mı duruyorsunuz?"

"Hayır, gerçekten. Sanırım düne göre birkaç derece daha yüksek. Mart ayında olduğumuza göre, neredeyse Nisan'dayız. Yani düşünürseniz neredeyse yaz geldi."

"Soğuk rüzgâr belli ki beyninize zarar vermiş." Eve, Cal Marshall'ın binasındaki güvenlik tarayıcısı için rozetini çıkardı. "Durum böyleyken, sana bu adamın peşine düşmeni söylemek üzere olduğum gerçeğini yeniden düşünmem gerekiyor."

"Hayır! Yapabilirim. Hava buz gibi, tamam mı? Rüzgar o kadar soğuk ki kornealarımı delip retinalarıma giriyor. Ama henüz beyne girmedi."

Temizlendiklerinde Peabody içeri girdi ve kulak kepçeli şapkasını çıkardı. "Şapkalı saçım mı var? Şapka saçıyla etkili bir röportaj yapamazsınız."

"Saçın var. Bununla tatmin ol."

Peabody, "Şapka saç," diye mırıldandı, ellerini saçlarında gezdirdi, başını salladı, kabarttı ve asansöre bindiklerinde itti.

"Dur! Kız gibi davranmayı bırak. Tanrım, bu çok sinir bozucu. Memeleri olmayan bir partnerim olsaydı, saç takıntısı olmazdı."

"Baxter bir görüşmeden önce şapka saçıyla mücadele ederdi."

Bu tartışmasız bir gerçek olduğu için Eve sadece kaşlarını çattı. "O sayılmaz."

"Ve Miniki var. O-"

"Böyle devam edersen seni bağlar ve kelini tıraş ederim. Şapka saçının acısını ve utancını asla çekmeyeceksin."

tekrar."

Eve asansörden çıktı ve Cal Marshall'ın dairesine giden numaraları takip etti.

"Hâlâ liderliği ben mi alıyorum?" Peabody uysalca sordu.

Eve ona alaycı bir bakış attıktan sonra kapıyı çaldı. Kapı açıldığında, Peabody'nin ön tarafa geçmesi için hafifçe yana kaydı.

"Bay Marshall? Ben Dedektif Peabody. Daha önce konuşmuştuk. Bu benim ortağım, Teğmen Dallas. İçeri girebilir miyiz?"

"Evet. Tabii. Evet."

Sarışın, bronzlaşmış, formda ve gözleri kutup gölü mavisiydi. Şimdi biraz boş, biraz donuk görünüyorlardı ve sesi aynı tondaydı. "Sari hakkında. Sari hakkında." "Neden oturmuyoruz?"

"Ne? Evet, oturmalıyız."

Eve açık kapıdan yatağın yapıldığını ve üzerine büyük bir spor çantası atıldığını gördü. Duvara yaslanmış bir snowboard vardı. Yaşam alanında, ağır bir kayak montu Bir sandalyenin üzerine asılmıştı, asansör kartı hala üzerindeydi.

Koyu mavi jel kanepenin önündeki kalıplanmış siyah masanın üzerinde birkaç boş bira şişesi vardı.

Eve geldi, diye düşündü, eşyalarını yere attı, 'bağlantı mesajlarını kontrol etti. Haberi aldım. Burada oturup gecenin çoğunu içerek geçirdim.

"Duydum. Eve geldim ve duydum-" Gözlerini ovuşturdu. "Bale, Zela'dan duymuş. Kulüpte Sari'yle birlikte çalışıyormuş. Ona söylemiş... O da bana söyledi."

"Şok olmuş olmalısınız," dedi Peabody. "Ölümünü ilk kez mi duydunuz? Siz yokken cebinizde bir 'link' ya da herhangi bir rapor görmediniz mi?"

"Bağlantımı kapattım. Sadece uçağa binmek istedim. Her şey uçağa binmekle ilgiliydi. Ben ve Bale Colorado'ya gittik.

Colorado'da iletişimsizlik. Büyük şaka," dedi. "Dün gece geri döndüm. Bale, istasyona daha yakın, eve ilk o döndü. Zela ona bir mesaj bıraktı. Zela onunla konuştu. O aradı. Eve gittim ve o..."

"Sen ve Sarifina işin içindeydiniz."

"Biz...biz birkaç hafta öncesine kadar birlikteydik. önce." İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Biraz hafta önce... Ayrıldık."

"Neden ayrıldınız?"

"Her zaman çok meşguldü. O her zaman..." Sözlerini yarıda kesti, bakışlarını Peabody'ninkilere kaldırdı. "Daha fazlasını istedim, tamam mı? I onun daha ulaşılabilir olmasını, benimle daha çok ilgilenmesini yapmak istediğim zaman yapmak istedim. İşler istediğim gibi gitmiyordu. Ben de onunla işimin bittiğini söyledim. Onunla."

"Tartıştınız."

"Evet. İkimiz de oldukça sertleştik. Bana bencil, olgunlaşmamış, kendini düşünen biri olduğumu söyledi. Ben de 'Sen de öyle' gibi bir şey söyledim. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. O öldü. Bale dedi ki... Snowboard yapıyordum ve onu Bale'e kötülemişim. Ve o ölmüştü. Ona zarar verdiğimi mi düşünüyorsun? Onu incitmek istedim. İşte," dedi, yumruğunu kalbine vurarak. "Kendini berbat hissetmesini istedim Onu ters köşeye yatırdım, anlıyor musun? Ben nasıl iyi vakit geçirileceğini bilen birini -bir sürü birini- bulurken onun yalnız ve mutsuz olmasını istedim. Tanrım."

Başını ellerinin arasına aldı. "Aman Tanrım." "Ona zarar verdiğinizi düşünmüyoruz, Bay Marshall. Sizden önce ayrıldınız, burada sizinle mi kaldı?"

"Gittikçe daha az. Her şey dağılıyordu. Birbirimizi zar zor görüyorduk. Haftada bir ya da iki kez belki."

"Onu rahatsız eden birinden hiç bahsetti mi? Onu rahatsız eden birinden?"

"Son zamanlarda pek konuşmuyorduk." Ellerine bakarken bunu sessizce söyledi. "Ben Böyle bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Kulübe gelen yaşlı adamları severdi. Özellikle de yaşlıları. Pürüzsüz, dedi. Yaşlandıkça pürüzsüzleşiyorlardı, viski gibi bir şey. Arada sırada bazıları ona asılırmış, o da bundan zevk alırmış. En azından ben bu konuda sapıtmadım. Komik olduğunu düşünmüştüm."

"Özellikle biri var mı?"

"Bilmiyorum. Pek dikkat etmedim. O retro saçmalıklarla ilgilenmiyorum. Beni çok sıktı, anlıyor musun? Yine de iyi görünüyordu, iş için giyindiğinde? Adamım, iyi görünüyordu."

Orada pompalanacak pek bir kuyu yok," diye yorumladı Peabody aşağı inerlerken.

"Bilmiyorum. O yaşlı erkeklerden hoşlanırdı, yaşlı erkekler de ondan. Katilin yaşlı bir adam olma ihtimali yüksek." "Ve?"

"Eminim onunla bir yerlerde sohbet etmiştir. Onu yakalamadan bir ya da iki hafta önce kulüpte temas kurmuştur. Bu onun için büyük bir heyecan olurdu, sohbet etmek, Belki de hedeflediği kurbanla bir dans. Onun hakkında başka bir fikir edinmek için iyi bir yol, bir ölçü, bir ritim."

"Evet." Peabody dışarı çıktıklarında nefesini tısladı. "Ve... Eğer yaparsa ve kız onu daha sonra sokakta, nereden yakaladıysa orada görürse, dostça ve rahat davranacaktır. Starlight'tan Bay Smooth."

"Yani, eğer onunla temas kurduysa... belki Gia Rossi ile de temas kurmuştur."

"Fitness merkezi."

"Başlamak için bir yer."

Nasıl uyum sağlayacağını biliyordu. Kendini nasıl göze çarpmayacak hale getireceğini biliyordu, böylece gözler fark etmeden onun üzerinden geçiyordu. Bu, herhangi bir projenin araştırma aşamasında iyi kullandığı bir beceriydi.

Şimdi onu -Eve Dallas'ı- apartmandan çıkıp sokağa doğru adım atarken izlerken kullanıyordu. Yer yiyen adımlar. Gevşek ve yoğun. Güçlü.

Fiziksel ve zihinsel olarak güçlü kadınları çok onaylıyordu.

O güçlüydü. Diğerlerinin Havva'sı. Anne. Çok güçlü olduğunu hatırlıyordu ama bu Havva'nın -bu son Havva'nın- daha önce gelenlerin hepsinden daha güçlü olacağına inanıyordu.

Onu izlerken, henüz senin için zamanın gelmediğini düşündü, hareketlerini izledim. Bu Eve için tam zamanı değildi. Ama o zaman, oh...

Onun bugüne kadarki en iyi çalışması olacağına inanıyordu. Yeni bir mükemmellik seviyesi. Ve başardığı her şeyin zirvesi.

Ama şimdilik dikkatini vermesi gereken başka biri vardı.

Gerçekten eve, onun yanına gitmeli.

BodyWorks'ün müdürü, kalıplanmış çelik gibi bir vücuda sahip, 1.80 boylarında bir Asyalıydı. Pi adını kullanıyordu. Siyah bir deri kıyafet giyiyor ve küçük, düzgün bir keçi sakalı bırakıyordu.

"Diğer polislere de söylediğim gibi, sıradan bir gündü. Gia'nın dersleri ve müşterileri vardı. Onlara müşteri listesini verdim. İhtiyacın var mı-"

"Hayır, onlarda. İşbirliği için teşekkürler."

Ofisinde bir sandalyeye oturdu; cam bir kutu, binanın o katındaki tüm alanları görmesini sağlıyordu.

Ortada. Dışarıda insanlar pompalıyor, terliyor, koşuyor, esniyor ve bükülüyordu.

"Biz dostuz, biliyor musun? Bu fikrin içinden çıkamıyorum başına bir şey gelmiş olabilir. Ama sana söylüyorum, o kendi başının çaresine bakabilir. Ben de öyle düşünüyorum. O sert."

"Son birkaç hafta içinde onu özellikle soran oldu mu?" Eve ona sordu.

"Evet, diğerlerine de söylediğim gibi. Müşterilerden tavsiye alırdı. Kulaktan kulağa. Yaptığı işte iyi, sonuç alıyor ama müşteriye buna alıştırmıyor."

"Peki ya yaşlı erkekler, mesela altmış yaş üstü?"

"Tabii. Tabii. Fitness sadece çocuklar için değildir, biliyorsun. Böyle müşterileri var ve onları derslere alıyoruz. Haftada iki kez tai chi dersi, her sabah altmış yaş üstü gruba yönelik yoga dersi veriyor. Haftada iki kez de yüzüncü yaş grubuna yönelik dersler veriyor."

"Son birkaç hafta içinde bunlardan herhangi birinden yeni birini aldı mı?"

"Diğerlerine de söylediğim gibi, eğer üyeyseniz herhangi bir derse kaydolmak zorunda değilsiniz. Sadece gelir, istediğinizi alırsınız."

"Diyelim ki son otuz gün içinde katılan herhangi birine ne dersiniz? Erkek, 50 yaş üstü diyelim."

"Size bunu sağlayabilirim. Ancak bu lokasyonda üye olmanıza gerek yok. Herhangi bir kulübümüzden üyeliğiniz varsa -ki bu küreseldir- sadece giriş yapın."

"Kimin giriş yaptığına dair bir kaydınız var mı? Üyelerinizin tesisleri nasıl kullandığını, ne sıklıkla kullandıklarını, eğitmen ücretini kimin ödediğini takip ediyor musunuz?"

"Elbette. Elbette. Bu tür veriler doğrudan ana ofislere gider. Ama ben-"

"Ben hallederim," dedi Eve ona. "Sorun değil. Dışarıdan müşteri kabul ediyor muydu?"

"Bu politikaya aykırı," diye söze başladı.

"Politika konusunda endişeli değiliz Pi. Eğer fazladan para kazanmışsa sıkışıp kalmayacaktır. Biz onu bulmak istiyoruz."

"Evet, belki de öyledir." Yanaklarını şişirdi, havayı dışarı üfledi. "Birisi sana bunun için çok para ödemeye hazır.

haftada birkaç kez bir saatliğine evlerine gidersem, bunu çevirmek zor olur. Arkadaşız ama ben yöneticiyim. Bildiğimi biliyor ve bu hoşuna gidiyor ama bunun hakkında konuşmuyoruz. Pek değil."

"Arkadaş olduğunuza göre, yakın zamanda özel bir müşteri alıp almadığını anlamaya ne dersiniz?"

Yanaklarını tekrar şişirdi. "Knicks biletleri aldı, hem de saha kenarından. Gelecek hafta maça gidiyoruz. Benim doğum günüm. Orospu çocuğu." Elleriyle yüzünü düzelitti. traşlı kafa. "Onun menzilinin oldukça dışında. şaka yaptı, küçük bir ikramiye kazandığını söyledi. Yan bir ücret aldığını düşündüm, belki birkaç tane."

"Biletleri ne zaman aldı?"

"Birkaç hafta önce. Bak, onu bulmalısın, tamam mı? Sadece onu bulmalısın."

8

EVE DIŞARIDA, GIA'NIN ALIŞKANLIKLA KULLANDIĞI YOLU YÜRÜDÜ Metro. Eve, kadının bir New Yorklu olduğunu düşündü. Bu da hızlı bir tempoda ilerleyeceği ve radarı açık olsa da kendi düşüncelerinin içinde olacağı anlamına geliyordu.

Eve, vitrinlere bakıyor olabilir, diye düşündü. Durup bir vitrini inceleyebilir, hatta bir dükkana girebilir. Ama...

"Baxter ve Trueheart güzergâh üzerindeki dükkânları ve pazarları kontrol ettiler," dedi Peabody'ye. "Kimse onu o gün gördüğünü hatırlamıyor. Bazı tezgâhtarlar onun resmini tanıdı. Önceki ziyaretlerinden. Ama kaybolduğu gün değil."

"Karakola varamadı."

"Hayır. Belki de istasyona gitmiyordu." Eve döndü ve New York'un gürültüsü arasında binalara doğru ilerledi. "Fazladan parası vardı, bir çift avukata yetecek kadar. Dışarıdan bir müşteri alıyor. Belki de müşterinin adresi yürüme mesafesinde. Ya da taksi ücreti veya ulaşım sağladı."

Bunu düşünürken, Baxter'ın potansiyel yaş farkına ve Gia Rossi'nin fiziksel olarak en iyi durumda olan bir eğitimci olduğu gerçeğine dikkat çekti.

"Belki de doğrudan içine girdi. Belki de doğrudan onun yuvasına girmiştir."

"Onu tutmuyor. Sadece kapıyı açıyor."

"Kaygan," dedi Eve usulca. "Evet, bu kaygan olurdu. Newkirk'le temasa geçin. Onun ve diğer üniformalıların bu bölgeyi taramasını istiyorum. Her yöne, beş blok." Eve arabaya doğru yöneldi. "Resminin her tezgâhtara, garsona, kaldırımında yatana, kapıcıya ve droid'e gösterilmesini istiyorum. McNab'i çağır," dedi. direksiyonun arkasına tırmanırken ekledi. "Onun göndermesini istiyorum"

Her taksi şirketine ve özel ulaşım servisine resmini gönderecek. Otobüs şirketlerine, hava tramvaylarına. Hepsine. Sonra Transit Authority. Diğer istasyonlardaki o geceki seferleri kontrol et. Geçiş kartını kullanmamış ama belki yine de binmiştir."

Peabody zaten Newkirk'e iletiyordu.

Eve trafiğe çıkmadan önce, "Ona gitti," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Doğruca ona gitti."

Önsezisini takip ederek Zela'yı evden aradı. "Evet?"

Yarı uykulu olduğu belli olan Zela esnemesini bastırdı. "Teğmen? Ne-"

"Sarifina hiç özel ders verdi mi?"

"Özel ders mi? Özür dilerim, kafam biraz karışık."

"Dans dersleri. Hiç özel dans dersi verdi mi? dersler?"

"Ara sıra, elbette. İnsanlar özel günlerde bu hareketleri yapabilmek istiyor. Düğünler, bar ya da bat mitzvahlar, yeniden bir araya gelmeler. Bu tür şeyler."

"Kulüpte mi, yoksa müşterinin evinde mi?"

"Genelde kulüpte. Biz kapalıyken sabahları." "Genelde," diye bastırdı Eve, "ama istisnalar da vardı." "Bana bir saniye ver." Zela konuşurken hareket etti ve Eve bir AutoChef'in bip sesini duydu. "Dün gece neredeyse üçe kadar çalıştım, sonra bir hap aldım. Pek iyi uyuyamadım. çünkü... kafamı boşaltmam gerekiyor."

"Zela." Eve'in sesinde sabırsızlık vardı. "Sarifina'nın müşterilerin evlerine gidip gitmediğini bilmem gerekiyor."

"Arada bir, özellikle yaşlı müşteriler için. Ya da çocuklar için. Bazen ebeveynler çocuklarının öğrenmesini ister. Ya da yaşlı bir çift bir vesileyle ya da bir gemi seyahati için biraz sallanmak istiyor. Ama genellikle bu tür şeyleri burada, kulüp aracılığıyla yapıyoruz."

"Son birkaç hafta içinde herhangi bir kişisel müşteri kabul etti mi?"

"Bırak düşüneyim, tamam mı? Bırak düşüneyim." Zela, Eve'in kahve olduğunu tahmin ettiği şeyi yuttu. "Olabilir. Kolay biriydi, biliyor musun? İnsanlara iyilik yapmayı severdi. Bu tür şeyleri birbirimize her zaman sormazdık. Ama eğer kulüp aracılığıyla olduysa, yani burada birine talimat verecekse, bunu not etmiş olmalı. O zaman Kulüp ücretten pay alıyor ve Sari bu konuda iyi kayıt tutma konusunda çok titizdi."

"Onlara gittiyse kesilmemiş mi?"

"Şey, bu gri bir alan. Dediğim gibi, iyilik yapmayı severdi. Birine bir ya da iki saat verebilirdi, ücretini düşürürdü, bunu kayıt dışı yapardı. Kendi zamanında, işten önce ya da sonra, izin gününde. Ne zararı var ki?"

Ne zararı var ki? Eve telefonu kapatırken düşündü.

"Onları sokaktan aldığını düşündük. Ama onlar ona gitti. Bu ikisi, en azından benim param, doğrudan ona gittiklerini söylüyor. Oraya nasıl gittiler?"

"York'un görüntüsü dünden beri dışarıda. Ama hafta sonu," diye ekledi Peabody. "Eğer bir taksiye bindiyse, şoför dikkat etmemiş ya da onunla ilgili raporları henüz görmemiş olabilir."

"Hayır. Hayır. Onu aşağı indirmeliyiz, ama bu dikkatsizlik olur ve o dikkatsiz değildir. Neden böyle bir risk alalım? Kayıt bırakmak, olası bir zeka? Taksi şoförü kurbanı kapısına mı bırakır? Oynamaz."

"Aynı şey özel taşımacılık için de geçerli."

"Eğer o sağlıyorsa, hayır. Şahsen. Yine de kontrol ediyoruz, tüm geçişleri kontrol ediyoruz. Kurbanların en son görüldüğü bölgedeki tüm pikapları."

İnsan saatleri, boşa geçen saatler, diye düşündü Eve. Ve yine de yapılması gerekiyordu. "Böyle bir şeyi şansa bırakmaz."

Onları cezbediyor, yaptığı şey bu. Hoş, zararsız bir adam, tango öğrenmek isteyen, fit olmak isteyen hoş, yaşlı bir beyefendi. Kişisel hizmet için güzel, tatlı bir ücret var. Onlar için ulaşım sağlar."

"Kimse onları sokakta görmüyor çünkü sokakta o kadar uzun süre kalmıyorlar." Peabody teoriyi başıyla onayladı. onun için somutlaştı. "İşten çıkıyorlar, bekleyen bir araca biniyorlar. Kimse fark etmez. Ama..."

"Ama?"

"Birine söylemeyeceklerinden nasıl emin olabilir? Demek istediğim, bu kadınların hiçbiri aptala benzemiyor. Bir arkadaşlarına, bir iş arkadaşlarına söylemeyeceklerinden nasıl emin olabilir, özel bir işleri var. İşte burada ve kiminle olacağını."

Eve, Gia Rossi'nin apartmanının önünde durdu, sonra oturup parmaklarını direksiyona vurdu. "İyi bir noktaya değindin. Kimseye söylemediklerini ya da bu bilgiyi kimseye vermediklerini biliyoruz. Peki neden, nasıl emin olabilir. Yüzdelerle oynamak lazım." Dışarı çıktı ve ustasını kapıyla ilgilenmesi için yanına çekti. "Önce onlara sahte bir isim ve adres. Şimdi, eğer akıllıysa ya da herhangi bir şekilde endişelilerse, bunu kontrol edecekler, yasal olduğundan emin olacaklar. Yeterince paranız varsa bunu başarmak zor değil.

ve bilgi birikimi. Ancak bu, EDD'nin incelemesi gereken başka bir alan."

Rossi'nin dairesinin zemin katta olduğu üç katlı binanın içine adım attılar. "Sonra, onun profilini düşünün. Zeki, olgun, kontrollü."

Baxter'ın etkinleştirdiği mührü kırmak ve kilitleri açmak için ustayı tekrar kullandı. "Seyahat ettiğini biliyoruz, bu yüzden muhtemelen sofistike birine bakıyoruz ve ben sadece büyüleyici olacağına bahse gireceğim. Kurbanlarını tanıyor."

İçeri girdiklerinde Eve duraklayarak sıkışık yaşam alanına baktı. Büyük duvar ekranı, diye not etti, küçük kanepeler, birkaç sandalye, dekoratif parçaların bulunduğu masalar ve

Parçalar. Atılmış çoraplar, ayakkabılar -çoğunlukla atletik türden. Elektronik eşyalar çoktan içeri alınmıştı.

"Neyi sevdiklerini bilir," diye devam etti, "onlara neyin çekici geldiğini. Bunu çalar. Onları yüz yüze tanır, kendi kulüplerine uğrayıp onlarla sohbet ediyorlar. Ama çok fazla değil, kimse özellikle dikkat etmesin diye. Karışıyor ve karışıyor. Mr. Smooth, Mr. Nice Guy, Mr. Zararsız."

Pencereye doğru yürüdü, sokağı, kaldırımını, komşu binaları inceledi. "Onların güvenliğini kazanıyor. Belki karısından ya da kızından bahsediyor, kafalarında bir resim çiziyor. Normallik. Zaman alır, Elbette, ama zaman ayırmayı seviyor. Sonra da özel işlerden bahsediyor - ya da daha akıllıca bir ifadeyle, onları bundan bahsetmeleri ya da bunu önermeleri için manevra yapıyor."

Döndü ve aynı derecede sıkışık olan küçük yatak odasına girdi. "O zaman onlarda var. Mahremiyet perdeleri var ama eski ve ucuzlar. Doğru ekipmanla onu buradan izleyebilirsin. Ne zaman kalktığını, işe gitmek için ne kadar sürede hazırlandığını, saat kaçta çıktığını, güzergâhını bilirsin. Eminim hepsini belgeliyorsundur. Bilimsel, işte bu. Kaç tanesini seçti, izledi, belgeledi ve reddetti merak ediyorum. Kaç kadın onun kesin şartlarına tam olarak uymadığı için hayatta."

"Ürkütücü."

"Evet." Ellerini ceplerine daldıran Eve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Belki de her zaman bu şekilde çalışmıştır ya da daha önce bu şekilde çalışmıştır. Önceden kurduğu kişisel temaslar Hedefin ona gitmesi için manevra yapmak. Bu açıdan eski davalara geri döneceğiz. Bu davada da öngörülen hedeflere bu gözle bakacağız."

"Dallas mı? Burada ne arıyoruz? Yani burada, onun evinde."

"O. Gia Rossi. Onun parçalarını biliyor ya da bildiğini sanıyor. Bakalım ne bulacağız."

Eve'in teorisine ağırlık katan şey bulamadıklarıydı. Yaşam alanı ne kadar sıkışık ve dağınık olursa olsun, Gia Rossi egzersiz ve müzik disklerini titizlikle düzenliyordu.

"Egzersiz diski ağacında iki, müzik diski ağacında üç yer boş. Alfabetik sıraya göre dizdiğine göre, kardiyo ve yoganın fitness tarafında olduğunu tahmin ediyorum. Baxter'ın spor salonundaki dolabından aldığı kişisel eşyaları kontrol edeceğiz."

"Çok fazla kişisel ekipmanı var. El ağırlıkları, ayak bileği ve bilek ağırlıkları, matlar, sağlık topları, koşu pist." Peabody, Rossi'nin ekipman depolamak için donattığı dolabın içini işaret etti. "Bazılarının eksik olduğunu tahmin ediyorum. En hafif ve en ağır ayak bileği ağırlıkları, hafif ve ağır direnç ipleri."

"Erkek için hafif, kadın için ağır. Bazı temel ekipmanlar, biraz müzik ve demo videolar gerekiyor. Hiç PT ile çalıştın mı?"

"Hayır." Peabody kık kaslarını esnetti, kıcının karesini küçültmenin yolunun bu olup olmadığını merak ediyordu. "Sen mi?"

"Hayır, ama iyi bir programın bir müşteri için bir programın ana hatlarını çizeceğine bahse girerim - vücut tipi, yaşı, kilosu, hedefleri vb. için özel olarak oluşturulmuş bir şey. Burada yaptıysa EDD bulabilir. Hadi gidelim."

Roarke hem insan hem de elektronik konuşmalarla dolu bir savaş odasına girdi. Polisler bağlantıda, kulaklıkta, bilgisayarda. Polisler oturuyor, volta atıyor, dans ediyordu.

Ama polisi ortalıkta görünmüyordu.

Gümüş rengi bir kot pantolon ve yakıcı turuncu renkte gündelik bir pazar kazağı giymiş olan McNab'la yolları kesişti. "Teğmen evde mi?"

"Sahada. İçeri giriyorum. Yeni açılar üzerinde çalışıyorum. İster misin?"

"İstiyorum."

McNab gümüş rengi çizmelerinin parmak uçlarına vurarak sandalyesinde döndü. "Tüm kamu ve özel ulaşım araçlarını York ve Rossi'nin resimleriyle kapladım. Dallas bizim adamın ulaşımı sağladığı fikri üzerinde çalışıyor."

"Ve öylece atladılar mı?"

"Evet. Sıvıya ihtiyacım var. Yürü ve konuş."

McNab, Roarke'a otomata doğru giderken bilgi verdi, seçimlerini tartıştı ve belki de gömleğine uyması için turuncu bir gazlı içecek seçti.

"Bir ev dersi ya da danışmanlık," diye düşündü Roarke. "İlginç ve her türlü halk tarafından kaçırılma riskini ortadan kaldırır. Yine de bu yöntemin kendine has riskleri ve sorunları var."

"Evet, ya fikirlerini değiştirirlerse, göstermezlerse, yanında bir arkadaş getirmeye karar verir. Bir sürü olasılık var." Gazozu içine çekti. "Ama çalışmasını istiyor, biz de çalışıyoruz. Eğer uğrarsanız, çalışan listenize bu açıdan bir göz atmanız gerektiğini söyledi. Ev ziyareti yapabilecek parametrelere uyan kadınlar."

"Evet, bunu yapabilirim."

"Pek çok olasılık var," diye tekrarladı McNab, "parmaklarınızın girdiği tüm pastaları düşünürsek. Gerçekte hareket eden herhangi bir şey emlak açısı?"

"Kalabalıktan sıyrılan bir şey yok, hayır." "Bazen fırlatıp atman gerekir, bilirsin. Bırak düşün farklı bir düzende. Çalışmaya devam edersen, sadece veri haline gelir. Belki sen yeni iş üzerinde çalışırken ben de bir süreliğine bunu alabilirim."

"Taze gözler. Evet, bu iyi bir fikir."

"İcy, o zaman... Hey, işte bayanlarımız geliyor. Onlara bakmak bile insanın içini ürpertiyor, değil mi?" McNab sese cinselliği açıkça belli eden bir itici güç verirken sırtarak Peabody'nin Eve ile birlikte indiği uzun koridor.

Sonra Roarke'a hızlıca bir bakış attı. "Yani ben kendim için, sen kendin için. Teğmen için uh almam gibi bir şey değil, bunun için kıcımlı tekmeleyecek, sonra da geriye kalanları kanlı toza dönüştürmek için seni bırakacaktı. Dişi Beden de onu ateşe vermeden önce toprağı öğütürdü. Sadece söylüyordum."

"Ne dediğini biliyorum." McNab her zamanki gibi onu eğlendirirdi. "Kanlı toz da dahil olmak üzere her konuda aynı fikirdeyim. Onlar zorlayıcı kadınlar. Teğmen," dedi Roarke uzun adımlarla onu yanına getirirken.

"İkinizin gazlı molalar için zamanınız olmasına çok sevindim."

"Efendim. Roarke'ı bilgilendiriyor ve emirlerinizi iletiyordum."

"Bana höpürdetme ve göz süzme gibi göründü."

"Ah... bunlar küçük faktörler olabilir, ancak hiçbirini güncellemeyi veya aktarımı gölgede bırakmadı. Vic'in görüntüleri

Yayınlandı, Komiser. Bu kaynaklardan gelen yanıtlar için başka bir hat kurdum. Soruşturmalara ilgili ipuçları ve sorular alıyorduk ve eğer bundan bir şey çıkarırsak, genel çöplükte tıkanıp kalmasını istemediğimizi düşündüm."

"Güzel. İyi düşünmüşsün. Her ne yapıyorsan bırakmanı ve Rossi'nin ekipmanlarını almanı istiyorum. Onun bilgisayarını. Kişiselleştirilmiş fitness programları arıyorum. Bana şüphelimize uyan bir tane bul."

"Bunun üzerine."

"Feeney?"

"Gezici mod," dedi McNab ona. "Herkesin çalıştığı şeye bir görünüm ve vızıltı verir. Sıkılaştırıyor ya da açıyor. Tıbbi ekipman açısını oynuyordu.

Roarke'a haber vermek için dışarı çıktığımda."

"BodyWorks'e gidecek birine ihtiyacım olduğunu söyle. Rossi orada rutin olarak bir kaç comps kullanmış. Müdürle temasa geçildi ve işbirliği yapıyor. Onları getirin ve inceleyin. Aynı arama."

"Evet, efendim."

"Roarke, benimle gel."

Roarke onun yanına geldi. "Müthiş." "Ne?"

"Sen. Zorlayıcı ama aynı zamanda zorlu takımlar da kullandım. Çok seksi."

"İşteyken 'seksi' deme." "Az önce söyledin."

Tamam, kabul etti, onu güldürdü. Ki bu da Belli ki amacı ve niyeti buydu. Ve kafatasının dibindeki gerginliği biraz olsun hafifletmişti. "Görüyorum ki ukala pantolonunu giymişsin."

Yedek kulübesine doğru ilerledi, adamlardan biri adını seslenince ilerleyişini durdurdu. "D Bulvarı'ndaki bir flopta bir ceset var," diye başladı. "Ruhsatlı arkadaşı Orada..."

Başını masasında oturan kanlı gömlekli sıska kadına doğru salladı. "Adamın parti yapmak istediğini ve partinin yapıldığını söylüyor. Hesabı ödemeyi reddetmiş ve kadın kazıklanmaya itiraz edince de ona iki tane patlatmış. Çıkartmasını çıkarmış ve ona çarptığını iddia ediyor. Altı kez."

"Ne kadar sakar."

"Evet. Olay şu ki, Teğmen, bunu o söyledi. Tavşan olmaya çalışmamış ve hikayesine sadık kalmış. Bıçak her girdiğinde adamın deli gibi güldüğünü iddia ediyor. Anlaşma yaptıklarını gören birkaç akıllı var, bir diğeri de onları duymuş. bağılıyor. Orada oldukça iyi bir parlatıcı çalıştırdığını görebilirsiniz."

"Evet. Sabıkan var mı?"

"Birkaç küçük darbe, şiddetli bir şey yok. Üç yıldır trafik cezası var."

"Peki ya DB?"

"Oh, uzun bir dosyası vardı. Saldırılar, ölümcül silahlarla saldırılar, yasa dışı bulundurma ve kasıt. Bir soygun girişiminden dolayı kafesten yeni çıkmış. 24/7'de bir tezgâhtarın canına okumuş. Zeus'ta."

Eve arazi toplayıcısını inceledi. Kadın endişeli olmaktan çok sinirli görünüyordu. Yüzünde de morluklardan oluşan iğrenç bir gökkuşağı vardı. "Zeus'un üstündeki adam birden fazla kez bıçakla karşılaşabilir. DB'deki toksin ekranını bekleyin, onu tekrar çalıştırın, Hikayenin arkasında durup durmadığına bakın, sonra onu beklemeye alın."

"Adamın kafası iyiydi, kireç yeşili bir polis kendini savunacak. Yasal sınırın üzerinde olduğu için etiket için onu tokatlayabilir."

"Ne anlamı var ki?"

"Evet, ben de öyle düşünüyordum. Önce sana danışmak istedim."

"Bir polis memuru mu yoksa bir temsilci mi istedi?"

"Henüz değil. Kızgın olduğu için öyle." Masasına doğru başıyla işaret etti. "Bu olayın ehliyetinin otomatik olarak otuz gün askıya alınması anlamına geldiğini biliyor. Yani ücretini ve bir aylık çalışmasını aldı, suratına bir yumruk yedi ve yeni olduğunu söylediği gömleğini mahvetti."

"İşte hayat bu. Toksini al, paketle. Eğer bir şeyler yolunda gitmezse DB'deki Illegals'a ulaşın," diye ekledi Eve.

"Şuradaki biri muhtemelen onun hakkında bir şeyler biliyordur." Ofisine girdi ve kapıyı kapattı.

Roarke, "Yürüyecek," diye yorum yaptı.

"Muhtemelen. Kaçmamak, gönüllü olarak gelmek akıllıca. Eğer durum buysa, Zeus'taki bir adamla parti yapmak daha az akıllıca. Ve eğer o sektörde birkaç, üç yıl çalıştıysa, adamın pompalanıp pompalanmadığını bilirdi."

"Bir kızın hayatını kazanması gerek."

"Bana söyledikleri bu. Peki, kayıtsızlardan bir şey var mı?"

"Bu noktada hiçbir şey işe yaramıyor. Summerset var daha fazla arama ve çaprazlama yapıyor. Ne arayacağını ve nasıl bulacağını biliyor."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Ona minnettar olmam mı gerekecek?"

"Ben hallederim."

"Güzel." Ceketini çıkardı, kahve almaya gitti. "McNab sana gerçekten bir güncelleme yaptı mı?"

"Evet, öyle. Çalışan listesini gözden geçireceğim, ev randevusu ya da danışmanlık alabilecek olanları ayıklayacağım. Sizce başından beri böyle mi davranıyor?"

"Bilmiyorum, söyleyemem." Eve gözlerini ovuşturdu, sonra kafa derisinin altındaki beyni uyandırmak istercesine öfkeyle başını kaşdı. "Ama yirmiden fazla kadından bahsediyoruz. İçlerinden birinin bile bu durumu anlatmamış olması ne kadar olası?"

Nereye gittiklerini bilen var mı? Sahte bir isim, evet, ama eğer yeri önceden biliyorlarsa, bu randevuyu almışlardır, Hiçbirinin kimseye söylememesi ya da randevuyla ilgili herhangi bir kayıt bırakmaması ne kadar olası?"

"Alçak. Evet, anlıyorum. Ama... Yirmiden fazla da olabilir. Gördüğüm kadarıyla bunu da düşünmüştünüz," diye ekledi onun yüzünü incelerken. "Onları o seçti, ayarlamaları o yaptı ve eğer onların

bahsetseydi, o sadece kapağı takip ederdi. Lanet olası dans dersini al."

"Evet, bence bunu başarabilir. Ve bence onları programının ilerleyen zamanlarında yakalayabilir ya da cezbedebilir. Önceki vakaları gözden geçirip, kurbanlardan herhangi birinin öldürülmeden önceki bir ya da iki hafta içinde ev ziyareti yapıp yapmadığını öğreneceğiz. Odaklanmış."

Eve sözlerine şöyle devam etti: "Temiz olduğundan emin olacak kadar dikkatli ama odaklanmış. Yakalamayı ertelediğini ya da vics'i değiştirdiğini görebiliyorum. Eğer öyleyse, bu daha önce sahip olmadığımız bir şey. Gözden kaçırdığımız bir hata."

Roarke kahvesini içti. Ofis ona bir anda gülünç derecede dar gelmişti. Zayıf ışık ancak Pencere bahanesinden, duvarların oluşturduğu dar kutudan sızıyordu.

"Daha büyük bir ofis istemeyi hiç düşünmedin mi?" "Ne için?"

"Biraz nefes alma alanı bir artı olabilir."

"İyi nefes alabiliyorum. Bunu kabullenemezsin Roarke."

"Peki bundan nasıl kaçınmamı önerirsiniz?" diye sordu. "Ben onun sıçrama tahtasıyım, değil mi? Ölü bir kadın var Çünkü benim için çalışıyordu. Şu anda bile işkence gören bir başkası. Gia Rossi için artık çok geç."

"Çok geç olana kadar çok geç değildir." Yine de ona düz bir çizgi borçlu olduğunu ve bununla başa çıkabilmesi gerektiğini biliyordu. "Onu zamanında bulma olasılığımız düşük. İmkânsız değil ama bu noktada pek olası değil."

"Ve bir sonrakinde, kız çoktan onun görüş alanına girmiş olacaktı."

"Şimdiye kadar onu takip etmiş, seçmiş, üzerinde çalışmış olurdu. Ama orada daha çok zamanımız var. Yanılmaz değil ve ondan sadece bir tane var. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Burada bitiyor."

Gözleri dümdüz oldu, polis dümdüz. "Burada bitecek. Ama eğer duygusal bağları kuramazsan benim için iyi değilsin."

bağlantı bir yana."

"Şey, yapamam. Ama kullanabilirim. Yapmam gerekeni yapabilirim." "Tamam."

"Buna zaman zaman sinirlenmek de dahil."

"Tamam. Ama şunu kafana sok. Bunun sorumluluğu ona ait. Tamamen, tamamen, kesinlikle. Hiçbir kısmı senin değil. Her şey ona ait. Eğer annesi onu kıcı olarak kullandıysa Çocukken maymunu vardı, hâlâ da ona ait. Seçimi o yaptı. Babası, amcası, halası, Toledo'lu kuzeni her salı kıcına tekme basmış olsa bile, o hala onun. Sen ve ben bunu biliyoruz. Seçimi biliyoruz. Bir can aldığımızda, koşullar ne olursa olsun, nedenler ne olursa olsun, bunun yine de bizim seçimimiz olduğunu biliyoruz. Doğru ya da yanlış, bu bize ait."

Roarke kahvesini düşündü ve bir kenara koydu. Ve gözleri onunkilerle buluştu. "Seni seviyorum, pek çok nedenden ötürü."

"Belki daha sonra bana birkaç tane verebilirsin."

"Şimdi sana bir tane vereceğim. Senin o şaşmaz ahlaki merkezin. Çok sağlam ve doğru." Ellerini onun omuzlarına koydu, onu kendine çekti. Onu usulca öptü. "Ve bir de seks var."

"Bunu da eklersin diye düşündüm."

"Mümkün olduğunca sık. Peki o zaman." Kadının omuzlarını okşadı ve geri çekildi. "Şimdi yapabileceğim tek bir şey var, o da ekip için öğle yemeği sipariş etmek. Sakın," diye devam etti, bir uyarı parmağını kaldırarak, "bana dudak bükme."

"Dudaklarımı sevdiğini sanıyordum. Bak, seni istemiyorum-"

"Ben pizza düşünüyordum."

Gözleri kısıldı; nefes nefese kaldı. "Bu belden aşağı vurmaktır, dostum."

"Her türlü zayıflığınızı biliyorum, Komiser. Ve bunun üstünde sucuk var."

"Sadece bunu alışkanlık haline getirmeyin. Yemek. Açgözlü olurlar."

"Bence ekibiniz birkaç dilimi kaldırabilecek kadar sağlam. Bununla ilgileneceğim ve çalışan listesine başlayacağım."

Adam gittiğinde, kapıyı arkasından kapattı. Bir süre sessizlik içinde çalışmak istedi. kesinti. Savaş odasının gürültüsüne ve baskısına geri dönmeden önce düşünmek ve teori üretmek için.

İlk soruşturmayla ilgili dosyaları getirdi.

Bu kadınları tanıyordu. İsimlerini, yüzlerini, nereden geldiklerini, nerede yaşadıklarını, nerede çalıştıklarını ya da okuduklarını.

Genel görünüşleri dışında farklı bir grup. Ve şimdi bir çıkış noktası daha arayacaktı.

Corrine, garson olarak çalışan, oyunculuk, dans ve vokal derslerini araya sıkıştırmış bir aktris adayıydı. onları karşılayabilirdi. Onu oynayabilirdi, evet, birkaç şekilde oynayabilirdi. Bir rol için seçmelere katılmak üzere buraya gelebilirdi. Hangi aç genç aktris buna yanaşmazdı ki? Ya da bir partide hizmet etmek için şu tarih ve saatte şu adrese gelin.

Fazladan para kazanmak. Olasılıklar.

İsim listesini gözden geçirdi. Bir sekreter, yabancı çalışmalar alanında yüksek lisans yapan bir öğrenci, hediyelik eşya dükkanında çalışan ve çömlekçilikle uğraşan bir tezgahdar.

Dizinin ardından, dokuz yıl önce görüştüğü kişileri arayarak sorgulamaya başladı.

Kapı hızlıca çalındı, sonra Peabody kafasını içeri uzattı. Elinde yarısı yenmiş bir dilim pizza vardı. "Pizza burada. Kurtlar gibi üzerine atlıyorlar. İstiyorsan oraya gitsen iyi olur."

"Bir dakika."

Peabody bir ısırık daha aldı. "Bir şey mi buldun?"

"Belki. Belki." Eve pizza kokusunun bu kadar dikkat dağıtıcı olmamasını diledi. "Ben getiririm. Sahada kim varsa kulaklık taksın. Herkesi aynı anda bilgilendirmek istiyorum."

"Tamamdır."

"İlk soruşturmadaki kurbanları verilerle birlikte ekrana getirin."

Eve notlarını ve disklerini topladı, sonra Mira'yı etiketledi. "Savaş odasında sana ihtiyacım var."

"On dakika."

"Yakında," dedi Eve ve telefonu kapattı.

Eve savaş odasına girdiğinde, iki pizzanın üçüncüsüyle birlikte yıkıldığını fark etti. Notlarını bir kenara bıraktıktan sonra oraya doğru yürüdü ve bir dilim aldı.

Peabody ona "Jenkinson, Powell, Newkirk ve Harris hatta," dedi. "Diğer herkes burada."

"Mira yolda. Onun bu işe el atmasını istiyorum." Eve ısırırken bile Feeney ona doğru geliyordu.

"Sende bir şey var. Onu görebiliyorum."

"Olabilir. Olası bir bağlantı, olası bir yöntem. Mira odaya girer girmez bunu ortaya koyacağım." Şöyle bir baktı, sonra Roarke'ın ona fırlattığı Pepsi tüpünü eliyle tuttu. "İlerleme var mı?" diye sordu ona.

"Meslekleri ya da uğraşları göz önüne alındığında, elimde en fazla elli altı tane var. Hala geliyor."

"Tamam. Peabody. Peabody, getirdiğim diskle desteklenmiş ekranı hazırla." Mira içeri girdiğinde başıyla onayladı. Eve uzun bir yudum aldıktan sonra kulaklığı taktı.

"Dinleyin millet. Tüm dikkatinizi bana vermenizi istiyorum. Eğer pizza yiyemiyor ve düşünemiyorsanız-"

Jenkinson kulağına "Pizza aldın mı?" diye yakındı. Eve,

"Yeni bir teori üzerinde çalışıyoruz," dedi ve ortaya koy.

9

"CORRINE DAGBY'NİN ÖLDÜĞÜ SIRADA ÇALIŞANLARINDAN BİRİ hatırlıyor - ya da daha doğrusu hatırladığını sanıyor - kurbanın bir oyunda rol almak istediğini söylediğini hatırlıyor. Off-off

Broadway'de. Bu konudan ailesine, arkadaşlarına, sınıfındaki diğer öğrencilere bahsettiyse de hatırlamıyorlar.

"Melissa Congress, ikinci kurban, sekreterlik pozisyonu. En son Aşağı Batı'da bir kulüpten çıkarken görülmüş, iyice yağlanmış. Bu, büyük olasılıkla, bir kapma olarak kalıyor. Bir fırsat anı.

Bununla birlikte, bazı şikayetleri olduğu bilinmektedir. iş seviyesi, maaşı, çalışma saatleri hakkında tutarlı. Başka bir pozisyon için mülakata çağrılmış olması ve bu nedenle kendisini kaçıran kişiyi tanıması ya da bilmesi ihtimali hâlâ mevcuttur.

"Anise Waters," diye devam etti Eve. "Columbia'da yüksek lisans öğrencisi. Mandarin Çincesi ve Rusça biliyor ve siyaset bilimi alanında yüksek lisans yapıyor. Bazen gelirini özel ders vererek tamamlıyordu, genellikle de Kampüs. En son üniversitenin ana kütüphanesinden çıkarken görülmüş. Wits, bir şeyler içmek için bir gruba katılmaktan vazgeçtiğini belirtti, işi olduğunu iddia ediyordu. Ciddi ve kendini işine adanmış bir öğrenci olduğu için ders çalışmak üzere eve gittiği düşünülmüştür.

Kimsenin hatırladığı kadarıyla, dışarıdan birinden bahsetmedi. özel öğretmenlik işi. Kütüphaneden ödünç aldığı dil diskleri asla bulunamadı. Kurbanın planlanmış bir Ertesi gün kampüste özel ders verecekti. Diskleri bu amaçla kontrol ettiği varsayılıyordu.

"Son, Joley Weitz. En son çalıştığı dükkan olan Arts A Fact'ten yaklaşık 1700'de çıkarken görülmüş. Kurban çömlekçilik yapıyordu ve çalıştığı yerde konsinye olarak

birkaç parça satmıştı. Onun

İşveren, kurbanın yeni bir erkek arkadaşıyla buluşmaya hazırlanmadan önce önemli bir yere uğraması gerektiğini söylediğini belirtmiştir. Erkek arkadaş tespit edildi ve aklandı.

Kurbanın sık sık gittiği bir butikte bekletilen bir elbisesi olduğundan, durağının randevusu için bu ürünü almak olduğu düşünülmüştür. Eğer gerçekten gitmeyi planladığı yer orasıysa, butiğe hiç ulaşamamış."

Bir an bekledi, ıslanmasına izin verdi. "Yeni teori. Kurbanlar bir ara şüpheli tarafından yaklaşıldı. York dans eğitimi veren Rossi, ek iş olarak site dışında kişisel antrenörlük yapıyor. Bu kadınların hepsine ya da çoğuna özel bir iş teklif edildiği ve katillerine gittikleri makul bir varsayımdır.

New York dışındaki diğer vakaları incelemeye başladım ve bu olasılığın genişlediğine inanıyorum. Bir aşçı yardımcısı, bir fotoğrafçı, bir hemşire, bir dekoratör, bir bilgi işlemci, bir serbest yazar, iki sağlık yardımcısı, iki sanatçı, bir fidanlıkta çalışan bir tezgâhtar, küçük bir çiçekçi dükkânının sahibi, bir kütüphaneci, bir saç ve cilt danışmanı, bir otel hizmetçisi. Bir müzik eğitmeni, bir bitki uzmanı, bir yemek şirketi asistanı.

"Bu kadınlar arasında fiziksel görünüm dışında hiçbir bağlantı bulunamamıştır. Ama bu olasılığı hesaba katarsak. Bir

özel bir akşam yemeği partisi için mutfağın başına geçme, bir fotoğraf çekimi yapma, özel hemşirelik bakımı, bir makale yazma fırsatı devam et."

"Neden kimse onların özel bir iş, bir seçme için gittiklerini bilmiyordu?" Baxter sordu.

"Güzel soru. Bazıları muhtemelen bizim gibi kapmak başından beri varsayıyordu. Ayrıca, mekâna girdikten sonra onlarla sohbet etmek ve kimseye söyleyip söylemediklerini öğrenmek için zaman ayırmış olması da mümkündür. Bazı durumlarda, dışarıda çalışmak çalışma kurallarına aykırı olabilir. Polis ek iş olarak güvenlik görevlisi, fedai, bodyguard olarak çalışır, bunu kendine saklar. Dr. Mira? Bu

konuda bir fikriniz var mı?"

"Bu başka bir kontrol ve eğlence biçimi olabilir. Kurbanlarını içeri davet etmek, kendi istekleriyle içeri girmelerini sağlamak, onlar üzerindeki üstünlüğünü bir kez daha kanıtlayacaktır. Belki de yarattığı ritüelin başka bir parçası olabilir. Cesetlerde şiddet olmaması - bununla yumruklarını, ellerini vurmak, boğazlamak için kullandığına dair hiçbir kanıt olmamasını, cinsel tacizin olmamasını kastediyorum - bu şekilde fiziksel olmadığını gösteriyor. Şiddet aletler aracılığıyla uygulanıyor. ve araçlar. Sizin teorize ettiğiniz gibi bir yöntem onun profilinin yapısına uygun düşecektir."

"Hoşuma gitti," diye yorumladı Baxter. "Bana daha mantıklı geliyor, eğer altmış ve üzeri bir rakama vuruyorsa, onları yakalamak için güç yerine aldatma yöntemini kullanacaktır."

"Katılıyorum," dedi Eve. "Eğer bu doğruysa, fiziksel olarak kendisinden daha güçlü olduklarının ya da olabileceklerinin farkında olduğunu gösteriyor," diye ekledi Eve. "Tüm bu kadınlar iyi bir fiziksel formdaydı, bazıları olağanüstü fiziksel formdaydı. Genç ve güçlü kadınları hedef alıyor. Genç olmadığına inanıyoruz, belki de özellikle güçlü."

"Bu da onları bastırmak, küçük düşürmek ve kontrol etmek istemesinin nedenlerinden biri olabilir." Mira başını salladı. "Evet, onları güvence altına aldığı bir yere çekerek, onlara entelektüel olarak hükmediyor ve sonra onlara hükmetmeye devam ediyor fiziksel olarak ölümlerine kadar ve ölümleri de dahil olmak üzere. Onlara yalnızca hükmetmekle kalmaz, onları olduklarından başka biri haline getirir. Ve bunu yaparak onları kendisinin yapar."

"Bu bize ne anlatıyor?" Eve odayı taradı. "Bize onun hakkında daha önce bilmediğimiz bir şeyi söylüyor."

Peabody, "O bir korkak," dedi ve Eve'e hızlı, içten gelen bir gurur parıltısı verdi.

"Kesinlikle. İnandığımız gibi kurbanlarının karşısına çıkmıyor, uyuşturucu yardımıyla bile olsa halkla mücadele

riskine girmiyor.

Kurnazlık ve yalanları, para ya da yükselme cazibesini ya da kişisel bir hedefe ulaşmayı kullanır. Bunları bilmek zorundadır.

İşe yarayan ya da işe yarama potansiyeli en yüksek olan şeyi kullanacak kadar iyi. Gözlemlemek için daha fazla zaman harcamış olabilir ve her kurbanı daha önce tahmin ettiğimizden daha fazla takip ediyordu. Ve ne kadar çok zaman geçirirse, bir yerlerde birilerinin onu kurbanlardan biri veya birkaçıyla görmüş olma ihtimali de o kadar artıyor."

Baxter ona, "Orada boş atışlar yapıyorduk," diye hatırlattı.

"Geri dönüp tekrar görüşüyoruz ve veterinerlerin iş yerinde birlikte vakit geçirdiği, derslerinden birini almış ya da almaktan bahsetmiş olabilecek erkekleri soruyoruz. Bir ay önce, iki ay önce. Onları kaçırdığından beri geri gelmemiştir.

Onlarla işi bitti; o aşamayı geride bıraktı. Eskiden bu mekanlarda takılan ya da buralara sık sık giden kim York için son bir haftadır, Rossi için son üç gündür oraya gitmedi.

"McNab, Rossi'nin hesaplarını araştır, bana yeni bir müşteri bul. Roarke, isimler, adresler, iş yerleri. Listendeki herkes onun uygun olduğunu düşünüyor. Feeney, şehir savaşı konusuna devam et. Ceset teşhisleri, yorumlar, yorumlar, resmi olarak görevlendirilen sağlık görevlilerinin isimleri, bulabildiğin gönüllülerin isimleri. Fotoğraflar, korku hikayeleri, savaş hikayeleri, başyazılar, bulabildiğin her kırıntıyı istiyorum.

Baxter, sen ve Trueheart sokağa çıkın. Jenkinson, sen ve Powell dışarıda kalıp, hafızası canlandırılabilir birini bulun.

"Yaz, Peabody." "Peki, efendim."

Kadın yola koyuldu ve Feeney ona yetişti. "Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi.

"Elbette. Bir şey mi buldun?" "Ofisin."

Omuz silkerek yoluna devam etti. "Oraya geri dönüyorum. İlk dava ile bu dava arasındaki davaları daha dikkatli incelemek, orijinal davada isim aramaya başlamak istiyorum

röportaj listeleri. Tek bir kırılmaya, tek bir çatlağa ihtiyacımız var, sonra onu kırabiliriz. Bunu biliyorum."

Çalışma odasına doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. "Kahve ister misin?" diye sordu, sonra kaşlarını çattı. kapıyı kapattı. "Sorun mu var?"

"Nasıl oldu da bana bununla gelmedin?" "Neyle?"

"Bu yeni teori."

"Şey, ben-" İçtenlikle şaşırmış bir halde başını salladı. "Az önce yaptım."

"Saçmalık. Yaptığın şey birincil olarak, ekip lideri olarak ortaya çıkmaktı, brifing verdin ve görevlendirdin. Bunu bana danışmadın. Benim davam, hatırladın mı? Orada kullandığın benim davamdı."

"Birdenbire patladı. York'un erkek arkadaşının söylediği bir şey benim için yeni bir açı oluşturdu. Üzerinde çalışmaya başladım ve-"

"Çalışmaya başladın," diye araya girdi. "Benim davama geri dönüyorum. Benim birincil olduğum bir dava. Yetki bendeydi. I aramaları yaptı."

Karnındaki kaslar bükülmeye başladığı için Eve uzun, sabit bir nefes aldı. "Evet, sanki diğerlerinin üzerinden geçecekmişim gibi. Hepsi aynı bütünün parçaları ve eğer bu bir açılışa-"

"Görmediğim biri mi?" Yorgun, torbalanmış gözleri şimdi sert ve parlaktı. "Cesetler yığılırken yapmadığım bir arama mı?"

"Hayır. Tanrım, Feeney. Kimse bunu söylemiyor ya da düşünmüyor. Sadece benim için döndü. İşler senin lehine döndüğünde itmeyi bana sen öğrettin. Ben itiyorum."

"Yani." Yavaşça başını salladı. "Sana kimin öğrettiğini hatırlıyorsun zaten. Seni bir polis yapan kişiyi."

Şimdi de boğazı kurumaya başlamıştı. "Hatırlıyorum. En başından beri oradaydım Feeney, beni üniformamdan çıkardığın andan itibaren. Ve bu dava için de oradaydım. Tam oradaydım ve işler bizim lehimize dönmedi."

"Bana saygı borçlusun. çalışmamı parçalara ayıracaksın. Bunun yerine bunu ortaya attınız, üzerime yıktınız ve beni saçma sapan bir Kent Savaşları araştırmasına ittiniz. Bu davada gece gündüz yaşadım ve nefes aldım."

"Biliyorum. I-"

"O zamandan beri kaç kez çıkarıp yeniden yaşadığımı ve nefes aldığımı bilmiyorsun," diye öfkeyle sözünü kesti.

"Şimdi de senin için döndüğünü ve çalışmalarımı yırtabileceğini mi düşünüyorsun?

bir uyarı bile almadan parçalara ayırdı."

"Niyetim ya da amacım bu değildi. Soruşturma benim önceliğim-"

"O lanet olası şey benim."

"Öyle mi?" Öfke ve sıkıntı karnında fokur fokur kaynıyordu. "İyi o zaman, çünkü bu işi bildiğim en iyi şekilde, hızlıca hallettim. Ne kadar hızlı çalışırsak Rossi'nin şansı o kadar artar ve şu anda Rossi'nin şansı bir kar topu kadar az. Mesele senin işin değildi. Onun hayatı."

"Bana onun hayatından bahsetme." Parmağını ona doğru havaya kaldırdı. "Ya da York'un, Dagby'nin, Congress'in, Waters'ın ya da Weitz'in. Onların isimlerini bilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Ses tonunda acılık çatırdadı. "Onların ağırlığını kim taşıyor? Orada dikilip bana önceliklerin hakkında ders vermeye kalkma. Teğmen."

"Bu konudaki bakış açınızı ve duygularınızı açıkça ifade ettiniz. Kaptan. Şimdi, birincil olarak size söylüyorum, geri çekilmeniz gerekiyor. Biraz ara vermelisiniz."

"Siktir et."

"Beşikte bir saat geçir ya da eve git ve bunu atlatana kadar uyu."

"Yoksa ne olur? Beni soruşturmadan atacak mısınız?"

"İşi o noktaya getirme," dedi sessizce. "İkimizi de o noktaya getirme."

"Bizi buraya sen koydun. Bunu düşünsen iyi olur." Hışımla dışarı çıktı ve kapıyı camı titretecek kadar sert bir şekilde çarptı.

Eve bir elini masasına dayayıp kendini sandalyesine bırakırken nefesi ılık çalarak kesildi. Bacakları su gibi, midesi şiddetli bir denizin içindeki fırtına gibi hissediyordu.

Daha önce de konuşmuşlardı. Birini tanımak, biriyle çalışmak, özellikle de çoğu zaman gergin ve sert olan koşullar altında konuşmamak mümkün değildi. Ama bunlar o kadar ısıracı ve acımasızdı ki, sanki derisi yüzülmüş gibi hissetti.

Boğazındaki yanmayı hafifletmek için bir ya da iki galon su istiyordu ama kalkıp suyu getirebilecek kadar sağlam olduğunu düşünmüyordu.

Böylece rüzgârı geri gelene, ellerindeki titreme durana kadar oturdu. Ve baş ağrısı şiddetlenerek Kafatasının tabanından tepesine kadar, bir sonraki dosyayı çağırırdı, bir sonraki aramayı yapmaya hazırlandı.

Gerektiğinde çevirmenlerle birlikte iki saat boyunca hiç durmadı. Hava almaya ihtiyacı vardı, ayağa kalktı ve pencereyi zorlayarak açtı. Ve öylece durup soğuğu içine çekti. Birkaç saat daha, diye düşündü. Birkaç saat sonra bu adımı bitirecek, daha fazla olasılık hesaplayacak ve raporu yazacaktı.

Verileri ve önsezileri, ifadeleri ve kulaktan dolma bilgileri düzenlemek, hepsini açık ve gerçekçi bir dille yazmak her zaman daha iyi görmenize, daha iyi hissetmenize yardımcı olmuştur.

Feeney ona bunu da öğretmişti. Lanet olsun.

İletişim cihazı sinyal verdiğinde, onu görmezden gelmek istedi. Ayağa kalkıp soğukta nefes alırken bip sesi çıkarmasına izin vermek istedi.

Ama o çıkardı. "Dallas."

"Sanırım bir şey buldum." McNab'in sesindeki heyecan beynindeki sisi dağıttı.

"Yola çıkıyorum."

Savaş odasına girdiğinde, enerjinin dalgalanmasını neredeyse görebiliyordu ve Feeney'nin orada olmadığını görebiliyordu.

"Ev birimi," diye başladı McNab.

"Kucağına düştü, Sarışın," diye yorumladı Callendar.

"Olağanüstü e-becerilerim sayesinde geri alındı,
Meme."

Birbirlerine sırtışları takım çalışmasından ve baş döndürücü bir gururdan söz ediyordu.

"Kendine sakla," diye emretti Eve. "Elinde ne var?"

"Duvar ekranına koyacağım. Bunu 'Sos'un altında buldum. 'PT', 'PP', 'Talimat' etiketli dokümanları karıştırıyordum.

Her neyse. Sosun beslenme ya da ne bileyim yemek tarifleri gibi bir şey olduğunu düşünerek daha bariz olana yöneldim. Demek istediği ekstra sos."

"Özel müşteriler."

"Evet, sanki o şekilde doktorluk yapamazmış gibi? Yani, bir sürü hastası var. Biriyle artık istemeyene kadar çalışıyor ya da aylık takipler yapıyor. Başlamadan önce temel bir analiz yapıyor, teklif gibi bir şey sanırım. Orada tonlarca var. Ama bu..."

McNab parmaklarından birini bilgisayar ekranına dokundurdu. "On altı gün önce yaratıldı ve O zamandan beri burada ve orada güncelledim. Ölmeden önceki geceye kadar. Dosyalarının hiçbir yerinde bulunmayan bir disk kopyası yapmış."

Eve duvar ekranını incelerken, "Onunla birlikte götürdü,"

sonucuna vardı. "Teklifi müşteriye götürdü. TED."

"Onun adı ya da ona verdiği ad. Hazırladığı kişiselleştirilmiş programlarda tüm özel müşterilerini ilk isimleriyle listeliyor."

"Boy, kilo, vücut tipi, ölçüler, yaş." Eve kendini biraz sersemlemiş hissetti. "Tıbbi geçmiş, en azından ona verdiği kadarıyla. Hedefler, önerilen ekipman ve antrenman programları, beslenme programı. Kapsamlı. Erkekler ve kızlar," diye duyurdu Eve. "İlk eşkâlini aldık. Şüpheli 1.80 boyunda, 1.60 kilo ağırlığında. Biraz göbeksinsin, değil mi, seni orospu çocuğu? Yaş yetmiş bir. Bu ölçülere göre orta kısmında biraz ağırlık var."

Gözlerini ekrandan ayırmadı. "Peabody, sahadaki tüm memurlarla temasa geç, bu tarifi ilet. McNab, BodyWorks'teki kayıtları incele, bize Ted'i bul. Callendar, York'un elektronik cihazlarında bu isim için bir arama yap, yazmış olabileceği herhangi bir talimat programı için vücut tipi, yaş. Bu verileri koordine eden veya bunlara katkıda bulunan her şey."

Döndü. "Roarke, elinde ne varsa bana ver. Sen ve listenizdeki kadınlarla iletişime geçmeye başlayacağım, herhangi biri tarafından aranıp aranmadıklarını öğreneceğim bir ev ziyareti talep ediyor. Üniformalılar, bu tanımdaki bir adam hakkında araştırma yapmaya geri dönün. Baxter, Trueheart, kulübe geri döndünüz, spor salonuna geri döndünüz. Birinin hafızasını canlandırın. Bir istasyona ihtiyacım var, bir D ve C. Bir deliğimiz var. Şu piçi oradan çıkaralım."

Çalışma masasından geri çekilirken **içini çekti.**
"Sen benim için bir hayal kırıklığısın Gia. Senin için çok büyük umutlarım vardı."

Aida'dan gelen coşkulu nakaratın onu en azından biraz kendine getireceğini ummuştı, ama o sadece orada yatıyordu, gözleri açık ve sabitti.

Ölmemişti, kalbi hâlâ atıyor, ciğerleri hâlâ çalışıyordu. Katatonikti. Aletlerini yıkamak ve sterilize etmek için ilerlerken bunun ilginç olduğunu itiraf etti. Ondan hiçbir tepki almadan kesip yakabiliyor, oyup kesebiliyordu.

Ve tabii ki sorun da buydu. Bu bir ortaklıktı ve şu anki ortağı performansta pek yer almıyordu.

"Daha sonra tekrar deneyeceğiz," diye güvence verdi. "Bu şekilde başarısız olduğunu görmekten nefret ediyorum. Fiziksel olarak kızlarımın en iyilerinden birisin, ama görünüşe göre zihinsel ve duygusal olarak ..bir şey yok."

Saate bir göz attı. "Sadece yirmi altı saat. Evet, bu oldukça büyük bir geri adım. Sarifina'nın rekorunu kıracağını sanmıyorum."

Aletlerini yerine koydu, ortağının yattığı masaya geri döndü, taze kesiklerden kan akıyordu, gövdesi morluklarla beneklenmişti, ince kesiklerle çapraz çizgiliydi.

"Senin için müziği açık bırakacağım. Bakalım ulaşabilecek mi? kafanın içinde." Kadının şakağına dokundu. "Ne göreceğimizi göreceğiz canım. Ama yakında bir misafir bekliyorum. Şimdi, onu bir yedek, hatta bir halef olarak düşünmeni istemiyorum."

Eğildi, bir babanın çocuğunu öpebileceği kadar nazik bir şekilde onun henüz yaralanmamış yanağını öptü. "Sen biraz dinlen, sonra tekrar deneriz."

Yukarı çıkma vakti gelmişti. Arınmak ve değişmek için. Daha sonra çayı demleyecek ve güzel kurabiyeleri hazırlayacaktı. Misafir geliyordu.

Şirket çok iyi davrandı!

Laboratuvar kapısının kilidini açtı ve arkasından tekrar kilitledi. Ofisinde, duvardaki ekrana baktı. Gia'nın komada yatarkenki görüntüsü. Her şeyi çok yakında bitirmek zorunda kalacağından korkuyordu.

Lekesiz beyaz takım elbisesi içinde en güncel verileri girmek için masasına oturdu. Yaşamsal belirtilerini, seanslarının son otuz dakikasında kullanılan yöntemleri ve müziği not ederken, kızın hiçbir uyarıcıya yanıt vermediğini düşündü. Kuru buzun ya da lazerin, iğnelerin, ele geçirmeyi başardığı ilaçların onu geri getireceğine inanmıştı.

Ama itiraf etmenin, kabullenmenin zamanı gelmişti. Gia'nın zamanı azalıyordu.

Ah, pekala.

Seyir defteri tamamlandığında bodrum labirentinde, artık kullanılmayan saklama çekmecelerinin yanından, büyükbabasının bir zamanlar sanatını icra ettiği eski çalışma alanının yanından geçti.

Ona göre aile gelenekleri bir ailenin temelini oluşturur. medeni bir toplum. Asansörden kaçıp merdivenleri tercih etti. Gia'nın çok haklı olduğunu düşündü. Daha düzenli egzersiz yapmasının faydasını görecek.

Dolgun karnını okşarken, son uyku evresinde kendini biraz bıraktığını itiraf etti. Şarap, yemek, sessiz tefekkür ve tabii ki ilaçlar. Bu çalışma dönemi bittiğinde bir kaplıcaya gidecek, fiziksel ve zihinsel sağlığına konsantre olacaktı. Bu tam ona göre idi.

Belki bu sefer gezegen dışına seyahat ederdi. Henüz kendi topraklarının ötesini keşfetmemişti. Roarke'ın gezegen dışı oyun alanı Olympus Resort'ta biraz zaman geçirmek eğlenceli ve kesinlikle faydalı olabilirdi.

Bunu yapmak, şu anki hedefini tamamladıktan sonra bir tür lezzetli üst kaplama olacaktı.

Eve Dallas, Teğmen, NYPSD. Gia gibi onu da hayal kırıklığına uğratmayacağından emindi. Hâlâ çözmesi gereken birkaç pürüz vardı. Onu güvence altına aldığını itiraf etti. Evet, evet, bu doğrudu. Ama bir yolunu bulacaktı.

Şifre ve anahtar kullanarak çelik çekirdekli bodrum kapısının kilidini açtı, geniş ve lekesiz mutfağa adım attı. Tekrar kilitledim.

Ertesi gün son Havva'sı hakkında topladığı verileri inceleyerek kaliteli zaman geçirecekti. Genelde seçtikleri kadar tahmin edilebilir değildi. Ama yine de onu bu kadar özel yapan unsurlardan biri de buydu.

Yıllar sonra onunla yeniden tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için etrafına göz gezdirerek sevimli eski evin içinde ilerledi. Her zaman yemek yediği resmi yemek odasını ve sık sık oturup kitap okuduğu ya da sadece müzik dinlediği kütüphaneyi geçti.

En sevdiği salonda, gül granitinden yapılmış ocakta küçük bir ateş yanıyordu ve geniş kristal bir vazodan pembeye çalan Asya zambakları göz alıcı bir şekilde yükseliyordu.

Köşede kuyruklu bir piyano vardı ve onu hâlâ orada, o güzel müziği yaratırken, yeniden yaratırken görebiliyordu. Onun ne yazık ki güdük parmaklarına tuşlarda ustalaşmayı öğretmeye çalıştığını görebiliyordu.

Hiçbir zaman notalarda ustalaşamamıştı, sesi de notaların taleplerine ve güzelliğine hakim olamamıştı ama müziğe olan sevgisi derin ve gerçektir.

Salonun karşısındaki çift kapı kapalıydı, kilitliydi. Yıllardır olduğu gibi. Orada yapılan işler başka yerlerde devam ediyordu.

Evi onun eviydi. Ve onun, diye düşündü. Her zaman onun olacaktı.

Merdivenlerin kıvrımından yukarı çıktı. Hâlâ çocukken sahip olduğu odayı kullanıyordu. Anne babasının yattığı yatak odasını kullanmayı kendine yediremiyordu. Annesinin uyuduğu odayı.

Onu korudu. Onu bir zamanlar olduğu gibi mükemmel tuttu.

Duraklayarak onun portresini inceledi, gençliğin ve canlılığın çiçekleriyle parlarken, sadece parlarken çizilmiş bir portre. Beyaz giyerdi - ona göre her zaman beyaz giymeliydi. Saflık için. Keşke saf kalabilseydi.

Elbise vücudunu, o ince ve güçlü vücudunu aşağıya doğru sıyırdı ve yaşam sembolü olan ısıltılı kolye uzandı.

boynuna dolanmıştı. Toplanmış saçları bir taç gibiydi ve gerçekten de onu ilk gördüğünde bir prenses olduğunu düşünmüştü.

Ona çok tatlı, çok nazik, çok sevecen bir şekilde gülümsedi.

Ölümün ona bir armağan olduğunu düşündü. Ve ölüm, ayaklarının dibine serdiği tüm kızları aracılığıyla ona olan saygısıydı.

Parmağına taktığı gümüş yüzüğü öptü, portrenin üzerine çizdirdiğı yüzükle eşleşen bir yüzüktü bu. Sonsuz bağlarının sembolleri.

Takım elbisesini çıkardı. Ceketini, yeleği, pantolonu ve gömleği temizlenmesi için çöp kutusuna koydu. Duş aldı, her zaman duş alırdı. Banyo yapmak rahatlatıcı, dinlendirici olabilirdi ama kendi pisliğinizin içinde dinlenmek ne kadar sağlıksızdı?

Vücudunu, tırnaklarını, ayaklarını, saçlarını çeşitli fırçalar kullanarak şiddetle ovdu. Onlar da dezenfekte edilecek, sonra da aylık olarak değıştirilecekti.

Kurutma tüpü kullanıyordu. Ona göre havlular banyo suyu kadar sağlıksızdı.

Dişlerini temizledi, deodorant ve kremler sürdü.

Bornozunu giyip dolabını incelemek için yatak odasına geri döndü. Bir düzine beyaz takım elbise, gömlekler bir tarafta sıralanmıştı. Ama misafirlerini asla iş kıyafetleriyle karşılamazdı.

Koyu gri bir takım elbise seçmiş, onu soluk gri bir gömlek ve ton sür ton gri bir kravatla eşleştirmişti. Titizlikle

giyinmişti,

Küçük sakalını ve bıyığını eklemeyen önce bembeyaz saçlarını dikkatlice taradı.

Sonra duştan önce çıkardığı kolyeyi -onun kolyesini- yerine taktı.

Birçok dalı olan bir ağaç sembolü altınla parıldıyordu. Hayat ağacı.

Görünüşünden memnun bir şekilde mutfağa gitti ve oradan siyah sedanını sakladığı garaja geçti. Verdi'nin sessizce çaldığı, şehrin öbür ucuna keyifli bir yolculuktu.

Potansiyel ortağının çalıştığı Your Affair'den üç blok ötedeki küçük, bakımsız bir arsaya, ayarlandığı gibi park etti. Eğer zamanında gelseydi, şu anda onun yolunda yürüyor, eline tutuşturduğu fırsatı düşünüyor olurdu.

Adımları hızlı olacaktı ve lacivert paltosunu, çok renkli atkısını takacaktı.

Arabadan çıktı ve mağazaya doğru yürüdü. Onu orada, fırın bölümünde bulmuş ve bakışlarından, zarafetinden, becerisinden hemen etkilenmişti.

O ilk görüşten bu yana iki ay geçmişti. Yakında, bu seçim için harcadığı onca zaman, çalışma, özen meyve verecekti.

Onu bir blok öteden gördü ve hızını yavaşlattı. Yakınlardaki mağazalardan aldığı iki küçük alışveriş torbasını yanında taşıyordu. Herhangi biri için Sadece pazar alışverişi yapan bir adam ona doğru bakıyordu.

Kimse fark etmedi, kimse aldırış etmedi. Kadın onu gördüğünde gülümsedi ve elini sallayarak kaldırdı.

"Bayan Greenfeld. Aşağı inip size yol boyunca eşlik etmeyi umuyordum. Bu kadar yolu yürümek zorunda bıraktığım için çok üzgünüm. soğuk."

"Sorun değil." Neredeyse omuzlarına kadar uzanan güzel kahverengi saçlarını geriye savurdu. "Beni alman çok hoş. Taksiye ya da metroya binebilirdim."

"Saçmalık." Y r rlerken ona dokunmadı, hatta bir yaya gibi kenara çekildi, aralarına sıkıştırılmış cep telefonuyla konuşuyordu. "İşte buradasın, bir Pazar  ğleden sonrasında bana zaman ayırıyorsun." Otoparkı işaret etti. "Bu da bana biraz alışveriş yapma firsatı verdi."

Arabanın kapısını onun için açtı ve sokakta   dakikadan fazla birlikte olmadıklarını tahmin etti.

Arabaya bindiğinde, arabayı çalıştırdı ve gülümsedi. "Vanilya ve tarçın kokuyorsun."

"Mesleki tehlike." "Bu çok hoş."

"Torununuzla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"ok heyecanlı. Düğün planları yapıyor." Güldü, başını salladı, hoşg r l  büyükbaba. "Bugünlerde düğün planlarından başka bir şey yok. İkimiz de bizimle QT'de buluştuğun için minnettarız. Sevgilim çok seçicidir. Düğün planlamacısı yok, koordinatör yok. Her şeyi kendisi yapmak zorunda. şirket yok, organizasyon yok."

"Kendi aklını bilen bir kadın."

"Gerçekten de öyle. alışmalarınızdan bazılarını gördüğümde sizinle görüşmek isteyeceğini biliyordum. Her ne kadar Your Affair'de çalışsanız ve o kapıdan içeri girmeyi bile reddetse de."

Küçük bir kahkaha atarak başını salladı. "Bir yıldan fazla oldu Müdürle sorun yaşadığından beri. Ama o benim kızım. Allah rahmet eylesin annesi de aynıydı. İnatçı ve dik başlı."

"Frieda'nın çabuk sinirlenen biri olduğunu biliyorum. Bir yandan da böyle bir teklif yaptığımı öğrenirse peruk takar. O yüzden bunu aramızda tutmak herkes için en iyisi."

"Kesinlikle  yle."

Arabayı sokaktan çektiğinde, kadın eve bakakaldı. "Ne güzel bir ev! Sizin mi? Yani, tüm bina sizin mi?"

"Evet, gerçekten. Nesillerdir ailemize ait. Burada buluşmamızı istedim, özellikle de düğün ve resepsiyon mekanını görebilmeniz için."

Motoru kapattı ve evin içine doğru ilerledi. "Sizi salona götürüyüm, kendinizi evinizde hissedebilirsiniz."

"Bu muhteşem, Bay Gaines."

"Teşekkür ederim. Lütfen bana Edward de. Umarım ben de sana Ariel diyebilirim."

"Evet, lütfen."

"İşte, ceketini alayım."

Eşyalarını girişteki dolaba astı. Elbette paltosunu, eşarbını, giysilerini atacaktı. Ama numaranın bu kısmı hoşuna gitmişti.

Salona geri döndü ve içini çekti. "Torunumun henüz gelmediğini görüyorum. Nadiren çabuk gelir. Bize biraz çay yapacağım. Evde ol."

"Teşekkürler."

Mutfakta, hazırlanırken onu izleyebilmek için güvenlik ekranını salona çevirdi.

Elbette ev droidleri vardı ve onların yerine hafıza sürücüleri rutin olarak. Ancak çoğunlukla kendisi için yapmayı tercih ediyordu.

Earl Grey'i ve büyükannesinin Meissen çay takımını seçti. Kendisine öğretildiği gibi demledi, demliği ısıttı, suyu tam olarak kaynatın, tam olarak ölçün.

Maşa kullanarak değerli ve pahalı küp şekerleri kâseye ekledi. Şeker ekleyeceğini biliyordu. O da iğrenç kimyasal tatlandırıcıyı eklediğini gözlemledim.

Çayını. Küplerin bir ikram olduğunu düşünecek ve çoktan içene kadar onlara uyuşturucu katıldığını asla fark etmeyecekti.
Sisteminde yüzüyor.

Bir tabağa dantelli bir örtü yerleştirdikten sonra, özellikle bu küçük baş başa görüşme için aldığı ince, buzlu kurabiyeleri dizdi. Tepsinin üzerine de soluk yeşil bir vazo içinde tek bir pembe gül koydu.

Mükemmel.

Torun fantezisini sürdürmek için çay tepsisini üç fincanla birlikte Ariel'in hazinelerinden bazılarına bakarak dolaştığı salona taşıdı.

"Bu odaya bayıldım. Bunu düşün için kullanacak mısınız?" "Kullanacağız. Evdeki en sevdiğim oda. Hoş geldiniz." Tepsiyi ateşe bakan iki kanatlı sandalyenin arasına koydu. "Gelini beklerken biraz çay içeceğiz. Bu kurabiyeler onun en sevdiklerinden. Resepsiyon için onları yeniden yaratırsanız hoş olur diye düşündüm."

"Eminim yapabilirim." Ariel oturdu, kendini açarak onunla yüzleşmek. "Yaptığım ve yapımına yardım ettiğim bazı pastaların resimlerini içeren bir disk getirdim."

"Mükemmel." Gülümsedi ve şekerliği kaldırdı. "Bir topak mı, iki mi?"

"Tehlikeli yaşayacağım ve iki kişilik oynayacağım."

"Mükemmel." Adam arkasına yaslandı, kadın planları ve fikirleri hakkında gevezelik ederken bir kurabiye kemirdi. Gözleri düşmeye başlarken, sesi kesik kesik çıkmaya başladı.

Kadın sandalyeden kalkmaya çalıştığında parmaklarındaki kırıntıların tozunu aldı. "Bir sorun var," demeyi başardı. "Benimle ilgili bir sorun var."

"Hayır." Kadın bilincini kaybetmiş bir şekilde yere yığıldığında içini çekti ve çayını yudumladı. "Her şey olması gerektiği gibi."

10

Roarke çıldırmadan çalışabilmek için zihninde bir sessizlik duvarı ördü. Kendini sadece bu duvarın arkasına koydu ve çınlamaları, tıkırtıları, sesleri ve elektronik bip sesleri ve vızıltılar.

Başlangıçta, Eve ile birlikte A'dan M'ye kadar olan isimleri almıştı. alfabenin ikinci yarısı üzerinde çalışıyor. İsmi A ile başlayan bu kadar çok esmer kadını nasıl çalıştırabilir? Aaronson, Abbott, Abercrombie, Abrams, ve Azula'ya kadar.

İki kişinin temasları yürütmek için yeterli olmadığının anlaşılması çok uzun sürmemişti.

Eve daha fazla polis çekti ve gürültü seviyesi katlanarak arttı.

Otururken zamanın akıp gittiğini düşünmemeye çalıştı, tanımadığı çalışanlarla iletişim kurdu. hiç tanışmamış, tanışması da pek mümkün olmayan. Geçimleri için ona bağlı olan, onun ya da başkalarının görevlerini yerine getiren kadınlar. kendisi için çalışan başka biri tarafından yaratılmış ve onlara atanmıştır.

Her temas zaman alıyordu. Bir otelde çalışan temizlik görevlisi, evinde, iş yerinde, cebindeki telefondan otelin sahibinden telefon almaya alışkın değildi. Yüksek ofisteki takım elbiseli adamdan. Her arama can sıkıcıydı, Tekrara düşüyordu ve kabul etmek zorundaydı ki, can sıkıcı bir şekilde kâtipçeydi.

Eve buna rutin derdi ve Eve'in bu kadar monotonluğa nasıl dayanabildiğini merak ederdi.

"Hey, İrlandalı." Callendar Roarke'ın duvarını yıkarak kolunu dürttü. "Ayağa kalkman, hareket etmen ve biraz yakıt doldurman gerek."

"Pardon?" Bir an için sesi, vızıltı içinde bir vızıltıdan başka bir şey değildi. "Ne?"

"Bu tür bir işte, enerjiyi pompalamaya devam etmezseniz enerji düşer. Mola verin, otomattan güç verecek bir şeyler alın. Bir süre kulaklık kullanın."

"Lanet olası B'leri bile geçemedim."

"Uzun mesafe." Başını salladı ve istasyonundaki açık poşetten ona bir soya cipsi uzattı. "Benden sana tavsiye, biraz hareket et. Bu şekilde kan kışında biter, seninki birinci sınıf olmadığından değil. Ama kanın tekrar kışına girmesini istiyorsun. yoksa beynin duracak."

Kadın haklıydı, bunu kendisi de biliyordu. Ama yine de bir yanı ona, kendi işine bakması ve kendisini rahat bırakması için bağışlamak istiyordu. Bunun yerine istasyondan geri çekildi. "Otomattan bir şey ister misin o zaman?"

"Islak ve köpüklü olduğu sürece beni şaşırtın."

Ayağa kalkmak, hareket etmek, işten ve gürültüden uzaklaşmak iyi hissettiriyordu.

Dışarı çıktığında polislerin hızla ilerlediğini, diğerlerinin de otomatların önünde sohbet ettiklerini gördü. Bir adam, çılgınca gülerken, birkaç kişi tarafından hızla yürütüldü. iri yarı üniformalar. Koridorlardaki diğerlerinin bakışlarını bile dikkate almadı.

Burası çok kötü kahve, eski ter ve birinin aşırı güçlü ve çok ucuz parfümü kokuyordu, diye düşündü.

Tanrım, bir yudum temiz hava alabilirdi. Callendar için bir jumbo gazoz seçti, sonra öylece durdu, seçeneklerine bakıyordu. Orada kesinlikle istediği hiçbir şey yoktu. Bir su aldı, sonra da linkini çıkarıp bir arama yaptı.

Döndüğünde Mira'nın ona doğru yürüdüğünü gördü. Temiz havaya en yakın şeyin bu olduğuna karar verdi.

Central'ın polis labirentinde deneyimlemek için. "Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim," dedi.

"Eve gittim, sakinleşemedim. Dennis'i kızımızla yemek yemeye gönderdim ve biraz iş yapmak için geri döndüm. evrak işi." Adamın elindeki devasa gazlı içeceğe baktı ve biraz gülümsedi. "Bu bana her zamanki içecek tercihin gibi gelmedi."

"E-polislerden biri için." "Ah. Bu senin için zor."

"Çok sıkıcı. Polis olarak bir hafta çalışacağıma bir hava aracı işletmek için bir yıl ter dökmeyi tercih ederim."

"Bu, evet, sizin için hiç de doğal bir düzen değil. Ama ben bu şekilde kullanılmayı ve neden ya da kim tarafından kullanıldığını bilmemeyi kastetmiştim."

"Bu çıldırtıcı," diye itiraf etti. "Biraz önce iletişim kurmaya çalıştığımız bu kadınların çoğunu tanımadığımı düşünüyordum. Onlar sadece çarkın dişlileri, değil mi?"

"Senin için sadece bu kadar olsalardı, burada olmazdın. Sana söyleyebilirim ki, bu olanların hiçbirinden sen sorumlu değilsin. oldu ya da bir başkasının başına gelebilir. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Bunu hissetmek, bu farklı bir konu."

"Öyle," diye kabul etti. "Öyle. İstediğim şey bir hedef ve öyle bir hedef yok. Henüz yok."

"Kontrolün sizde olmasına ve eylemleri gerçekleştirmeye ya da kesinlikle yönlendirmeye alışkınsınız." Bir şeye dokundu

sempatik elini koluna koydu. "Her ne kadar başka türlü görünse de şu anda yaptığın tam olarak bu. Ben de bu yüzden buradayım. Eve'in bana yapacak bir iş vermesini umuyorum."

"Gazlı içecek ister misin?"

Güldü. "Hayır, ama teşekkürler."

Birlikte içeri girdiler, sonra Roarke görev yerine dönerken

ve Mira Eve'in yanına geçerken ayrıldılar.

"Bana bir görev ver," dedi Mira. "Herhangi bir şey."

"Bu kadınlarla temasa geçiyoruz." Eve listeyi ve yaklaşımı açıkladı, ardından Mira'ya bir isim listesi verdi.

Siyah kravatını **giyerek** Metropolitan Opera Binası'nın Grand Tier'indeki locasına yerleşti. Rigoletto'nun temsilini büyük bir heyecanla bekliyordu. Yeni partneri güvendeydi ve uyuyordu. Gia'ya gelince... gecesini bu hayal kırıklığı üzerinde durarak mahvetmek istemiyordu.

Bu projeyi yarın bitirecek ve yoluna devam edecekti.

Ama bu gece müzik, sesler, ışıklar ve drama içindi. Tüm bunları eve götüreceğini, yeniden yaşayacağını, ateşin önünde konyağını yudumlarken yeniden deneyimleyeceğini biliyordu.

Yarın, saati durduracaktı.

Ama şimdi, orkestra akort yaparken zevkten karıncalanarak oturacaktı.

Yemekler gelmeye başladığında Eve'in düşünebildiği tek şey lanet olası bir şarküteri siparişi verdiğiydi. Tepsiler dolusu et, ekmek, peynir, yan salatalar, tatlılar vardı. Bunlara ek olarak, iki büyük poşette -altın rengi olduğu belli olan- kahve (gerçek kahve) üretti.

Onunla göz göze geldi ve onunki belirgin bir şekilde kıllıydı. Adam sadece başını salladı.

"Dudak yok," dedi.

Okul bahçesindeki koşuşturmacanın içinden geçerek onun istasyonuna doğru ilerledi. "Bir kelime."

Kadın odadan dışarı çıktı ve adam ona katıldığında savaş odasından gelen gürültü başka kimsenin olmadığını açık bir göstergesiydi.

çavdarda konserve sığır eti olasılığına itiraz etti.

"Dinle, pizzacıya gittim ama-"

"Bir şeyler yapmak zorundayım," diye araya girdi.
"Yeterince küçük ama en azından bir şey. Olumlu bir şey.
Olumlu.
somut."

"Polisler kendi yemeklerini kendileri karşılayabilir ve eğer bir siparişi onaylarsam, bir bütçem var. Prosedürler var."

Ondan uzaklaştı, hayal kırıklığı içinde tekrar geri döndü.
"Tanrım, zaten sevişme prosedürlerine gömüldük. Sandviç almamı neden umursuyorsun ki?"

Kendi öfkesinin dişlerini boğazında hissettiğinde kendini durdurdu. "Çünkü elle tutulur bir şey." Parmaklarını gözlerine bastırdı, sertçe ovuşturdu. "Tekmelenecek bir şey."

"Bir saatini ayıramaz mısın? Bana bak. Bana bak," diye tekrarladı ellerini kadının omuzlarına koyarak. "Çok yorgunsun. Uzanmak, dinlenmek için bir saate ihtiyacın var."

"Öyle bir şey olmayacak ve bu arada sen de pek neşeli görünmüyorsun."

"Beynimin kum torbası olarak kullanıldığını hissediyorum. Sorun zaman ya da uykusuzluk değil. Sorun kutsal olmayan sıkıcılık."

Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu ve biraz da olsa tekrar ayağa kalkmasını sağladı. "Daha önce de polislik yaptın."

"Parça parça, biraz meydan okumayla ve net bir nihai hedefle şimdi bana net geliyor."

"Meydan okumak mı? Hayatını riske atmak ve kanlar içinde kalmak gibi."

Daha sakın bir şekilde, başını boynunun üzerinde daire içine aldı ve son pürüzleri gidermenin kaç yıl alabileceğini merak etti. "Üzülerek söylüyorum ki, bir ekranın önünde ya da bir 'link'te saatlerce oturmaktan çok daha çekici."

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu da onun bir parçası, büyük bir parçası. Her şey karadan havaya kovalamacalar ve

Kapılar. Dinle, beşikte bir saat kalabilirsin. Muhtemelen yapmalısın. Ben temizlerim."

Parmağını çenesindeki çukurda gezdirdi. "Bu sadece kulağa son derece itici gelmiyor, aynı zamanda sen varsan ben de varım. Bu işi bitirene kadar yeni kuralımız bu."

Tartışmak harcayacak enerjisi kalmamıştı. "Tamam. Pekâlâ."

"Başka bir sorun var." Elini kızın çenesinin altına koydu, kız irkilip elini çekmeye çalışsa da elini orada bıraktı.

"Beynin kum torbası olarak kullanıldığında neler olduğunu gösteriyor ki daha önce fark etmedim. Ne oldu?"

"Burnumuzun dibinde kadınlara işkence edip öldürmeden önce yanımızdan sıvışıp giden katil bir piçin olması bence yeterli."

"Hayır, orada başka bir şey var." "Elimizden kaçtı" cümlesini duyunca çok şaşırdı. "Feeney nerede?"

Cevap vermek için ayağını kaydirdi ve otomata öyle bir tekme attı ki güvenlik alarmı çaldı.

Uyarı! Uyarı! Bu üniteye zarar vermek veya tahrip etmek bir suçtur ve en fazla otuz gün hapis ve suç başına bin doları aşmayan bir para cezası ile cezalandırılabilir. Uyarı! Uyarı! Uyarı!

"Pekâlâ, o zaman," dedi Roarke yumuşak bir sesle ve kızın koluna girerek onu koridora doğru çekti. "Bunu senin evine götürelim. ikimiz de gazoz çalmaya teşebbüsten tutuklanmadan önce."

"Zamanım yok-"

"Zaman ayırmanın herkesin yararına olduğunu düşünüyorum."

Onu doğruca götürdü, böylece hafta sonu akşam vardiyasındaki polisler zar zor göz gezdirdiler.

Ofisine girip kapıyı kapattı ve masasını tekmelerken arkasına yaslandı. "İstismar etmeyi bitirdiğinde cansız nesneler, bana ne olduğunu anlat."

"Her şeyi berbat ettim, olan bu. Siktir, siktir, siktir.
Her şeyi berbat
ettim." "Nasıl?"

"Ne kadar sürerdi? On dakika mı? Beş dakika mı?
Brifingden önce ona bilgi vermek için beş dakika. Ama bunu
hiç düşünmedim, aklımdan bile geçmedi." Belli ki aklının
sonuna gelmişti, ellerini başının iki yanında birleştirdi ve
sıkıştı. "Benim neyim var ki hiç aklıma gelmedi?"

"Bir kez daha," diye önerdi Roarke, "açıklıkla."

"Feeney, ona yeni verileri ben vermedim.
Çalışacağımız yeni aç. Şüphelinin hedefle temas kurması,
sokakta kapkaç yapmak yerine onu kendisine çekmesi.
İlk davada çalıştığımız gibi. Kahretsin!"

Masasına çizmesiyle bir darbe daha indirdi. "Onu
diğerleriyle aynı kefeye koydum, ilk soruşturmayı onun
yürüttüğünü hesaba katmadım. Tek yapmam gereken onu
kenara çekip, 'Hey, elimizde yeni bir şey var' demekti. Ona
biraz
bunu kabul etmek için zaman."

"Anladığım kadarıyla iyi tepki vermedi?"

"Onu kim suçlayabilir ki?" diye karşılık verdi. Yorgun
gözleri pişmanlıkla kararmıştı. "İki ayağıyla birden üzerime
atladı. Peki ben ne yaptım? Kendimi toparladım, yaptığım
bu. Öylece, hey, özür dilerim, kendimi kaptırdım ve etraflica
düşünemedim diyemem. Hayır, bunu söyleyemem. Lanet
olsun!"

Bir an için yüzünü kapattı ve gözlerinden akan yaşları
sildi. "Bu hiç iyi değil."

"Bebeğim, çok yorgunsun."

"Ne olmuş yani? Yorgunum, işim bu, bu işler böyle.
Yorgun olmanın bir anlamı yok. Onu tokatladım, Roarke. Ona
ara vermesini, eve gitmesini söyledim. Neden onu yere serip
yüzüne vurmadım ki?"

"Ara vermeye mi ihtiyacı vardı, Eve?"

"Mesele bu değil."

"Kesinlikle öyle."

Şimdi iç çekti. "Doğru karar olması doğru olduğu anlamına gelmez. Ona saygı göstermediğimi söyledi ve bu doğru değil. Bu gerçeklerden çok uzak ama ona saygı göstermedim. Size daha önce de söyledim, diğeri onundu - bu bir emirdir. Bu şekilde davranarak tek yaptığım buna bir yenisini eklemek oldu. ağırlık."

"Otur. Tanrı aşkına, beş dakika otur." Adımlarını hızlandırdı ve onu sandalyesine doğru kaldırdı. "Komutanlık hakkında bir şeyler bilirim ve genellikle hoş değildir, ne de rahat ve çoğu zaman adil değil. Ama birilerinin bu kararları vermesi gerekiyordu. Belki de onun duygularını hesaba katmadınız ve size yardımcı olacaksa bundan pişmanlık duyabilirsiniz. Ancak Basit gerçek şu ki, aklınızda Feeney'i şımartmaktan çok daha fazlası vardı."

"Bu şımarıklık değil."

Roarke sanki o hiç konuşmamış gibi, "Ve üzerinde büyük bir yük vardı ve belli ki üzerindeki baskıyı atmaya ihtiyacı vardı," diye devam etti. "Bunu da senin üzerinde oldukça becerikli bir şekilde yaptı diyebilirim. Şimdi ikiniz de kendiniz için üzölüyorsunuz."

Ağzı iki saniye boyunca büyük bir şokla açık kaldı, sonra hırlamaya dönüştü. "Isır beni."

"Umarım yakın gelecekte bir noktada bunun için enerjim olur. Ona evine gitmesini söylediniz çünkü kızgın ve incinmiş olsanız bile bir süreliğine uzaklaşması gerektiğini anladı. O gitti Çünkü kızgın ve kırgın olsa bile buna ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Yani, görev tamamlandı ve sanırım Yarın bir gün, ikiniz de serpintiyi temizleyecek ve unutacaksınız. Doğru mu?"

Burnunu çekti, kaşlarını çatı. "Eğer bu konuda anlayışlı ve mantıklı olmak istiyorsan."

"O seni
seviyor." "Oh,
Tanrım."

Roarke glmek zorunda kaldı. "Ve onu seviyorsun. Birbirinize karşı sadece polis olsaydınız, yine de biraz zor olabilirdi. Buna aşkı da eklerseniz, ikiniz de böyle bir şeyin içine girdiğinizde çok dikenli bir yolda yürüyorsunuz demektir."

Oturduğu yerden hâlâ masasını tekmeleyebiliyordu. Öyle yaptı, ama bu sefer hafifçe. "Mira 101 gibi konuşuyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Daha iyisi var mı?"

"Bilmiyorum. Belki de." Ellerini şakaklarına bastırdı. "Başım beni ldryor."

Sadece elini cebine attı ve küçük bir çanta çıkardı. Açıp ona doğru uzattı. Küçük mavi haplara kaşlarını çatarak baktı. Standart engelleyici olduğunu biliyordu, tıpkı çekinirse adamın ona bir tane alması için dırdır edeceğini bildiği gibi - ki baş ağrısını daha da ktleştirecekti. Ya da boğazından aşağı zorla bir tane indirirdi ki bu da acıma gözyaşlarının hemen ardından riske atmak istemediği bir aşağılanmaydı.

Bir tane aldı, patlattı. "İşte
iyi bir kız."

"Tekrar ediyorum: Isır beni."

Onu yukarı çekti, içine çekti. Alt dudağını ısırđı. "Gelecek şeylerin sadece bir nizlemesi."

Orada olduğu için onun yüzüne dokundu. "Daha önce de biraz yıpranmış ve kmş görünüyordun."

"Ben de öyle hissediyordum. Yıpranmış ve kmş." Bir an kaşlarını onunkilere yasladı. "Hadi gidip bir sandviç yiyelim ve güzel bir kahve içelim."

McNab içeri girdikleri anda işaret verdi. "Burada bazı
bip sesleri alıyorum."

"Yznzdeki hardalı silin, Dedektif."

"Ah, pardon." Elinin tersiyle parmağını kaydırđı. "Ted araştırmasını Rossi'nin çalıştığı şubede başlattım." başladı. "Boyu ve kilosuna uygun ama yaşı uygun olmayan, yaşı uygun ama başka türlü olmayan adamlar var. Diğer şubelere dağıldılar. Bu Pi bu konuda çok titiz davranıyor. Ama yine de hiçbir şey yok. Ben de ilçeye taşındım."

"Altını iz, McNab."

"Tamam, elimde birkaç kişi var -Ted adında kimse yok- ama kontrol ettirmek isteyebileceğiniz tanıma uyan birkaç kişi var. Ama profile uymuyorlar. Evli, çocuklu, torun sahibi adamlar var ve şu ana kadar bulduğum aile üyelerinin ya da kendi adlarına kayıtlı düşündüğümüz gibi bir mülk yok."

"Ve bunlar da benim bip seslerim."

"Hayır. Düşünmeye başladım, hey, diğer cinayetlerin işlendiği yerleri deneyelim. nce Florida'yı bulduk ve bize bir bip sesi geldi."

Ekrandaki verileri çağırdı. "Edward Nave adına yelik. Doğum tarihi 8 Haziran 1989, yaşı düşük ve üyelik için bir çalışma gerekiyordu, bu yüzden boyu -Biraz kilo daha hafif, ama sen biraz akıya ihtiyacım var. Peabody, Ted'in Edward için bir takma ad olduğunu söylüyor."

"Adres."

"Evet, bu bir sorun. Adres sahte. Miami'deki Grand Opera House'a yerleşmesini sağlayacak bir Florida adresi listeliyor. Kontrol ettim."

"Kimliğini getirin."

"Tamam." McNab ağır bir şekilde süslenmiş kulağını çekti. "İkinci sorun. Size bir avuç dolusu Edward Naves verebilirim ama kimlik bilgilerinin hiçbiri üyelik bilgileriyle eşleşmiyor."

"Yine de beni kopyala. Onları araştıracağız. Nasıl yeliği ne zamandır elinde tutuyor? Ne zaman almış?

Florida mı?"

"Beş yıl. Oradaki ilk cinayetten yaklaşık üç ay önce. Bu o, Dallas." McNab'in sesinden inanç fışkırdı, yüzü sertleşti. "İçgüdülerimle hareket etmeliyim, ama o bunu örtbas etti."

"Onu ortaya çıkaracağız." Roarke'a baktı. "Bu franchise Avrupa'da mı?"

"Öyle."

"Diğer hedef şehirlerdeki üyelikleri araştırmaya başlayın. Belki, sadece belki, bu onun trolleme araçlarından biriydi."

Kendi istasyonuna gitmeye başladı. Florida'yı tekrar araştırmaya karar verdi, bakalım fitness merkezi ve diğer olaylar arasında bir bağlantı bulabilecek miydi? Oradaki kurbanlar. Personelden biri, temizlik ekibi.

"Eve." Mira ayağa kalktı ve gözlerindeki bakış Eve'in midesini bulandırdı. "Ariel Greenfeld adında birine ulaşmaya çalışıyordum. Şehir merkezinde Your Affair adlı bir yerde fırıncılık yapıyor. Bilgilerinde listelenen 'bağlantı numaralarına cevap vermiyor. Komşusu olan acil durum yetkilisiyle konuştum. Greenfeld bu sabah işe gittiğinden beri evine dönmemiş."

"Bana adresi bul." Peabody'ye hareket etmesini söylemeye başladı ama sonra durdu. Feeney konusunda bir hata yapmıştı, bir kişisel tokat daha atmanın anlamı yoktu. "Roarke ve ben kontrol edeceğiz. Haber verilmediği sürece, tüm ekip üyeleri saat 23:00'e kadar evlerine gitsinler ya da beşiklerine çekilsinler. İlk brifing için sekiz-yüzde rapor verin. Bu arada bir şey olursa, kesinlikle bir şey olursa, ilk öğrenen ben olacağım."

Ariel'in dairesine doğru giderlerken Eve Roarke'a baktı. Yüzü okunmuyordu ama o anlamıştı.

Suçluluk, endişe,
sorular. "İlişkiniz
nedir?"

"Bir etkinlik mağazası. Ah... lüks, ihtiyacınız olabilecek her şey tek bir çatı altında. Çeşitli özel butikler-kıyafetler, çiçek ve bitki dikimi, fırın, catering, dekor, etkinlik planlayıcıları. Düşünümüzle uğraşırken aklıma gelen bir şeydi bu. Tek bir yere gidip her şeyi etkili bir şekilde bulabilecekken neden tüm bu yerlere, tüm bu insanlara gidelim?

İhtiyacınız olacak. Ve eğer başka bir şey istiyorsanız, sizin için o başka şeyi bulacak danışmanlar da var."

Eve böyle bir yerde gerçekten alışveriş yapabileceğini düşündü. Eğer üç katlı bir pencereden düşüp kafasını kırarsa kaldırıma çarptı ve beyinde ciddi hasar oluştu. Ama o "Kullanışlı" dedi.

"Ben de düşündüm ki, evet. Oldukça iyi gidiyor. Sekiz aydır orada çalışıyor. Ariel Greenfeld."

"Ve şu anda, bir barda tavladığı bir adamla yatıyor olabilir."

Başını çevirip ona baktı. "Öyle düşünmüyorsun. Amiriyle temasa geçip işten ne zaman çıktığını öğrenmeliyim."

"Bunu bekleyelim. Evini kontrol edelim, komşusuyla konuşalım. Bakın, ekibi neden iki saat daha tutuyorum biliyor musunuz? Aradığımız kişi o olmayabilir. Geri çekiliriz, her şeyi buna iteriz, belki başka biri kaçırılır. Önce durumu daha net görelim."

"Evet, daha net bir görüş. Baş ağrın nasıl?"

"Engelleyicinin arkasında somurtuyor. Orada olduğunu biliyorum ama görmezden gelmek oldukça kolay."

Park ettiklerinde elini onunkinin üzerine koydu. "Eldivenlerin nerede?"

"Bir yerde. Başka bir yerde."

Elini onunkinde tuttu, torpido gözünü açtı. Ve son alışverişinde ona aldığı yedek çifti çıkardı. "Bunları giy. Hava soğuk."

Onları giydi ve apartmana doğru bir blok yürürken onlar için minnettardı. "O sandviçi hiç almadın," diye dikkat çekti.

"Sen de öyle."

"En azından yüzlerce dolar verip bir turşu cipsi ya da bir parça sebzeli haşlama bile almadım."

"'Esrar' denen şeyin çekiciliğini hiçbir zaman anlayamadım." Onu takdir eden adam, yürürken bir kolunu onun omuzlarına attı.

Zile basılmasını beklemek yerine, ustasını ön giriş kapısında kullandı.

İyi bir bina olduğunu fark etti. Sağlam bir işçi sınıfı olduğunu düşünüyordu. Düzenli bir işi ve orta sınıf geliri olan kiracılar. Düzenli giriş yolu, standart güvenlik kameraları, tek asansör.

"Üçüncü kat," diye rica etti. "İşe buradan yürüyebilir, eğer iyi bir yürüyüşe aldırılmazsa. Metroyu yakalar ve Berbat havalarda ya da geç kalacaksa beş blok tasarruf edin. Fırıncılar, erken başlıyorlar, değil mi? Dükkan kaçta açılıyor?"

"Fırın ve kafe için yedi buçuk. Perakende satışların çoğu için saat 10'dan 6'ya kadar, Cumartesi günleri ise saat 8'e kadar. Ama evet, fırın bölümünün daha önce çalışmaya başlayacağını düşünürdüm. açılış saatleri."

"Belki birkaç saat. Yani altıya kadar orada olması gerekiyorsa..." Üçüncü kata ulaştıklarında sözlerini yarıda kesti. "Komşunun 305'i."

Kapıya doğru yürüdü, tam kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırmıştı ki kapı açıldı. Kapıyı açan adam yirmili yaşların sonundaydı, Siyah ve bronz çizgiler halinde dikenli saçları vardı. Bol bir kazak ve eski bir kot pantolon giymişti ve yüzünde zorlukla kontrol edilebilen bir endişe ifadesi vardı.

"Hey, asansörü duydum. Polis misiniz?"

"Teğmen Dallas." Eve rozetini kaldırdı. "Erik Pastor?"

"Evet, içeri gel. Ari henüz evde değil. Arayıp duruyorum. onu gören var mı diye sormak için."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bu sabah. Bu sabah erkenden. Bana birkaç kek getirmek için geldi. Dün gece bir grup dışarı çıktık. Ari gece yarısından önce eve gitti, çünkü bu sabah altıda işte olması gerekiyordu. Ve akşamdan kalma olacağımı düşündü -doğru olarak."

Koltuğun koluna doğru eğildi. Yansıyan alan Günün büyük bir bölümünü uzun bir gecenin yorgunluğunu atarak geçirmiş bir adamın enkazı. Soya cipsleri, meşrubat tüpleri, bir şişe bloker, bir battaniye, birkaç yastık etrafa saçılmıştı.

"Sadece kanepeye kadar gidebildim," diye devam etti. "İçeri girdiğini duydum ve ona homurdandım. Benimle biraz dalga geçti, ve beni sonra göreceğini söyledi. Eğer ölmemiş olsaydım, eve gelirken birkaç şey alır ve bana yemek hazırlardı. Has Ona bir şey mi oldu? Bağlantıda bana hiçbir şey söylemediler."

"Sıkı fıkı mısınız? Sen ve Ariel?"

"Evet. Bilirsin, o şekilde değil. Biz arkadaşız. Takılırız."

"Arkadaştan öte biriyle çıkıyor olabilir mi? ile?"

"Birkaç adam var, sıradan, ciddi bir şey değil. Onları kontrol ettim, herkesi kontrol ettim. Ayrıca, bana söylediler." Sesi biraz titriyordu ve Eve'e bu kontrole mücadele ediyor. "Eğer geri dönüp yemeği hazırlayacağını söylüyorsa, öyle yapar. Siz aramadan önce endişelenmeye başlamıştım."

"Bugün işten kaçta çıktı?"

"Ah...bana bir dakika ver. Dört mü? Evet, sanırım dört. Bu onun uzun Pazar günü, yani dört. Genelde doğruca geri döner."

Kısa Pazar günleri alışverişe çıkabilir ya da bazılarımız öğle yemeği için buluşabilir."

"Dairesine bakmak istiyoruz."

"Tamam, tabii. Onun için sorun olmaz. Anahtarı getireyim. Birbirimizin evlerinin anahtarları var."

"Bugün bir randevusu olduğuna dair bir şey söyledi mi? Biriyle buluşmak hakkında?"

"Hayır. Ya da, Tanrım, bilmiyorum. Başımı gömdüm ve bu sabah içeri girdiğinde hızlı ve merhametli bir ölüm için dua ediyordum. Dikkat etmedim." Çekmeceden bir dizi anahtar çıkardı. "Neden cep telefonuna cevap vermediğini anlamıyorum. Ben de senin neden bu soruları sorduğunu anlamıyorum."

"Evine bir göz atalım," diye önerdi Eve. "Oradan devam edelim."

Eve kurabiye koktuğunu fark etti. Mutfak küçük olmasına rağmen, ne yaptığını bilen biri tarafından düzenlenmiş ve donatılmıştı.

"Bazı kadınlar küpe ya da ayakkabı alır," dedi Erik. "Ari, malzeme ve pişirme aletleri alıyor. Meatpacking bölgesinde Baker's Dozen adında özel bir dükkan var. O da "Oraya girerken bile orgazm oluyorum."

"Sadece işe gidiyor olsaydı normalde burada olması gereken eksik bir şey var mı?"

"Uh, bilmiyorum. Sanmıyorum. Etrafa bakayım mı?"

"Neden bakmıyorsun?"

O bunu yaparken Eve mutfağın hemen dışındaki masanın üzerinde duran küçük bilgisayarı inceledi. Resmi bir rapor gelene kadar ona dokunamayacağını düşündü.

Olası neden çizgisini bükmek.

"Orada olabilir," diye mırıldandı Roarke. "Bununla ilgili bir şey orada olabilir."

"Ve önümüzdeki otuz saniye içinde kapıdan içeri girebilir ve ben de onun mahremiyetini yasadışı bir şekilde ihlal etmiş olurum."

"Hadi oradan." Bilgisayarı kendisi açmak için Eve'in yanından geçmeye başladı.

"Bekle, lanet olsun. Sadece bekle."

"Ayakkabıları." Erik yatak odasından çıktı, yüzü hem şaşkınlık hem de endişe saçıyordu.

"Peki ya onlar?"

"Güzel siyah ayakkabıları burada değil. İşe giderken paten giyiyor. Yürüyor. İkisi şehirlerarası olmak üzere sekiz blok var ve bütün gün ayakta. İş ayakkabıları da burada değil. Daha sonra bir yere gidecekse üstünü değiştirirdi. Başka ayakkabılar alırdı."

Yüzü aydınlandı. "Güzel siyah ayakkabılarını almış. O Randevusu falan vardı da bana söylemeyi mi unuttu yoksa ben mi unuttum.... Hepsi bu. Biriyle takılmış. İşten sonra biriyle."

Eve tekrar Roarke'a döndü. "Aç şunu."

11

EVE yeni verileri merkezdeki ekibe iletti ve Ariel'in elektronik cihazlarının alınmasını emretti. Yeni bir adrenalin patlamasıyla Roarke'a döndü. "Bir an önce onu."

Roarke düğün pastalarının ve maliyet projeksiyonlarının yer aldığı küçük ekranı incelemeye devam etti. "Bardağın boş tarafından bakarsak, bizden önce davranmış gibi görünüyor."

"Bu yanlış bir düşünce. Bu soruşturmadan önce sahip olmadığımız bir ipucu üzerinde ilerliyoruz. Ve doğru yönde ilerliyoruz. Aksi takdirde, saatlerce -Greenfeld'in kayıp olduğu günler olabilir. Onu nasıl içeri çektiğini bilemeyiz."

"Peki bunun ona ne faydası olacak Eve?"

"Bildiğimiz her şey ona kurtulma şansı veriyor. Yaklaşık beş saattir elinde olduğunu biliyoruz. Kızın çalıştığı dükkâna sık sık uğradığını ve onunla bir şekilde temas kurduğunu varsaymak zorundayız. Beş saat, Roarke," diye tekrarladı. "Ona henüz bir şey yapmadı. Muhtemelen onu sakinleştirmiştir. Ona bir şey yapmadan..."

Sonra başını kaldırdı, gözleri buz gibiydi. "Gia Rossi ile işi bitene kadar. Onu kesip biçmeyi bitirene kadar."

"Bu doğru." Bunu yumuşatmanın bir yolu yok, diye düşündü Eve. Denemenin anlamı yok. "Ve Rossi'nin cesedini bulana kadar, o hayatta. Cesedini bulana kadar bir şansı var. Şimdi, bununla, daha iyi bir şansı var. Araştırıyoruz, otoparkları kontrol ediyoruz, toplu taşıma araçlarını kontrol ediyoruz. İş arkadaşlarıyla, diğer arkadaşlarıyla konuşacağız. Yaşı, vücut tipi elimizde. Yirmi dört saat önce bunların hiçbirine sahip değildik."

Ona doğru bir adım attı ve koluna dokundu. "Şu programın bir kopyasını çıkarır mısın? Bunu evde çalışacağız. Belki Summerset'in yürüttüğü araştırmada ya da emlak meselesinde bir şeyler sallanacaktır. Bir şeyler yerine oturacak."

"Pekâlâ. Ama ikimiz de birkaç saat geri çekilmeden bu iş üzerinde çalışmayacağız. Ciddiyim Eve," dedi Eve itiraz edemeden. "Ekibine iyi bir nedenden ötürü biraz ara vermelerini emrettin."

Bir süre sonra, "Duş alabilirim," dedi. "Bir saat. Uzlaşalım." Bir elini kaldırıp onu durdurdu. "Kabul etmelisin ki, bu kesinti süresinin yarısı boyunca bu konuda kavga etmekten iyidir."

"Anlaştık." Verileri kopyaladı ve diski ona uzattı.

Eve dönüş yolunu molanın bir parçası olarak görmediği için direksiyonu Roarke'a bıraktı ve notlarını, zaman çizelgelerini, isimleri, ifadeleri karıştırdı.

Eve, üçüncü hedefi öngörülenden daha erken ele geçirdiğini düşündü. Bunun için aklına iki neden geliyordu. Ya erken kaçırma onun kişisel programına ya da hedefin programına uyuyordu. Ya da Gia Rossi iyi dayanamıyordu.

Çoktan ölmüş olabilirdi - Eve'in Roarke'la paylaşmak için hiçbir neden görmediği bir olasılık.

Saatler diye düşündü. Eğer bağlantı saatler önce kurulmuş olsaydı, Ariel Greenfeld'i onu ele geçirmeden önce bulmuş olacaktı. Doğru soru, doğru zaman. Sadece kadın güvende olurdu, ama şüpheli hakkında ellerinde sağlam veriler olurdu.

Saat dörtte çıkacağını not etti. Komşusu için akşam yemeği hazırlamayı planlıyordu. Yani, dışarıdaki randevusundan büyük olasılıkla iki ya da üç saat sonra evde olmayı planlıyordu.

"Bir toplantı için ne kadar bütçe ayırırsınız?" Eve sordu. "Düğün pastaları ve tatlıları için bir teklifin üzerinden geçmek için,

bu tür şeyler?"

"Onun tarafından mı?" Roarke düşündü. "Çok sayıda resim, çok sayıda stil ve tip varyasyonu, tatlar bir araya getirdi. Büyük bir sorun. Sanırım birkaç saatlik bir hazırlık yapmış. Eğer pek çok kişinin insanlar düğünün her detayını çok ciddiye alırlar, o potansiyel müşteriye ihtiyaç duyduğu veya istediği tüm zamanı vermeye hazır olurdu."

"Tamam, iki diyelim, yani yolculuk süresi hariç on sekiz yüz yapar. Koridorun karşısındaki adama eve dönerken yemek yapmak için birkaç şey alacağını söylüyor. Bu biraz zaman alır.

Alışveriş kısmı, yemek kısmı. Muhtemelen, ne kadar, bir saat mi?"

"Senin tahminin." Roarke omuz silkti. "Summerset daha iyi bilirdi."

"Evet, Hazretlerine danışana kadar, bir saat hesaplıyorum. Bu da bin dokuz yüz eder, yine yol hariç. Cumartesi gece geç saatlerde, Pazar uzun bir gün, Pazartesi işe erken. Geç saatte yemek hazırladığını sanmıyorum."

"Peki bu size ne anlatıyor?"

"Bu bana, büyük olasılıkla, bildiği kadarıyla, bu toplantı için o kadar uzağa gitmeyeceğini söylüyor. Nehri geçip Jersey'e gitmiyordu, muhtemelen köprüyü geçip Brooklyn ya da Queens'e de gitmiyordu. Çok fazla köprü ve tünel trafiği var. Manhattan'da olma ihtimali daha yüksek. Aramayı daraltır."

Eve değişti. "Bir arkadaşı için yemek hazırlıyor, sevgilisi için süslü bir anlaşıma planlamıyor. Sadece bir dost. İş kaptıysa bu güzel haberi paylaşabileceğini umuyorum. Eve giderken birkaç şey almış. Bu, eve gitmeyi planladığını gösteriyor. Toplu taşıma ya da yürüyerek. Böylece markete uğrayabilir. Şehir merkezinde olma ihtimali yüksek, en azından şehir merkezinin yukarısında değil."

Arkasına yaslandı. "Başlamak için oraya odaklanın. Elbette yayılacağız ama oradan başlayacağız, oraya odaklanacağız."

Eve dönüş yolunun geri kalanında problem üzerinde çalıştı, faktörler ekledi, açılarla oynadı. Şehir Savaşları, vücut kimliği yöntemi, Aşağı Batı veya Doğu Yakası klinikleri.

Neredeyse kesinlikle bir tür ulaşım aracına sahipti, ancak kurbanlarından herhangi birini ya da hepsini yaya olarak takip edebilseydi de işe yarardı.

İnsanlar kendi rahat bölgelerinde alışveriş yapma ve restoranlara gitme eğilimindedir. Şehir merkezindeki sabun ve şampuan dükkanı, internetten alışveriş yapmadığı ya da getirmedığı sürece büyük olasılıkla kaynağıydı. onunla birlikte New York'a. Starlight Chelsea'deydi, fırın şehir merkezindeydi, Aşağı Doğu'daki bu turun ilk çöplük noktasıydı. Gia Rossi şehir merkezinde çalışıyordu.

Belki de bu sefer evinden çok uzağa gitmiyordu.

Olabilir.

PPC'sine bilinenleri ve bilinmeyenleri yerleştirdi, Bilgileri masaüstü birimine aktarmak ve olasılıkları çalıştırmak niyetindeydi.

"Summerset'in hazırladığı her şeyi diskte ve benim ünitemde görmek istiyorum," diye söze başladı. "Alışveriş/yemek konusunda zamanlama konusunda onun görüşünü alabiliriz ama Greenfeld'in en çok hangi market ve mağazalara gittiğini kontrol etmek istiyorum. Ve Fiftieth'in altındaki diğer özel yerleri. Komşusunun anlattıklarına bakılırsa, yeni bir yemek mekanını gezmek onu çok heyecanlandırmış olmalı. Cumartesi gecesi birlikte çıktığı diğer kişilerle de görüşeceğiz.

Belki de Pazar planları hakkında ağzından bir şeyler kaçırmıştır."

Arabadan karşılıklı olarak indiler ama evin merdivenlerinin dibine vardıklarında Roarke bir elini onun koluna koydu. "Rossi için bir şans olduğunu hiç düşünmemiştin."

"Ben öyle bir şey demedim ve her zaman bir şans vardır."

"Yok denecek kadar az. Bu seni zorlamaktan alıkoymadı. Her yolu zorladınız ama şansının sıfıra yakın olduğunu biliyordunuz ve bir şekilde bunu kabul ettiniz."

"Dinle-"

"Hayır, beni yanlış anlamayın. Bu bir eleştiri değil. Eve dönerken bana gelen küçük, kişisel bir vahiy. Sizi çalışırken izledim, konuşmadığınız zamanlarda bile sizi dinledim. Zihniniz çok şey söylüyor. Hissetmiyorsun Ariel Greenfeld için de aynı şekilde."

Elini kolundan aşağı kaydırarak onunkini buldu ve parmaklarını birleştirdi. "Artık gerçek bir şans olduğuna inanıyorsun. Sadece onu bulmak için değil, onu durdurmak için de. Buna her dakika inanmak zorundasın yoksa yaptığın şeyi asla yapamazdın. Ama onu bulacağına, bu iş için çok geç olmadan durduracağına inanıyorsun. ve bu yüzden Gia Rossi'nin şansı yok denecek kadar azaldı. Bu size enerji vermeli ve aynı zamanda daha ağır gelmeli. Onların bir şansı var. Sen onların şansısın."

"Biz," diye düzeltti Eve. "Bu davada çalışan herkesin şansı var. Ve onu hayal kırıklığına uğratmasak iyi olur."

Summerset'in fuayede belirmesini bekliyordu ve Roarke'ın da onunla birlikte gelmesini istiyordu. Ama içeri girdikleri anda salonda kahkahalar duydu ve Fokurdayan sesi çok açıktı. "Mavis

burada."

"İşte bir saatlik boş vaktiniz." Roarke, Eve'in paltosunu omuzlarından indirdi. "Daha uygun bir zaman bulmak zor. Beyin hücrelerini dinlendirmek için bir parça Mavis Freestone'dan daha eğlenceli ya da dikkat dağıtıcı bir yol yoktur."

Bu konuda tartışmak zordu. Ama Eve salonun kapısına geldiğinde Mavis'in Trina'yı da yanında getirdiğini gördü. Eğer bu yeterince korkutucu değilse, bebeği de akşam için dışarı çıkarmışlardı.

En korkuncu da, şu anda bebek Belle'in Summerset tarafından tutuluyor ve çenesi onun iskelet parmakları tarafından sıkılıyordu.

"Travma geçiriyorum," dedi Eve. "Onun böyle gülümsememesi gerekiyor. Bu insan ve doğa kanunlarına aykırı."

"Bu kadar sert olma." Roarke onun kaburgalarını hafifçe dürttü. "Hanımlar," dedi normal bir tonda ve grubun etrafına bakmasını sağladı.

"Hey!" Mavis'in zaten parlayan yüzü aydınlandı. "Dönmüşsün! Biz de çıkmak üzereydik ama Bella bir Summerset öpücüğünü daha istedi."

Bu da Eve'e göre bebeklerin ve çocukların doğuştan gelen tuhaflıklarını doğruluyordu.

Mavis zıpladı ve giydiği kısa, cilveli eteğı puantiyeli taytının üzerine savurdu. Etek şeker pembesiydi, tayt ise parlak mavi üzerine pembe. Mavis'in tercihi Eve onun saçlarında da mavi olduğunu fark etti, gümüşü sarıya karşı birkaç vahşî çizgi halinde.

Roarke'ın ve Eve'in ellerinden birini tutup onları odanın içine çekti. "Leonardo ateş etmek zorunda kaldı. Bir müşteri için Los Angeles'ta yeni, bu yüzden Trina, Belle ve ben tam bir kız günü geçirdik. Biraz Summerset zamanı ile bitirdik. Bak burada kim var Belle. Bak seni görmeye kim gelmiş."

Çok az seçeneğı olan Eve, hâlâ Summerset'in kucağında duran bebeğı baktı. Eve'in tahminine göre çoğı kişi Çocuk oyuncak bebeğı benziyordu. Ama Eve'in düşünce tarzına göre bebekler sadece ürkütücüydü.

Gerçek şu ki, bebek çok güzeldi - salyalarını saymazsak - pembe, güzel ve dolgundu. Saçlarının etrafına dantelli beyaz bir kurdele bağlanmıştı, sanki bir hediye gibi sarılmıştı.

Koyu mavi gözleri canlıydı, belki biraz fazla canlıydı. Eve'in çay fincanı büyüklüğündeki bir insanın beyninin içinde neler olup bittiğini merak etmesine neden oldular.

Ayakları olan bir tür kıyafet ve üzerinde gerçek kürkle süslenmiş olabilecek bir tür süveter giymişti. Her şeyin üzerinde bir önlük vardı - Eve'in tahminine göre, salyasından dolayı
-bu ilan edildi:

BABAM BUZLANMIŞ!

"Çok şirin," dedi Eve ve geri adım atacaktı ama Roarke, Eve'in omzunun üzerinden bebeği incelerken onu engelledi.

"Bence muhteşem demek daha doğru olur. Ne güzel bir iş yapıyorsun Mavis."

"Teşekkürler." Eski sokak çocuğu ve şimdiki müzik videosu sansasyonu, doğaüstü mavilikteki ışıltılı gözleriyle kızına baktı. "Bazen ona bakıyorum ve benden çıktığına inanıyorum."

"İşin bu kısmını gündeme getirmek zorunda mısın?" Eve sordu ve Mavis'i tekrar güldürdü.

"Belki biraz daha takılabiliriz, tabii çok yorgun değilseniz. Oldukça yorgun görünüyorsunuz."

Trina, "Bir tedavi iyi gelebilir," diye yorum yaptı.

"Benden uzak dur." Eve danışmana doğru bir parmak salladı.

"Yemek yiyebiliriz." Roarke misafirlerine gülümsedi. "Neden bize katılmıyorsunuz?"

"Summerset bizi zaten patlayana kadar besledi, ama biz de size eşlik edebiliriz. Oraya vardığımızda büyük babamızın evde olmayacağını bilmek kötü, değil mi Bellarama?"

"Hemen bir şeyler hazırlayacağım."

Eve Summerset'in değiştiğini gördü ve -bekleyerek- hemen ve korkakça. Yan çizdi, Roarke'a kalçasıyla vurdu ve onu ateş hattında bıraktı.

Erkeğini seviyordu, şüphesiz onun için hayatını tehlikeye atabilirdi. Ama iş bebeklere gelince, batabilirdi. Kadın

Yüzme.

İçgüdüsel olarak kollarını açtı, tıpkı kırılğan ya da patlayıcı olabilecek bir şeyin içine düşmek üzere olan bir adamın yapacağı gibi. "Ben... Ben... Oh, peki o zaman," diye mırıldandı Summerset ustalıkla transferi gerçekleştirirken.

"Özellikle istediğin bir şey var mı?" Roarke'ın gözleri Summerset'in gözlerinde bir delik açarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Akşam yemeği için mi?"

Roarke, "Çabuk bir şey," demeyi başardı. Bir keresinde bir bombayı saniyeler içinde etkisiz hale getirmiş ve daha az panik hissetmişti.

"Ben de seni görmeyi umuyordum." Mavis ona gülümsedi, sonra bir sandalyeye çöktü ve Roarke'ı çok dengesiz bir zeminde ayakta bıraktı. "Karnımdaki tüm ağırlığı atmak üzereyim ve doktorlardan tam gaz izin aldım. Elimde bir tekne dolusu yeni malzeme var, o yüzden stüdyoya girip birkaç video çekebilirim diye düşündüm."

"Evet. Kulağa hoş geliyor."

"Mag. Bella'yı da yanımda getirmeyi düşündüm. O tamamen müzikle ilgili. Eğer işe yaramazsa, Leonardo ve ben bir şey."

Trina, "Dadı istemiyor," diye yorum yaptı.

"Henüz değil zaten. Sadece şu anda tamamen benim olmasını istiyorum.

Benim ve babasının. Ama işe geri dönmek için kaşınıyorum, bu yüzden bunu kendi başıma yapıp yapamayacağımı görmek istiyorum."

"Eminim iyi olacaksın." Roarke bebeğe baktı ve Belle'in gözlerinin düştüğünü gördü. Sanki kalın, koyu kirpikler narin göz kapaklarının taşıyamayacağı kadar ağırdı.

"Uyuyacak." Tuttuğu şey hafifçe korkutucu olmaktan çıkıp sessizce tatlı bir hal alırken kendi dudakları kıvrıldı. "Tüm o partilerden yorgun düştün, öyle mi? Bir şey mi var? ne yapmalıyım?"

"Yapıyorsun," dedi Mavis ona. "Ama onu yatıracağız."

Seyahat yatağında bir monitör var." Mavis ayağa kalktı.
"Alıcı

tam burada." Sağ kulağının hemen üzerindeki flamingo şeklindeki iğneye dokundu. "Onu tam buraya yatır. Eğer biraz uyanırsa, karnını bir dakikalığına okşarsın. Uyuyor."

Roarke bunun küçük, portatif bir uyku sandalyesi gibi bir şey olduğunu fark etti, Mavis'in -ya da Bella'nın, diye düşündü- kendine özgü gökkuşağı tonunda iyi doldurulmuştu. Yine de onu içine oturtmak oldukça basit görünüyordu, aslında omurgasının dibinde ter biriktiğini hissetti.

Kadın yere düştüğünde ve adam doğrulduğunda, rahatlama ve tatmin neredeyse orgazmikti.

Mavis çömeldi, battaniyeyle oynadı. "Burada iyi olacak, değil mi küçük kızım?"

"Kedi. Kediler ve bebekler hakkında bir şey yok mu?"

Mavis Roarke'a gülümsedi. "Bence sahte, ama her neyse, Galahad ondan korkuyor. Bir kez baktı ve yaktı. Eğer onun etrafında dolanmaya başlarsa, duyarım. Aslında ahizeden nefes alışını duyabiliyorum."

Mavis battaniyeyle son bir kez oynadıktan sonra ayağa kalktı. "Bizim yaptığımız gibi yemek odasında yemelisin. Orada da güzel bir ateş var. Daha rahat edersiniz. Gerçekten çok yorgun görünüyorsunuz. Fazla kalmayacağız."

"Bir saat aşağı iniyoruz." Şimdi tüm tehlike Bebeği kucağına alması beklenen Eve, Roarke'a geri döndü. "Hadi yemeğe gidelim."

Ateşin kükrediği ve bir düzine mumun yandığı yemek odasına yerleştiler. Summerset'in hakkını vermek gerekirse, hızlı ve lezzetli bir yemek hazırlamıştı. Güzel kokulu bir sosun içinde kızarmış ince tavuk dilimleri, süslü patatesler ve kabak olabilecek ama gerçekten sakıncalı olmayacak şekilde hazırlanmış bir şey vardı.

Trina'ya bir kadeh şarap, Mavis'e de ince kurabiyeler ve süslü çikolatalardan oluşan bir tabakla birlikte gül rengi ve köpüklü bir şey ikram etti.

"Buraya çok sık geliyorum, göbeğe geri döneceğim ağırlık." Mavis bir çikolata aldı. "Emzirmek beni neredeyse hamilelik kadar acıktırıyor."

"Masada anne sütü içmek yok," diye uyardı Eve onu. "Tabiri caizse."

"Onu her yere taşıyorum sayılır." Ama Mavis sırttı. "Dava hakkında konuşabilirsin. Bunun hakkında düşüneceksin Her neyse. Bunu ekranda duyduk. Bu adamın daha önce buralarda olduğu zamanları hatırlıyorum. O zamanlar dolandırıcılık yapıyordum. Sokaktaki bütün kızlar hep korkardı."

"O zamanlar onun için çok gençtin."

"Belki, ama korkutucuydu. Trina ve ben dün gece saç partimiz sırasında esmerlikten çok uzaklaştık. Sadece, bilirsin, ne olur ne olmaz diye."

Eve önce Mavis'in gümüş ve mavi çizgilerine, sonra da Trina'nın alev kırmızısı bukle kulesine baktı. "Evet, onun tipi değilsin."

"Bunu duyduğuma sevindim. Her neyse, nasıl gidiyor? Ekranda her şey korkunç."

"Basmamız gereken bazı düğmeler var."

"Dün Kanal Yetmiş Beş'te saç yapıyordum." Trina kurabiyeleri dikkatle inceledi ve birini seçti. "Canlı yayındaki muhabir beni ünlü yapmaya çalışıyordu. Laf kalabalığı falan. Onu etkilemek için olay hakkında biraz bilgi verdi ve polisin zor durumda olduğunu söyledi."

"Muhabirler çoğunlukla pisliktir."

"Birçoğu polisler için de aynı şeyi söylüyor." Trina gülümsedi. "Bence bu oran yarı yarıya. Her neyse, dün salonda çok konuşuldu ve sandalyelerimiz esmerliklerinden vazgeçen kadınlarla doluydu."

Eve biraz tavuk aldı. "Hâlâ salonda mı çalışıyorsun?" diye düşündü. "Nadine'in programında olduğunu ve özel çalıştığını sanıyordum."

"Nasıl oynayacağınızı bilerseniz salonda özel bir yeriniz olur. Ayrıca Roarke bana güzel bir yer ayarladı."

"Neye?"

"Trina şehir merkezindeki spa merkezi Bliss'in salon bölümünü yönetiyor," diye açıkladı Roarke. "Benim açımdan mükemmel bir seçim."

"Anladın sen onu." Trina ona kadeh kaldırdı. "Ben devraldığımдан beri işler yüzde yedi arttı."

"Operatörleriniz özel mi çalışıyor?" Eve ona sordu.

"Bu kurallara aykırı." Trina şarabını yudumlarken dramatik kaşlarını Roarke'a doğru salladı. "Özel demek, gelmemeleri, salon ve spa'nın iş almaması demek. Onlar da düşünmeden para vermiyorlar. Ama gerçekçi olalım. Bir müşteri - bu arada onlara danışman deniyor - bir ev işi yapmak isterse, istemedikleri sürece hayır demeyeceklerdir. iş."

"Yetmiş yaşlarında, kısa boylu, tombul bir adam arıyorum." "Bu tipleri buluruz, elbette. Politika, nazikçe yönlendirmektir Spa'mıza ya da vücut şekillendirme bölümümüze. Bunun dışında, fitness merkezlerinden bahsediyoruz ve-"

"Ben özellikle konuşuyorum," diye araya girdi Eve. "O tipte bir adam geliyor, danışmanlardan birini özel biri için yokluyor. Son iki ay içinde diyelim."

"Çok yer var Dallas," dedi Trina. "Çok fazla trafik alıyoruz, ve yönetici olarak, danışmanların çoğu, onaylanmadığı sürece bana bir özelden bahsetmeyecektir."

"Nasıl onaylandı?"

"Mesela özel günler için ekipler ya da bir solo gönderiyoruz ve salon büyük kesimi alıyor."

"Uzak ihtimal," diye mırıldandı Eve.

"Ama düşündüm de, benim de böyle biri vardı. Sanırım."

Eve çatalını yere bıraktı. "Tahmin mi ediyorsun yoksa sende mi vardı?"

"Bakın, dediğim gibi, çok fazla trafik alıyoruz. İnsanlar neredeyse her gün beni özel olarak arıyor. Bunda büyütülecek ne var... Hey, hey!" Kadehi aceleyle yere bırakırken şarabı bardağın kenarına doğru kaydı. "Bu o adam mı? Siktiğimin adamı bu mu? Kutsal bok fırtınası."

"Bana ne hatırladığını söyle."

"Tamam, Tanrım, izin ver güverteyi temizleyeyim." Trina gözlerini kapadı, burnundan birkaç kez hava çekti. "Bu adam... içeri giriyor. Manikürcüydü sanırım. Kimin yaptırdığını hatırlamıyorum. Sanırım bir cumartesi öğleden sonrasıydı ve Cumartesi öğleden sonraları. Tırnak işi için uzun süre bekledi, perakende bölümüne gitti. Sanırım. I meşguldü. Sadece birkaç kez onu gördüğümü hatırlıyorum. Sonra mola verdim, bir smoothie almak için bara gittim. Belki bir gazlı içecek. Hayır, smoothie'ydi."

"Trina, ne içtiğin umurumda değil."

"Anlamaya başlıyorum." Gözleri parlayarak açıldı. "Resmi istiyorsan, önce benim almam gerek. Demek smoothie'ydi. Muzlu-bademli smoothie. Katil yaparız. Ve o geldi, çok kibardı. 'Affedersiniz hanımefendi' gibi. Yetkili olduğumu fark etmişti ve bir süre beklemek zorunda kaldığı için ne kadar yetenekli olduğumu da fark etmişti."

Kendi kendine gülümsedi. "Bu yüzden ona ara verdiğimi söylemedim. Evde bir randevuyu nasıl ayarlayacağını öğrenmek istedi. Onun için değil ama, onun için değil, bekle bir dakika."

Kaşlarını çatarak şarabını aldı ve tekrar yudumlarırken Eve yerinden fırlamamak ve geri kalan detayları ondan öğrenmemek için mücadele etti.

"Karısı mı? Evet, evet, evet, karısı için evde. İyi değildi ve saçını yaptıрманın, belki yüz bakımı, mani, pedi gibi şeylerin onu daha iyi hissettireceğini düşünüyordu. Bir paket tedavi."

"Trina-"

"Bir dakika bekle. Dur da bir anlayayım. Ona bunu nasıl ayarladığımızı, ücretleri falan anlatıyorum ve bunu izin günümde yapmayı düşünüp düşünmediğimi merak ediyor. Ben de işe dönmek için acele etmek zorunda kalmayacak, karısına istediği kadar zaman ayırabilecekti. Bana ne zaman uygunsa. Bana karısının bir resmini bile gösterdi. Uygun gördüğüm ücreti seve seve ödeyecekti."

"Sana bir adres verdi mi?"

"Sözümü kesip duruyorsun." Belli ki sinirlenmiş olan Trina gözlerini tekrar açtı. "Hayır. Defterimi kontrol etmem gerektiğini söyledim.

Ben de öyle yaptım. Acele etmeden, düşünerek. Yaşlı adamlar bile seni kandırabilir, biliyor musun? Bir süreliğine doluydum. Sanırım ona birkaç olası tarih verdim. Birkaç hafta sonraya. Karısının hemşiresiyle tarihleri kontrol edeceğini, hangisinin daha iyi olacağını göreceğini söyledi. Benimle iletişime geçebilmesi için kartım olup olmadığını sordu. Ben de ona bir tane verdim. Hepsi bu kadar."

"Sana geri dönmedi mi?"

"Hayır. Onu bir hafta kadar sonra görmüş olabilirim. Bir yerde. Neredeydi? Evet, bir barda, yatmayı düşündüğüm adamla bir şeyler içiyordum. Ama düşündüm ki, hayır. "Hasta bir karısı olan takım elbiseli birini görebileceğiniz türden bir yer değil."

"Sana bir isim verdi mi?"

"Belki de. Hatırlamıyorum. Yaptırdığı manikürü tespit edebilirsem, kayıtlara geçirebiliriz. İlk isim her neyse. Bu mu?"

Adam mı?"

Acele etme, diye düşündü Eve. İ'leri noktala. "Saçın ne renkti?"

"Şaka yapıyor olmalısın. Bir ay önceydi. Evet, bir ay, Şubat ayının ilk Cumartesi günü gibi, çünkü bir ay boyunca böyle iş yaparsak zam isteyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. İstedik, ben de istedim. Tekrar teşekkürler," dedi Roarke'a.

"Karamelli Mocha," diye mırıldandı Mavis. "Denizyıldızı vurgulu."

"Öyle mi?" Trina ona döndü. "Emin misin?"

"Bana Candyland ipuçlarıyla Denizyıldızı yaptın." Mavis'in eli bardağına uzanırken biraz titredi. "Bende bir Bu şeyler için hafıza. Oh, wow. Vay canına. Sanırım biraz hasta hissediyorum."

"Sen mi? İşkence edip öldürmeyi planladığı kişi benim. Sanırım hissediyorum..." Trina bir elini karnına bastırdı, sonra kesik gözlerini kısarak baktı. "Kızgın. Ben de öyle hissediyorum. Orospu çocuğu. Hasta karın mı? Ne kadar ödersen öde. Beni öldürecekti." Şarabını aldı, höpürdeterek içti. "Neden O mu?"

"Değiştirmişsin." Mavis yavaş, derin nefesler aldı. "O gölgede bir hafta bile kalmadın. Doğrudan Kar Başlığı çizgileri olan Vahşi Kuzgun'a geçtin."

"Sadece geri çekil," dedi Eve. "Bu mocha biti? Bu esmer anlamına mı geliyor?"

"Temel düzeyde," diye onayladı Trina. "Tabii benim çalışma şeklim temel seviyenin çok ötesinde."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Evet, evet, sanırım. Ama saç geliştirici takıyordu." "Yani peruk mu?"

"İyi de bir tane, ama uzmanla konuşuyorsun. Hey, hey, işte bu yüzden bardaki kişinin o olduğunu düşünmedim. O değildi. Yani oydu ama saç geliştirici değildi. En azından aynısı değildi. Saç mı yoksa geliştirici mi olduğunu anlayacak kadar yakından ya da uzun süre bakamadım."

"Onu tarif etmeni istiyorum. Onun hakkında hatırlayabildiğin her detayı bana anlatmanı istiyorum. Görünüşü, sesi, vücut tipi, jestler, ayırt edici işaretler. Her şeyi. Yarın sabah bir polis ressamıyla çalışacaksın."

"Gerçekten mi? Bir bok yok mu? Görgü tanığı gibiyim. Frosty."

"Bunu ofisime götürelim. Bir düşün. Onu kafana sok."

Bağlantısını çıkardı. "Peabody. Yancy ile bağlantı kurmanı istiyorum. Yarın bir tanıkla birlikte çalışmaya hazır olmasını istiyorum.

Tam yedi."

"Sabah mı oldu?" Trina talep etti.

"Sakla onu." Eve sadece parmağını uzattı. "Anladın mı, Peabody?"

"Anladım. Bu... Bu Trina mı?"

"Evet. O bizim zekâmız. Dünya ne kadar da küçük. Yancy'yi istiyorum, Peabody. Şimdi eşkalini alıyorum ve ekibe ileteceğim. McNab'e söyle, o ve e-geek'lerin önce eşkâli, sonra da Yancy eşkâli alır almaz görüntüyü hazırlamalarını istiyorum."

Konuşurken yürüyor, hızlı adımlarla yemek odasından çıkıp koridora, fuayeye ve merdivenlere doğru ilerliyordu. Emirler ve talimatlar ağzından dökülürken, Trina göz ucuyla Roarke'a baktı.

"Kokuyu aldığında biraz korkutucu oluyor."

"Çok daha korkutucu olabilir. Sen yukarı çık. Ben de geleceğim." Geri döndü ve bir elini Mavis'in omzuna attı. "Neden sen, Bella ve Trina bu gece burada kalmayı planlamıyorsunuz?"

"Gerçekten mi? Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle. İhtiyacınız olacağını düşündüğünüz her şeyle Summerset'in ilgilenmesini sağlayacağım."

"Teşekkürler. Oğlum. Teşekkürler. Aptalca olduğunu biliyorum. Kimse bizi rahatsız etmeyecek ama..."

"Bu şartlar altında, eğer burada kalırsan hepimiz kendimizi daha iyi hissedeceğiz. Neden Leonardo ile temasa geçip ona haber vermiyorsun?"

"Tamam. Güzel. Teşekkürler.

Roarke?" "Hmmm?"

"Eğer Trina saçını değiştirmemiş olsaydı..."

"Biliyorum." Şimdi onun başının üstünü öptü. "Hepimiz mochanın ona yakışmadığına çok memnunuz."

12

EVE DOĞRUDAN MASASINA GİTTİ ve bir sandalyeyi işaret etti. "Otur. Bunu not al. Boy, kilo, yapı ile başlayın."

"Onu zaten aldığını sanıyordum." Trina etrafına bakındı. Daha önce Eve'in ofisinde bulunmuştu, ama görgü tanığı olarak değil. kapasite. "Nasıl oluyor da evin geri kalanı gibi burayı da tamir etmiyorsun?"

"Evin geri kalanı değil. Trina, konsantre ol."

"Sadece neden Taj Mahal'in düşük kiralı bir bölümünde çalışmak istediğini merak ettim."

"Ben duygusal bir aptalım. Yükseklik."

"Tamam, ummm. Kısa boylu. Beş-sekizin altında. Beş-dörtten fazla. Barda tezgâhta oturuyordum ve o ayağa kalktı ve..." Dudaklarını büzdü, havayı ölçmek için elinin düz kısmını kullandı. "Evet. Beş-altı ya da yedi gibi mi? En iyi tahminim bu."

"Ağırlık."

"Bilmiyorum. Vücut çalışması yaptığımda insanlar çıplak oluyor. Üzerlerinde kıyafet varken ölçemiyorum. Sağlamdı diyeceğim ama R-and-P tipi değildi."

"R-and-P?"

"Roly ve Poly. O..." Ellerini karnının üzerinde kavislendirdi, göğsüne doğru yuvarladı. "Bazı erkeklerin yaptığı gibi önde taşımak. Paytak değil ama Bay Sağlık ve Fitness Kulübü de değil. Poochy, Carmine amcan gibi."

"Eğer bir tane olsaydı. Tamam. Boyamaya ne dersin?"

"Üst tarafı kalın, yanları kısa, kalaylı bir fırça sırtı vardı. Ama bu güçlendiriciydi."

"Koyu gri, kısa ve kalın."

"Bana sorarsanız koyu gri donuktur. Kalayın yumuşak bir parıltısı var.

Ama her neyse, evet. Geçen sefer onu barda gördüğümde beyazdı. Eğer oysa, ki öyle olduğunu düşünüyorum. Kabarık ve beyaz. Güzelmiş. Kar Şapkası varken neden kalayı tercih etsin ki?"

"Beyaz saç. Peruk olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bir anlık bir bakıştı - hızlı bir 'Oh, hey, bu adamı tanıyorum'. Ama evet, bir an için kendi toppe'ı gibi göründü. Bu konuda yüzde yüz emin değilim."

"Gözler mi?"

"Tanrım. Bak Dallas, emin değilim. Açık renk düşünüyorum. Açık renk ama mavi mi, yeşil mi, gri mi, ela mı emin değilim. Ama koyu olmadıklarına neredeyse eminim. Bilirsiniz, saç geliştirici bana ilk bakışta kötü göründü, çünkü koyu renkti ve geri kalanı öyle değildi. Gerçekten iyi bir cildi vardı."

"Nasıl yani?"

"Solgun, yumuşak görünümlü. Bazı çizgiler var ama çok derin değil. Cildine iyi bakıyor. Sarkık bir şey de yok, yani belki biraz çalışmış olabilir. Cildinde hoş ve pürüzsüz bir doku vardı."

"Solgun," diye mırıldandı Eve. Solgun saçlar, solgun gözler, solgun bir ten. Solgun bir adam. Belki de Romanyalı medyum tamamen saçmalık.

"Evet, evet. Kaşlarını renklendiriciyle uyumlu hale getirdi. Birazcık hatalıydı. Çoğunlukla fark etmezsiniz ama fark etmek benim işim. Barda birlikte içki içtiğim adama hayat."

"Onun bir takım elbise olduğunu söylemiştin. Bu gerçek miydi yoksa sadece takım elbiseye benzediği için miydi?"

"İkisi de. Birini giyiyordu, sanırım gri, saçları ve kaşları gibi. Muhtemelen. Ve o tür bir adam gibi görünüyordu

bir dolap dolusu takım elbisesi vardı. Üç parçalı," diye ekledi. "Evet, evet, yelek, pantolon, ceket. Küçük cep aksanı ve kravat.

Spiffed, biliyor musun? Barda da aynı. Koyu renk takım elbise. Beyaz saçla güzel bir kontrast."

Durakladı, sonra ensesini ovuşturdu. "Bu beni gerçekten etkiliyor. İşi kabul ederdim. Eğer beni geri çağırıyorsa, kabul ederdim. Kişisel bir gün, güzel bir miktar para. Zararı yok."

Yanaklarındaki renk kaybolurken nefesi titredi. "Çok iyi ve... 'güvenli' demek istiyorum. Hasta karısı için özel bir şey yapmak isteyen tatlı, yaşlı bir adam. Burnundan fitil fitil getirirdim ama işi kabul ederdim."

"Sen almadın," diye hatırlattı Eve ona. "Ve senin için denemekle hata yaptı. Dikkat ediyorsun, ayrıntıları fark ediyorsun ve hatırlıyorsun. Beni dinle."

Öne doğru eğildi çünkü gerçekten de Trina'ya çarptığını görebiliyordu. Sadece rengini kaybetmekle kalmamıştı. biraz titremeye başlamıştı. "Bana bak ve sana söylediklerimi dinle. Bugün birini kaçırdı. Bugün bir başkasını. Onunla uğraşmaya başlamadan önce biraz zamanı var. Zaman alıyor. Beni duyuyor musun?"

"Evet." Trina dudaklarını nemlendirdi. "Evet."

"Seninle bir hata yaptı," diye tekrarladı Eve. "Ve bana söylediğin şey, yarın onunla ne yapacağın Polis sanatçısı ona ulaşmamıza yardım edecek. Onun hayatını kurtarmamıza yardım edeceksin, Trina. Belki de onunkinden daha fazla. Anladın mı?"

Trina başıyla onayladı. "Biraz su alabilir miyim? Çok kurudum."

"Tabii. Bir dakika bekle."

Eve mutfağa giderken Roarke da odaya girdi. "İyi gidiyorsun," dedi Trina'ya.

"Titriyorum," diye itiraf etti Trina. "Gerçekten sarsıldım. Burada, Dallas Odası'ndaki Roarke Kalesi'ndeyim. Bundan daha güvenli bir yer olamaz. Ve ben titriyorum. Mavis?"

"Leonardo'yla temasa geçiyor. Size de uygunsa bu gece hepiniz burada kalacaksınız."

"Yerin dibine kadar. Bliss gibi klas bir yer. Çılgın katillerin manikür için gelmesini beklemezsiniz. Sen biliyor musun?"

Eve elinde soğutulmuş bir şişe suyla geri dönerken, "Bu adam düzenli tırnaklarla çalışmayı seviyor," diye yorum yaptı. "O randevu defterine ihtiyacım olacak," dedi Roarke'a.

"Ben hallederim. Ve," dedi Trina'ya, "yarın için seni güvence altına alacağım. Bu konuda endişelenme."

"Teşekkürler." Suyu yudum yudum içti. "Tamam."

Trina içerken Eve bekledi. "Bana onun sesinden bahset."

"Um... Yumuşak, sanırım. Sessiz. Rafine mi? Sanırım bu kelime. Eğitimli ve gerçekten iyi bir tane için arkasında parası olan biri gibi. Biraz kültürlü ama gösterişli değil. Şimdi düşünüyorum da, onu hoş ve güvenli gösteren bir başka şey de buydu."

"Herhangi bir aksan?"

"Pek sayılmaz. Yani, eğitimli, evet. Aksan gibi değil ama."

"Ayırt edici izler, dövmeleler, yara izleri."

"Hayır." Sesi sabitleşiyor, rengi yerine geliyordu. "Görünmüyor."

"Tamam." Eve bunun yeterli olduğunu düşündü. Eğer şimdi çok zorlarsa, Yancy'nin içinden çıkarabilecekleri azalabilirdi.

Ertesi gün Trina. "Hatırladığın başka bir şey olursa bana haber ver. O gün orada olan herkesin isimlerine ihtiyacım olacak.

geldiği gün çalışıyordu, onunla konuştuğunuz tezgahta kim çalışıyordu, ona kim satış yapmaya çalışmış olabilir?

Perakende bölümündeki her şey. Bunların çoğunu Roarke'dan alabilirim. Bu gece iyi bir uyku çekmeye çalışmanı istiyorum."

"Evet, ben de öyle. Sanırım aşağı inip Mavis ve Belle ile bir süre daha takılacağım, ta ki işleri biraz daha yoluna koyana kadar."

"Summerset size bu gece nerede kalacağınızı gösterecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa," diye ekledi Roarke, "istemeniz yeterli."

"Yapacağım. Bu çok... eksiksiz." Trina başını salladı ayağa kalktı. "Ben sadece..." Başladı, sonra durdu. "Güzel kokuyordu."

"Nasıl?"

"İyi bir ürün ve içinde boğulmamış. Bazı insanlar bir ürünle nasıl incelikli olunacağını bilmiyor. Sanki..." Gözlerini tekrar sıkarak kapattı. "Sadece biraz biberiye, vanilya alt tonları. Güzel." Omuz silkti, sonra odadan çıkmaya devam etti.

"Büyük mola."

"Senin için." Roarke masasının köşesine oturmak için yürüdü. "Ve ben de Trina için diyebilirim."

"Evet, saç rengi sürtüğü olmak ona çok şey kazandırdı. Bu tarifi çıkarmam lazım. Bu tarifi çıkarmam lazım. IRCCA. Oraya gidebileceğimizi sanmıyorum. Sisteme girdiğini sanmıyorum ama denemeye değer. Kayıtsızlardan gelen sonuçlarla çalışmanız gerekiyor. Uygun bir rakibiniz olup olmadığına bakın."

"Pekala."

"Trina'yı atladım, onun yerine York'a gittim."

"Tanrım. Bunu ona söyleme."

Eve ona ters bir bakış fırlattı. "Bana biraz kredi ver."

"Özür dilerim. Tabii ki. Gayrimenkullere bir kez daha bakacağım, Fiftieth'in altına odaklanacağım. İşim bitince haber verin."

"Yeterince iyi. İhtimaller değişiyor. Gelgit dönüyor."

"Sana inanıyorum." Elini uzattı, başparmağıyla gözünün altındaki gölgeleri ovuşturdu. "Çok fazla içmemeye çalış kahve."

Denemenin başarılı olmak zorunda olduğu anlamına gelmediğine karar verdi. Ayrıca, gerçekte ne kadar kahve çok fazlaydı? Açıklamayı gönderdi, ardından IRCCA'ya girdi.

Bu kadar genel bir tanımla sayısız hit alırdı ve bunları ayıklamak için çok zaman harcaması gerekirdi. Ama adımı atlayamazdı.

Çeşitli olasılıkları araştırmaya başladı. Şüpheli Manhattan'da yaşıyordu, çalışıyordu, şehir merkeziyle bağlantısı vardı. Şüpheli Hedefleri keşfetmek için o sektördeki mağazaları, restoranları ve işletmeleri sık sık ziyaret etmiştir. Şüpheli, potansiyel kurbanlarla buluşmaları sırasında görünümünü değiştirmek için çeşitli geliştiriciler kullanmıştır.

Şehir merkezindeki kamuya ait ve özel otoparkları ve garajları araştırdı, ardından otopark sahipleriyle, yöneticilerle ve nöbetçi görevlilerle iletişime geçmeye başladı.

Binaları aramak için mücadele etti - hala Urbanlar döneminde ceset barındıran ya da klinik olarak kullanılan, ayakta duran ya da sonradan yıkılan binalar.

Mektup geldiğinde Newkirk'ün Greenfeld'in apartmanında yapılan ilk anketle ilgili raporunu okudu.

Zip.

Yine de Newkirk'e titizliği için teşekkür etmeliydi. Elinde isimler, adresler ve her konuşmanın ayrıntılı bir özeti vardı.

Ve onun bunu doğal yollarla elde etmiş olabileceğini düşündü. Dosyalarını karıştırdı ve Gil Newkirk'ün iletişim numarasını buldu.

Hızla cevap verdi, tetikteydi ve ona aniden zamanı hatırlatan engellenmiş bir videoyla.

"Memur Newkirk, Teğmen Dallas. Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil, Teğmen. Bir dakika."

Bundan otuz saniye daha az bir süre mavi ekranda bekledi. Video açıldı ve kare çeneli bir adam gördü, Olay yerinde ilk karşılaştığı genç polisin biraz kırlaşmış versiyonu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Yeni bir iş peşindeyim ve size önceden söylemeliyim ki oğlunuz görev gücü için sağlam bir varlık. Gurur duyuyor olmalısınız."

"Her gün," diye kabul etti. "Teşekkür ederim, Teğmen."

"Dokuz yıl önceki soruşturma sırasında yaptığınız çalışmalarla ilgili hafızanızı biraz daha geriye götürebilir misiniz acaba? Belirli bir kişiyle ilgileniyorum."

Tarifini anlattı. "Dokuz yıl önce."

"Biliyorum bu biraz zorlama. Şu anda biraz daha fazla kilo taşıyor olabilir ve daha koyu renk saç arıyor olabiliriz. Ama bence beyaz renk tutarlı olabilir. Bir ya da daha fazla olayın yaşandığı bölgede yaşamış, çalışmış ya da bir işyeri sahibi olmuş olabilir."

"O zamanlar pek çok insanla konuştum, Komiser. Ve ben ikinci cinayete kadar içeri alınmadım. Ama bana biraz zaman vererseniz, notlarıma bakabilirim."

"Notlarınız oğlunuzun raporları kadar kısa ve ayrıntılı mı?"

Gil sırttı. "Ona öğrettim, değil mi?"

"O zaman bana bu konuda verebileceğiniz her zaman için minnettar olurum. Saat 7:00'de Merkez'de olacağım. Bana oradan ya da herhangi bir bağlantıdan istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz. Size iletişim bilgilerimi vereceğim. sayılar."

Başını salladı. "Devam et." Onları yere bıraktığında tekrar başını salladı. "Bazı notlarımın üzerinden geçiyordum. Her neyse. Kaptan Feeney ve ben bu konuda bazı konuşmalar yaptık."

"Evet, biliyorum. Bu konuda benim yerime onunla iletişime geçmekten çekinmeyin. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Otuz üç yıldır polisim. Buna alışkınım."

Eve, aktarımı bitirdiğinde bir başka uzun atış daha diye düşündü. Ama karşılığını almaya başlamışlardı.

Roarke içeri girdiğinde odaklanmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Gözleri pes etmek istiyordu. "Bir şey var mı?"

"Rakip aramasında hiçbir şey yok, temiz bir şekilde uyan hiçbir şey yok."

"Dağınıklığa ne dersin?"

"Bu tanıma uyan ve bir şekilde rakiplerin üst kademelerinde yer alan bir avuç adam. Gerçek bir hit yok. Ve bunların bir kısmı ülke dışında ya da gezegen dışında. Onları diğer yer ve zamanlara götürdüğümde hiçbir koordinat vermiyor. Birkaç kademe aşağıya indim - alt kademedeki çalışanlardan birinin bana ya da kurumuma karşı sert bir tavrı olduğunu varsayıyorum. Orada hiçbir şey bulamıyorum. Ve bunu yürütürken, bunun boşa kürek çekmek olduğunu fark ettim."

"Onu yakalamak için kovalamalısın."

"Eve, bu beni ilgilendirmez. Sorun bende bile değil. Sensin."

İki kez göz kırptı. "I-"

"Hayır, bunu yüzünde görebiliyorum." Öfke kelimelerden fıskırdı. "Bunu başaramayacak kadar yorgunsun. Bu hiç de Sana sürpriz. Lanet olsun. Bir süredir aklında bu vardı ve beni meşguliyetle geçiştiriyordun."

"Whoa. Bekle."

Bir adım attı ve onu sandalyeden kaldırdı. "Buna hakkın yok. Hem de hiç. Beni kullandığını biliyorsun ya da buna inanıyorsun çünkü seninle bağlantım var. Onunla, ilk çılgınlığıyla, ilk soruşturmasıyla bağlantısı olan sensin."

"Sakin ol."

"Kesinlikle yapmayacağım."

Sıcak ya da soğuk öfkesi en iyi zamanlarda bile tehlikeliydi. Duygusal çalkantılar ve kırılğan yorgunluk da eklenince ölümcül oluyordu.

"Sen bir hedef olurdun. Kanlı tacındaki en büyük mücevher. Bunu aklından geçirdin ve hiç söylemedin, bana söyleme nezaketini göstermedin."

"Yapma. Onlara nezaket göstermediğimi söyleyen insanlardan bıktım artık. Bu bir cinayet soruşturması ve ben görgü kuralları diskimi ofiste bıraktım. Rahat ol!"

Onu ayaklarının ucuna kadar çekti. "Eğer bu kadar suçlu olmasaydım ve dikkatim dağılmasaydı, yaptığım, olduğum ya da sahip olduğum bir şeyin insanları almasına neden olduğunu düşünmeseydim, Bunu çok daha önce kendim de düşünebilirdim. Sen düşünmeme izin verdin."

"Sorun bende mi yoksa sende mi bilmiyorum ama sana bu olasılığı söylesem çıldıracağını biliyordum ve sen de bunu kanıtlıyorsun."

"Yani bana yalan söyledin."

Bu suçlama karşısında öfkesi öylesine olgun ve gerçekti ki, ona yumruk atmamak için kendini zor tuttu. "Sana yalan söylemedim."

"İhmal ederek." Onu tekrar ayaklarının üzerine bıraktı. "Birbirimize bundan daha fazla güvendiğimizi sanıyordum."

"Siktir et. Siktir et." Oturdu, ellerini başına bastırdı. "Belki de batırıyorum, sağa, sola, ileri, geri.

Feeney, sen. Sana güveniyorum, ve eğer sana bunu göstermediysem

Şimdiye kadar sahip olduğum her şeyle, bunu başka nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bu lanet işten bahsetmek işi halledebilirdi." "Bunu iyice düşünmem gerekiyordu. Hiç aklıma gelmemişti Mira konuyu açana kadar. Ve bu sadece bugündü. Düşünecek zamanım olmadı, lanet olsun. Henüz olasılıkları bile değerlendirmedim."

"Şimdi çalıştır."

Ellerini bıraktı ve ona baktı. Kendi öfkesi ıslak bir fitil gibi sönmüştü ve geriye sadece vıcık vıcık tortular kalmıştı.

"Bunu kaldıramam. Bilmelisin ki, ne kadar omurgasızca olursa olsun, sen de bana tokat atarsan bunu kaldıramam. Bir günde ikinizden de bunu kaldıramam. İkinizi de incitmeye çalışmıyordum. Sadece işimi bildiğim en iyi şekilde yapıyordum. Bunu sizden saklamıyordum, sadece henüz... özümseyememiştim."

"Ya da asimilasyonunuz buna değer olduğunu gösteriyorsa, nasıl kullanacağınızı bulmuşsunuzdur."

"Evet. Eğer bir değeri varsa, onu kullanırım. Beni tanıyorsanız bunu bilirsiniz."

"Bunu biliyorum, evet." Arkasını döndü, pencereye doğru yürüdü.

"Bir zamanlar bir karar alırken danışacağım kimse olmazdı. Bir zamanlar," diye devam etti, "verdiğim herhangi bir kararda kimsenin düşüncelerini veya duygularını dikkate almayı gerekli görmezdim. Artık bu doğru değil. Enine boyuna düşündüğümde, aklıma fikirler ya da seçenekler geldiğinde size söylerdim. Sana söylemeden ilerlemezdim."

Yeterince doğru, dedi kendi kendine öfkesine ve korkusuna hâkim olurken. Bu ikisi için de yeterince doğruydı. Ve küçük, zor bir teselli.

"Yine de, benim düşüncelerime ve hislerime aldırmadan ilerlemeniz gerektiğine inanıyorsanız ilerleyeceksiniz."

"Evet."

Geri döndü. "Başka türlü olsaydın muhtemelen seni bu kadar çok sevmezdim ama bu beni boğuyor."

Bir nefes verdi. "Muhtemelen seni sevmezdim, vesaire, vesaire, eğer anlayamazsan Aksi takdirde."

"Peki o zaman."

"Özür dilerim. Senin için zor olduğunu biliyorum."

"Biliyorsun." Geri döndü. "Evet, biliyorsun ama tamamını anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin ki? Neden anlayasın ki?" Onun yanağına dokundu. "Ben olsam bu kadar Bunun benimle değil, seninle ilgili olduğunu anlamam bu kadar uzun sürmeseydi kızardım."

"Her şey seninle ilgili değil, as."

Kadının istediği gibi gülümsedi ama gözleri gerginliğini korudu. "Bu açığı kullanmaya çalışmak için yaptığın tüm planları baştan sona konuşacağız. Kendini yem olarak kullanmak için."

"Evet. Söz veriyorum."

"Tamam o zaman. Yatağa gitmemiz gerekiyor. Bu konuda ben yolumu bulacağım, Teğmen. Saat neredeyse sabahın ikisi ve tahminimce beş civarında kalkmak isteyeceksiniz."

"Evet, tamam. Biraz uyuyacağız."

Onunla birlikte yürüdü ama fırlattığı topun zihninde zıplamasına engel olamadı. "Bu Kafamın içinde dolaşıp duruyor," diye başladı. "Benim bir hedef olduğum fikri. Bir sürü bilgi ve varsayım kafamın içinde dolaşıyor."

"Son iki gün ve üç gecedir bu konuda sizinle birlikte yürüdüğüm için, kafanızın bu konuda ne kadar kalabalık olduğunu iyi anlıyorum."

"Evet, ama görüyorsun ya, daha kelimeler ağzımdan çıkmadan kadın oluyorum."

"Lütfen, durdurulmalısınız."

"Ben ciddiylim." Bundan biraz utanarak ellerini ceplerine soktu. "Kadınların bir şeyi kemirip durması, onu rahat bırakamaması gibi. Her an hangi renk dudak boyasının dudaklarıma en çok yakıştığını merak etmeye başlayabilirim.

tenim. Ya da ayakkabılarım."

Güldü ve başını salladı. "Sanırım bu konuda güvendeyiz."

"Eğer o tarafa gitmeye başlarsam, beni yere indir.

Tamam mı?" "Benim için zevk."

"Ama söylemem gereken şey, ki bu sinir bozucu, bunun uygulanabilir bir açı olup olmadığını bile bilmediğim. Bir adamın evine gidip onun için bir parti planlamayacağım ya da ona bir şeyler öğretmeyeceğim. samba."

"Sık sık yabancıların evlerine gidip onlarla görüşüyor ya da ifadelerini alıyorsunuz."

"Tamam, evet." Yatak odasına girdiklerinde saçlarını itti. "Ama nadiren tek başıma kalıyorum ve oturum açtım ve Tanrım, Roarke, ben bir polisim. Yaşlı bir adamın beni ele geçirmesi işten bile değil."

"Bu da sizi oldukça zorlu bir hale getiriyor. Bu da ayrı bir çekicilik."

"Ve bu da etrafı karıştırmaktır. Ama-"

"Ariel Greenfeld yerine seni hedef almış olabilir. Eğer son birkaç gündür -haftalardır- gözüne kestirdiği kişi sendiysen, bugün aldığı kişi de sen olabilirdin."

"Hayır, olamaz." Ve soyunurken fark etti ki bu, içini kemiren nedendi. Görmesi, kabul etmesi gerekiyordu, ve rahatla. "Bir düşünün. Cuma gecesinden beri kendi ofisimde neredeyse bir saat bile yalnız kalmadım. Bu evin ya da Central'ın dışında ya seninle ya da Peabody ile birlikteydim. Belki de onun

ama ikimizi birden mi yoksa iki polisi birden mi alt edecek?"

Durdu, onu inceledi. Bağırsaklarındaki sıkılı yumruk belli belirsiz gevşedi. "Haklısın. Ama sen bunu değiştirmeyi düşünüyorum."

"Düşünüyorum. Eğer bu yoldan gidersek, ki bu hala büyük bir "Eğer dinleneceksem, korunacağım. Silahlı olacağım." "Aracınızda bir sinyal lambası istiyorum." "Olacak."

"Hayır, sabah araziden ayrılmadan önce bir tane istiyorum. Ben hallederim."

Ver ve al, diye hatırlattı kendine. Vermek ve almak baş belası olduğunda bile -belki de özellikle-. "Tamam. Ama havuz çocuğu Pablo'yla bir saat sıcak ve yapışkan bir seks için buluşma planlarım suya düştü."

"Hepimiz fedakarlık yapmak zorundayız. Ben kendim için Fransız hizmetçi Vivien ile olan ilişkiyi son birkaç gün içinde üç kez yeniden planladım."

Yatağa girdiklerinde Eve, "Harika," dedi.

"Kesinlikle öyle."

Kadın homurdandı, adam onu kendine doğru çekerken dirseğini hafifçe geriye doğru itti. "Sapık."

"İşte böyle, uykuya ihtiyacımız varken beni uyandırıyor sun." Parmakları hafifçe göğsüne dokundu, gövdesinden aşağı indi, alay etti, tekrar hafifçe yukarı çıktı.

İç çekerek elini onunkinin üzerine koydu ve okşamayı teşvik etti. Bu daha iyiydi, diye düşündü, bu şekilde Uzun ve zor bir günün sonunda. Vücut vücuda, karanlıkta kayıp gidiyoruz.

Dudakları ensesini bulduğunda, tembel bir kedi gibi gerindi. "Yeniden şarj olmanın tek yolu uyku."

"Öyle görünüyor. Tıpkı ellerimi senden uzak tutamadığım gibi."

Adamın kendisine karşı sertleştğini ve ısındığını hissetti. "El için tuhaf bir yer. Bu konuda bir doktora görünmelisin. Olabilir... Oh." Ürperdi, adam içine girdiğinde parıldıyor gibiydi.

"Daha iyi bir yer var." Şimdi eli aşağı doğru kayıyor, ikisini de uzun, yavaş vuruşlarla memnun ederken ona doğru bastırıyordu.

Kadın yumuşadı, nefesi kesildi, vücudu şarap gibi akışkanlaştı. Elleri dokunmak, almak, kızdırmak için serbestti. Göğüsleri, gövdesi, karnı, birleştikleri yerdeki o muhteşem sıcaklık.

Onu çevrelerken bile içinden geçen her titremeyi ve sarsıntıyı hissedebiliyordu.

Yukarı ve aşağı yuvarlanırken, doruğa doğru yuvarlanırken onun adını sayıkladı. Zifiri karanlıkta onun her şeyini biliyordu: bedenini, kalbini, zihnini. O anın içinde demlenmişti. parçalanmış çocukluğunun dilinde ona mırıldandı. Onunla tamamlanmıştı.

Çok kolay, çok zarif ve basit, bu birleşme, bu kaynaşma. Onunla birlikteyken boşluk yoktu.

Kan ve ölümün akıldan çıkmayan görüntüleri. Sadece barış, biliyordu sadece huzur ve zevk. Bu eller, çok yetenekli, çok sabırlı. Fısıltıların derin ve çalkantılı bir kuyudan gelen aşk olduğunu biliyordu.

Burada uysal olabilirdi, burada boyun eğebilirdi. Böylece yükseldi, yükseldi, titreyerek tutundu, bir an, sadece bir an daha o nefes kesen zirveye. Onunla birlikte tırmandığını, onunla birlikte tutunduğunu hissettikçe tutundu.

Ve böylece tekrar aşağı kaydı, onunla sarıldı.

Karanlıkta gülümsedi ve adamın elini kavrayarak göğüslerinin arasına götürdü. "Buenas noches, Pablo."

"Bonne nuit, Vivien."

Sırıtarak uykuya daldı.

Utanç vericiydi. Gerçek bir utanç. Ama Gia'yla daha fazla bir şey yapamazdı. Onun hakkında yaptığı araştırmalardan hiçbirisi zihninin bu kadar kolay kırılabilceğini göstermiyordu. Dürüst olmak gerekirse, sanki daha yeni başlamışlar ve şimdi bitirmek zorundaymış gibi hissediyordu.

Erken kalkmış, gecenin bir vakti yeniden canlanmış olmasını ummuştu. Ona dopamin vermiş, lorazepam denemişti - ki bunları bulmak kolay değildi ama bu kadar zahmete girmesinin gerekli olduğunu düşünüyordu.

Elektrik şokunu denemişti ve bunun çok ilginç olduğunu kabul edebilirdi. Ama hiçbir şey -ne müzik, ne acı, ne uyuşturucu, ne de sistemik sarsıntılar- zihninin arkasına saklandığı kapının kilidini bulamamıştı.

Sarifina ile elde ettiği gerçekten heyecan verici başarıdan sonra, bu ezici bir hayal kırıklığıydı. Ama yine de kendi kendine, bir ortaklık için iki kişi gerektiğini hatırlattı.

"Kendini suçlamayı istemiyorum, Gia." Kanın akması için kollarını masanın uzunluğundaki kanallara koydu. "Belki de seninle işleri aceleye getirdim, sürece kötü yaklaştım. Ne de olsa hepimizin kendi

Acıya, strese ve korkuya karşı kendimize özgü bir toleransımız var. Zihinlerimiz ve bedenlerimiz ancak bu kadarına dayanabilecek şekilde yaratılmıştır. Şimdi, bu Doğru," diye devam etti bileğine ilk kesiği atarken, "eğitim, egzersiz, diyet, eğitim bu seviyeleri artırabilir ve artırıyor da. Ama bilmenizi isterim ki elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı anlıyorum."

Sağ bileğindeki damarları açtıktan sonra masanın etrafında yürüdü ve sol bileğini aldı. "Kısa da olsa birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım. Bu sadece senin zamanın, hepsi bu. Büyükbabamın bana öğrettiği gibi, yaşayan her şey ilk nefesle birlikte akmaya başlayan bir saatten ibarettir. Önemli olan o zamanı nasıl kullandığımızdır, değil mi?"

İşi bittiğinde, neşteri yıkamak ve sterilize etmek, ellerindeki kanı temizlemek için uzaklaştı. Onları kuruttu.

Üfleyicinin sıcak havası altında iyice.

"Pekâlâ," dedi neşeyle, "biraz müzik dinleyeceğiz. Kızlarımın gitme vakti geldiğinde onlara sık sık 'Celeste Aida' çalarım. Enfes bir müziktir. Hoşunuza gideceğini biliyorum."

Aryayı sipariş etti ve müzik odayı doldururken oturdu, gözleri hülyalı, hafızası onlarca yıl öncesine, ona uzanıyordu.

Ve Gia Rossi'nin hayatının son anlarının tükenişini izledi.

13

EVE, ROARKE duştan çıktıktan sonra kurulanırken duşa girdi. Fıskiyelerin açılmasını emrederken sesi paslıydı ve gözleri sanki biri ince bir yapışkanla kaplanmış gibi hissediyordu Gece boyunca göz kapaklarının içinde.

Sıcak patlama işe yaramıştı ama tüm motorları çalıştırmak için çok daha fazlasının gerekeceğini biliyordu. O düşündü

departmanın onayladığı enerji hapını aldı, sonra onu yedekte tutmayı tercih etti. Hiç şüphesiz onu güçlendirecekti ama bütün gün kendini aşırı gergin ve ürkek hissetmesine neden olacaktı.

Kafeinle idare ederdi. Çok çok fazla kafein.

Dışarı çıktığında Roarke pantolon giyyordu. Sadece pantolon, diye not etti, göğsü çıplak, ayakları çıplaktı ve o muhteşem siyah saçları duştan dolayı hâlâ biraz nemliydi.

Sisteme iyi bir sarsıntı veren başka şeyler de vardı ve o kesinlikle kişisel listesinin başındaydı.

Ve adam ona doğru geçip bir fincan sade kahve ikram ettiğinde, sevgisi sınır tanımadı.

Çıkardığı ses, hayat veren o ilk yudum kadar onu takdir ediyordu.

"Teşekkürler."

"Sırada yemek var. Akşam yemeğini tam olarak bitiremedik ve günü kahve ve tavırlarla geçiremezsiniz."

"Tavrımı seviyorum." Ama dolaba gitti, sıcak ve rahat görünen bir şey çıkardı. "Nasıl oluyor da sen birkaç saatlik uykudan sonra seksi ve dinlenmiş görünebiliyorsun da ben beynimi Arena Ball antrenmanında kullanmış gibi hissediyorum?"

"Muazzam bir irade gücü ve şanslı bir metabolizma." O bir gömlek seçti, üzerine geçirdi ama düğmelerini iliklemeğe zahmet

etmedi.

Taş grisi pantolonunu çekiştirirken onu inceledi. "Bir enerji içeceği sipariş edebilirim."

"Hayır. Her zaman ağızda berbat bir tat bırakıyorlar ve gözlerim bir açılıp bir kapanıyor gibi hissettiriyorlar. Beni korkutuyor." Uzun kollu beyaz bir tişört giydi, üzerine siyah bir kazak geçirdi. "Ben sadece-"

Durdu, yatak odasının kapısı çalınınca kaşlarını çattı. "Akli başında başka kim bu saatte ayakta olabilir ki?"

"Hadi öğrenelim." Roarke kapıya doğru yürüdü ve Mavis ile Belle'e kapıyı açtı.

"Kapının altındaki ışığı gördüm."

"Bebekte bir sorun mu var?" Roarke sordu. "Hasta mı?"

"Bella mı? Hayır, o trip T's-Totally Tip-Top. Sadece sabah üstünü değiştirmeye ve sarılmaya ihtiyacı vardı. Ama dışarı baktım ve ışığı gördüm. Bir dakika gelebilir miyiz?"

"Elbette. Ben de tam kahvaltıyla ilgilenmek üzereydim. Bir şey ister misiniz?"

"Hayır, yakıt almam için çok erken. Belki biraz meyve suyu. Papaya belki?"

"Oturun."

"Her şey yolunda mı?" Eve ona sordu.

"Evet, şey, bilirsin. Belle sabah çağrısını gönderdiğinde, kucaklaşmak istemedim. Huzursuzdum."

Mavis, Summerset'in bir yerlerden bulup çıkardığı kırmızı-beyaz çizgili pijamalarıyla duruyordu. Ona çok büyüktü ve fazla muhafazakârdı.

Eve'in gözünde onu küçük ve kırılgan gösteriyordu. "Her şey yolunda, iyi olacak. Yapacak bir şeyin yok. endişelenme."

"Sanırım sadece iyi olup olmadığını ve yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek istedim."

"Her şey kontrol altında." Mavis ayakta durduğu ve Eve'i belli belirsiz deniz tutmuş gibi hissettirecek şekilde hafifçe bir o yana bir bu yana sallandığı için Eve oturma alanındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Otur aşağı."

"Trina ve ben randevu defterlerine bakarız diye düşünmüştüm, belki de saç geliştiriciyi bulmaya çalışırız." Mavis omuz silkti. "Ve Trina bana Adamın birkaç ürün serisinden birini kullandığını düşünüyor; yüz ve vücut kremleri ve losyonları. Belki nerede bulunduklarını bulabilirim, bilemiyorum. Belki faydası olur."

"Belki olur."

Roarke uzun bir bardak meyve suyu, biraz taze meyve ve bir sepet kek koydu. Mavis önce onlara, sonra da Roarke'a baktı. "Eğer kucağımdaki ayıcık yüzünden mahvolmamış olsaydım, senin için Dallas'la dövüşürdüm."

Eve ona, "Seni bir böcek gibi ezerdim," dedi.

"Evet, ama bir süre sonra topallarsın. Burada kalsak sorun olur mu -Belle ve ben- ta ki... Leonardo bu öğleden sonra dönene kadar. Düşündüm de-"

Roarke, AutoChef'ten iki tabak getirirken ona, "İstediğin kadar kalabilirsin," dedi.

"Teşekkür ederim. Sadece endişelendi. "Ya Belle ve ben Trina'yla birlikte olsaydık ve bu adam ona doğru hareket et. Zorlama olduğunu biliyorum ama bir çocuğunuz var ve çılgın bir çayırdan dolanmaya başlıyorsunuz."

"Bütün çayırlar çılgındır," diye yorumladı Eve. "Sen ve Belle rahatlayın ve takılın."

İşaret üzerine Belle mızızlanmaya ve sızlanmaya başladı. Mavis kıpırdanarak pijama üstünün düğmelerini usulca açtı. "Düşündüm de belki Trina daha önce bitirirse-"

"Tabii, tabii." Eve içgüdüsel olarak gözlerini kaçırdı ve kahvesini aldı. "İşi bitince onu buraya getirtirim."

Tamamdır. Sorun yok."

"Mag. Büyük
rahatlama. Yani-"

"Oh, iyi o zaman." Mavis'in göğsü dışarı fırlayıp Belle'in hevesli ağzı içeri girerken Roarke ayağa fırladı. "Ben sadece..." Başka bir yere git.

Onun tepkisi Mavis'in yüzünü aydınlattı ve kahkahaları köpürdü. "O da kahvaltısını istiyor. Çoğunlukla herkes daha önce göğüslerimi gördü."

"Ve sanırım daha önce de söylediğim gibi, kesinlikle çok çekiciler. Acaba yapmamalı mıyım-"

"Hayır, otur." Mavis kıkırdarak meyve suyunu aldı ve ayağa kalktı, Bardağı ve göğsündeki bebeği kolayca dengeledi. "Çok geçmeden alışırsın ama şimdi geri döneceğiz. Genellikle ikimiz de kahvaltıdan sonra biraz kestirmek isteriz. Saç geliştirme ve ürünlerle ilgili bir şey bulursam seni etiketleyeceğim."

"Yap şunu."

Tekrar yalnız kaldıklarında Roarke gözlerini tabağına dikti. "Sence neden bu sabah yumurtamı güneşli tarafı yukarı gelecek şekilde istedim?"

"Bir çift güzel, parlak sarı göğüs gibi görünüyorlar." Eve sırtarak bir parça pastırma kopardı. "Mavis'in de ara sıra kendi göğüslerini sarıya boyadığı bilinir."

"Bebeği her beslediğinde kendimi çok kaba hissediyorum." "Çıldırıldığını sanmıştım."

"Biraz öyle ama daha müdahaleci. Çok samimi görünüyor."

"İkimizin de bunu aşmamız gerektiğini söyleyebilirim. Harekete geçmeliyiz. Memelerini ye."

Merkezde ayrıldılar, Eve Trina'yı Yancy'nin kompozit üzerinde çalışacağı yere götürdü.

"Biliyor musunuz, polisler moda ve bakım konusunda daha fazla düşünce ve yaratıcılık ortaya koyarlarsa, bu halkla ilişkileri geliştirebilir."

Eve yukarı doğru süzölmeye başladı ve bir öçlüyü izledi. Yasa dışı göçmenlerden tanınan bir grup aşağı iner. İnatçı yüzler, yara izli ayakkabılar ve her ceketin yan tarafında bir sarkma.

tabanca dinlendi.

Ona iyi görünüyörlardı.

"Evet, bu konuda bir seminer düzenliyoruz. Savunma Modası."

"Orada öyle bir şey yok," diye ısrar etti Trina. "Kıyafetler bir savunma ya da saldırı aracı olabilir-"

"Anlat bana."

"Ya da bir ifade ya da bir yansıma. Sizinkiler sadece sorumluluk sahibi olduğunuzu değil, aynı zamanda kış tekmelemeye de istekli olduğunuzu gösteriyor."

"Pantolonum yetkili olduğumu mu söylüyor?" Eve'in gevezelik eden sinirleri tanımak için Mira'nın çeşitli derecelerine ihtiyacı yoktu.

"Bütün anlaşma. Koyu renkler, ama kasvetli değil. İyi kumaşlar, temiz çizgiler. Arada bir güçlü kırmızılar veya yeşiller, keskin maviler."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Güneşlik takmalısın." "Onları kaybediyorum."

"Peki, dur. Kaç yaşındasın sen, on iki mi? Güneşlikler paketi tamamen tamamlayacak. Bu uzun sürecektir mi? Sence uzun sürer mi? Ya yapamazsam? Ya yanlış yaparsam? Ya-"

"Dur. Nesin sen, on iki yaşında mı?" Trina'nın gergin kahkahası üzerine Eve süzölüşten indi. "Ne kadar sürerse o kadar sürer. Durman gerekiyorsa duracaksın. Yancy elimdekilerin en iyisi, birlikte çalıştıklarımın en iyisi. Ve eğer yanlış yaparsan, doğru yapana kadar seni birkaç saatliğine bir kafese atarız."

"Bu işte harikasin."

"Biraz." Kapıları iterek geçti.

Yancy zaten oradaydı, çalışma masasını kuruyordu. Ayağa kalktı, hızlı ve kolay gülümsemesini takındı.

"Teğmen."

"Dedektif. Bunun için erken gelmenize minnettarım."

"Önemli değil. Trina?" Elini uzattı. "Nasılsın?" "Biraz bahşış aldım sanırım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Sadece rahatla. Seni yönlendireceğim. Bir şeyler içmeye ne dersin? Soğuk bir şeyler?"

"Belki. Belki limonlu gazoz? Diyet." "Sizin için getireyim. Oturun."

Trina onun çıkışını izledi. "Vay canına, baba. O çok lezzetli."

"Onu kemirmek için burada değilsin."

"Bir ara görevden ayrılması gerek." Trina, köşeyi dönmeden önce Yancy'nin kıını daha iyi görebilmek için boynunu bükte. "Bununla hiç arpıştın mı?"

"Hayır. Tanrım, Trina."

"Bahse girerim bu senin kaybındı. Böyle bir yapı, bahse girerim bütün gece ekileyebilir."

"Teşekkür ederim. Bunu aklıma soktuğun için çok teşekkürler. Dedektif Yancy ile olan çalışma ilişkimi kesinlikle geliştirecek."

"Onun iş ilişkisini geliştirmek istiyorum." Trina bir nefes verdi. "Hey, seks hakkında düşünmek beni o kadar da gergin hissettirmiyor. Bunu bilmek güzel. Ayrıca, Dedektif Ateşli Kı ile çalışmak zor olmayacak."

"Dalga geçme." Yancy elinde Trina'nın içkisi ve kendisi için bir içkiyle geri döndüğünde Eve elini saçlarında gezdirdi.

"Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun," dedi ona.

"Evet. Trina ve ben..." Trina'ya göz kırptı. "Bu adamın yüzünü senin için alacağız. Trina, ne zamandır güzellik işindesin?"

Eve onun çalışma şeklinin bu olduğunu biliyordu; tanığı rahatlatmak, küçük konuşmalar yapmak, onları rahatlatmak. Ona zorlamasını söyleme ihtiyacına karşı koydu ve sadece geri çekildi. Uzaklaştı.

Ofisine gitmek, verileri ve kendi düşüncelerini brifing için düzenlemek için yeterli zamanı vardı. Eve, Cinayet Masası'na doğru ilerlerken, Peabody'de durup düşündü. Söz konusu verileri hazırlayın.

Brifingi yap, sonra da sabahki aptal, sinir bozucu medya brifingine git. Hedef olarak kendisi hakkındaki olasılıkları gözden geçirmesi, gün içinde Mira'yla bunu tartışmak için biraz zaman ayırması gerekiyordu. Ama sahaya çıkması gerekiyordu, sokaklarda olması gerekiyordu.

Eğer bu piç onu izliyorsa, etiketi fark edebilirdi.

Ofisine gitmek için acele etti, ancak Feeney'nin ziyaretçi koltuğunda oturmuş, kara kara düşündüğünü görünce kısa kesti.

Kahve fincanı.

Ayağa kalktı. Yıpranmışlıktan beter, diye düşündü. Aynen öyle görünüyordu, yıpranmışlıktan çok daha kötüydü. Midesi çalkalanırken bile sırtı yukarı kalktı.

Bol ve gölgeli gözleri onunkilerde kaldı. "Bir dakikan var mı?"

"Evet." İçeri girdi, kapıyı kapattı. Ve bir kez olsun ofisinin daha büyük olmasını diledi. Birbirlerinin etrafında manevra yapmaları için yeterli alan yoktu, diye düşündü, ya da

Her ne olacaksa, birbirlerine yeterince alan bırakıyorlardı.

Sonra içinden fırladı, düşünmeden ya da planlamadan öylece fırladı. "Özür dilemek istiyorum-"

"Dur." O kadar hızlı fırlattı ki, kızın kafası neredeyse bir darbe almış gibi geri çekildi. "Tam orada dur. Bu yeterince kötü, bu olmadan da yeterince kötü. Haddimi aştım. Haddimi aştım. Sen bu soruşturmanın başındasın ve bu görev gücünün başındasın. Haddimi aştım, seni ve ekibini sorguladım.

otorite. Ve sana söylediklerimle çizgiyi aştım. Bu yüzden." Durakladı, kahvesinden bir yudum aldı. "Bu kadar."

"Hepsi bu," diye tekrarladı. "Böyle mi olacak?" "Nasıl olacağına sen karar vereceksin. Benden kurtulmak istiyorsan

Takım, sebebin var. Notlarımı aldınız, ben de size bir yedek bulacağım."

O anda keşke ona bir tane patlatsaydı diye düşündü. ona bu incitici hakaretleri vermek yerine. "Bunu bana neden söyledin? Neden seni bırakmak isteyeceğimi düşündün?"

"Senin yerinde olsam düşünürdüm. Ciddi ciddi."

"Saçmalık. Bu saçmalık." Masasını tekmelemedi. Bunun yerine masa sandalyesini tekmeleyerek ziyaretçi koltuğuna çarpmasına neden oldu, sonra da sekerek duvara çarptı. "Ve sen benim yerimde değilsin. Aptal orospu çocuğu."

Sönük gözleri kocaman oldu. "Bana ne dedin sen?" "Beni duydun. Sen çok cimrisin, çok inatçısın, çok incinmiş duygularınızı bir kenara bırakıp işinizi Bana kalırsa, bu işin üstesinden gelmen gerekecek. Soruşturmanın bu aşamasında kilit bir üyeyi kaybetmeyi göze alamam. Bunu biliyorsun. Bunu biliyorsun, bu yüzden buraya gelip bana seni kovmak için bir nedenim olduğunu söyleme."

"Kıçına tekmeyi yiyecek olan sensin."

"On yıl önce beni alamazdın," diye karşılık verdi, "şimdi de alamayacağından emin olabilirsiniz."

"Bunu test etmek ister misin, evlat?"

"Bir tur istiyorsan, bir tane var. Bu dava kapandığında. Ve eğer hâlâ o sopayı kıçında taşıyorsan, onu çekip çıkaracağım ve seni onunla yere sereceğim. Senin derdin ne be?"

Sesi biraz kırıldı ve ikisini de perişan etti. "Buraya sert ve hırıltılı bir şekilde geliyorsun ve bana izin bile vermiyorsun.

Özür dile. Saçmalamaya başladın, sıçıp batırdığım için özür dilemememe bile izin vermiyorsun."

"Yapmadın, lanet olsun. Her şeyi berbat ettim." "Harika. İyi o zaman. Biz bir çift beceriksiziz."

Sanki rüzgarı kesilmiş gibi sandalyeye çöktü. "Belki öyleyiz, ama benim bu işte senden daha fazla yılım var."

"Şimdi de sikik statüsüne mi yükselmek istiyorsun? Harika. İyi," diye tekrarladi. "Selamı sen al. Daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır, kendimi hiç iyi hissetmiyorum." Yorgun bir iç çekişle kızın öfkmesini bastırdı.

"Ne istiyorsun, Feeney? Ne söylememi istiyorsun?"

"Dinlemeni istiyorum. İçimi kemirmesine izin verdim. Bu benden kaçtı ve içimi kemirmesine izin verdim. Sana hepsini elde edemeyeceğini ve parçaları bir araya getiremediğinde kendini hırpalamaman gerektiğini öğrettim, değil mi? en iyisi."

"Evet, bana sen öğrettin."

"Bu sefer kendimi dinlemedim. Ve o safra karnımdan boğazıma doğru yükselmeye devam etti." Dudakları başını sallarken gerildi. "Yeni bir açı buluyorsun ve bunun üzerine atlamak, onu tutup itmek yerine ben senin üzerine atlıyorum. Bir yanım 'Bunu kaçırdım mı?' diye düşünüyor. Bunu daha önce kaçırdım mı ve tüm o kadınlar ben kaçırdığım için mi öldü?"

"Bundan daha iyisini biliyorsun, Feeney. Ve evet, anlıyorum daha iyi olduğunu bilmek her zaman yeterli değildir. Dokuz yıl önce ne kadar iyiydim?"

"Baharat gerekiyordu."

"Soru bu değildi. Ne kadar iyiydim?"

Tekrar içti, sonra ona baktı. "O zamanlar bile birlikte çalıştıklarımın en iyisiydin."

"Ve o davada seninle birlikte çalıştım, dakika dakika, adım adım. Onu kaçırmadık, Feeney. Orada değildi. Kanıtlar, ifadeler, düzen. Eğer onları bu şekilde ya da bazılarını bu şekilde aldıysa, bize gösterecek kanıt yoktu."

"Dün dosyaları incelemek için çok zaman harcadım. Ne söylediğini biliyorum. Demek istediğim, bu yüzden senin üzerine atladım."

Karısının bir gece önce söylediklerini düşündü. Ailesi olduğu için Dallas'a bağırıp çağırdığını. O da ailesi olduğu için ona izin vermişti. Sheila'ya göre hiç kimse birbirini bir aile kadar düzenli ve düşüncesizce dövemezdi.

"Bana ara vermem gerektiğini söylemen de hoşuma gitmedi," diye mırıldandı. "Kısacası, birinin büyükbabası gibi bana lanet bir uykuya ihtiyacım olduğunu söylüyordun."

"Sen birinin büyükbabasısın."

Adamın gözleri kıza dikilmişti ama sıcaklığın içinde biraz da eğlence vardı. "Adımına dikkat et, evlat."

"Brifingden önce yeni bakış açısını sana anlatmalıydım. Hayır, yapmalıydım," diye ısrar etti adam başını salladığında. "Sanki her şey bu kadar hızlı gelişmeseydi bunu yapacağımı bilmen gerekirdi. Bu işte senden daha fazla saygı duyduğum, rozeti olan kimse yok."

Boğazını temizlemesi bir anını aldı. "Aynısı. Bir şey daha var, sonra bu iş kapanacak." Tekrar ayağa kalktı. "Seni buraya ben koymadım. Sen hiçbir zaman çaylak olmadın," dedi ona duygusalıktan sertleşmiş bir sesle. "Yani iyi, sağlam bir polis gördüm seni gördüğüm anda. Sana çok iyi bir temel verdim evlat, çok fazla terbiye verdim ve seni çok zorladım. Çünkü bunu kaldırabileceğini biliyordum. Ama seni buraya ben koymadım ve bunu söylemek aptalcaydı. Buraya kendini sen koydun. Ve ben gurur duyuyorum. İşte bu kadar."

Sadece başını salladı. Eğer hüngür hüngür ağlarsa ikisi de bunu iyi karşılamayacaktı.

Dışarı çıkarken kızın omzuna iki garip vuruş yaptı ve ardından kapıyı arkasından kapattı.

Kendini kontrol altına aldığından emin olana kadar bir dakika olduğu yerde durmak zorunda kaldı. Birkaç sakın nefes aldıktan sonra döndü ve masasına oturmaya başladı. Birisi kapıyı çaldı.

"Ne?" Hırlamak istedi, sonra Nadine kafasını içeri uzattığında tam da bunu yaptı. "Medya toplantısı saat dokuzda."

"Biliyorum. Sen iyi misin?"

"İyiyim. Git başımdan."

Nadine içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Kısa bir süre önce uğradım ve... şey, yüksek sesle söylenen birkaç kelimeye kulak misafiri oldum diyelim. İçimdeki muhabir, oldukça terbiyeli bir kişiyle kavga etti. Bu bir ve birkaç dakika sürdü. Sonra ortalık sakinleşene kadar oradan uzaklaştım. Tekrar soruyorum, iyi misin?"

"Bu özel bir konuşmaydı."

"Kamu tesislerinde avazınız çıktığı kadar özel konuşmalar yapmamalısınız."

Eve kabul etmek zorunda kaldı. "Ben iyiyim. Biz de iyiyiz. Sadece çözmemiz gereken bir şey vardı."

"İşyerindeki gerilim ve polislerin bununla nasıl başa çıktığı üzerine bir bölüm yapmanın ilginç olabileceğini düşündüm."

"Bunu yalnız bırakmak isteyeceksin." "Özellikle bu, evet. Arkadaşlığın bedeli." "Eğer hepsi buysa-"

"Öyle değil. Romanyalı medyum hakkında pek bir şey düşünmediğini biliyorum ama-"

"Aslında, orada bir külçe olabilir. Başka var mı?"

"Gerçekten mi? Bu konuda tam olarak bilgilendirilmeyi bekliyorum. Ve, evet, ben

olabilir." Ahududu reçeli rengindeki ince etekli takım elbisesinin içinde Nadine, kalçasını Eve'in masasının köşesine dayamayı başardı.

"Bolivya," diye başladı. "Magazin gazetelerini karıştırıyorduk. Orada siz polislerin küçümsediği ne cevherler bulabileceğimizi bilerseniz şaşırırdınız."

"Evet, o uzaylı bebekler toplum için bir tehdit."

"Klasik olmasının bir sebebi var. Ama Venedik Moor'u hakkında ilginç bir hikaye bulduk."

"Son baktığımda Venedik İtalya'daydı."

"Hayır, Othello-Shakespeare? Ve Verdi. Othello siyah bir adamdı, önemli bir adamdı, muhteşem bir beyaz ile evliydi. kadın-karma ırk evlilikleri o zamanlar pek yaygın değildi... her ne haltsa."

"Dokuz yıl önce mi?"

"Hayır." Nadine güldü. "Daha çok yüzyıllar gibi. Her neyse, Othello sonunda diğer adam tarafından Karısının onu aldattığına inanıyor. Othello onu boğar. Ve sonu şarkı ve hikayeye biter."

"Bunu anlamıyorum, Nadine."

"Size biraz geçmişten bahsedeyim. Opera binasında büyük bir kostüm balosu vardı."

"Opera mı?"

"Evet." Nadine'in gözleri kısıldı. "Bunun bir anlamı var."

"Sadece devam et."

"La Paz'da bir kadın Othello gibi giyinmiş bir adam tarafından saldırıya uğradığını iddia etti. Siyah maske, pelerin, eldiven. Onu sürükleyip götürmeye ve tecavüz etmeye çalıştığını iddia etti. Kadının yanında

Üzerinde bir iz vardı ve görgü tanıkları Akşamın erken saatlerinde bu kostümdeki bir adamla dostane bir şekilde sohbet ettiğini ve çığlık atmaya başladığında sarhoş olduğunu, iddialarının polis tarafından reddedildiğini söyledi. Ama sekmeler onu oynadı. Otuz bir yaşındaydı, esmerdi ve İddia edilen olay ikinci ve üçüncü cesetlerin bulunması arasında meydana gelmiştir. Eğer Damat. başka bir gelin mi? Venedik Moor'u Desdemona'yı mı arıyordu? O da rol yaptı."

Nadine masanın üzerinde kaydı. "Ya da belki bir kısmını doğrudan söylüyordu. Olağanüstü konuştuğunu iddia etti İspanyol ama Amerikan aksanlı, müzik ve edebiyat konusunda bilgili ve iyi seyahat eden biriydi. Biraz daha araştırma yapınca, onun bir parti kızı olduğunu öğrendik - ve konukları arasında birkaç kişi vardı... eğlendirin."

"Bir LC mi?" Eve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Profesyonelleri hedef almadı. Profiline uymuyor."

"Bu tür etkinliklerdeki parti kızları reklam yapmaz. Onlar buzlanma."

"Tamam, yani onu profesyonel olarak yapmamış olması mümkün." "Kesinlikle, satır aralarını okuyabilir ve Paranın kokusunu aldı ve bu adamla oynadı. O da Biraz hava almak için dışarı çıkmalarını önerdi, ki öyle de yaptılar. Daha sonra arabayla gezintiye çıkmalarını önermiş ki bunu yapamazsa etkinlik ücretini kaybedecekmiş. Her halükarda, kendini sersemlemiş, başı dönmüş hissetmeye başladığını söyledi. Ayrıca içki içmediğini iddia etti, ki tabii ki içmişti. Ama bahse girerim ki çalışırken sınırını biliyordu ve onlar da ilaçla sarhoş olduğunu sandılar."

"Olabilir." Eve başını salladı. "Evet, olabilir." "Adamın onu evden uzaklaştırdığını fark ettiğinde opera binası, o direndi. İşte burada süslediğini düşünüyorum yoksa izler, gözyaşları olurdu,

Bir şeyler. Kız çırpınmaya, çığlık atmaya başlayınca, adam işi bıraktı. Kadın partiye geri dönüyor. Adam kayarak uzaklaştı."

"Bundan daha fazlasına sahip olmalısın."

"Evet, biliyorum. Üçüncü kurban bir garsondu. Bu partiyi yapan yemek şirketi. Partide çalıştı. Ve bir hafta sonra öldü. Yani-"

Eve, "Etkinlikte potansiyel adayları seçiyor," diye sözlerini tamamladı. "İki kişiye kadar ayıklıyor. İlki onun için işe yaramıyor.

O da ikincisini arıyor. En son nerede görülmüş?" Eve dosyayı açmak için döndü.

"Cesedi bulunmadan dört gün önce evinden ayrılmış. O akşam çalışacaktı, hasta olduğunu söyledi. İki gün boyunca kayıp olduğu bildirilmedi çünkü-"

"Bir gecelik çanta ve kıyafet alan oydu. Güzel kıyafetler."

"İyi hafıza. Evet. Bir adamla gittiği düşünülüyordu. Sanırım öyle de oldu. İlk kadın Othello'nun sesinin ipek gibi yumuşak ve pürüzsüz olduğunu söyledi. Topuklu çizmeler giyerdi.

ve telafi edici yüksek bir başlık." "Kısa adam, anladık."

Nadine'in kaşları kalktı. "Oh, öyle mi?"

"Alacağınız zaman her şeyi alacaksınız. Başka bir şey var mı?"

"Müzikten, özellikle de operadan bir tanrıymış gibi bahsettiğini söyledi. Aslında bir sürü saçmalık söyledi. Gözleri kıpkırmızı yanıyordu, elleri kızın boğazını sararken çelik gibiydi. Vesaire, vesaire. Ama ilginç bir şey daha vardı. kulağa doğru gelen bir şey. İşini sorduğunu ve onun da yaşam ve ölüm üzerine çalıştığını söylediğini anlattı. Çarpık bir şekilde, yaptığı ya da yaptığını düşündüğü şey bu olabilir."

"Tamam. Sorun değil."

"İçeriden bilgi almaya değer mi?"

"Bu noktada bir şey sızdırırsam, o benim kırım olur. Medya brifingiyle uğraşmayın. Bir drone gönderin. Temizlendiğimde, her şeyi öğreneceksiniz."

"Kayıt dışı. Yakın mısınız?" "Kayıt dışı. Yaklaşıyorum."

İki konuşma hazırlık süresini tükettiğinden, Eve her şeyi topladı. O organize ederdi sinek. Her şeyi kafasında sıralayarak dışarı çıktı ve Roarke sayesinde konferans salonunda artık güzel bir kahve olduğunu hatırladı.

Yükselen seslere baktı, dedektiflerinden birinin ve birkaç üniformalının, önünde toplandıkları otomat büyüklüğündeki bir adam tarafından cüceleştirildiğini gördü.

"Kardeşimi görmek istiyorum!" diye bağırdı dev. "Şimdi!"

Eve'in gözünde genellikle soğukkanlı olan Carmichael sesini alçak ve yatıştırıcı tuttu. "Billy, kardeşinin ifade vereceğini açıklamıştık. İş biter bitmez _"

"Onu kafese koymuşsunuz! Onu dövüyorsunuz!"

"Hayır, Billy. Jerry bize yardım ediyor. Patronuna zarar veren kötü adamı bulmaya çalışıyoruz. Birinin Bay Kolbecki'ye nasıl zarar verdiğini hatırlıyor musun?"

"Onu öldürdüler. Şimdi de sen Jerry'yi öldüreceksin. Jerry nerede?"

"Hadi gidip oturalım-"

Billy kardeşinin adını o kadar yüksek sesle haykırdı ki polisler durdu, döndü, kapı aralıklarından sıvıştı.

Eve yönünü değiştirerek soruna doğru ilerledi. "Burada bir sorun mu var?"

"Teğmen." Sarsılmaz Carmichael, Eve'e tam bir hayal kırıklığı ifadesi gönderdi. "Billy üzgün. Biri o güzel kızı öldürmüş."

O ve kardeşinin çalıştığı adam. Şu anda Billy'nin kardeşiyle konuşuyoruz. Onunla da konuşmadan önce Billy'ye güzel bir içki alacağız. Bay Kolbecki sizin de patronunuzdu, değil mi? Billy mi? Bay Kolbecki'yi severdin."

"Yerleri süpürüyorum ve camları yıkıyorum. Susadığımda bir soda içebilirim."

"Evet, Bay Kolbecki soda içmenize izin verdi. Bu Teğmen Dallas. O benim patronum. Şimdi işimi yapmak zorundayım ve hepimiz oturup-

"Kardeşimi incitmesen iyi edersin." Yetki merdiveninin tepesine çıkan Billy, Eve'i ayaklarından tutup bir bez bebek gibi salladı. "Jerry'yi incitirsen pişman olursun."

Polisler bayıltıcılara sarıldı. Kemikleri birbirine çarparken Eve'in kulaklarında bağırışlar çınladı. Hedefini değerlendirdi, yüzüyle yumruğunun oranını hesapladı. Sonra parmak eklemlerini ayırdı ve taşaklarına sağlam bir tekme attı.

Havadaydı. Düşünmek için bir saniyesi vardı: Oh, kahretsin.

Sertçe kışının üzerine düştü, savruldu, sonra kafası Gözlerinin önünde birkaç yıldızın dans etmesine neden olacak kadar sert bir şekilde otomata vurdu.

Uyarı! Uyarı! Makine anons etti.

Eve silahına uzanırken, biri kolunu tuttu. Roarke yüzünü hedef alan yumruğu yere düşmeden engellemeyi başardı. "Sakin ol," diye yatıştırdı. "Yere düştü. Peki sen nasılsın?"

"Zilimi çaldı. Lanet olsun." Etrafına bakındı, başının arkasını ovuşturdu ve kocaman adama dik dik baktı yerde oturuyor, kasıklarını tutuyor ve hıçkırarak ağlıyordu. "Carmichael!"

"Efendim." Carmichael, Billy'yi zapt etmek için üniformalıları bırakarak kenara çekildi. "Teğmen. Tanrım, Dallas, bunun için üzgünüm. İyi misin?"

"Ne oluyor lan?"

"Vic bu sabah işe gittiklerinde bu adam ve kardeşi tarafından bulundu. Vic'in Washington'da küçük bir marketi vardı. Görünüşe göre kurban dün gece kapanmadan önce saldırıya uğramış, soyulmuş ve ölene kadar dövülmüş. Kardeşleri sorgulamak için getirdik. Gece adamını arıyoruz. Şu anda buradaki kardeşlerin olaya karıştığına inanmıyoruz, ancak gece görevlisinin nerede olduğuna dair önemli bilgilere sahip olabilirler."

Carmichael bir nefes verdi. "Bu adam, Billy? O iyi geliyor. Ölen adam için biraz ağlıyor. O, bilirsiniz, biraz yavaş. Kardeşi Jerry ona sorun olmadığını, bizimle gelip bir şeyler içebileceğini ve konuşabileceğini söyledi. Ama onları ayırdığımızda çok sinirlendi. Dostum, Dallas, senin için gideceğini hiç düşünmemiştim. Bir MT'ye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, lanet olası bir MT'ye ihtiyacım yok." Eve ayağa kalktı. "Onu gözlem odasına götürün. Kardeşinin bizim bol miktarda kauçuk hortumumuzla dövülmediğini görsün ve aptallar."

"Evet, efendim. Billy'yi bir memura saldırmakla mı cezalandırmamızı istiyorsun?"

"Hayır. Unut gitsin." Eve yürüdü ve hıçkırarak ağlayan adamın önünde çömeldi. "Hey, Billy. Bana bak. Şimdi Jerry'yi görmeye gidiyorsun."

Burnunu çekti, akan burnunu elinin tersiyle sildi. "Şimdi mi?"

"Evet."

"Her yer kan içindeydi ve Bay Kolbecki uyanmıyordu. Jerry'yi ağlattı ve bakamayacağımı ve dokunamayacağımı söyledi. Sonra Jerry'yi götürdüler. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Jerry'yi götüremezsiniz. Eğer Birisi onu Bay Kolbecki gibi incitebilir-"

"Kimse bunu yapmayacak. Jerry en çok ne tür gazoz sever?"

"Kremalı soda seviyor. Bay Kolbecki kremalı soda içmemize izin veriyor."

"Neden Jerry için makineden bir tane almıyorsun? Bu memur ona götürecek ve siz de pencereden Jerry'nin dedektifle konuşmasını izleyebileceksiniz. Sonra da dedektifle konuşabilirsin."

"Şimdi Jerry'yi görmeye mi gidiyorum?" "Evet."

"Tamam." Gülümsedi, bir bebek kadar tatlıydı. "Taşaklarım kesinlikle ağrıyor."

"Eminim."

Doğruldu, geri adım attı. Roarke disk çantasını ve onun gibi uçup giden diskleri geri almıştı. Şimdi onu uzatıyordu. "Brifinginize geç kaldınız, Teğmen."

Çantayı kaptı, sırtmasını bastırdı. "Isır beni."

14

ROARKE'IN DÜŞÜNCESİNE GÖRE, onun çalışmasını izlemek pek çok açıdan FASKINATICIYDI.

Kargaşayı duyduğunda konferans salonundan dışarı çıkmış ve dağ gibi bir adamın karısını yerden bir karış havaya kaldırdığını görmüştü. İçgüdüğü, doğal olarak, karısını korumak için ileri atılmak olmuştu. Ve hızlı davranmıştı.

O daha hızlıydı.

Kafasının boynunun üzerinde ileri geri gidip geldiği o çıplak saniyeler içinde onun hesap yaptığını görmüştü. Yumruk, oyuk ya da tekme, diye hatırladı. Tıpkı uçmaya başladığında yüzünde şoktan çok kızgınlık gördüğü gibi.

Çok kötü bir darbe almıştı, diye düşündü şimdi, ama öfke acıdan daha sertti. Bunu da görmüştü. Tıpkı korkmuş bir kadının sıkıntısına ve kafa karışıklığına duyduğu şefkati gördüğü gibi.

Bir erkeğin bedenindeki küçük çocuk.

Ve işte, birkaç dakika sonra, tüm bunları geride bırakarak odanın kontrolünü ele alıyordu.

Onu gördüğü ilk andan itibaren onun olması hiç de şaşırtıcı değildi. Son nefesine kadar da o olacaktı. Ve büyük olasılıkla bunun çok ötesinde.

Brifing için ceketini giymediğini fark etti. Zayıf görünüyordu ve silahıyla biraz tehlikeli değildi. kazağının üzerine bağlanmıştı. Onun kazağını O sabah kazağı giymeden önce bir keresinde boynuna taktığı elmas.

Paha biçilmez Devin Gözyaşı ve polis meselesi. Bu kombinasyon, diye düşündü, onlar hakkında bir şeyler söylüyordu.

birleşen hayatlar.

Kadının hızlı güncellemelerini dinlerken, her zaman cebinde taşıdığı gri düğmeyle -onun düğmesiyle- oynadı.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde bir yüz bulmayı umuyorum," diye devam etti. "O zamana kadar, takip ettiğimiz hatlar bunlar. Şehir Savaşları bağlantısı. Yüzbaşı Feeney?"

"Kayıt eksikliği nedeniyle yavaş ilerliyor" dedi. İç Kuvvetler'in şehirde belgelenmiş lojmanları ve klinikleri vardı ve ben bunlarla çalışıyorum. Ancak geçici olarak kullanılan çok sayıda gayri resmi yer vardı. Daha fazlası yıkıldı ya da sonradan yerle bir edildi. Ben görüştüğüm ve görüşmeye hazırlandığım kişiler askeri, paramiliter ya da sivil olarak dahil olmuşlardır. Ben ceset imhasına odaklanacağım."

"Daha fazla adama ihtiyacınız var mı?"

"Üzerine koyabileceğim birkaç tane var."

"Bunu yap. Kapıları çalışıyorum. Newkirk, sen ve ekibin bu bölgeyi yeniden tarayacaksınız." Döndü ve lazer işaretçisini Ariel Greenfeld'in çalıştığı fırının çevresindeki beş blokluk bir alana doğrulttu. "Her apartman, her işyeri, her sokak toplayıcısı, kaldırımda uyuyan ve dilencilik yapan. Pazar öğleden sonra birileri Greenfeld'i görmüş. Hatırlamalarını sağlayın. Baxter, sen ve Trueheart bu sektörü Greenfeld'in evinin etrafında. Onu izledi. Sokaktan, başka bir binadan, bir araçtan. Greenfeld'in onun rutinine alışmak için, onu birden fazla kez gözetledi. Jenkinson ve Powell, York ve Rossi'nin evlerinin olduğu bölgeyi tekrar araştırın. Peabody ve ben spor salonunu ve kulübü alacağız."

Durakladı ve Roarke onun zihnindeki kontrol listesini gözden geçirdiğini görebiliyordu. "Emlak konusu. Roarke."

"Önemli sayıda özel konut var," diye söze başladı, "ve aynı kişi ya da kişiler tarafından sahip olunan ve işletilen konutları olan işletmeler var."

zaman dilimi için bireyler. Bu arama alanını Manhattan'daki Fiftieth'in altına indirsek bile sayı oldukça fazla. Feeney ile birlikte Urbanlılar döneminde konut olarak ya da başka bir şekilde kullanılan özel binaları araştırırsak bu sayıyı azaltabileceğimize inanıyorum."

"Güzel." Bir an düşündü. "Bu iyi. Bunu yap. Davaları birbirine bağlamak. McNab."

"Bir gorilden doğru pireyi seçmeye çalışmak gibiydi."

Callendar onun yanında "Benim çizgim," diye mırıldandı ve sırttı.

"Onun çizgisi, ama sanırım iyi bir olasılığımız olabilir. İlk olarak Florida'da, gösterişli bir tatil köyünde temizlikçi olarak çalışan bir kurban, en son Sunshine Casino'dan saat 00:00 sularında ayrıldıktan sonra görülmüş. İzinli olduğu gecelerde birkaç saat geçirmeyi alışkanlık haline getirmiş. poker slotlarında oynuyormuş. Katilinin daha önce temas kurmuş olabileceği ve kendisi tarafından tanınıyor olabileceği teorisinden yola çıkarak, ölümünden önceki otuz gün için tesisin kayıtlarını inceledim. O zamanki müfettişler ikinci ceset bulunduktan sonra kayıtları incelemişlerdi. kurbanın kumarhanenin dışında yakalandığını ve çabalarını oraya yoğunlaştırdıklarını söyledi. Ama kayıtların bir kopyası dava dosyasındaydı. Tits burada ve ben onu inceledik."

"Ve şansın yaver gitti," diye mırıldandı Callendar.

"Ve ben o kadar iyiyim ki," dedi McNab yumuşak bir sesle, "kurbanın kaçırılmasından üç hafta önce dört gün kalmak üzere kayıt yaptırmış bir misafir buldum. Adı Cicero Edwards. Tatil köyü bir adres istiyor, Edwards da Londra'da bir adres vermiş. İsmi söz konusu adresle karşılaştırdım ve hiçbir şey bulamadım. O tarihte o adreste Edwards, Cicero diye biri yok. Ve daha iyisi, Adres sahteydi. Bu adres-"

Eve, "Bir opera binası," dedi ve McNab'ın güzel yüzünün somurtmasını sağladı.

"Rüzgar, yelkenler, dışarı çekildi," diye yorum yaptı. "Tam olarak Kraliyet Opera Binası. E-ekibiniz bunun bizim adamımız olduğunu ve bizim adamımızın yüksek sesle şarkı söyleyen şişman kadınlara karşı bir ilgisi olduğunu anlamış."

"Buna daha fazla ağırlık katabilecek bir bilgiye sahibim." Nadine'in verdiği bilgileri özetledi. "İyi iş çıkardın." McNab ve Callendar'a başıyla selam verdi. "Daha fazlasını bulun. Roarke, Urbanlar döneminde opera binası ya da opera düzenlenen tiyatro olarak kullanılan herhangi bir bina bulabilecek misin bir bak. Ve _."

"Sezonluk biletleri olacak," dedi Roarke. "Eğer ciddi bir tutkunsan ve bu lüksü karşılayabilecek durumdaysa, bunu şımartacaktır. Büyük olasılıkla loca koltukları. Burada Met'te, büyük olasılıkla Kraliyet ve diğer ünlü opera evleri."

"Bunu halledebiliriz," diye cevap verdi. "Araştır, çapraz kontrol yap. İsmi değiştirilmeyi seviyor. Edward'ın herhangi bir varyasyonuna yumruk at."

Bilek ünitesine baktı ve küfretti. "Lanet medyaya geç kaldım. Başlayın."

Döndü ve beyaz tahtaya eklediği ismi inceledi. Ariel Greenfeld.

"Hadi onu bulalım," dedi ve dışarı çıktı.

Medyayı dişlerini gerçekten gıcırdatmadan atlattı. Bunu bir ilerleme olarak değerlendirdi. Whitney brifing odasının dışında onu bekliyordu.

"Sabah brifinginize gelmeyi umuyordum," dedi ona. "Alıkonuldum."

"Raporumdan bu yana bazı yeni ipuçlarımız var. Efendim, Dedektif Yancy'nin tanıkla ilgili ilerlemesini kontrol etmek istiyorum, bu konuda sizi bilgilendirebilir miyim?"

Başını salladı ve onun yanına geçti.

"Bir opera aşığı," dedi kadın onu bilgilendirdiğinde. "Karım operadan hoşlanır."

"Evet, efendim."

Biraz gülümsedi. "Aslında ben de biraz opera severim. Sahte adreslerini çok akıllıca kullanmış olabilir. opera evleri."

"Evler anahtarlardan biri olabilir, Komutan. Operadan pek anlamam ama sanırım çoğu zaman ölümle ilgileniyorlar. Romanya'daki medyum ölüm evi. Medyumlar genellikle şifreli ya da sembolik imgeler görürler."

"Ve opera ile daha doğrudan bir bağlantısı olabileceğini ya da olmuş olabileceğini düşünmeliyiz. Bir sanatçı ya da destekçi, bir ekip üyesi, bir müzisyen."

"Bu bir olasılık."

"Phantom of the Opera. Bir opera binasına dadanan ve öldüren şekilsiz bir adam hakkında bir hikaye," diye açıkladı Whitney. "Öldürdüğü yer eski bir opera binası ya da tiyatro olabilir."

"Bunun peşindeyiz. Takip edebileceğimiz başka alanlar da var. Eğer bu alanlar konuyla ilgili görünüyorsa, bunları bir noktada sizinle ve Mira ile görüşmek isterim."

"Senin etrafında çalışacağız."

Onunla birlikte Yancy'nin bölümüne gitti. Eve, geçtiği her yerde polislerin dikkat kesildiğini fark edip etmediğini merak etti... ya da bu artık fark etmediği bir şey miydi?

Eve ilk olarak Yancy'nin çalışma masasında yalnız olduğunu, ikinci olarak da gözlerinin kapalı olduğunu ve kulaklık taktığını gördü. Bir dedektifi azarlamak zorunda kaldığında komutanın başka bir yerde olmasını tercih etmesine rağmen, bu onu Yancy'nin masa sandalyesine iyi davranmaktan alıkoymadı, Sağlam bir tekme.

Sarsılarak ayağa kalktı. "Hey, nerede olduğuna dikkat et Teğmen." Eve'i gördüğünde kızgınlığı geçti, Whitney'i gördüğünde ise endişeye daha yakın bir şeye dönüştü. "Komutanım."

Sandalyeden kalktı.

"Tanıgım hangi cehennemde?" Eve talep etti. "Ve ne kadar sıklıkta departmanda biraz kestiriyorsun? zaman?"

"Uyuklamıyordum. Efendim. Bu on dakikalık bir meditasyon. Program," diye açıkladı kulaklığı çıkarırken. "Trina'nın bir molaya ihtiyacı vardı, ben de ona Eatery'ye gitmesini ya da kısa bir yürüyüş yapmasını önerdim. Çalışmanın bu noktasında rehberlik etmeyi bırakıp yönlendirmeye başlamak kolay. Birkaç dakika meditasyon yapmak kafamı boşaltıyor."

Whitney, "Yöntemleriniz genellikle sonuç verir," diye yorum yaptı. "Ama bu durumda, on dakika bizim karşılayamayacağımız bir hoşgörü."

"Anladım efendim, ama saygılarımla, bir zekânın ne zaman soluklanmaya ihtiyacı olduğunu bilirim. O iyi." Yancy Dallas'a baktı. "O gerçekten iyi. Yüzleri tanıyor çünkü onları değerlendirmek onun işi. Şimdiden bana çoğu zekânın başarabileceğinden fazlasını verdi ve bence bu aradan sonra işi iyice kıvıracak. Bir göz atın."

Hem eskiz defteri hem de bilgisayar kullanmıştı. Eve Her ikisine de daha yakından bakmak için etrafından dolaştı. "Bu iyi," diye onayladı.

"Daha iyi olacak. Gözleri ve ağzı sürekli değiştiriyor ve bunun nedeni ikinci ve üçüncü tahminlerde bulunması. Göz rengini çıkaramıyor ama şekli? Gözlerin şeklini, yüzü, hatta kulakların yatış şeklini bile saptırıyor."

Yüzü yuvarlaktı, kulakları düzgünce uzanıyordu ve küçüktü. Gözleri hafifçe kapalıydı ve hoş bir ifade taşıyordu. Üst kısmı biraz ince olan ağzı Gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılmıştı. Kısa boyunlu olduğunu fark etti Eve, böylece başı omuzlarının üzerine düşük oturuyordu.

Sonuç olarak, ona yavan, sıradan bir yüz gibi geldi. Kolayca gözden kaçabilecek türden. "Hiçbir şey

onun hakkında," diye yorum yaptı. "Mutlak sıradanlığı dışında."

"Aynen öyle. Bu da zekânın işini zorlaştırıyor. Kendisiyle ilgili göze çarpan hiçbir şeyi olmayan biri hakkındaki ayrıntıları hatırlamak daha zor. Daha çok nasıl giyindiğine, nasıl konuştuğuna, nasıl koktuğuna, bu tür şeylere önem verirdi. Bunlar izlenim bırakıyordu. Başlaması biraz zaman aldı.

Bunun ötesinde yüzünü inşa ediyor. Ama o iyi."

"Sen de öylesin," diye iltifat etti Eve. "Şimdilik bana bunun bir kopyasını ver. Bitirdiğinde bana da getir."

"Bu detaylardan bazıları değişecek." Yancy yine de bir baskı sipariş etti. "Sanırım burun daha kısa olacak ve -" Durmasını işaret edercesine bir elini kaldırdı. "İşte bu yüzden birbirimize ara vermemiz gerekiyordu. Ben yansıtıyor."

"Bu bize bir üs sağlar. Trina ile işiniz bittiğinde, onun benim konutuma götürülmesini ayarlamanızı istiyorum. Bekleniyor."

"Yapacağım."

"İyi iş, Dedektif."

"Teşekkür ederim,
Komutan."

Onlar ayrılırken Whitney Eve'e baktı. "Bir saat içinde onu kontrol edin. Eğer herhangi bir değişiklik olmazsa, bu görüntüyü yayınlayacağız. Mümkün olan en kısa sürede kamuoyuna açıklanmasını istiyoruz."

"Evet, efendim."

"Benimle ve Dr. ile görüşmek istediğinizde bana ulaşın. Mira," diye ekledi ve sonra kendi yoluna gitmek için soyundu.

Eve havanın ne kadar soğuk olduğunu umursamıyordu, sokağa dönmek güzeldi. Şimdilik masa başı işlerden, bilgisayar işlerinden ve brifinglerden bıkmıştı. Biraz düşünmeye ihtiyacı olduğu doğrudu, sadece kendisi ve cinayet masası, ama şu anda hareket etmesi gerekiyordu.

"Bu işe Cuma gecesinden beri devam ettiğimize inanmak çok zor." Peabody, BodyWorks'e doğru yürürlerken omuzlarını kamburlaştırdı. "Sanki bir aydır bu iş üzerinde çalışıyormuşuz gibi geliyor."

"Zaman görecelidir." Ariel Greenfeld, diye düşündü Eve, yaklaşık on sekiz saattir kayıptı.

"McNab bu sabah neredeyse üçe kadar bununla uğraştı. Ben gece yarısını biraz geçe bittim, ama o hızlanmıştı. Sanırım e-meyve suyuyla ilgili bir şey. Tabii ki, bilgisayarı gerçekten becerdiğinde, bilirsiniz, sizinkini becermek için hiç kalmıyor. Bu, birlikte yaşamaya başladığımızdan beri yatağı ya da başka bir yüzeyi eğlence amaçlı kullanmadan geçirdiğimiz en uzun süre."

"Bir gün," dedi Eve gözlerini cennete çevirirken, "güzel bir gün, sen ve McNab'ın seks yaparkenki görüntüsünü kafama sokmadan tam bir hafta geçirebileceksin."

"İşte ben de bunun için endişeleniyorum." Merkezin lobisine geçtiler, asansöre giderken yaka kartlarını gösterdiler. "Sence çiçeklerin etkisi geçiyor olabilir mi? Kıvılcımı kaybettiğimizi mi? Aslında Çarşamba gecesinden beri-"

"Bu cümleyi daha fazla uzatmayın." Eve asansöre onları ana spor salonuna götürmesini emretti. "Dört gün boyunca çiçekler ve kıvılcımlar hakkında endişelenmeden duramıyor musun?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Şey, hayır," diye karar verdi Peabody, "Çünkü polis değilseniz dört gün bir çalışma haftası sayılır. Sen ve Roarke bir hafta çalışsaydınız, merak etmez miydin?"

Eve bunun daha önce bir sorun olduğundan emin değildi. Sadece başını salladı ve asansörden indi.

"Yani sen ve Roarke bunu yakaladığımızdan beri hiç yakınlaşmadınız mı?"

Eve durdu, döndü. Dik dik baktı. "Dedektif Peabody, gerçekten orada durmuş bana son bir yıl içinde seks yapıp yapmadığımı mı soruyorsunuz?"

birkaç gün?"

"Şey.

Evet."

"Kendini topla, Peabody."

"Yaptın!" Peabody, Eve'in peşinden koştu. "Biliyordum. Biliyordum! Neredeyse gece gündüz çalışıyorsun ve hâlâ birileriyle yatıyorsun. Ve biz daha genciz. Yani, yaşlı olduğunuzdan değil."

Eve soğuk bakışlarını ona doğru çevirdiğinde Peabody hızla konuştu. "Sen genç ve formdasın, gençliğin ve canlılık. Şimdi konuşmayı kesiyorum."

"En iyisi bu olur." Eve doğruca müdürün ofisine gitti.

Pi masasından kalktı. "Haberleriniz var."

"Bir dizi ipucunun peşindeyiz. Çalışanlarla tekrar konuşmak ve bazı üyeleriniz arasında araştırma yapmak istiyoruz."

"Neye ihtiyacın varsa."

Yancy'nin saatinin dolmasına az bir zaman kalmasına rağmen Eve krokiyi çizdi. "Şuna bir bakın ve bu adamı tanıyıp tanımadığınızı ya da görüp görmediğinizi söyleyin."

Pi çizimi aldı ve dikkatle inceledi. "Tanıdık gelmiyor. Çok sayıda üyemiz var, birçoğu sıradan, diğerleri ise geçici, iş veya eğlence için şehirde bulundukları sırada bu tesisi kullanıyorlar. Müdavimlerin çoğunu tanıyorum ama onu tanıyamadım."

Bu çizimi indirdi. "Gia'yı kaçıran adam bu mu?" "Şu anda, şüpheli bir kişi."

Tek bir vuruş bile yapmadan bir saat geçirdiler. Dışarı çıktıklarında Eve'in bağlantısı sinyal verdi. "Dallas."

"Yancy. Tamamdır. Olabileceği kadar iyi."

"Göster bana."

Ekrandaki görüntüyü ters çevirdi. Eve elindeki taslaktan biraz daha belirgin olduğunu gördü. Kaşlar

biraz daha yüksekti, ağız daha az keskin şekilliydi. Burun da aslında biraz daha kısaydı. "Güzel. Hadi çıkaralım şunu. Whitney'e haber verin ve Nadine Furst'ün diğer medya mensuplarına göre beş dakika öne çıkmasını istediğimi söyleyin."

"Anladım."

"İyi iş, Yancy."

Peabody, "Birinin hoş, rahat büyükbabasına benziyor," diye yorum yaptı. "Bütün çocuklara nane şekeri dağıtan türden. Bunun neden durumu daha da kötüleştirdiğini bilmiyorum."

Güvenli, demişti Trina. Güvenli göründüğünü söylemişti. "O kendisini ekranda görecek. Önümüzdeki birkaç saat içinde ya da ertesi gün bir noktada görecek. Ve daha önce hiç olmadığımız kadar yakın olduğumuzu bilecek."

"Bu seni endişelendiriyor." Peabody başını salladı. "Panik ve koruma duygusuyla Rossi ve Greenfeld'i öldürebilir ve tekrar batabilir."

"Olabilir. Ama görüntüyü yayınlamalıyız. Eğer başka bir kadını hedef aldıysa, onunla temasa geçtiyse ve kadın bunu gördüyse, bu sadece onun hayatını kurtarmakla kalmaz, bizi doğrudan onun kapısına götürebilir. Başka seçeneğimiz yok. Başka seçeneğimiz yok."

Ama Rossi'yi düşündü. Seksen altı saattir kayıp ve saymaya devam ediyor.

Elindeki krokinin çoğundan daha yakın olduğunu düşünen Eve, diğer işyerleri, konutlar, birkaç dilenci ve kaykay arabası işletmecileri ile konuşurlarken onu kullandı. köşeleri.

"Görünmez gibi bir şey." Kulübe doğru giderlerken Peabody soğuk ellerini birbirine sürttü. "Oralarda dolaştığını, spor salonuna girdiğini biliyoruz ama kimse onu görmüyor."

"Kimse onunla ilgilenmiyor ve belki de bu onun patolojisinin bir parçası. Görmezden geliniyor ya da göz ardı ediliyor. Bu onun

önemli olmanın yolu. Aldığı, işkence ettiği, öldürdüğü kadınlar onu unutmayacaklar."

"Evet, ama ölü."

"Mesele o değil. Onu görüyorlar. Birine acı verdiğinde, onu kısıtladığında, tutsak ve izole tuttuğunda, canını yaktığında, onun dünyası olursun." Kendisi için de böyle olduğunu hatırlıyordu. Babası onun için Hayatının ilk sekiz yılındaki korkunç ve acımasız dünya.

Yüzü, sesi, her ayrıntısı zihninde tam ve silinmezdi. Kabuslarında.

"Gördükleri son şey o," diye ekledi. "Bu ona müthiş bir heyecan veriyor olmalı."

Starlight'ın içinde renkli ışıklar ve rüya gibi bir müzik vardı. Çiftler dans pistinin etrafında dönerken Zela, beline kadar Eve'in retro olduğunu varsaymak zorunda kaldığı kırmızı takım elbise kenarda duruyordu.

"Çok düzgün, Bay Harrow. Bayan Yo, omuzlarınızı gevşetin. İşte böyle."

"Dans dersi," dedi Peabody, Zela talimatlar vermeye ya da cesaretlendirmeye devam ederken. "Oldukça iyiler. Tüh," diye ekledi, şık bir papyon takan adamlardan biri ortağının ayağına bastığında. "Biraz da şirin."

"Çok sevimli, özellikle de içlerinden birinin "Dersten sonra evde dans edip son esmerine işkence eder."

"Sence... onlardan biri." Peabody Natty Bow Tie'ye şüpheyle baktı.

"Hayır. Burayla işi bitti. Aynı havuzdan iki kez balık tuttuğu hiç görülmemiştir. Ama son birkaç hafta içinde o katta tilki tırısıyla falan dolaştığına eminim."

"Neden buna fokstrot diyorlar?" Peabody merak etti. "Tilkiler tırıs gider ama dans ediyormuş gibi görünmezler."

"Hemen bir araştırma ekibi gönderiyorum. Hadi gidelim."

Gümüş merdivenlerden aşağı indiler ve Zela'yla göz göze geldiler. Başını salladı ve müzik sona erdiğinde alkışladı. "Müthişti! Artık ısındığınıza göre, Loni sizi rumbaya götürecekt."

Genç kızıl saçlı Natty Bow Tie'ı pistin ortasına götürürken Zela, Eve ve Peabody'ye bara gitmelerini işaret etti. Kızıl saçlı coşkuyla gülümsedi. "Pekâlâ! Herkes pozisyonunu alsın."

Tek bir barmen vardı. Siyah kravat giymişti ve Zela'ya tercihini sormadan önüne bir bardak köpüklü su ve bir dilim limon koydu. "Size ne ikram edebilirim hanımlar?"

"Bakire kiraz köpüğü alabilir miyim?" Peabody, Eve ona ters ters bakamadan önce sordu.

Eve ona "Ben iyiyim," dedi, sonra krokiyi çizdi ve tezgâhın üzerine koydu. "Bu adamı tanıyor musun?"

Zela ona baktı. "Bu..." Başını iki yana salladı. Suyunu kaldırdı, derin derin içti ve tekrar yerine koydu. Sonra eskizi eline alıp ışıklara doğru çevirdi. "Özür dilerim. Sadece tanıdık gelmiyor. Buraya belli bir yaşta çok fazla erkek geliyor. Sanırım onunla çalışmış olsaydım -bir sınıfta-hatırlardım."

"Peki ya sen?" Eve taslağı aldı ve barın diğer tarafına doğru itti.

Barmen Peabody'nin içkisini karıştırmayı bırakıp çizime kaşlarını çattı. "Bu o piç-özür dilerim, Zela." Peabody sadece başını salladı ve müstehcen ifadeyi elinin tersiyle itti. "Sari'yi öldüren bu mu?"

"Konuşmak istediğimiz bir adam."

"Yüzlerle aram iyidir, ticaretin bir parçası. Onu barımda otururken hatırlamıyorum."

"Gündüzleri çalışıyor musun?"

"Evet. Altı ay önce ben ve karımın bir çocuğu oldu. Sari, geceleri evde ailemle birlikte olabilmem için beni gündüze geçirdi. Böyle konularda çok iyiydi. Anma töreni yarın." Zela'ya baktı. "Yarın değil. Doğru."

"Hayır." Zela bir an için elini onunkinin üzerine koydu. "Bu doğru değil."

İçkiyi karıştırmayı bitirmek için uzaklaştığında gözlerinde keder vardı.

"Hepimiz bunu oldukça zor karşılıyorruz," dedi Zela sessizce. "Üstesinden gelmeye çalışıyoruz, çünkü ne yapabilirsin ki? Ama çok zor, boğazınıza takılan bir şeyi yutmaya çalışmak gibi."

"Peabody, "Bu kadar çok insan için önemli olması onun hakkında çok şey anlatıyor," dedi.

"Evet, evet. Evet, öyle. Dün Sari'nin kız kardeşiyle konuştum," diye devam etti Zela. "Müziğı benim seçip seçmeyeceğimi sordu. Sari'nin sevdiği müziğı. Zor bir iş. Hayal ettiğimden çok daha zor."

"Eminim öyledir. Peki ya o?" Eve kızıl saçlıya doğru baktı. "Derslerden herhangi birinde Sari'yle birlikte çalıştı mı?"

"Hayır. Aslında bu Loni'nin ilk sınıfı. İçimizde bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldık. Loni vestiyer kontrolü ve döner hosteslik yapıyordu. Ben de onu hostesliğe/eğitmenliğe yükselttim."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Elbette, onu gönderirim." Zela ayağa kalktı, hüzünle gülümsedi. "Ayaklarıma yazık. Bay Buttons bir düğme kadar sevimli ama tam bir sakar."

Dansçılar, Loni'nin üç inçlik topuklu ayakkabılarıyla bara doğru koşmadan önce sakar partnerinin yanağına hızlı bir öpücük kondurmasıyla yer değiştirdi.

"Merhaba! Ben Loni."

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody."

Peabody vişne köpüğünü höpürdeterek yuttu ve daha resmi görünmeye çalıştı.

"Diğer dedektiflerle konuştum mu? Söylemeliyim ki ikisinde de. Sanırım geri gelmeyecekler?"

"Bilemiyorum. Bu adamı tanıyor musunuz?"

Barmen masaya otururken Loni taslağa baktı. Yanında pembe, gazlı ve vişne süslemeli bir şey vardı. "Bilmiyorum. Hmmm. Pek sayılmaz. Sayılır. Bilmiyorum."

"Hangisi, Loni? Sayılır mı, sayılmaz mı?"

"Bu adama benziyor ama o adamın koyu renk saçları, geriye doğru kaymış koyu renk saçları ve gerçekten ince bir bıyığı vardı."

"Kısa mı, uzun mu, ortalama mı? Bu adam."

"Ummm, bir düşüneyim. Kısa tarafından. Çünkü Sari'nin ondan bir iki santim fazlası vardı. Tabii ki topuklu giyiyordu, yani
_"

"Dur bakalım. Bu adamı Sari ile mi gördün?"

"Bir adam, evet. Sari pistte çalışırken pek çok erkek onunla dans etmekten hoşlanırdı. Muhtemelen bu adam değildir çünkü-"

"Bekle." Eve 'link'ini çıkardı, Yancy'yi etiketledi. "Çizimi değiştirmeni istiyorum. Ona koyu renk saç, arkaya kayganlaştırılmış, ince bir bıyık ver. Bu 'link'e gönder."

"Bana bir dakika ver."

"Bu adamı Sari'yle ne zaman gördün?" Eve Loni'ye sordu.

"Emin değilim. Sanırım birkaç hafta önce. Bunu söylemek zor.

Tam olarak hatırlamıyorum. Hatırlıyorum çünkü pistte çalışıyordum ve bir adama dans teklif ettim. Biz bekarları dansa kaldırması gerekiyordu. Utangaç ve tatlıydı ve sadece müzik için geldiğini söyledi ama teşekkür etti. Kısa bir süre sonra onu gördüm.

Sari ile dans etmek. Bu beni biraz şaşırttı, biliyor musun? Aptalca." O

omuz silkti. "Ama ben, sanırım o esmerlerden hoşlanıyor yerine...Oh." Biraz solgunlaştı. "Oh, Tanrım. Bu adam mı?"

"Sen söyle." Eve, Loni'nin düzeltilmiş taslağın bulunduğu ekranı görebilmesi için 'link'ini çevirdi.

"Oh Tanrım, oh Tanrım. Sanırım, gerçekten o adam olduğunu düşünüyorum.

Brett."

"Sorun yok." Barmen onun elini tuttu. "Sakin ol." Ekrana bakmak için başını eğdi. Başını salladı. "Bara gelmedi. Barda oturduğunu hatırlamıyorum."

"Nerede oturuyordu, Loni?"

"Tamam. Tamam." Kulübü incelemek için etrafında dönerken uzun nefesler aldı. "İkinci kat -bundan oldukça eminim- arka tarafa doğru."

"O bölümde garsonluk yapan kişiyle konuşmam gerekiyor. Geceyi tam olarak belirleyebilir misin, Loni?"

"Bilmiyorum. Birkaç hafta önceydi. Belki üç? Bir keresinde ceketini kontrol etmiştim. Paltosunu kontrol ettiğimi hatırlıyorum ve bu yüzden o gece ona odaklandım. Daha önce de ceketini kontrol etmiştim ve yalnızdı. Pistte çalışırken onu gördüm ve 'Evet, bu adam solo' diye düşündüm. Ama benimle dans etmek istemedi."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Sari'yi istedi."

15

"UNOBTRUSIVE," dedi EVE, kalın ve yoğun bir kar yağmaya başlarken trafiğin içinden İLERLEYEREK. "Hedef dışında herhangi biriyle teması sınırlandırır."

"Ne garsonlar ne de uşaklar onu ikna edebildi. Kulübe yürüme mesafesinde yaşayabilir ya da çalışabilir." Peabody girişimde bulundu.

"Evet, ya da kendi başına başka bir yere park ediyor. Ya da oyununun bu kısmı için toplu taşıma kullanıyor. Hangi taksici bir taksiciyi aldığını ya da bıraktığını hatırlar ki?

günler sonra mı, yoksa bu durumda haftalar sonra mı? Rüzgara karşı tükürüyoruz. Loni onu hatırladı çünkü kibrine şaplak attı. Yoksa o da unutulmuş bir yüz olacaktı. Onunla dans etmesi daha akıllıca olurdu. Kadın onu beş dakika sonra bile hatırlamazdı."

Eve yan gözle baktı, şerit değiştirdi. "İçeri giriyor, kalabalığın arasına karışıyor, ana oyunun dışında kalıyor, arkada kalıyor. Muhtemelen garsona yüzde üzerinden bahşış verir. Daha sonra, 'Oh evet, bu adam ya da "Bu adam bana cidden çaktı. Sadece sıradan ve ortalama. Gittiği yere kadar."

"Teyit edilmesi iyi oldu. Loni onun kulübe gittiğini ve orada York ile temas kurduğunu doğruladı. Ama bu bize pek bir şey anlatmıyor."

"Bize görünüşünü değiştirmeyi sevdiğini söylüyor. Hafif değişiklikler, gösterişli bir şey değil. Koyu renk saç, küçük bıyık, gri peruk. Bu bize hedefi ele geçirdikten sonra temas noktasını sık sık ziyaret etmesinin ya da tekrar ziyaret etmesinin pek olası olmadığını söylüyor. Kontrolünü kaybetmediğini, takip aşamasında oynamayı seçtiği rolü sürdürebileceğini ve sürdürdüğünü biliyoruz."

Döndü, bir blok batıya gitti, sonra güneye saptı. "York'la dans etti, elleri onun üzerindeydi. Göz göze geldiler, konuştular. Partneriyle konuşmak işinin bir parçası olmalı. Onun hakkında bildiğimiz her şey akıllı, kendini bilen ve insanlarla nasıl başa çıkacağını bilen biri olduğunu söylüyor. Ama bu adamın bela olduğuna dair hiçbir sinyal almıyor, adımlarını hızlandıracak hiçbir şey yok.

Eve, Peabody'ye "Yandan görünüşü kontrol et," dedi. "Altı araba arkadaki siyah sedanı görüyor musun?"

Peabody kıpırdandı ve bakışlarını aynaya dikti. "Evet. Zar zor. Bu kar oldukça kalın. Neden?"

"Bizi takip ediyordu. Kulüpten ayrıldığımızdan beri beş, altı, yedi geri. Plakayı seçebileceğim kadar yakın değil. Geçenlerde de belirtildiği gibi, benden daha genç olduğunuza göre, belki de gözleriniz daha keskin."

Peabody omuzlarını kamburlaştırdı. "Hayır. Başaramaz. Önündeki arabaya çok yakın. Belki biraz geri çekilirse ya da etrafından dolanırsa."

"Bakalım bu konuda ne yapabiliriz." Eve bir açıklık olduğunu fark etti ve şerit değiştirmeye başladı.

Bir korna sesi, frenlerin ıslak gıcırtısı onu kendine çekmişti. Bir limuzinin bir şerit ötesinde sokağa fırlayan bir aptala çarpmamak için çılgınca savruldu.

Gümbürtüyü duydu, çocuğun düştüğünü ve yuvarlandığını gördü. Limuzin önündeki devasa arazi aracına çarptığında kötü bir çıtırtı duydu.

"Orospu çocuğu."

Nöbetçi lambasını yakarken bile tekrar dikiz aynasına baktı. Sedan gitmişti.

Çocuğu görmek için tam zamanında aracından çıktı. topallayarak koşmaya başladım. Ve çılgılığı duymak için:

"Durdurun onu! Çantamı aldı!" korna ve küfürlerin şehir senfonisi üzerine.

"Orospu çocuğu," dedi yine. "Hallet şunu, Peabody." Ve sokak hırsızının peşinden yola koyuldu.

Ritmini çabucak geri kazandı ve -sanırım- bir başkasının ondan daha genç olduğunu kanıtladı. Sıçradı, fırladı, savruldu, neredeyse uçarak caddeyi geçti, kaldırımından aşağı indi.

Adam daha genç olabilirdi ama kızın bacakları daha uzundu ve aradaki mesafeyi kapatmaya başladı. Omzunun üzerinden geriye baktı, gözlerinde hem endişe hem de kızgınlık vardı. O sırada

Koşarken hantal paltosunun altından büyük kahverengi çantayı çıkardı ve şık bir sarkaç gibi sallamaya başladı.

Yayaları bowling lobutları gibi devirdi, böylece Eve sıçramak, kaçmak, direksiyonu kırmak zorunda kaldı.

Adam dönüp çantayı kafasına doğru savurduğunda, eğildi, kayışı yakaladı ve onu göndermek için basitçe çekti kaldırıma yuvarlanıyor.

Sinirlenerek çömeldi. "Aptalın tekisin," diye mırıldandı ve onu sırt üstü itti.

"Hey! Hey!" Yardımsever biri durdu. "O çocuğa ne yapıyorsun? Neyin var senin?"

Eve botunu çocuğun göğsüne koyarak onu yerde tuttu ve rozetini çıkardı. "Devam etmek ister misin, dostum?"

Samaritan Eve'in rozetine kaşlarını çatarken çocuk "Kaltak," dedi. Sonra da kızgın bir terrier gibi onu ısırıldı.

İnsan ısırıkları hayvan ısırıklarından daha tehlikelidir." Eve yolcu koltuğunda oturup hasarı görmek için pantolonunun paçasını yukarı çekerken direksiyon Peabody'deydi. Peabody sempatik bir yüz ifadesiyle, "Ve deriyi kırmış," dedi. "Tanrım, seni gerçekten sıkıştırmış."

"Küçük piç orospu çocuğu. Bakalım soygunların üstüne bir de polise saldırmaktan hoşlanacak mı? Isıran Çocuk'un ceketinin ceplerinde bir düzine cüzdan vardı."

"Bunu dezenfekte etmelisin."

"Bana sedanı kaybettirdi. Bunun için onu tekmeleyebilirdim." Dişlerini sıkkan Eve, Peabody'nin temiz bezini kullandı.

bir yerlerden bulup çıkarmış. "Bir kargaşa olur olmaz karşı caddeye geçti. Yaptığı şey buydu, her zaman yaptığı şey. Kalabalıktan ve çatışmalardan kaçınır. Lanet olası pislik."

"Eminim çok acımıştır. O adam olduğuna emin misin?" "Bir kuyruk gördüğümde tanırım."

"Hiç şüphe yok. Sadece bizi neden takip ettiğini merak ediyorum. Ne bildiğimizi öğrenmeye çalışıyor sanırım. Ama ne anlamı var ki? Tek öğrenebileceği nereye gittiğimiz ve gittiğimiz yer de bir soruşturma için oldukça standart."

"Benim ritmimi, hızımı, hareketlerimi yakalamaya çalışıyor. Bir rutin bulmaya çalışıyorum."

"Neden..." Çarptı ve Peabody koltuğunda sarsıldı. "Vay anasını. Seni takip ediyor."

"Kuyruk yapmayacağımı mı sanıyor?" Pantolonunun paçasını geri çekti çünkü dış izlerine bakmak sadece daha fazla acıtıyordu. "Beni çözebileceğini sanıyor. Hiç şansı yok. Bu sefer hedefini tanımıyor. çiğneyebilecek."

"Sana baktığını ne zamandır biliyorsun?" "Biliyor muydum? Yarım saat öncesinden beri. Onunla oynadım ama onun bizi takip etmesi bu ihtimali oldukça güçlendirdi."

"Bu fikirden ortağınıza bahsedebilirdiniz." "Başlama yine. Tanrı bilir kaç tanesinden biriydi Olasılıklar. Şimdi ona yüksek bir olasılık veriyorum ve bunu ilk bilen sizsiniz. Siyah sedan, gösterişli bir şey değil."

-Yuvarlak farlar, kaput süslemesi yok. Beş çubuklu bir izgaraya benziyordu. Bundan bir model çıkarabiliriz."

Peabody Central'daki garaja döndüğünde rahat bir nefes aldı. O lanet bacağı buza yatırmak istiyordu.

"Yapabildiğim tek şey New York plakasıydı. Sadece hızlı bir

Plaka rengine bir göz atın. Herhangi bir sayı elde etmek için çok fazla mesafe, çok fazla kar var."

"Bu yaralanmayla ilgili standart önlemleri almanız gerekiyor." "Evet, evet."

"Bunlardan biri beşikte bir saat kalmalı. Bitkin düşmüşsün."

"Beşikten nefret ediyorum." Eve biraz ağırlı bir şekilde arabada. "Bir saatliğine kapanmam gerekirse ofisimin zeminini kullanırım. Benim için uygun. Bana bir iyilik yap," diye ekledi topallayarak asansöre giderken. "En kısa zamanda Whitney ve Mira ile bir buluşma ayarla. Ben revirden biraz dezenfektan ve bandaj çalmaya gidiyorum."

"Çalmak zorunda değilsin. Seni tamir edecekler."

"Beni düzeltmelerini istemiyorum," diye homurdandı Eve. "Onlardan nefret ediyorum. İhtiyacım olanı avuçlarım ve kendim hallederim."

Eve revirden geçti, -tam anlamıyla teknik olmak gerekirse- basit bir hırsızlık yaptı ve ihtiyacı olan şeyi kayıtlara geçirmeden cebe indirdi.

Ama kaydını tutarsa, yarayı görmek için ısrar edeceklerdi. Onlara yarayı gösterirse, orada tedavi ettirmesi için başının etini yemeye başlayacaklardı. Sadece yarayı temizlemesi ve üzerine bir bandaj yapıştırması gerekiyordu. Ve, tamam, belki de bir engelleyici almalıydı.

Ofisine girdiğinde Roarke çoktan oradaydı.

"Görelim

bakalım." "Neyi

görelim?"

Sadece kaşlarını kaldırdı.

"Lanet Peabody. Ağız var dili yok." Eve kaldırdığı eşyaları ceketinin cebinden çıkarıp üzerine attı. Masa. Paltosunu askıya astı, sonra oturdu ve yaralı bacağını masanın üzerine koydu.

Roarke, kız pantolonunun paçasını çekiştirirken yarayı inceledi ve biraz tısladı. "Bu biraz iğrenç."

"Yarım yamalak bir hanım evladı sokak hırsızından daha kötü şeyler de yaşadım."

"Yeterince doğru." Yine de ısırtığı kendisi temizledi, tedavi etti ve bandajladı. Sonra eğildi ve düzgün beyaz kareye hızlı bir öpücük kondurdu. "İşte, böylesi daha iyi."

"Beni takip etti."

Roarke şimdi doğruldu ve gözlerindeki sessiz eğlence kayboldu. "Yarım yamalak korkak bir sokak hırsızından bahsetmiyoruz."

"Onu ben yaptım, siyah bir sedan, plakasını alamadım ama sanırım modelini ve belki de yılını bulabiliriz. Daha fazlasını yapabilirdim, hatta o pislik sokağa kaçmasaydı onu sıkıştırmayı bile başarabilirdim. Aracı kontrol etmek zorundaydım, yoksa o pisiğe çarpan limuzine ve önümdeki ATV'ye çarpacaktım. Birkaç saniye sonra gitmişti."

"Onu senin yaptığını bilemez."

"Nasıl olduğunu anlamıyorum, hayır. O sadece temkinli. İleride bir sorun var, o yüzden sıvışıp ondan kaçıyor. Eğer dışarıda beni izliyor olsaydı, basında çıkan haberlerde kendi yüzünün olduğunu görmeyebilirdi. Ama görecektir."

Baldırındaki zonklamayı hafifletmek için kımıldadı. "Bir dost olur musun? Bana kahve getir."

AutoChef'ine gitti. "Peki bir sonraki adımın?"

"Whitney ve Mira ile tuzak kurma olasılıklarını görüşmek üzere buluşun. Ekip üyelerini kontrol edin, herhangi bir

yeni veriler. Bir noktada sadece düşünmek için bir ya da iki saate ihtiyacım oluyor. Kafamın içinde çalışmam, onunla oynamam gerekiyor."

Kahveyi ona geri getirdi. "Yemden menfaati olan bir taraf olarak bu toplantıya katılmak istiyorum."

"Toplantılara doyamıyorsun, değil mi? Düğmelerinizi odanın dışında bırakmanız gerekecek."

"Pardon?"

"Eğer düğmeleriniz orada değilse, onlara basılamaz." Başını bir dakikalığına arkaya yasladı, kahvenin vücudunda sihrini göstermesine izin verdi. "Ve benim sadece bir yem olmadığımı, deneyimli ve kış tekmeleyen bir polis olduğumu unutmayın."

"Sıkı kaslı baldırında bir hanım evladı ısırtıyla."

"Şey...evet."

"Dallas." Peabody kapıya doğru adım attı. "Bacağın nasıl?" "İyi ve şu andan itibaren tüm tartışmalardan uzak."

"Komutan ve Dr. Mira bizi yirmi dakika içinde komutanın ofisine götürecekler."

"Yeterince iyi."

"Bu arada, Memur Gil Newkirk geldi. Savaş odasında."

"Yola çıkıyorum."

Gil Newkirk üniformasını iyi giyyordu. Eve'e sokakta kendini nasıl idare edeceğini bildiğini gösteren kaya gibi sağlam bir görüntüsü vardı. Yüzünde de aynı sertlik vardı, Eve'in Feeney'nin bu sertliğe "baharat."

Yıllar boyunca onunla birkaç kez karşılaşmış ve onun mantıklı ve açık sözlü biri olduğunu düşünmüştü.

"Memur Newkirk."

"Teğmen." Kızın uzattığı eli sert ve hızlı bir şekilde sıktı. "Görünüşe göre burada etkili bir düzeniniz var."

"Bu iyi bir takım. Alanı daraltıyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim ve keşke size önemli bir şey getirseydim. Eğer biraz vaktiniz varsa..."

"Oturun." Eliyle işaret ederek konferans masasında ona katıldı.

"Yüzünü almışsın." Newkirk çizime başıyla işaret etti dört vaka panosundan birine tutturulmuş. "Dokuz yıldır o yüzü inceliyor, onu önüme koymaya çalışıyordum. kapılardan biri çalınırken. Onlardan çok fazla vardı, Komiser. Bu yüz bana hiç gelmiyor."

"Uzun bir ihtimaldi."

"Notlarımı tekrar gözden geçirdim ve Ken Colby'nin evine gittim, o da bu işin içindeydi. Beş yıl önce önce."

"Özür dilerim."

"O iyi bir adamdı. Dul eşi, eski soruşturmayla ilgili dosyalarını ve notlarını çıkarmam için bana izin verdi. Onları buraya getirdim." Yanında taşıdığı kutuya dokundu. "Bir şeyler ekleyebileceklerini düşündüm."

"Bunu takdir ediyorum."

"Dün gece bana verdiklerinden yola çıkarak bu sabah tekrar gözden geçirdiğimde aklıma gelen birkaç adam vardı. Ama yüzün uyuşmuyor."

"Onlar hakkında ne patladı?"

"Vücut tipi ve rengi. Oğlum ve ben bu konuyu biraz konuştuk." Kaşlarını kaldırdı.

"Bununla ilgili bir sorunum yok."

"Kent Savaşları üzerinde çalıştığınızı biliyorum ve bu adamlardan birinin bize eskiden babasıyla birlikte Urbanlar'da ölü arabasıyla gezdiğini söylediğini hatırladım. Cesetleri toplarlarmış. MT olarak çalışmış, sonra Vegas'ta bir kongreye gidip büyük ikramiyeyi kazanınca bu işi bırakmış. Hatırlıyorum.

Çünkü müthiş bir hikayeydi. Diğer zengin bir adamdı, üçüncü kuşaktan. Hobi olarak tahnitçilik yapıyordu. Her yer ölü hayvanlarla doluydu.

"Onları çıkardım." Ona bir disk uzattı. "Belki tekrar kontrol etmek istersin diye."

"Bunu yapacağız. Görevde misiniz, Memur Newkirk?" "İzinliyim," dedi.

"Eğer zamanınız ve ilginiz varsa, belki bunları Feeney ile birlikte güncel veriler için gözden geçirebilirsiniz. Ben olsam minnettarım."

"Sorun değil. Her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Eve ayağa kalktı ve tekrar elini uzattı. "Teşekkür ederim. Bir toplantım var. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Peabody, Roarke, benimle gelin."

Topallamamak için konsantre olmak zorundaydı ve zonklayan bacağına boyun eğerek asansörün küçük ve sık sık kokan sınırlarına yöneldi.

"Unutma," dedi Roarke'a, "sen bir sivilsin ve bu bir NYPSD operasyonu."

"Bu senin için uzman bir sivil, aynasız."

Gülümsemedi -çok fazla- sonra kendini bir asansöre sıkıştırdı. "Ve komutana Jack deme. Ciddi ve resmi tonu ortadan kaldırıyor ve... bu çok yanlış."

"Hey, Dallas!"

Başını çevirdiğinde Suçla Mücadele'den bir dedektifin ona sırtıttığını gördü. "Renicki."

"Duyduğuma göre bir serseri senden bir parça koparmış ve şimdi de kuduz olmuş."

"Öyle mi? Duyduğuma göre LC'nin biri senin tadına bakmış ve şimdi de kendini alkışlamaya başlamış."

"Ve bu," diye mırıldandı Roarke birkaç polis yuhalarken, "ciddi ve resmidir."

Ofisinde Whitney masasının arkasında, Mira da ziyaretçi koltuğunun yanında duruyordu. "Komiserim," dedi.
"Dedektif. Roarke."

"Efendim, uzman danışmanın bu toplantının içeriğine yardımcı olabileceğine inandığım için kendisinden toplantıya katılmasını rica ettim."

"Sizin kararınız. Lütfen oturun."

Roarke, Peabody ve Mira yerlerine otururken, Eve ayakta kaldı. "İzninizle Komutan, önce sizi ve Dr. Mira'yı bilgilendirmek istiyorum."

Hızlı ve yedek bir şekilde içinden geçirdi.

"Gölgede mi kaldın?" Whitney onun ifadesini sorgulamadı.
"Nedeni hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, efendim. Dr. Mira benim bir hedef olabileceğim ihtimalini ortaya attı. Bu özel kadınların Roarke olmasından ziyade, Roarke ile herhangi bir bağlantının sıçrama tahtası ben olabilirim."

"Bu teoriden bana bahsetmemiştiniz, Doktor."

Mira konuşmadan önce Eve, "Dr. Mira'dan değerlendirme yapmam için bana zaman vermesini istedim," dedi.

"Soruşturmanın bu alanına odaklanmadan önce düşünmek ve olasılıkları değerlendirmek için. Bunu yaptıktan sonra, bunun uygulanabilir bir teori olduğuna inanıyorum. İlk soruşturmada dedektiftim, soruşturmayı yürüten ekibin ortağıydım.

Birincil. Ben onun kurban seçiminin parametreleri içindeyim. Dokuz yıl önce onunla yollarımız kesişmiş ya da paralel bir çizgide yürümüş olabilirim.

"Bence New York'a belirli nedenlerle geri döndü.
Ve sanırım bunlardan biri de beni paketlemek

istemesi." Whitney, "Hayal kırıklığına uğrayacak," diye yorum yaptı. "Evet, efendim, hayal kırıklığına uğrayacak."

"Bu teoriyi ne kadar güçlü bir şekilde destekliyorsun Mira?"

"Kendi olasılıklarımı değerlendirdim ve inanıyorum ki, patolojisi göz önüne alındığında, teğmeni, hatırı sayılır eğitim ve yetkiye sahip bir kadını, hatırı sayılır güce sahip bir adamla evli bir kadını yakalamayı en büyük başarısı olarak görecektir. Ancak bu beni başka bir soruya götürüyor. Bunu nasıl aşacak?"

"Yapamaz," dedi Roarke. "Ve yapmayacağını da biliyor. O sonuncusu, değil mi? En iyisi, en zorlusu, onun sonuncusu."

"Evet." Mira başını salladı. "Katılıyorum. Kurban profilini az da olsa değiştirmeye istekli. Bu, belirli bir rutine, alışkanlıklara ve uğrak yerlerine sabitlenebilecek bir kadın değil. Bizim gibi yüz yüze yaklaşılabileceği biri de değil. Geçmişte hepsiyle olmasa da birçoğuyla birlikte olduğuna inanıyor ve onu cezbediyor. Bu büyük riski almaya, onu kendine çekmenin bir yolunu bulmaya değer olmalı. Geri döndü," diye devam etti Mira. "Kökleri diyebileceğimiz yere geri döndü. Çünkü bu onun işini bitirecek."

"Daha önce de durmuştu," diye araya girdi Peabody. "Bir ya da iki yıl. Ama işinin bittiğine nasıl karar verebilir? Bu tür bir katil yakalanmadığı ya da öldürölmediğı sürece durmaz."

"Hayır, yok."

Eve, Mira'ya "Onun ölmekte olduğunu düşünöyorsun," dedi. "Ya da benim işimi bitirdikten sonra kendi kendini sonlandırmaya karar verdiğini."

"İnanıyorum. Evet, tam olarak buna inanıyorum. Ayrıca bundan korkmadığına da inanıyorum. Ölüm onun için bir başarı ve bildiğimiz kadarıyla yaklaşık on yıldır kontrol ettiği zamanlanmış bir döngü. Kendi ölümünden korkmuyor ve bu onu sadece daha tehlikeli yapıyor."

"Ona bir fırsat vermeliyiz." Eve gözlerini kıstı. "Ve yakında."

"Çok kolay olursa ısırılmaz." Roarke döndüğünde Eve'in bakışlarıyla karşılaştı. "Zorluklar hakkında bir şeyler bilirim. Çok kolay gelirse, zahmete değmez. O isteyecektir

bunun için çalışmak. En azından, bu işi yapabileceğine inanmak isteyecektir.

seni alt etti. Ve onun plan yapmak, sorunu tasarlamak ve üzerinde çalışmak için sizden çok daha uzun zamanı oldu."

"Katılıyorum." Mira öne doğru eğildi. "Eğer inandığımız şey doğruysa, sen onun eserini tamamlayacaksın. Onu tamamlıyorsun. O seni takip ederken bile senin onu takip ediyor olman sadece ama özel bir parlaklık katar. Siz, kelimenin tam anlamıyla, onun başyapıtı olacaksınız. Kontrol ihtiyacıyla, sonucu manipüle ettiğini düşünüyor olmalı. Eğitimine ve avantajlarına rağmen seni de diğerlerini cezbedtiği gibi cezbedti."

"Bu yüzden," dedi Eve, "onu indirdiğimiz ana kadar buna inanmasına izin vereceğiz. Şimdiye kadar yüzünü tanıdığımızın farkında olmalı. Profilden ve bildiklerimizden anladığım kadarıyla, bu sadece onun heyecanını ve zevkini artıracak. Daha önce hiç kimse bu kadar yaklaşmamıştı. Ve Öldürmekten hiçbir zaman açıkça ilgi çekmeye çalışmamış olsa da, yöntemi bundan gurur duyduğunu gösteriyor. Sonunda, eğer bu buysa, bilinmek istemeyecek mi?"

"Ve hatırladım," diye onayladı Mira.

"Nerede ve ne zaman olduğunu bilmiyoruz ama hedefin kim olduğunu ve nedenini biliyoruz. Büyük avantaj. Yüzü, vücut tipi, yaş aralığı elimizde. Onun hakkında dokuz yıl öncesine göre daha çok şey biliyoruz."

Konuşurken adım atmak, hareket etmek istedi ama Eve bunun Whitney'nin ofisinde uygunsuz olacağını düşündü. "Muhtemelen Şehir Savaşları ile bir bağlantısı var, operayı seviyor, fiziksel araçlar yerine manipülasyon kullanıyor Kurbanlarını elde etmek için hile ve aldatmacaya başvuruyor ve kaçırmadan önce onlarla sık sık kişisel temas kuruyor. Dokuz yıl öncesinin aksine, kurbanları şehir merkezinde yaşıyor ya da çalışıyordu. Bu maksatlı bir şey."

"Bu sefer daha da yakınlaşmamızı istedi." Whitney başını salladı. "Ve Roarke'un adamlarını kullanarak bunu

kişiselleştirdi."

"Ama ne kadarını bildiğimizi bilmiyor," diye araya girdi Peabody. "Dallas'ın onun son oyunu olduğu sonucuna vardığımızı bilmiyor. Bu da bir başka avantaj. Dallas'ın ileriye baktığını düşündüğü sürece, yani Dallas'ın takibe odaklandığını düşündüğü sürece, onun arkasından rahatça dolaşıp ödülü kapabileceğini düşünecek."

"Bir açılışa geri dönelim. Yardım ettiğine inanabileceği bir "Eve, Roarke'a dedi ki. "İşe geri dönmen gerekecek."

"Geri mi?"

"Bilinen-evrenin-bir-sektörde-bir-defada-satın-alma-kontrol-faizine. Seninle ya da seninle aynı çizgide olursam bana karşı harekete geçmeyecek," dedi Peabody'ye, "ya da Başka kimse yok. Ona biraz yer açmalıyız. Benim rutinlerimi biliyorsa, Merkez'e genellikle tek başıma gidip geldiğimi, vardiyadan sonra tek başıma bir takip yapabileceğimi de biliyordur. Onun için pencereyi açmamız gerekiyor."

Roarke, "İşe geri döndüğüm izlenimini vermek, tabiri caizse, yeterince kolay," diye cevap verdi. Ses tonu eşitti, neredeyse rahattı. Ama Eve ses tonunun altındaki çeliği duydu. "Ama o pencere kırık olduğu sürece bu ekibin aktif bir üyesi olacağım. Bu değil," diye devam etti ve kendini komutan şimdi, "sadece benim ısrar ettiğim bir mesele Teğmen'in korunmasında bir rolü var. Bu adam adamlarımdan üçünü kaçırdı ve biri çoktan öldü. O yakalanana kadar işime geri dönmeyeceğim. Sarifina York olarak öldü."

"Anlaşıldı. Teğmen, sivil gemiye getirmek sizin seçiminizdi. Özel yeteneklerinin ve uzmanlığının artık işe yaramadığını düşünmediğiniz sürece, aktif kalması gerektiğine inanıyorum."

"Çok yakın duramazsın," diye başladı Eve. "Güvenliğim için endişelendiğini hissederse geri çekilebilir. O yüzden iyi görünmeye çalış."

"Sorun değil."

"Çalışmaya devam ediyoruz, rutinde dramatik değişiklikler yok. Ancak bazı ayak işlerini ve görüşmeleri paylaşıyoruz."

Whitney, "Nereye gidersen git," diye emretti, "telgraf çek." "Evet, efendim. Bunu Feeney ile ayarlayacağım. Bir telefona ihtiyacım olacak. aracım için homer ve-"

"Çoktan yapıldı," dedi Roarke, sonra ona döndüğünde sakince gülümsedi. "Bu eylemi daha önce kabul etmiştin."

Doğru, diye düşündü, ama resmi olarak temize çıkmadan önce bunu kendi üzerine almasını beklemiyordu. Kabul etmek zorundaydı ki bu aptalcaydı. Tam da beklemesi gereken şey buydu. "Evet, yaptım."

"Yelek giyeceksin," dedi Mira ona.

"Tam gönlüme göre bir kadın," diye mırıldandı Roarke ve Eve'in yüzündeki sıkıntıyla gülümsemesi yayıldı.

"Yelek aşırıya kaçar. Onun kalıbı-"

Mira ona, "Seninle olan düzenini bozuyor," diye hatırlattı. "Seni etkisiz hale getirmek için sersemletmeye ya da yaralamaya çalışırsa, yelek senin güvenliğini ve başarını sağlar. Sana karşı fiziksel bir avantaja ihtiyacı olduğunu bilecek kadar zeki."

"Yelegi giy." Whitney'nin sesi kısılmıştı. "Feeney ile elektronik cihazları ayarlayın. Şu andan itibaren her an nerede olduğunuzu bilmek istiyorum. Sahadayken, aracınızdayken, herhangi bir nedenle sokaktayken, gölge ekibi de öyle.

Bu sadece adamlarımdan birini güvende tutma meselesi değil, Teğmen," dedi ona, "o pencereden içeri girdiği anda pencereyi kapatma meselesi. Üzerinde çalışın, detayları aktarın."

"Evet, efendim."

"Dağılabilirsiniz."

Roarke, aşağıya doğru süzölmeye başladıklarında parmaklarını kızın kolunda gezdirdi. "Yelek bir ceza değildir, sevgilim."

"Birkaç saatliğine bir tane giy, sonra bunu söyle. Ve vardiyada 'sevgilim' yok."

Peabody ona, "Bana her zaman sevgilim diyebilirsin," dedi ve sırtmasını sağladı.

"Yapmam gereken birkaç düzenleme var. Savaş odasında görüşürüz." Onlardan ayrılmaya başladı. "Görüşürüz sevgilim. Peabody ile konuşuyordum," dedi Eve dişlerini gösterdiğinde.

16

ROARKE'in düzenlemeler yapması uzun sürmedi. Ancak sonunda, kendi organizasyonu ile ilgileniyormuş gibi görünmekten daha fazlası olacaktı. Bu iş için biraz para harcaması gerekecekti.

Ev ofisine gittiğinde, anlaşmalar ve finans ile cinayet arasında hokkabazlık yaparak sadece buna zaman ayırdı.

Ama şimdilik e-işinin çeşitli toplarını havada tutmak için savaş odasına geri döndü. Eve'in ofisinin olduğu yönden geldiğini gördü. Aralarında birkaç metre varken onun uzun ve hızlı adımlarını izledi. Gidilecek yerler, diye düşündü, yakalanacak katiller.

Durdu, ikisi için de bir şişe su aldı ve içeri girdi.

Feeney'nin karakoluna gitmişti. Feeney'nin birlikte çalıştığı polis, detaycı genç Newkirk'ün babası, Roarke başını sallayarak hatırladı ve birkaç disk toplayarak başka bir alana geçti.

Roarke, Feeney ile doğrudan görüşmek istediği sonucuna vardı. Bir problem üzerinde çalışmak ve onların dinamiklerini incelemek için kendi istasyonuna gitti.

Feeney'nin bilgiyi özümlediğini, gözlerinin düşünceli bir şekilde kısıldığını görebiliyordu. Ve kaşlarını hafifçe çatarak endişelendiğini. Feeney bir süre ileri geri, hızlı hızlı konuştuktan sonra kulağını kaşdı ve elini cebine attı. Bir çanta çıktı.

Feeney içine daldırıp sonra Eve'e uzatırken Roarke bunun çılgınca olacağını biliyordu.

Bunu artık düşünme ve strateji aşamasına geçtiklerinin bir işareti olarak alan Roarke ayağa kalkarak onlara katıldı.

Feeney Roarke'a, "Hedeflerini oldukça yükseltmiş," dedi.
"Öyle görünüyor."

Feeney konuşurken sandalyesinde bir sağa bir sola dönüp duruyordu. "Ona kablo bağlayabiliriz, hiç sorun değil. Üzerine bir kamera da koyabiliriz. İhtiyacımız olduğunda bize göz sağlar."

"Bir kamera görmesini istemiyorum," diye söze başladı Eve.

"Bende bir şey var." Roarke Feeney'ye baktı. "HD Mole'un yeni nesli. XT-Mikro. Çoğunlukla yaka tarzında kullanılır, ancak aksesuar takmasıyla tanınmadığı için kolayca düğmeli gömlek veya ceket olarak yeniden yapılandırılabilir. Sesli baskı seçeneği. İsteddiği anahtar kelime veya cümleyi seçerek etkinleştirebilir veya devre dışı bırakabilir."

"Tam burada duruyor," diye işaret etti Eve.

Feeney, Eve'i kolayca görmezden gelerek, "Son nesilde birkaç hata vardı," dedi.

"Yok edildi," diye teminat verdi Roarke. "Ses ve görüntünün icabına bakar ve XT modeliyle -eğer üst düzey güvenlikle karşı karşıya gelirse tespit edilemez."

Feeney başını salladı ve bir şeyler atıştırdı. "Bununla gidebiliriz. Önce bir göz atmak isterim."

"Şimdi bir tane geliyor. Aracında çok kanallı bir homer kullandım, askeri sınıf."

Üst düzey ekipmanı takdir eden Feeney, hızlı bir sırtışıla birlikte alçak bir ısılk çaldı. "Arjantin'e gitmeye karar verse bile onu kaybetmeyeceğimiz kesin. Burada ve cep telefonunda alıcılar kuracağız. Gölge ekibi ona beş ya da altı blok verebilir."

"Peki ya hava?"

"Gerekirse harekete geçebiliriz."

"Bu lanet olası bir darbe değil," diye mırıldandı Eve.
"Cinayete meyilli yaşlı bir adam."

"Yirmi dört kadını yakalayan, işkence eden ve öldüren."

Eve sadece Roarke'a kaşlarını çattı. "Sanırım şu lanet pencereden geçerse onu haklayabilirim. Siz ikiniz devam edin ve istediğiniz tüm e-oyuncakları kurun. Ama unutmayalım, mesele sadece onu dışarı çıkarmak değil. İçeri girmek. Rossi ve Greenfeld'in bir şansı olması için onlara ulaşmalıyız. İçeri girip beni kandırdığını düşünmesini sağlamalıyım. Onu evinin dışına çıkarırsak, onları nerede tuttuğunu bulacağımızın garantisi yok."

Şimdi onların dikkatini çekmişti, bir an bekledi. "Ben Bu iki kadının kan kaybından ya da açlıktan ölmesine neden olmak çünkü derimi yerinde tutma konusunda çok endişeliyiz, nerede olduklarını bilmeden onu indiriyoruz ya da uyutuyoruz.

Onların güvenliği her şeyden önemlidir. Bu, birinci dereceden bir direktiftir."

Feeney fındık torbasını tıkırdatıp Roarke'a uzattı. "Gil ve ben birkaç yeri ve kişiyi kontrol ediyorum."

"Peabody ve ben bunu alacağız. Eğer o izliorsa, bu SOP. Elindekini bana ver. Parlak yeni oyuncağının buraya gelmesi ne kadar sürer?" diye sordu Roarke'a.

"On ya da on beş dakika içinde burada olur."

"Yeterince iyi. Ben gidip şu aptal yelekleri çıkarayım." Peabody'ye işaret etti. "Roarke, eve kendi ulaşımını ayarlamam gerekecek."

"Anlaşıldı. Teğmen, bir dakika." Roarke onunla birlikte kapıya doğru yürüdü. "O kadınların sağ salim geri dönmesini en az senin kadar ben de istiyorum. Ayrıca tenini olduğu gibi seviyorum. Biz gidiyoruz tüm bunların işe yaraması için bir yol bul. Ve bu seni seven adamdan bir direktif. O yüzden kışını kolla, yoksa ilk tekmeyi ben atarım."

Bundan hoşlanmayacağını biliyordu ama buna ihtiyacı vardı, bu yüzden çenesini avucunun içine aldı ve uzaklaşmadan önce onu sert ve kısa bir şekilde öptü.

"Awww." Peabody, Eve'in arkasından aceleyle savaş odasından çıkarken biraz iç çekti. "Bu çok tatlı."

"Evet, bizim evde kış tekmelemek şekerdir. Soyunma odası. Yelekler."

"Yelek mi? Birden fazla mı olacak?" "Ben bir tane giyiyorum, sen bir tane giyiyorsun."

"Ah," diye tekrarladı Peabody, ama tamamen farklı bir tonda.

Kırk dakikadan kısa bir süre içinde garajdaydılar, giyinmiş ve bağlanmışlardı. Peabody ceketini çekti.

"Bu beni

şışman gösteriyor, değil mi? Beni şışman gösterdiğini biliyorum ve hala birkaç kilo kış kilosunu taşıyorum."

"Senin buz gibi figürünle orospu çocuğunun dikkatini dağıtmaya çalışmıyoruz, Peabody."

"Senin için söylemesi kolay." Yer değiştirerek yan dikiz aynasındaki yansımasına bakmaya çalıştı. "Bu lanet şey tüm göbeğimi kalınlaştırıyor, ki o bölgede yardıma hiç ihtiyacım yok. Kütük gibi görünüyorum. Bir ağaç kütüğüne."

"Kütüklerin kolları ve bacakları yoktur."

"Dalları var. Ama sanırım dalları varsa teknik olarak kütük sayılmazlar. Yani görüldüğüm şey bodur ağaç." Yolcu koltuğuna çöktü. "Şimdi bu piçi alaşağı etmek için ekstra motivasyonum var. O bir beni bodur bir ağaç gibi gösterdi."

"Evet, bunun için onun kışını kızartacağız." Eve çekildi. "Kuyruğa dikkat et. Etkinleştir, Dallas," dedi kayıt cihazını test etmek için. "Duyuyor musun?"

Feeney, "Gözler ve kulaklar beşe beş," diye cevap verdi. "Gölge en az üç blok geride duracak."

"Anlaşıldı, sahadayken açık kalıyor."

Önce eski ölü arabacıyı götürdüler. Kendisi için iyi bir şey yapmıştı, diye düşündü Eve. West Village'ın sakin bir mahallesinde kendine ait ağırbaşlı, eski bir kahverengi taşı vardı.

Kapıyı bir droid açtı.

Kadın Eve'in cinsel tatmin açısından ev işlerinden daha olağan olduğunu düşünürdü. Dumanlı gözler, dumanlı ses, dumanlı saçlar, hepsi de dar siyah bir deri kıyafet içinde.

"Eğer fuayede beklemek isterseniz, Bay Dobbins'e burada olduğunuzu söyleyeyim." Eve, kadın yürüdü -daha çok kıvrak ve yırtıcı bir kedi gibi süzüldü, diye düşündü.

"Eğer tek yaptığı buraları süpürmekse," diye yorumladı Peabody, "ben iki bedenim."

"Yaşlı adamın pirinçlerini parlattıktan sonra süpürür."

Roarke onun kulağına, "Kadınlar çok kaba," dedi.

"Çeneni kapat." Eve fuayeyi inceledi.

Daha çok geniş bir koridor olduğunu, ışığın ön kapının süslü cam panelinden geldiğini fark etti. İki yanda kapılar, muhtemelen arkada mutfak alanı. Yatak odaları üst katta.

Bir adamın etrafta dolaşması için çok yer var.

Aynen öyle yaptı, terliklerini sürüyerek içeri girdi. Bol bir eşofman giymiş, omuzlarına yakın uzunluktaki saçlarını geriye taramış ve sert bir siyaha boyamıştı.

Yüzü çok ince, ağzı çok dolu, vücudu Trina ve Loni'nin konuştuğu adam olamayacak kadar zayıftı.

"Bay Dobbins."

"Bu doğru. Kimlik görmek istiyorum, yoksa ikiniz de hemen geri dönersiniz."

Önce Eve'in, sonra Peabody'nin rozetini inceledi, okurken ağzı sessizce hareket ediyordu. "Pekâlâ o zaman, bu neyle ilgili?"

Eve, "Chelsea'de bir kadının öldürölmesini araştırıyoruz," diye söze başladı.

"Şu damat meselesi." Dobbins parmağını salladı. "Gazeteleri okuyorum, haberleri izliyorum, değil mi? Eğer siz işinizi yapıp insanları korusaydınız, buraya gelmek zorunda kalmazdınız.

Bana sorular soruyorlar. Yıllar önce sokağın karşısındaki kız öldürölldüğünde polisler buraya gelmişti."

"Onu tanıyor muydunuz, Bay Dobbins? Dokuz yıl önce öldürölülen kızı?"

"Gelip gittiğini gördüm, değil mi? Onunla hiç konuşmadım. Bu yenisinin resmini ekranda gördüm. Onunla da hiç konuşmadım."

"Bu yeni kızı hiç gördün mü?" Eve sordu.

"Ekranda, az önce söylemedim mi? Chelsea'ye gitme. İhtiyacım olan şey burada, değil mi?"

"Eminim biliyorsunuzdur. Bay Dobbins, babanız Şehir Savaşları sırasında morg kamyonu mu kullanıyordu?"

"Ölü arabası. Çoğu gün onunla at sürdüm. Sağa, sola ve yanlara cesetler yükledim. Arada bir canlı bir ceset de olurdu. Oturmak istiyorum."

Sadece arkasını döndü ve sağdaki kapı. Eve ve Peabody bakıştıktan sonra onları takip ettiler.

Yaşam alanı yıpranmış mobilyalarla doluydu. Duvarlar bir zamanlar beyazın bir çeşidi olabilirdi, ancak şimdi çürük dişlerin kirli sarısıydı.

Dobbins oturdu, kararmış gümüş tepsiden bir sigara aldı ve yaktı. "Bir adam hala kendi lanet evinde sigara içebilir. Siz bunu elinizden almadınız. Bir adamın evi onun lanet olası kalesidir."

"Çok güzel bir eviniz var Bay Dobbins," diye yorumladı Peabody. "Bu bölgedeki kahverengi taşlara bayılıyorum. Biz

Şanslıyız ki birçoğu Urbanlar'dan kurtuldu. Korkunç bir dönem olmalı."

"O kadar da kötü değil. Atlattım. Beni de güçlendirdi." Bunu kanıtlamak istercesine sigarasıyla havayı dürtükledi. "Yirmi yaşına geldiğimde çoğu kişinin yüz yirmi yılda gördüğünden daha fazlasını gördüm."

"Hayal bile edemiyorum. Bazı bölgelerde çok fazla ölü olduğu ve bunların kaydını tutmanın tek yolunun cesetlerin üzerine bir kimlik numarası yazmak olduğu doğru mu?"

"İşte böyleydi." Bir duman üfledi, parmağını salladı. "Yağmacılar önce onlara ulaşır, her şeyi alır, onları soyup soğana çevirirlerdi. Sektörü yazardım cesedin üzerinde bulurduk, böylece takip edebilirdik. Onları içeri taşırdık ve ölü evi doktoru numarayı yazıp bir deftere kaydederd. Çoğunlukla zaman kaybı. Zaten o zamana kadar sadece et olurdu."

"O zamanlar görüştüğünüz birileri var mı? Sizin gibi çalışan insanlar mı, yoksa doktorlar, sağlık görevlileri mi?"

"Ne için? Biraz paran olduğunu öğrenince sadaka istiyorlar." Omuz silktili. "Earl Wallace'ı birkaç yıl önce gördüm. Bazen arabaya binerdi. Sanırım beş, altı yıl önce Doc Yumecki'nin cenazesine gitmek için kendimi zorladım. Saygılarımı sundum. Saygı duyulmaya değer biriydi ve çok fazla yoktu. Onu güzel bir şekilde uğurladım. Torunu yaptı. Onu ana ev yerine salonda uyandırdım ama yine de güzel bir uğurlamaydı."

"Bay Wallace'a ya da Dr. Wallace'a nasıl ulaşacağınızı biliyor musunuz? Yumecki'nin torunu mu?"

"Nereden bilebilirim ki? Ölüm ilanlarını kontrol ettim. Gördüm ki Zaman ayırmaya geçecek birini tanıyorsam, onu uğurlamaya giderim. O zamanlar öyle yapacağımızı söylemiştik, ben de öyle yapıyorum."

"O zaman ne demiştin?" Eve sordu.

"Her yerde ölü." Gözleri bulanıklaştı ve Eve hayal etti Bunu görebiliyordu, hâlâ görebiliyordu. "Uğurlama yok. Onları yaktınız ya da gömdünüz ve çoğunlukla bir arkadaşınızla birlikte Söyle. Bu yüzden, onları taşıyan, kimliklerini tespit eden ve bertaraf eden bizler, zamanımız geldiğinde nasıl bir uğurlama yapacağımızı söyledik, ve hala hayatta olan ve gelebilecek olanlarımız gelirdi. Ben de öyle yapıyorum."

"Başka kim yapıyor? Urbanlılardan mı?"

Dobbins bir nefes daha çekti. "İsimleri hatırlamıyorum. Arada sırada birkaç tanesini görüyorum."

"Buna ne dersiniz?" Eve krokiyi çıkardı. "Bu adamı gördünüz mü?"

"Hayır. Belki biraz Taker'a benziyor. Birazcık." "Taker mı?"

"Cesetleri aldık, bıraktık. Onları o aldı, yani Taker oydu. Yirmi yıl önceki uğurlamasına gitmiştim, belki daha fazla. Taker için büyük bir olaydı." Sigarasını ıslak ıslak emdi. "İyi yemek. Uzun zaman önce öldü."

Tekrar arabaya binen Eve bir an oturup düşündü. "Rol yapıyor olabilir-acı, hafif uçlu yaşlı bir adam. Ama bu ulaşıyor."

"Trina onu gördüğünde kılık değiştirmiş olabilir."

"Olabilirdi," diye kabul etti Eve, "ama bence Trina büyük bir yüz çalışması tespit etti. Onun işi bu. Hatırladığı iki ismi araştıralım."

Bir sonraki durağı Washington Square Park'taki Hugh Klok'tu. Dobbins'in "gelip giderken" gördüğü kurban oraya atılmıştı. Gil Newkirk'ün notlarında Klok'un diğer komşular gibi sorgulanmıştı. Klok, eski eser tüccarı olarak listelenmişti. cinayetlerden birkaç yıl önce mülkü yenilemiş.

İşbirlikçi ve aydınlatıcı olmayan olarak listelenmiştir.

Eğer ne yaptığınızı biliyorsanız, eski eserler iyi kâr getirirdi. Eve, mülk etkileyici olduğu için Klok'un bildiğini varsayıyordu. Başlangıçta bir çift kasaba evi olan yapı, geniş bir avluyla sokaktan geriye çekilerek tek bir büyük ev haline getirilmişti.

Avlunun süslü demir kapısına yaklaştıklarında Peabody, "Güzel ladin," diye yorum yaptı.

Eve kapıdaki düğmeye bastı ve bir an için bilgisayarlı bir ses tarafından işini belirtmesi emredildi.

"Polis. Bay Hugh Klok ile görüşmek istiyoruz." Taranması için rozetini kaldırdı.

Bay Klok şu anda konutta değil. Mesajınızı bu güvenlik noktasına bırakabilir ya da isterseniz geçerek ev personelinden birine iletebilirsiniz.

"İkinci seçenek. Daha yakından baksak iyi olur," dedi Peabody'ye.

Kapı çınlayarak açıldı. Tuğlalarla örülü avluyu geçtiler ve ana kata çıkan kısa basamakları tırmandılar. Kapı hemen açıldı. Bu da bir droiddi ama ağırbaşlı, orta yaşlı bir adamı temsil edecek şekilde tasarlanmıştı.

"Bay Klok adına mesajınızı almaya yetkiliyim." "Bay Klok nerede?"

"Bay Klok iş için uzakta." "Nereye?"

"Bu bilgiyi aktarma yetkim yok. Eğer bu acil bir durumsa ya da onunla yaptığınız iş çok önemliyse, Bay Klok'la derhal temasa geçeceğim, böylece o da sizinle temasa geçebilir. Ancak önümüzdeki bir iki gün içinde eve dönmesi bekleniyor."

Ağırbaşlı droidin arkasında büyük, ağırbaşlı bir giriş holü vardı. Etrafında Eve'in hissettiği kadarıyla

issız bir alan. "Bay Klok'a döndüğünde NYPSP, Polis Merkezi'nden Teğmen Eve Dallas ile irtibata geçmesini söyleyin."

"Tabii ki."

"Ne zamandır yok?"

"Bay Klok son iki haftadır ikametgahının dışındaydı."

"Bay Klok yalnız mı yaşıyor?" "Öyle."

"Onun yokluğunda misafir var mı?"

"Evde misafir yok."

"Tamam." İçeri girip biraz etrafı kolaçan etmeyi tercih ederdi. Ama arama emri ya da gerekçe olmadan Eşiği geçtikten sonra.

Klok'un evinden ayrılıp Küçük İtalya'nın hareketli bir bölgesine gitti.

Kurbanlardan biri bir restoranda garsonluk yapıyordu. Tomas Pella'ya aitti. Pella, Urbanlar sırasında İç Kuvvetler'de görev yapmış ve bu savaşta bir erkek kardeşini, bir kız kardeşini ve iki aylık gelinini kaybetmişti. Genç, kader mahkûmu karısı sıhhiye eri olarak görev yapmıştı.

Hiç yeniden evlenmemiş, bunun yerine sekiz yıl önce satmadan önce üç başarılı restoran açmış ve sahibi olmuştu.

"Newkirk'ün notlarına göre münzevi," dedi Eve. "Ayrıca asabi ve öfkeli olarak da listelenmiş."

Fırınlara, marketlere, kafelere yürüme mesafesindeki beyaz badanalı, şık bir evde yaşıyordu.

Üçüncü kez bir droid tarafından karşılandığında-Yine kadındı, ama rahat bir ev tarzına sahipti-Eve, o neslin erkeklerinin elektronik olanı insana tercih ettiği sonucuna vardı.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Bay Tomas Pella ile görüşmek istiyoruz."

"Üzgünüm, Bay Pella çok hasta."

"Oh, öyle mi? Nasıl yani?"

"Korkarım onun izni olmadan tıbbi durumu hakkında sizinle konuşamam. Yardımcı olabileceğim başka bir yol var mı?"

"Akli başında mı? Bilinci yerinde mi?"

Konuşabiliyor mu?" "Evet, ama dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı var."

Droidler bazı seviyelerde insanlardan daha sertti, ama hala zorbalık ve sindirme olabilir. "Onunla bir görüşme talep ediyorum." Eve rozetine dokundu, gözlerini keskin ve düz tuttu. "Sanırım bir arama emri çıkartmak ve durumunu değerlendirmek için polis sağlık görevlilerini buraya getirmek zorunda kalırsam, bu onun huzurunu ve sessizliğini çok daha fazla bozacaktır. Yanında bir doktor var mı?"

"Evet. Yanında her zaman bir sağlık görevlisi var."

"O zaman sağlık görevlilerine Bay Pella uyanık ve akli başındaysa onunla konuşmamız gerektiğini bildirin. Anladınız mı?"

"Evet, elbette." Geri çekildi ve bir ev 'link'ine gitmeden önce kapıyı arkalarından kapattı. "Eğer Bay Pella'nın imkânı varsa, burada iki polis memuru var. onunla konuşmak. Evet, bekleyeceğim."

Yerli Eve'e baktı ve bir droidin yapabileceği kadar korkmuş görünüyordu.

Girişin yüksek tavanları vardı ve az da olsa zarif bir şekilde döşenmişti. Merdiven doğrudan sol taraftaydı, düz, şık bir çizgiydi, basamaklar oldukça cilalı ahşaptı ve ortalarında soluk kırmızı bir yolluk tırmanıyordu. Avize soluk, narin mavi tonlarında üfleme camdan üç katlıydı.

Birkaç adım daha ilerleyip sağ tarafa, resmi bir salona baktı. Krem beyazı şöminenin üzerinde fotoğraflar sıralanmıştı ve bu fotoğraflarda giyilen kıyafetlerin tarzından Pella'nın ölülerinin bir galerisi olduğuna karar verdi.

Ebeveynleri, kardeşleri, karısının güzel ve sonsuza dek genç yüzü.

Listedeki üçüncü adam, diye düşündü ve bu durumda Pella'nın bir ölüer evini işgal ettiğı söylenebilirdi.

"Eğer benimle gelersen?" Droid ellerini kavuşturdu Beline düzgünce sarıldı. "Bay Pella sizinle görüşecek, ancak doktoru ziyaretinizi mümkün olduğunca kısa tutmanızı rica ediyor."

Eve cevap vermeyince, droid basitçe döndü ve merdivenleri çıkmaya başladı. Eve, basamakların hafifçe gıcırdadığını fark etti. Küçük inilti ve yaşlılık inilti. En üstte sağa ve sola ayrılan bir sahanlık vardı. Droid sağa doğru yürüdü ve ilk kapıda durdu.

Eve'in düşüncesine göre, sokağa ve dışarıdaki hayatın gürültüsüne bakacaktı.

İçeri adım attıklarında hissettiğı şey yaşam değildi. Eğer burası bir ölü eviyse, burası da onun ana odasıydı.

Yatak kocaman, üstü örtülü, baş ve ayakucu derin oymalı, kanatlarında melek figürleri olduğunu tahmin ettiğı şeyler vardı. Işık loştu, perdeler uzun pencerelere tamamen çekilmişti.

Yataktaki adam hayalet gibi solgundu ve beyaz yastıklara yaslanmıştı. Yüzüne bir oksijen tüpü sabitlenmişti ve Gözleri neredeyse renksizdi ve acı bir öfkeyle doluydu.

"Ne istiyorsun?"

Hasta bir adama göre sesi yeterince güçlüydü, ama nefes alış verişini onu hırıltılı yapıyordu. Belki de Eve'in gözlerinde gördüklerinden güç alıyordu.

"Efendim." Sağlık görevlisi kadındı, sağlam ve becerikliydı. "Kendinizi üzmemelisiniz."

"Cehenneme kadar yolun var." Bir omuz silkme gibi savurdu. "Ve defol." "Efendim."

"Dışarı. Burada hâlâ yetkili benim. Sen dışarı çık. Ve sen." Eve'e hafifçe titreyen bir parmağını işaret etti. "Ne istiyorsun?"

"East River Park'ta cesedi bulunan bir kadının cinayetini araştırıyoruz."

"Damat. Geri döndüm. Ben de bir zamanlar damattım."

"Ben de öyle duydum." Yatağa doğru bir adım daha yaklaştı. Nefesliğı çıkarması için ısrar edemiyordu, bu ve zayıf ışık nedeniyle yüz hatlarını ayırt etmek zordu. Ama saçlarının beyaz, yüzünün yuvarlak olduğunu gördü. Biraz hamurumsu diyebilirdi ve düşündü: steroid. "Sizin için çalışan Anise Waters'ın dokuz yıl önce öldürüldüğü şekilde öldürüldüğünün farkındasınız."

"Dokuz yıl. Parmak ucu kadar bir süre ya da ömür boyu hapis. Duruma göre değişir, değil mi?"

"Zaman göreceli mi?" diye sordu gözlerine bakarak.

"Zaman bir orospu çocuğudur. Öğreneceksin."

"Eninde sonunda."

"Siz polisler dokuz yıl önce bana bakmıştınız. Şimdi aynısını yapmak için mi döndünüz? Bir göz atın."

"En son ne zaman yataktan çıktın?"

"Ne zaman istersem o zaman kalkabilirim." Daha dik oturmak için kayarken sesinde sinirli bir hakaret vardı. "Çok uzağa gidemem ama pekâlâ kalkabilirim. Kalkıp o kızı öldürdüğümü mü sanıyorsun? Kendime birkaç tane daha mı kaptım?"

"İyi bilgilendirilmişsiniz, Bay Pella."

"Bütün gün ekranı izlemekten başka ne yapmam gerekiyor ki?" Çenesini yatağın karşısındaki duvarda asılı olana doğru salladı. "Kim olduğunu biliyorum. Roarke'ın polisi."

"Bu senin için bir sorun mu?"

Sırıttı, dişleri nefeslikten görünüyordu. "Peki ya o?" Eve krokiyi çıkardı. "Sen onun kim olduğunu biliyor musun?"

Eve'e her şeyi bir kenara bırakmaya hazır olduğunu söylercesine taslağa doğru baktı. Sonra gözlerine bir şeyin girdiğini gördü, yüze gerçekten baktığı o anda bir şeyin girip çıktığını gördü. "Kim bu adam?"

"Kadınları öldürmeyi seven bir adam, tahminimce."
Yüzündeki o sert direnç, o siktir git ifadesi geri gelmişti.
"Oturdüğüm yerden, bu senin sorunun olur, benim değil."

"Bunu sizin de sorunuz haline getirmek için çok şey yapabilirim. Esmerlerden hoşlanır mısınız, Bay Pella?"

"Kadınlar için zamanım yok. Seni dinlemiyorlar.
Geber."

"Urbanlar sırasında Ana Kuvvetler'de görev yaptınız."

"Erkekleri öldürdüm, kadınları da. Ama buna kahramanlık diyorlardı. O onu öldürdüklerinde hayat kurtarmakla meşguldü. Muhtemelen birileri bunun kahramanca olduğunu söylemiştir. Hiçbiri değildi. Öldürmek öldürmektir ve bunu asla aklınızdan çıkaramazsınız."

"Cesedini teşhis ettiniz mi?"

"Artık bundan bahsetmiyorum. Artık Therese hakkında konuşmuyorsun."

"Ölüyor musunuz, Bay Pella?"

"Herkes ölüyor." Tekrar sırtıttı. "Sadece bazılarımız işi bitirmeye diğerlerinden daha yakın."

"Seni bitiren ne?"

"Tümör. Onu yendim, on yıldır yeniyorum.
Bu sefer beni yeneceğini söylüyorlar. Bunu göreceğiz."

"Ortağım ve benim buradayken etrafa bakmamıza bir itirazınız var mı?"

"Evimde evcilleşmek mi istiyorsun?" Kendini biraz yukarı itti. "Burası Urbanlılar değil, Roarke'un Polisi, senin gibilerin canları ne isterse yapabildiği bir yer. Ve burası hâlâ Birleşik

Lanet Amerika eyaletleri. Evimi aramak mı istiyorsunuz?
Arama izni al. Şimdi defolun."

Eve dışarıda durmuş, elleri kalçalarında, Pella'nın evini inceliyordu. Birkaç dakika içinde yatak odasının perdelerinin seğirdiğini, sonra da hızla durulduğunu gördü.

Eve, "Sert orospu çocuğu," diye yorum yaptı. "Evet, ama yeterince sert mi?"

"Eminim öyledir. Eğer istediği öldürmekse, öldürecektir. Damat açısı var, kayıp aşk var. Neden bu kadınlar yaşar, mutlu olur, genç olur, karısını kaybettiğinde? Urbanlar sırasında askerdi. Nasıl öldürüleceğini biliyor ve bana bolca öfkesi ve kullanmak istediğinde çok fazla kontrolü olan bir adam gibi geliyor."

Peabody, "Hasta odası, nefes alma yeri," diye düşündü. "Rol yapıyor olabilir."

"Olabilir, ama bunu öğrenebileceğimizi bilmesi gerekir. Tabii eğer ölüyorsa, bu da artı hanesine bir puan daha ekler. Ve hiçbir yargıç ölmek üzere olan, yatalak yaşlı bir adamın evini aramak için elimizdeki imkanlarla bize arama izni vermez.

"Dallas, sesini kapat. Feeney, duyuyor musun?" "Seni okuyorum."

"Buraya birkaç üniforma koyalım. Gözetleme gözlükleri. Pella bana tam bir heyecan vermiyor ama küçük bir karıncalanma var. Bir şey hakkında bir şeyler biliyor ve o çizimdeki yüz bunu tetikledi."

"Tamamdır."

"Gölge herhangi bir kuyruk yakaladı mı?" "Hiç."

"Evet, ben de. Peabody'yi evine bırakıp kendim eve gideceğim. Oradan çalışacağım. Dallas tamam."

"Evim güzel evim?"

"Pella'nın şirketiyle ilgili verileri araştırmaya başlayabileceğiniz ev ölü eş. Detaylar, bulabildiğin her şey. Tıbbi kayıtlarını araştırmak için izin alabilirim. Dobbins'e de yakından bakın."

"Görünüşe göre bu gece yine sevişemeyeceğim."

Eve onu görmezden geldi. "Şu anda mevcut olmayan Hugh Klok'a bir kez daha göz atacağım. Adam eski eserlerle ilgileniyor ve bu da bana seyahati çağrıştırıyor. Bakalım bu adamlardan operaya giden var mı? Roarke gayrimenkullerine daha yakından bakabilir. Belki evlerin bir anlamı vardır. Her halükarda planları istiyorum."

Birinin onu izlediğini, birinin arkasındaki trafikten kayarak geçtiğini hissetmeyi umarak kaldırımdan uzaklaştı. Ama tek hissettiği kalabalık caddeler ve daha önceki karı kasvetli bir lapaya dönüştüren araçların ağır ağır ilerleyişi idi.

17

EVE, EVİN KAPILARI ARKASINDAN KAPANDIĞINDA "KİLİTLENDİK" DEDİ.
"Gözler ve kulaklar kapalı. Dallas dışarı."

Burada çirkin lapa ve çamur yok, diye düşündü. Kar, saf ve bozulmamış bir şekilde araziye yayılmış, ağaçların üzerine ıslak kürk gibi ağır bir şekilde örtülmüştü, böylece büyük ev bir kış tablosunun güçlü odak noktası gibi yükseliyordu. Ve tıpkı bir tablo gibi, Mart ayının soğuk rüzgârı dindiğinden beri her şey tamamen hareketsiz duruyordu.

Arabayı terk etti ve kışın karanlığında bile Belki de Peabody haklıydı diye düşündü. Belki de bahar yaklaşıyordu.

Kadın eve girdiğinde Summerset, şişman Galahad'ın gölgesinde fuayeye sızdı.

"Roarke'ın biraz gecikeceğini söylemek zorundayım. Görünüşe göre zamanının büyük bir bölümünü kendi işiyle uğraşarak geçiriyor. senin."

"Onun seçimi, Korkuluk." Paltosunu tırabzanın üzerine attı.

"Pantolonunda kan var."

Aşağı baktı. Isırığı neredeyse unutmuştu. Küçük hırsız piç.
"Kuru."

"O zaman yere damlamazsın," dedi eşit bir şekilde.
"Mavis saç parçasının yerini tam olarak tespit edemediğini bilmeni istiyor ama Trina'yla birlikte saç parçasını bulmuş olabileceklerine inanıyorlar.
vücut kremi markasını üç seçeneğe indirdi. Bilgiler masanızın üzerinde."

Eve iki basamak tırmandı, kısmen sadece yukarı çıkmak istediği için, kısmen de ona aşağıdan bakmasına izin verdiği için. "Gitmişler mi?"

"Öğleden beri. Leonardo döndü. Eve dönüşlerini ayarladım, bu mesele çözülene kadar Trina onlarla birlikte kalacak."

"İyi. Güzel." İki merdiven daha çıktı, sonra durdu. Çoğu zaman tam bir baş belasıydı ama sesindeki endişeyi duymuştu. Her neyse Mavis'in sayısız kusuru vardı -ve sakın onu konuşturmayın- Mavis'e karşı büyük, yapışkan bir yumuşak noktası vardı.

"Endişelenecek bir şeyleri yok," dedi doğrudan onun gözlerinin içine bakarak. "Bundan kurtuldular."

Sadece başını salladı ve Eve yukarı çıkmaya devam etti. Galahad da peşinden tırıs tırıs yukarı çıktı.

Yatak odasına gitti ama sadece büyük, muhteşem yatağa baktı. Eğer aşağı inerse, aşağıda kalacağını biliyordu ve cevap bu değildi. Bunun yerine soyundu, silahını -ve o öğleden sonra bileğine bağladığı debriyaj parçasını- rozetini, elektronik eşyalarını şifonyerin üzerine yerleştirdi, ardından bir atlet ve şort giydi.

Baldırındaki bandajı karıştırmaya başladı, sonra kendine durmasını emretti. Eğer yaraya bakarsa, aptal şey tekrar acımaya başlayacaktı.

İhtiyacı olan şey, zihnini boşaltabileceği ve vücudunu uyanık tutabileceği iyi ve güçlü bir antrenmandı.

Belli ki Galahad'ın zamanını nasıl değerlendireceğine dair başka fikirleri vardı ve çoktan yatağın tam ortasına kıvrılmıştı. "Gördün mü, işte bu yüzden şişmansın," dedi ona. "Ye, uyu, belki biraz etrafta dolaş, sonra ye ve biraz daha uyu. I

Roarke'a alt kata evcil bir koşu bandı koydurmalıyım. Üzerindeki şişkinliği biraz atarsın."

Galahad öneriyle ilgili fikrini belirtmek için kocaman esnedi, sonra gözlerini kapattı.

"Tabii, devam et. Beni görmezden gel." Asansöre bindi ve spor salonuna indi.

En sevdiği kıyı şeridini kullanarak iki millik bir koşu yaptı. Ayaklarının altında kumun dokusu, etrafında denizin kokusu, yuvarlanan, çekilen dalgaların görüntüsü ve sesi vardı.

Efor ve ambiyans arasında, koşuyu bir tür trans halinde bitirdi, ardından ağırlıklara geçti. Terli ve tatmin olmuş bir şekilde seansı biraz esneklikle sonlandırdı.

Duşa girmeden önce antrenman yapıyordu.

Tamam, belki bacağındaki ısırik protesto için biraz zonkluyordu ama yine de uyumaktan daha iyiydi, diye kendini temin etti. Yine de yatakta horlayan kedinin oldukça mutlu görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Bol bir pantolon, kaşmir olduğunu şaşkınlıkla fark ettiği siyah bir sweatshirt ve kalın çoraplar giydi. Dosya çantasını da yanına alarak yatak odasından ofise geçti.

Bir cezve dolusu kahve programladı ve ilk fincanı içerken bir yandan da cinayet tahtalarını gözden geçirdi. Durdu ve Yancy'nin çizdiği katilin gözlerinin içine baktı.

"Eve ölmek için mi geldin? Ted, Ed, Edward, Edwin? Her şey zamanlama, döngüler ve ölümle mi ilgili? Hepsi senin kişisel operan mıydı?"

Her kurbanın yüzünü inceleyerek tekrar daire çizdi. "Onları seçtin, kullandın. Bir kenara attın. Ama hepsi birini temsil ediyor. Kimdi o? Senin için kimdi o? Anne, sevgili, kız kardeş, kız evlat? Sana ihanet etti mi? Seni terk mi etti? Reddetti mi? Sen?"

Pella'nın söylediği bir şeyi hatırladı ve kaşlarını çatı.

"Senin üzerinde ölmek mi? Bundan daha fazlası mı? Kaçırıldı mı, öldürüldü mü? Bu onun ölümünün bir canlandırması mı?"

Kendi yüzünü, iğnelediği kimlik izini inceledi. Peki o baktığında ne gördü? diye merak etti. Bu sefer sadece başka bir kurban değil, bir rakip. Bu yeniydi, değil mi? Avcıyı avlamak.

Büyük final. Evet, Mira bu konuda haklı olabilir. Gösterinin sonundaki twist. Alkışlar, alkışlar ve perde.

İkinci bir fincan kahve doldurdu ve ayaklarını masasına dayadı. Belki de sadece bir opera hayranı değildi. Bir sanatçı mı? Hayal kırıklığına uğramış bir sanatçı ya da besteci...

Sanatçının profile uymadığına karar verdi. Bu çok fazla eğitim ve ekip çalışması gerektiriyor. Yönlendirme almak. Hayır, bu onun tarzı değildi.

Bir besteci olabilir. Herhangi bir şey yazan çoğu insan çoğu zaman yalnız çalışırdı. Sözlerin ya da müziğin sorumluluğunu üstlenirler.

"Bilgisayar, tüm mevcut verilerle çalışarak, olasılık serisini aşağıdaki gibi çalıştır. Failin New York'a dönmüş olma ve işini tamamlama arzusuyla Dallas'ı, Teğmen Eve'i hedef almış olma olasılığı nedir?"

"Arzunun, kendi ölümüne dair bilgisi veya kendi kendini sonlandırma planları tarafından teşvik edilme olasılığı nedir?"

"Sahte adresler için opera binalarını kullandığı göz önüne alındığında, bir opera sanatçısı olarak opera ile ilgilenmiş veya ilgileniyor olma olasılığı nedir? meslek?"

"Failin çılgınlıklarının ve sonraki dinlenme dönemlerinin zaman çizelgeleri göz önüne alındığında, öldürme dürtüsünü bastırmak veya serbest bırakmak için kimyasallar kullanma olasılığı nedir?"

Teşekkür ederim.

"Dur bakalım. Hâlâ düşünüyorum. Kurbanların faille bağlantılı bir kişiyi temsil etme olasılığı nedir?"

bir zamanlar işkence görmüş ve öldürülmüş olan bir adam mı? Koşmaya başla."

Teşekkür ederiz. Çalışıyorum...

"Bunu sen yap." Eve arkasına yaslanarak kahvesini yudumladı ve gözlerini kapattı.

Süzülmesine izin verdi, bir süre çiğnedi, sonuçları diğer koşuları formüle etmek için kullandı. Sonra oturdu ve her şeyin kafasında kaynamasına izin verdi.

Roarke içeri girdiğinde, botlarını masanın üzerine koymuş, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Elinde bir kahve fincanı vardı. Gözleri kapalı, yüzü bomboştur. Kedi onun arkasından içeri girdi ve biri daha önce gelmesin diye doğruca uyku koltuğuna yöneldi. Sonra sanki uykudan uykuya yürürken yorulmuş gibi yayıldı.

Roarke odanın içinde ilerlemeye başladı, sonra cinayet panosunun önünde durdu. Biri göğsüne çelik bir sopa indirmiş olsaydı bile, Eve'in yüzünü o panoda, ölümler ve kayıplar arasında görmekten daha az sarsıcı olurdu.

Nefesini kaybetti. Onu kaybettiğinde hayatın nasıl olacağını hayal ettiği gibi nefesi de bedenini terk etti. Sonra geri geldi, katıksız bir öfke tarafından üflendi. Elleri iki yanında kenetlenmiş, sert şiddet topları haline gelmişti. Onları, Eve'i bir kurban, koleksiyonundaki bir tür büyük ödül olarak gören adamın yüzünü yumruklarken görebiliyordu. Hissettiği şey, kelimenin tam anlamıyla, bu yumrukların boş kâğıt ve mürekkeple değil, etle, kemikle ve kanla olan bağlantısıydı.

Ve parmak eklemlerindeki çiğ hayali acıdan zevk aldı.

Oraya ait değildi. Asla oraya, o iğrenç ölüm galerisine ait olmayacaktı.

Yine de kendini oraya koyduğunu fark etti. Görüntüsünü diğerlerinin arasına koymuştu. Şimdi düşündü. Onun polisi, onun karısı, onun dünyası. Soğukkanlılıkla, soğukkanlılıkla

Kendi hayatı bunların bir parçası olsa bile gerçekleri ve verileri hizalamak.

Kendisine sakın olmasını, kendini neden oraya koyduğunu anlamasını emretti. Resmin tamamını görmesi gerekiyordu ve resmin tamamını görmek onu kapatacaktır.

Tahtadan uzaklaşıp kadına baktı. İçeri girdiğinde olduğu gibi duruyordu. Arkasına yaslanmış, hareketsiz ve güvende.

Ona doğru gitti, öfke ve korkunun bir kısmının hâlâ kendisiyle birlikte olduğunu fark etti, oysa sadece onu koparmak, ona sarılmak ve tutunmak istiyordu. Ve tutunmak. Bunun yerine elindeki fincanı almak için uzandı.

"Kendi kahveni kendin al," diye mırıldandı ve gözlerini açtı.

Uykuda olmadığını fark etti, ama havadaydı. "Benim hatam. İş başında uyuduğumu sanıyordum."

"Düşünme zamanı, dostum. Geldiğini duymadım. Nasıl gidiyor?"

"Yeterince iyi. Kendimi hâlâ insan gibi hissettiğime inandırmak için yüzdüm ve duş aldım."

"Evet, plaj koşusu ve demir pompalama yolunu seçtim. Çoğunlukla işe yarıyor. Olasılıklar ve bazı veri hokkabazlıkları yapıyordum. Bir rapor yazmam, sonra da birkaç çalışma yapmam gerekiyor. Ne zaman-"

"On dakika istiyorum," diye araya girdi. "Ha?"

"On dakika." Şimdi kahveyi aldı, bir kenara koydu ve onu sandalyeden çekmek için elinden tuttu. "Sadece senin, sadece benim olduğum bir yer."

Adam onu masadan uzaklaştırırken kaşlarını kaldırdı. "On dakika övünülecek bir şey değil, as."

"Seksi kastetmiyorum." Kollarını ona doladı, şimdi yavaş ve kolay bir dans olduğunu anladığı şekilde hareket etmeye devam etti. "Ya da tam olarak öyle değil. Senden on dakika istiyorum," diye tekrarladı, kaşlarını onunkilere indirerek.

"Sadece bu kadar.

herhangi bir şey ya da herhangi biri."

Nefesini içine çekti ve adamın üzerindeki duş kokusunu aldı. Tenindeki o kalıcı sabun kokusu. "Şimdiden hissettiriyor iyi." Dudaklarını onunkilere dokundurdu, başını eğdi. "Tadı da güzel."

Bir parmağını kızın çenesindeki çukurda gezdirdi ve dudaklarını kızın dudaklarına değdirdi. "Demek öyle. Ve bildiğim bir nokta var."

Başını hafifçe çevirmek için parmağını kullandı, sonra dudaklarını çene çizgisi boyunca, kulağının hemen altına koydu. "Tam olarak oraya. Mükemmel."

"O tek nokta mı?"

"Başkaları da var ama bu benim favorilerimden biri."

Gülümsedi, sonra başını onun en sevdiği yer olan omzuna yasladı ve kolay dansı boyunca ona rehberlik etmesine izin verdi. "Roarke."

"Mmm?"

"Hiçbir şey. Sadece bunu söylemek iyi hissettiriyor."

Eli kadının sırtında bir aşağı bir yukarı gezindi. "Eve," dedi. "Yine haklısın. Öyle. Seni seviyorum. Bundan daha mükemmel hissettiren bir şey yok."

"Kötü olmadığını duymak. En iyisi bunu bilmek." Başını kaldırdı ve adamın dudaklarıyla tekrar buluştu. "Seni seviyorum."

Birbirlerine tutundular ve dansı başladıkları gibi bitirdiler. Alnı onunkine yaslanmıştı. "İşte, şimdi," diye mırıldandı. "Bu daha iyi." Geri çekildi, sonra ellerini dudaklarına götürdü.

Kadının içini kıvrım kıvrım yapan bir tarzı vardı. Dudakları teninde sıcacıktı ve o vahşi mavi gözler

Birleştirdikleri ellerini kendi ellerinin üzerine koyunca, keşke yüz on dakikam olsa diye düşündü. Yeter ki o da onunla birlikte olabilsin.

"Oldukça iyi," dedi ona.

"Neden bize bir yemek getirmiyorum," diye önerdi, "sen de bana şu olasılıkları anlatırsın."

"Ben alırım. şimdiye kadar benim sıram gelmiştir. İstersen sen gidip onlara bakabilirsin."

Geri adım attı, döndü. Ve şimdi onun da görebileceğini fark ettiğı gibi, panodaki fotoğrafını gördü. "Oh, Tanrım. Tanrım." Dehşete kapılmış bir halde kendi saçını bir avuç tuttu ve çekti. "Dinle, bu aptalcaydı. Ben aptalım. Bunu oraya şunun için koydum-"

"Kendine aptal deme, çünkü çoğı zaman hiç de öyle değilsin." Ses tonu soğukkanlı ve dengeliydi. "Ben daha fazlasıyım aptal olduğunuzda size haber vermekten mutluluk duyarım. Bu benim için sorun değil."

"Evet, geçmişte bunu açıkça belirtmiştin. Ama bu sadece-"

Adam elini kaldırıncı tekrar sözünü keşti. "Kendini oraya koyuyorsun çünkü objektif olmak zorundasın ve daha fazlası -Kendinizi onun gördüğü gibi görebilmelisiniz. Sadece olduğunuz gibi değil, onun sizi gördüğü gibi. Eğer bunu yapmazsanız, dikkatsiz davranabilirsiniz."

"Tamam, evet." Ellerini ceplerine soktu. "Bir tanesinde var. Bu senin için sorun olur mu?"

"Benim için sorun olmasının sana bir faydası var mı? Belli ki yok. O yüzden ben halledeceğim. Ve eğer sana zarar verirse onu öldürürüm."

"Hey, hey."

Bacağına bir bakış atarak, "Endişe verici derecede düzenli bir şekilde maruz kalıyor gibi görünüyorsun," diye ekledi, "bahçe çeşitlerini, çürükleri ve ara sıra ısırıkları kastetmiyorum."

"Kendi başımın çaresine bakarım," diye tersledi, tuhaf bir şekilde aşığılanmıştı. "Ve sen de bazı darbeler aldın, dostum." Adam parmağını kaldırdığında gözleri kısıldı. "Oh, bunu yapmandan gerçekten nefret ediyorum. Bu."

"Yazık. Eğer korumanı, beni ve diğerlerini atlatmayı başarır ve sana gerçekten zarar verirse, onu kendi ellerimle ve kendi yöntemimle öldürürüm. Bunu kabullenmek zorundasın, çünkü bu benim kim ve ne olduğum kadar, kendi yüzünü oraya koyan senin kim ve ne olduğunla da ilgili."

"Korumamı geçemeyecek."

"O zaman bir sorunumuz olmayacak, değil mi? Akşam yemeğinde ne var?"

Tartışmak istedi ama manevra yapacak yer bulamadı. Omuz silkti ve mutfağa doğru yürüdü. "Karbonhidrat istiyorum."

Adam çileden çıkarıcıydı. Bir an kızın elini sessizce romantik bir jestle öpüyordu ve bu onu macun haline getiriyordu, sonra da o sakın, soğuk sesiyle ona cinayet işleyeceğini söylüyordu. Tapınak.

Ve işin kötüsü, diye düşündü kedi başını bacağına çarparken, bu iki şeyi de kesinlikle kastediyordu. Kahretsin, o kesinlikle bunların her ikisiydi.

Spagetti ve köfte sipariş etti, tezgâha yaslandı ve iç çekti. O çileden çıkarıcı, karmaşık, tehlikeli ve zor biri olabilirdi ama onu oluşturan yapbozun her parçasını seviyordu.

Artık çaresiz olan Galahad'a her tabaktan bir porsiyon verdi -adil olan buydu- ve onları ofise geri götürdü. Galahad'ın karbonhidratları doğru bir şekilde spagetti olarak yorumladığını ve bir şişe kırmızı şarap açtığını gördü. Oturmuş, bir yandan yudumluyor, bir yandan da bilgisayar ekranını tarıyordu.

"Belki de sana gerçekten zarar verir." Eve tabakları masasının üzerine koydu. "O zaman onu öldüreceğim."

"Benim için çalışıyor. Burada ilginç sorular soruluyor, Teğmen." Sanki sıradan bir yemekmiş gibi -ve onlar için belki de öyleydi- Roarke çatalının etrafına ustalıkla erişte sardı. "İlginç yüzdeler."

"Olasılık yüksek Mira, New York'a geri dönmesinin ve beni hedef almasının nedenlerini açıkladı. Ayrıca profesyonel olarak opera ile bağlantılı olması da yüksek bir ihtimal. Aynı fikirde olduğumdan emin değilim."

"Neden?"

"Çok çalışmak gerekiyor, değil mi? Odaklanma, enerji, adanmışlık. Ve çoğu durumda, başkalarıyla çok fazla etkileşim. Bunu da hesaba katın, elbette," dedi ekrandaki görüntüyü inceleyerek, "ama düşünme zamanımda bunu yuvarladığımda, bana uymuyor. Takım oyuncusu değil. Benim ölçüme göre sessiz zamanları seviyor. Onun cinayetlerine bir açıdan performans diyebilirsiniz ama ben öyle görmüyorum. Onlar daha samimi. İşi bitene kadar sadece kurbanla onun arasında."

"Bir düet."

"Bir düet. Hmm." Bunu da yuvarladı. "Evet, tamam, bir düet, bunu görebiliyorum. Bir erkek, bir kadın, oradaki dinamikler, son derece kişisel. Bir performans, tamam, seyirci olmadan, paylaşılamayacak kadar samimi. Çünkü bence bazı durumlarda Diğerlerinin temsil ettiği kadınla yakın ilişkisi olduğu zaman. Evet. Onlar bir düetti."

"Ve ortağı öldürüldü."

"Trenini raydan çıkardı. Bu yüzden uzun süre kendini dizginlemek için kimyasallar kullandığını düşünüyorum - ya da tam tersi

Kısa olanlar için kendisi. İşte, bilgisayar ve ben aynı fikirdeyiz. Cinayet dürtülerini bastırabilecek ilaç türlerini araştırıyorum. Ve eğer hastaysa, teorize ettiğimiz gibi. durumu her neyse onun için ilaç alıyor. Tomas Pella'yı tanıyor musun?"

"İsim tanıdık gelmedi, hayır."

"Sizi tanıyor gibiydi."

"Çok fazla insan tanıyorum."

"Ve çok daha fazlası seni tanıyor, bunu anlıyorum. Eskiden Küçük İtalya'da birkaç restoranı vardı. Tüm bunlar dokuz yıl önce başladıktan kısa bir süre sonra onları sattı."

"Onları ya da onlardan birini satın almış olabilirim. Kayıtları kontrol edeceğim."

"Hugh Klok'a ne dersiniz, antika satıcısı. Bir sürü eski eşya alıyorsun."

"Çalmıyor."

"Onun üzerinde bir çalışma yapacağım. Newkirk'ün önceden hatırladığı diğerlerinden biri de tahnitçilik yapan bir adamdı. Bilirsiniz, doldurulmuş ölü hayvanlar."

"Bu da her zaman şu soruyu akla getirir: Neden lanet olsun?"

"Evet, o da ne?" Eve bakışlarını, yemekten sonra oturup elini yüzünü yıkamak için içeri giren Galahad'a çevirdi.

"Yani, dokuzunu bitirdiğinde... bilirsin, ister miydin?"

"Yüce Tanrım, hayır. Sadece bizim için ürkütücü değil, aynı zamanda onun için de aşağılayıcı bir kelime olurdu, değil mi?"

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Tahnitçi adam fikrini sembolizm açısından sevdim. Ölüm evi falan filan. Ama o temiz. Vegas II'de yaşıyor ve dört yıldır orada. Kontrol edildi. Her neyse, diğer ikisinin geçmişini öğrenmek istiyorsun, ve bugün sorguladığım üçüncü kişi, Dobbins?"

"Eminim bu, tahnitçilik ve ölü kedilerin felsefesi kadar ışıltılı bir akşam yemeği sohbetidir. Devam edin."

Şehir merkezindeki dairelerinde Peabody ve McNab düello bilgisayarları üzerinde çalışıyorlardı. Adam gürültüyle daha iyi çalıştığından ve kızın umurunda olmadığından, hava çöplerle doluydu.

rock ve revizyonist rap. Oturdu, kamburlaştı, çoğunu ayarladı ve karmaşık bir aramada yolunu seçti.

Huzursuz bir köpek yavrusu gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. direktifler veriyor ve şarkı sözleri söylüyordu. Bir insanın bu şekilde nasıl iş yapabileceğini bilmiyordu. Ama aynı zamanda onun sadece yapabileceğini değil, yapmak zorunda olduğunu da biliyordu.

Sipariş ettikleri Çin yemeğinin kalıntıları her ikisinin de çalışma masalarının etrafına saçılmıştı. Peabody Şimdiden o son yumurtalı ekmeğe direnmiş olmayı diliyordu.

Sonunda aradığı verileri bulduğunda, gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. Gözyaşlarının sıcak dikenini onu aşırı yorgun olduğu ve direncinin dibe vurduğu konusunda uyarmıştı.

"Hey, hey, Dişi Vücut!" McNab onun yüzündeki ifadeyi yakaladı. "Müzik kapalı. Bilgisayar, kaydet ve duraklat. Sorun ne tatlım?"

"Bu çok üzücü. Beni çok üzüyor."

"Ne yapar?" Omuzlarını okşamak ve ovmak için çoktan arkasına gelmişti.

Sarsıldığınızda yanınızda sizi okşayacak birinin olmasının oldukça iyi bir anlaşma olduğunu düşündü. "Therese'yi buldum, Therese Di Vecchio Pella. Tomas Pella'nın karısı, Dallas ve benim bugün konuştuğumuz adamlardan biri."

"Evet, Yaşlı Newkirk'ün notlarından, ilk seferden." "Nisan ayında evlendiler. "Nisan ayında evlendiler. Kuvvet. Adam onbaşıydı, kadın sıhhiyeciydi. Ve bakın, bakın." Bilgisayar ekranına dokundu. "Temmuz ayında SoHo ve Tribeca'nın kenarındaki bu bölgeye gönderilmiş. Bir patlama olmuş, Çoğunlukla sivil kayıplar. Bölgede hâlâ ateş ediliyordu ama o içeri girdi. Sağlıkçı sembolü olan kırmızı haçı takıyordu. Ama yaralılara ulaşmaya çalışırken keskin nişancı ateşiyle vuruldu. Sadece yirmi yaşındaydı. Yaralı sivillere yardım etmeye çalışıyordu ve onu öldürdüler."

Arkasına yaslandı ve gözyaşlarını sildi. "Bilmiyorum. Sanırım bu beni parçalıyor. Tüm bunların ortasında evlenecek kadar uzun süre durmak için bir umudun olmalı, değil mi? Ve sonra, gittin. İnsanlara yardım etmeye çalışıyordun ve gittin. Sadece yirmi yaşındaydı."

McNab eğildi ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Bunu bir süreliğine almamı ister misin?"

"Hayır. Bugün o yaşlı adamla konuştuk. Aslında o kadar da yaşlı değildi, ama sanki o yatakta yatan Musa'dan daha yaşlıydı. Sonra bunu okudum ve ne kadar genç olduğunu ve bu kızı sevdiğini düşündüm. O zaman... kız çok genç."

"Zor olduğunu biliyorum bebeğim, ama-"

"Hayır, hayır. Yani, evet, zor bir durum ama bu örüntünün kaynağı olamayacak kadar genç." Gözyaşları -ki bazıları hâlâ kirpiklerine yapışmıştı- unutulmuştu. "O sadece yirmi yaşındaydı ve en genç kurban yirmi sekiz yaşındaydı. Yirmi sekiz ile otuz üç yaş arası. Yani Therese Pella çok genç yaşta öldü, bu da Pella'yı büyük ihtimalle şüpheli olmaktan çıkarıyor."

"Cidden bu adama mı bakıyordun?"

"Doğru yaşta, temel bir tip, Urbanlılarla bağlantısı var, özel bir evi var ve acı kelimesini heceleleyebilir misiniz? Tümörü var -ya da öyle diyor- Dallas bunu kontrol ediyor. Güzel bir esmer olan gelinini ve damadını kaybetmiş. Ama ondan sonrası gelmiyor."

Peabody arkasına yaslandı ve ekrandaki verilere bakarak başını salladı. "Örüntüye uymuyor. Keskin nişancı ateşiyle vurulmuş, işkence görmemiş. Öldürüldüğünde en küçük kurbanından sekiz yaş küçük. Profili kaçırıyor. Ama bir şey vardı. Dallas'ın deyimiyle bir karıncalanma. Onunla konuştuğumuzda bir karıncalanma vardı."

"Belki bir şeyler biliyordur. Belki bir bağlantısı vardır."

"Evet, belki. Bunu Dallas'a götürmeli, sonra da Pella hakkında daha derin bilgi edinmeye çalışmalıyım."

"Sana yardım edeyim." McNab omuzlarını bir kez daha ovduktan sonra saçlarının uçlarıyla oynadı. "Şimdi tamam mı?"

"Evet. Sanırım yeterince uyumadığımdan ve beynim çok fazla çalıştığından."

"Biraz ara vermelisin."

"Belki de öyle." Gözlerini tekrar yumdu, ama bu kez gözyaşları yerine yorgunluğu temizlemek için. "Dışarısı bu kadar soğuk olmasaydı, yürüyüşe çıkar, biraz hava alır, biraz egzersiz yapardım."

Kadın ayağa kalkarken, "Havayı bilmem," dedi. "Ama egzersiz konusunda yardımcı olabilirim." Sırtarak bir elini onun kışına koydu ve sıktı.

"Öyle mi?" Gözleri dans etti; libidosu coştı. "İster misin?"

"Bu soruya kıyafetlerini parçalayarak cevap vereyim."

Yere yuvarlanırken kahkaha dolu bir çığlık attı.

"Düşündüm ki, bilirsin, çiçek açtığını ve kıvılcım saçtığını hissetmiyorsun."

"Bir şeyler gayet güzel çiçek açıyor," dedi kazağını çıkarırken.

Kendini kontrol etmek için pantolonunu kalçalarından aşağı çekti. Aşağı bakarak, "Söyleyeceğim." dedi.

"Ve kıvılcıma gelince." Kulaklarından duman çıktığını hayal edebileceği kadar sıcak bir öpücükle ağzını onunkine yapıştırdı. "Daha fazla olursa burayı ateşe veririz."

Eli göğsünü avuçladığında gözlerinin hülyalı bir hal aldığını gördü, mide kaslarının tepki olarak gerildiğini hissetti.

"Mmmm, Dişi beden, dişilerin en dişisi. Bakalım ne yakabileceğiz."

Daha sonra, oldukça geç bir saatte Eve, Peabody'nin ofis birimine gönderdiği verileri inceledi. "Haklı," diye mırıldandı Eve. "Çok genç, yanlış yöntem. Dobbins bana çok özensiz, çok ilgisiz geliyor. Klok ise dürüst ve dar görüşlü biri gibi geliyor. Ama burada bir şeyler var. Sadece henüz göremiyorum."

"İyi bir uyku çekseydin belki uyurdun." Onun yerine yine tahtalarının etrafında dolaştı. "Opera. Peki ya opera biletleri meselesi?"

"Met için sezonluk bilet alanların listesi elimde. İlk çapraz kontrolde bir şey çıkmadı. Diğerlerini deneyeceğim."

"İsimleri atlıyor, isimleri ve kimlik bilgilerini atlıyor. Gizli şeyler. Pürüzsüz, radar altında. Nasıl yapılacağını nereden öğrenmiş? İşkence yöntemleri. Gizli operasyonlarda işkence yöntemlerinin kullanıldığı bilinmektedir."

"İşkenceciler konusundaki kaynaklarımın, bu nesilden hala hayatta olan ve iş yapan ya da gençleri hedef alarak ek iş yapan herhangi birini patlatmadığını söyleyebilirim. esmerler."

"Denemeye değerdi," diye düşündü Eve. "Gizli görev bunu değiştirebilir. Bir zamanlar askeri operasyonlarda ya da paramiliter birliklerde bulunmuş biri. Yöntemleri bir yerlerde öğrenmiş ve verilerini manipüle etme becerisini geliştirdi."

Roarke ona, "Ya da onu manipüle edecek birini tutacak bağlantıları ya da parası var," diye hatırlattı.

"Evet, o da var. Eee. Birine neden işkence yaparız?"

"Bilgi için."

"Evet, en azından görünüşte. Başka neden işkence yapıyorsunuz? Tekmeler, cinsel sapma, kurban etme ayini."

"Deney. Acı çektirmek için bir başka denenmiş ve gerçek gerekçe."

Ona baktı. "Bilgi ihtiyacını ya da arzusunu ve cinsel sapmayı ortadan kaldırıyoruz. Aklımda hiç şüphe yok

Acı ektirmekten kişisel haz alıyor ama daha fazlası olmalı. Ritüel de bunun bir parçası ama bu hastalıklı bir dini anlaşıma ya da tarikat değil. Yani deney," diye tekrarladı. "Uyuyor. Bu konuda çok iyi olduğunu da hesaba katın. İşkence becerileri uzmanlık gerektirir. Bu konuda dağınık değil, hassas. Tekrar soruyorum, nereden öğrenmiş?"

"Ve sen de Urbans'a geri döndün."

"Oradan geçmeye devam ediyor. Biri ona öğretmiş ya da o çalışmış. Deneylerden önce deneyler yaptı. Ama burada değil, New York'ta değil."

Tahtasının etrafında dönerek açıları inceledi, değerlendirdi. "Daha önce başkaları için arama yapmıştık. Kurban tipiyle ilgili bir Kayıp Kişiler araştırması yaptım. Ama ya başka bir yerde deney yaptıysa? Bağlantıyı ortadan kaldırmak için cesetleri bilerek paraladıysa ya da tamamen yok ettiyse?"

"Kurban türünü içeren sakatlanma ve kayıp kişilerle ilgili küresel bir araştırma yapacaksınız."

"O kadar dikkatli olmayabilirdi. Eğer bulursak bir şey... arkasında bir şey bırakmış olabilir." Durdu ve avladığı adamın çizimine baktı. "Hâlâ zanaatını geliştiriyor, hâlâ yolunu buluyor. Küresel araştırmalar yaptık ama belki de yeterince geriye gitmedik."

"Ben ayarlarım. Daha hızlı yapabilirim," dedi kız itiraz edemedi. "O zaman gerçekten alışabileceğin sonuçlar için uzun bir süre geçmesi gerekecek. Ben ayarlarım, sonra da biraz uyuruz."

"Pekala. Tamam."

Rüyalar bulanık ataklar halinde geliyordu, sanki yırtılan ve yeniden oluşıan, yırtılan ve yeniden oluşıan sisin içinde yüzüyordu. Saat durmaksızın işliyordu.

O sonsuz, yankılanan tik takın üzerinde, şiddetlenen bir savaşın seslerini duydu. Bir atışma, diye düşündü. Patlamalar, kurşunlar ve

savaşan erkek ve kadınların vahşi bağırışları ve çağrıları.

Kanın, dumanın, yanan etin kokusunu daha görmeden alabiliyordu. Katliam hastalıklı ve tatlı bir aroma taşıyordu.

Görüşü netleşip odaklandığında, savaşın bir sahnede olduğunu ve sahnenin şehri garip, stilize bir biçimde tasvir edecek şekilde giydirildiğini gördü. Hepsi siyah ve gümüş olan binalar, imkansız açılara ya da açıklanamaz çıkmaz sokaklara ayrılan sert beyaz caddelerin üzerinde eğilip kalkıyordu.

Ve sahnedeki oyuncular parlak giyinmişlerdi, Birbirlerini öldürürken kanlı havuzlardan akan ve kirli dumanlar içinde dönen özenle hazırlanmış kostümler.

Yaldızlı koltuğundan her şeyi ilgiyle izliyordu. loca koltuğu. Aşağıda, cesetlerin iki büklüm yattığı bir çukurda, orkestranın çılgınca enstrümanlarını çaldığını görebiliyordu. Parmakları jilet gibi keskin tellerden kan akıyordu.

Sahnede, bağırışların ve çağrıların şarkılar olduğunu fark etti, şiddetli, şiddetli. Vahşi.

Savaş asla başka türlü olamazdı.

"Üçüncü perde neredeyse bitti."

Döndü, resmi siyah elbisesinin cebinden kocaman bir kronometre çıkaran katilin yüzüne baktı.

"Anlamıyorum. Hepsi ölüm. Bunları kim yazıyor?"

"Ölüm, evet. Tutku, güç ve hayat. Her şey ölüme götürür, değil mi? Bunu senden daha iyi kim bilebilir ki?"

"Cinayet farklıdır."

"Oh, evet, bu ustaca ve kasıtlı. Onu kaderin elinden alır ve gücü ölümü yaratana verir. Onu hediye edene."

"Ne hediyesi? Cinayet nasıl bir hediye olabilir?"

"Bu..." Kahverengi saçları kanlı, yüzü ve vücudu hırpalanmış bir kadın sedyeyile içeri taşınırken sahneyi işaret etti. "Bu ölümsüzlükle ilgili."

"Ölümsüzlük ölümler içindir. Yaşarken kimdi o?"

Sadece gülümsedi. "Zaman doldu." Kronometreye bastı ve sahne karardı.

Eve yatağında doğrulup nefes almaya çalıştı. Rüya ile gerçek arasında sıkışıp kalınca, tıkırtıyı bastırmak için ellerini kulaklarına kapattı. "Neden durmuyor?"

"Eve. Eve. Bu senin 'bağlantın.'" Roarke parmaklarını onun bileklerine doladı ve ellerini yavaşça aşağı çekti. "Bu senin bağlantın."

"Tanrım. Bekle." Başını salladı, kendini şu anın içine çekti. "Videoyu engelle," diye emretti, sonra cevap verdi. "Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Park Caddesi'ndeki Union Square Parkı'na rapor verin. Kimliği belirsiz bir kadın cesedi, işkence izleri var.

Eve başını çevirdi ve Roarke'ın gözleriyle buluştu. "Anlaşıldı. Peabody ve Dedektif Delia'ya haber ver, Adli Tabip Morris'i iste. Bu konudaki prosedüre uygun olarak, Komutan Whitney ve Dr. Mira'ya da haber verin. Yola çıkıyorum. Dallas dışarı."

"Ben de seninle geleceğim. Biliyorum," dedi Roarke ayağa kalkarken, "benimle birlikte birinci sınıf yem olmayacaksın, ama bu Gia Rossi'yi yerde bırakacak. Ve ben de seninle geliyorum."

"Özür dilerim."

"Ah, Eve." Sesi değişti, yumuşadı. "Ben de öyle."

18

EVE, EVLERİNİ KARLI MANZARASI İÇİNDE BİR Roarke suç mahallini bir oyun gibi görüyordu. Sürekli hareket ve büyük gürültü içeren karanlık bir oyun. tek bir odak karakter etrafında.

Beyaz karın üzerindeki beyaz çarşaf, üzerine serilmiş beyaz beden, sert ışıklarda parlayan koyu kahverengi saçlar. Yaraların solgun ette çığlıklar gibi göze çarptığını düşündü.

Karısı da uzun siyah paltosunun içinde, tabii ki eldivenleri olmadan duruyordu. Bu sefer ikisi de eldivenlerini unutmuştu. Şapkasız ve sert bakışlı. Sahne amiri, diye düşündü, aynı zamanda önemli bir oyuncu. Bu son perdenin yönetmeni ve yazarı.

İçinde acıma duygusu olacaktı, bunu biliyordu, öfke de olacaktı, hepsini birbirine bağlayacak bir suçluluk duygusu da. Ama bu karmaşık duygusal paket derinlerde bir yerde saklıydı, O soğukkanlı, hesapçı aklın arkasına saklanmış.

Onun süpürgecilerle, üniformalılarla, o kış sahnesine girip çıkan diğerleriyle konuşmasını izledi. Sonra güvenilir Peabody, kaplumbağa kabuğundan paltosu ve renkli atkısıyla sahneye çıktı. O ve Eve birlikte, sahneyi tutan cansız odak noktasına doğru alçaldılar. merkez sahnenin tarafsız spot ışığı.

"Yeterince yakın değil," dedi McNab yanından.

Roarke dikkatini çok kısa bir süreliğine olay yerinden McNab'a kaydırdı. "Ne?"

"Sadece yeterince yaklaşmadım." McNab'ın elleri parlak yeşil paltosunun iki cebindeydi ve kalın çizgili atkısının uzun kuyrukları aşağı doğru sallanıyordu

sırtını. "Bir düzine yoldan, bir düzine lanet yönden ilerliyoruz. Yaklaşıyoruz, yaklaştığımızı hissedebilirsiniz. Ama Gia Rossi'ye yardım edecek kadar değil. Çok zor. Bu seferki sert vuruyor."

"Öyle."

Roarke, bir ömür önce, polisin doğasının hiçbir şey hissetmemek olduğuna gerçekten inanmış mıydı, diye merak etti. Eve'den beri farklı şeyler öğrenmişti. Çok farklı öğrenmişti. Ve şimdi sessiz durmuş, oyuncular rollerini oynarken replikleri dinliyordu.

"Bugün saat bir buçuk. Pazartesi sabahı erken saatlerde," dedi Peabody. "Öleli yirmi altı saatten biraz fazla oldu."

"Onu bir günlüğüne alıkoydu." Eve, duvarlardaki oymaları inceledi. Gövde. Otuz dokuz saat, sekiz dakika, kırk beş saniye. "İşi bittikten sonra onu bir gün tuttu. Onun için fazla dayanamadı. Yaralar York'takinden daha az şiddetli, daha az bol. Bu sefer bir şeyler ters gitmiş. İşi sürdüremedi."

Daha az şiddetli, evet, Peabody bunun doğru olduğunu görebiliyordu. Yine de kesikler, yanıklar ve morluklar korkunç bir acıdan söz ediyordu. "Belki bu sefer sabırsızlandı. Belki de öldürmek için gitmesi gerekiyordu."

"Hiç sanmıyorum." Eve mühürlü parmaklarıyla kurbanın kolunu kaldırdı ve bağlama izlerini incelemek için çevirdi. Sonra daha yakından incelemek için geri çevirdi. bileğindeki öldürücü yaralar. "York gibi dövüşmedi, iplerden, bileklerden ve ayak bileklerinden çok fazla zarar görmedi. Peki ya buradaki öldürücü darbeler? Diğerleri kadar temiz ve kesin. Kontrol hâlâ onda. Ve hala son olmasını istiyor."

Kolu tekrar beyaz çarşafın üzerine koydu. "Bu onun becerisiyle ilgili bir gurur meselesi-işkence etmek, acı yaratmak ama onları hayatta tutmak. Nefes almalarını sağlarken acı, korku, yaralanma seviyesini arttırmak. Ama Rossi, o

programından önce, hedefinden önce ona sarıldı."

Peabody, "Daha önce medya bültenlerinde onun görüntüsünü görebiliyordu," diye belirtti. "Paniklediği ya da öfkesini ondan çıkardığı için değil."

Eve başını kaldırıp baktı. "Hayır. Ama öyle olsaydı, kız hâlâ ölmüş olurdu. Eğer ölseydi, biz yine de yapmamız gerekeni yapardık. Kaldır şunu. O

Cumartesi sabahı başladı, Pazartesi erken bitirdi. York Cuma gecesi. Belki küçük bir kutlama yapmıştır ya da Rossi için zamanı geri sarmadan önce iyi bir uyku çekmiştir."

Beni gölgelemek için zaman ayırıyor, diye düşündü Eve. Başka bir denenmiş ve gerçek işkence yöntemi. Dinlen ve tekrar ziyaret et. Greenfeld'i cezbetmek ve güvenliğini sağlamak için tekrar mola. Bir sonraki kurbanın lanet olası boğa güreşinde olmalı.

"Onu temizler, zaman ayırır. Acelesi yok, acelesi yok. Çöplük yerini çoktan seçti, bölgeyi çoktan inceledi. Bir anket düzenleyin."

Eve çömeldiği yerden etrafı inceledi. "Böyle bir havada çok fazla insan olmayacaktır. Parkta takılıyor. Zamanını bekliyor," diye devam etti. "Onu yükler, buraya taşır. Onu içeri taşır."

"Süpürgeciler çok fazla ayak izi ile çalışıyor. Kar oldukça taze ve yumuşaktı. Basamakları yapacaklar, bize bir boyut, bir marka verecekler."

"Evet. Ama o bu konuda endişeli değil. Yeterince zeki, büyük boy bir şey giyip bizi atlatmaya çalışacak kadar zeki. Sıradan bir şey giymek için tespit etmek imkansız. Onu yakaladığımızda, onları bulacağız, onlarla birlikte asılmasına yardım edeceğiz, ama bizi ona götürmeyecekler."

Eve, o sert olay yeri ışıkları kadar soğukkanlı bir şekilde cesedi inceledi. "Güçlüydü, formunun zirvesindeydi." İyi bir örnek mi? Merak etti. Acaba iğrenç düeti için iyi bir aday bulduğunu mu düşünmüştü? "Mücadele etti ama

York kadar. York kadar zor değil, o kadar uzun değil. Pes etti, yaptığı buydu. Fiziksel olarak güçlüydü ama içindeki bir şey onu durdurdu. Onun için büyük bir hayal kırıklığı olmuş olmalı."

"O kadar acı çekmediğine sevindim. Biliyorum," dedi Peabody, Eve başını kaldırdığında. "Ama eğer onu kurtaramadıysak, ben

"O kadar acı çekmediği için mutluyum."

"Eğer daha fazla dayanabilseydi, belki de onu kurtardı. Nereden bakarsan bak, Peabody, bunun hiçbir anlamı yok."

Morris'in onlara doğru geldiğini fark edince doğrudu. Onun gözlerinde kendisinde olan bir şeyi, Peabody'de olanın bir kısmını gördü. Eve, bunu göreceğini düşündü. Aynı karmaşık öfke, umutsuzluk, suçluluk ve keder karışımı, olaya karışan her polisin gözlerinde de vardı.

Morris'in tek söylediği "Gia Rossi," oldu.

"Evet. Göstergelerimize göre öleli yirmi altı saatten biraz fazla olmuş. Bir grup çocuk parktan geçerken onu buldu. Olay yerini biraz karıştırmışlar ama çoğunlukla kaçıp gitmişler. İçlerinden biri ihbar etti.

"Onunla ilgili bir şeyler ters gitti." Eve tekrar cesede baktı. "Onunla çok fazla zaman geçiremedi. Belki kadın kendini kapattı, belki de adam bir şey-deney- onu kapatan bir kimyasal."

"Toksini öncelikli olarak işaretleyeceğim. Diğerleri kadar hasar görmemiş."

"Hayır."

"Hareket ettirilebilir mi?"

"Onu yuvarlamak üzereydim."

Başını sallayarak yardım etmek için eğildi ve birlikte cesedi yuvarladılar.

Morris, "Sırtında herhangi bir yara yok," dedi.

"Çoğu sevmez. Yüz yüze görüşmeyi sever. Kişisel olmalı. Samimi olmalı."

"Bazı çürükler, kesikler, yanıklar, omuzların arkasında ve baldırlarda delikler. Diğerlerinden daha az." Yavaşça saçları kenara itti, enseyi inceledi, kafa derisi, kulaklar. "Karşılaştıracak olursak, bu vakada ancak ikinci aşamaya gelebildiğini söyleyebilirim. Evet, evet, bir şeyler ters gitti. Onu şimdi içeri alacağım."

Doğruldu ve Eve'in gözleriyle buluştu. "Aile olacak mı?"

Hiç sormazdı ya da o kadar nadir sorardı ki Eve bunu hiç fark etmezdi.

"Queens'te bir annesi, Illinois'de bir babası ve üvey annesi var. Onlarla irtibata geçeceğiz."

"Onu ne zaman görmek isterlerse bana haber verin. Onlarla bizzat ilgileneceğim."

"Pekala."

Uzaklara, ışıkların ötesine, soğuk karanlığa baktı. "Keşke bahar olsaydı," dedi.

"Evet, insanlar yine de ölüyor ama geri kalanımız için daha güzel bir atmosfer oluyor. Ve, bilirsiniz, çiçekler. Hoş bir dokunuş."

Sırıttı ve etrafındaki gölgelerden bazıları kalkmış gibi göründü. "Ben de nergisleri severim. Trompeti hep çok uzun bir ağız olarak düşünürüm ve birbirleriyle bizim duyamayacağımız bir dilde konuştuklarını hayal ederim."

"Bu biraz korkutucu," diye karar verdi.

"O zaman beni hercai menekşelerden başlatmak istemezsin." "Gerçekten istemiyorum. Seninle sonra görüşürüz. Peabody, git başladı." Morris'in yanından ayrıldı, onun mırıldandığını duydu, Pekâlâ, Gia, sonra Roarke'a yaklaştı.

"Burada işim neredeyse bitti," diye başladı. "Yapmalısın-"

"Eve gitmeyeceğim," dedi Roarke ona. "İçeri girip savaş odasında çalışmaya başlayacağım. Kendime bakacağım"

Orada."

"Ben de seninle geliyorum." McNab Eve'e baktı. "Sizin için de uygunsa, Teğmen."

"Devam edin ve ekibin geri kalanıyla iletişime geçin. Biz yokken onların yatakta yatması için bir sebep yok. Bu bir

Şimdi yirmi dört/yedi operasyon. Alt ekipler oluşturacağım, on iki saatlik vardiyalar. Ariel Greenfeld için zaman başlamak üzere. Onu bu şekilde bulamayacağız."

Arkasına baktı. "Onu bu şekilde bulacaksak lanet olsun bana."

Merkeze vardığında gün henüz ağarmamıştı. Daha önce Ofisine gitti, savaş odasına girdi. Işıklar yandığında etrafına bakındı. Şimdi sessizdi, insanlar yoktu. Bir daha böyle olmayacak diye düşündü. Ta ki burayı kapatmışlardı.

Daha fazla adam, daha fazla göz, kulak, bacak, el ekliyordu. Sokaklarda çalışmak, katilin resmini göstermek, komşularla, sokaktaki insanlarla, taksicilerle, kimyagerlerle konuşmak için daha fazlası. Roarke'ın şimdiye kadar araştırmasında listelediği çok sayıda binanın kapısını çalmak için daha fazlası.

Ne kadar ince ve düğümlü olursa olsun her ipliği takip etmek için daha fazla insan zorlayacak, zorlayacak, zorlayacak.

Bu yapılane kadar tek bir soruşturma, tek bir katil, kendisi ve emrindeki her polis için tek bir amaç vardı.

Beyaz tahtaya doğru yürüdü ve kendi eliyle Rossi'nin adından sonra Gia Rossi'nin ölmesi için geçen süreyi yazdı.

Sonra yazdığı bir sonraki isme baktı. Ariel Greenfeld.

"Dayanmaya devam et. Henüz bitmedi ve bitmeyecek, bu yüzden dayanmaya devam et."

Döndüğünde Roarke'ın kapı aralığından onu izlediğini gördü. "İyi zaman geçirmişsin," dedi ona. "McNab ve ben daha fazla ekipman istemek için EDD'ye doğru yola çıktık. Feeney yolda geliyor."

"Güzel."

Onun gibi beyaz tahtanın önünde durmak için karşıya geçti. "Artık her şey belli bir seviyede ona bağlı. Size, bize, kesinlikle ona, ama bir şekilde ona bağlı."

"Tutunduğu her saat daha da yaklaşıyoruz."

"Ve tutunduğu her saat, sana doğru hareket edebileceği bir saat daha demek. Bunu istiyorsun. Eğer yapabilseydin bunun olmasını isterdin."

Saçmalık yok, diye karar verdi. Kaçamak yok. "Bu doğru." "Yıllar önce Marlana'yı öldürdüklerinde, onu kıldıklarında

Bana bir şey kanıtlamak için parçalara ayırmalarını, üzerime gelmelerini istedim."

Eve, Summerset'in kızını, gençlerin rakipleri tarafından nasıl kaçırıldığını, işkence gördüğünü ve öldürüldüğünü düşündü,

Roarke girişimci bir suçluydu. "Eğer öyle olsaydı, hepsi birden, sen de onunla birlikte yerin dibini boylardın."

"Olabilir. Büyük olasılıkla olabilir." Bakışlarını tahtadan kaydırıp onunkilerle buluşturdu. "Ama bunu ben istedim ve

eğer yapabilseydim bunu isterdim. Ama bu mümkün olmadığına göre, her birini sona erdirmek için başka bir yol buldum."

"O sadece tek bir adam. Ve başka bir yolu olmayabilir."

Kaybolanları düşünerek tekrar tahtaya baktı. Sadece bir adam ve belki de sadece bir yol. "Bunların hepsi çok doğru. İşte bildiklerim, işte orada, soğukta ve karanlıkta seninle birlikte Gia Rossi'den yaptığı şeyle ilgilenirken anladıklarım. Seni tanıdığını sanıyor."

Şimdi başını çevirdi ve o parlak mavi gözleri onunkilere dikildi. "Senin ne olduğunu anladığını

sanıyor,

senin kim olduğunu biliyor. Ama yanılıyor. Sizin gibileri ne tanıyor ne de anlıyor. Eğer bir an için bile olsa, ikiniz söz konusu olursa

senin kim ve ne olduğuna dair bir fikir edinebilir. Ve eğer anlarsa, korkuyla ilgili bir şeyler de öğrenecektir."

"Peki." Biraz sarsılmış, biraz da şaşırmış bir halde nefesini verdi. "Senden beklediğim bu değildi."

"Ona baktığımda, ona yaptıklarına baktığımda, seni orada hayal edeceğimi düşündüm. Senin yüzünle onun yüzü, tıpkı senin panonda olduğu gibi."

"Roarke-"

"Ama yapmadım," diye devam etti ve parmaklarını yanağına değdirmek için elini kaldırdı. "Yapamadım. Sanırım dayanabileceğimden fazla olduğu için değil. Bu yüzden değil, ama

Çünkü senin üzerinde asla böyle bir güce ya da kontrole sahip olamayacak. Sen buna izin vermeyeceksin. Ve bu, sevgili Eve, benim için büyük bir teselli kaynağı."

"Benim için de güzel bir destek." Hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için kapıya doğru bir bakış attı. Sonra eğilip onu öptü. "Teşekkür ederim. Benim gitmem gerek."

"Ve eğer seni öldürürse," diye ekledi Roarke kapıya doğru yürürken, "çok sinirleneceğim."

"Seni kim suçlayabilir ki?"

Ofisine geri dönmeye başladı, Peabody onu selamladı. "Baxter ve Trueheart emredildiği gibi anneye haber veriyorlar. Az önce babayla konuştum."

"Pekâlâ. Baxter rapor verdiğiğinde, adının medyaya açıklanmasına izin vereceğiz."

"Medyadan bahsetmişken, belki oradasınızdır diye ofisinize girdim. Çeşitli muhabirlerden gelen yaklaşık yarım milyon mesaj var."

"Ben hallederim. Herkes eve girdiğinde bana haber ver. Brifingi en kısa sürede yapacağız."

"Yapacağım. Dallas, panoları güncellememi ister misin?"

"Ben zaten yaptım." Evine gitmek için arkasını döndü. Ofis.

Mesajların kaynak okuma ekranında gezinerek onları irtibat görevlisine aktardı. Sadece Nadine'den gelen bir mesaja geldiğinde durakladı, ardından oynatma emri verdi.

"Dallas, hatlarda bir tane daha olduğu konuşuluyor. İşler çirkinleşecek, o yüzden bu bir uyarı. Tükürük çoktan ve çoğu senin ve NYPSPD'nin üzerine sıçrayacak. Kullanabileceğim bir şeyiniz varsa bana geri dönün."

Eve düşündü, sonra geri arama emri verdi. Nadine ilk bip sesinde telefonu açtı.

"Medyatik sevgililerin öğlene kadar uyuduğunu sanıyordum."

"Elbette, tıpkı polisler gibi. Zaten ofisimdeyim," dedi Nadine ona. "Bazı kopyalar üzerinde çalışıyorum. Saat sekizde çıkıyorum. Özel rapor. Elinizde bir şey varsa, şimdi paylaşmanın tam zamanı."

"NYPSPD'den bir kaynak bu sabah yaptığı açıklamada, medyanın Damat olarak adlandırdığı kişiyle ilgili yeni ve çarpıcı bilgilerin gün ışığına çıktığını belirtti."

"Hangi yeni ve dikkat çekici bilgi?"

"Ancak kaynak, bu tür bilgilerin soruşturma kapsamında sınırlandırılması gereği nedeniyle bu bilgilerin ayrıntılarını açıklamayacaktır. Yine aynı kaynak tarafından, soruşturmayı yürütmek üzere oluşturulan görev gücünün, ölümlerden sorumlu olan kişiyi tespit etmek ve yakalamak için gece gündüz çalıştığı ifade edildi.

Sarifina York ve Gia Rossi. Aynı zamanda onlar ve ölümleri aynı kişiye atfedilen diğer yirmi üç kadın için adalet aramak."

"Güzel, ama orada çok fazla spin var. Medya üzerinize çok gelecek. Darbe alacaksınız."

"Şu anda birkaç reklam çürüğü gerçekten umurumda mı sanıyorsun, Nadine? Açıklamayı yayınla. Benim istediğim

Geldiğimizi bilsin ve elimizde ne olabileceği konusunda endişelensin. Rossi'nin adını saat sekizdeki yayına kadar açıklamayın."

"Şuna ne dersiniz? NYPSD kaynağı soruşturmanın belirli bir şüpheliye odaklandığını doğrulayacak mı yoksa yalanlayacak mı?"

"Kaynak doğrulamıyor ya da yalanlamıyor, ancak görev gücü üyelerinin ilgili kişileri aradıklarını ya da bulduklarını ve görüştüklerini belirtti."

"Tamam." Nadine bir şeyler karalarken başını salladı. "Hâlâ tam olarak bir şey söylemiyor ama bir şey söylüyormuş gibi duruyor."

"Araştırmacılarınız hâlâ muslukta mı?" "Elbette."

"Daha sonra oynamaları için bir şeyler bulabilirim. Bu kadar, Nadine. Resmi departman açıklamasını istiyorsan, irtibat bürosuna git."

Eve kapattı, kahve aldı. Bu onu rahatsız etse de bir enerji hapını kovalamak için kullandı. Halsiz olmaktansa zıplamak daha iyidir, diye karar verdi ve evden yaptığı küresel araştırmanın sonuçlarını çağırdı.

İsimler yuvarlanmaya başladığında, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Binlerce diye düşündü. Roarke'ın girmesini istediği arama unsurları düşünülüğünde ne bekleyebilirdi ki?

Bu yüzden onları daraltması, rafine etmesi gerekiyordu. Bağlantısı biyledi.

"Evet, evet."

Peabody ona "Ekip evde," dedi. "Ben de orada olacağım."

Eve savaş odasına girdiğinde yorgun polisler diye düşündü. Ekibi artık yorgun, hayal kırıklığına uğramış ve polisleri kızdırdı. Bazen polislerin en iyi işlerini bu şekilde yaptıklarını düşünüyordu. Adrenalinle koşuyorlardı ve tahriş ve birçok durumda enerji haplarının desteği.

Saçmalık yok, diye düşündü yine. Kaçamak yok.

"Onu kaybettik." Oda bir anda sessizliğe gömüldü. "Elimizde Ülkedeki en iyi polis ve güvenlik birimlerinin tüm kaynakları arkamızda. Bu odadaki her polisin deneyimine, beynine ve inatçılığına sahibiz. Ama onu kaybettik. Bu konuda kara kara düşünmek, kendinizi berbat hissetmek ve suçluluk duymak için otuz saniyeniz var. Sonra bu bitti."

Dosya çantasını bırakıp kahve almaya gitti. Geri döndüğünde, Ariel Greenfeld'in fotoğrafının kopyasını çıkardı ve yeni bir panonun ortasına iğneledi.

"Onu kaybetmiyoruz. Şu andan itibaren gece gündüz çalışıyoruz. Şu andan itibaren, bu şehirdeki tek kurban o. Şu andan itibaren hayatımızdaki en önemli kişi o. Memur Newkirk?"

"Efendim."

"Siz ve birlikte çalıştığınız memurlar bu ilk on iki saatlik vardiyayı alacaksınız. Görevinizi şu adreste görevlendirdiğim memurlar devralacak..." Bilek ünitesini kontrol etti. "Bin dokuz yüz. Yüzbaşı Feeney, ikinci vardiyada görev alacak bir çift e-adam için sizin tavsiyenizi kullanacağım. Saha dedektifleri, kısa süre içinde yardımcınızı ayarlayacağım."

"Teğmen." Trueheart boğazını temizledi ve Eve onun elini kaldırma dürtüsüyle savaştığını görebiliyordu. "Dedektif Baxter ve ben bir beşik rotasyonu üzerinde çalıştık. Akrabalara haber vermekten dönerken de aynı şeyi tartıştığımızı söylemek istiyorum. İzninizle, görevden alınmayı değil, yirmi dört saatlik döngüyü kendimiz halletmeyi tercih ediyoruz."

"Daha fazla adama ihtiyacınız var," diye ekledi Baxter, "daha fazla adam alırsınız. Ama biz mesai saati dışına çıkmayız. Ya sen, Hasta Piç?" Jenkinson'ın lakabını kullandı.

"Onu aldığımızda uyuyacağız."

"Pekâlâ," diye kabul etti Eve. "Bu şekilde deneyeceğiz. Sakatlanmalar, cinayetler ve kayıplar için küresel bir araştırma yaptım.

hedeflerin tariflerine uyuyordu. İlk soruşturmada katilin daha önce de cinayet işlemiş olabileceği sonucuna vardık, daha önce çalışmış. Aramayı genişlettim," diyor Feeney, "tüm dünyaya ve beş yıl geriye gittim ve binlerce sonuç elde ettim."

Çalışmanın disk kopyasını kaldırıp Feeney'e fırlattı. "Onu inceltmemiz, rafine etmemiz gerekiyor. Ve ona ait olabilecek bir ya da daha fazlasını bulmamız ve hatalarını bulmamız gerekiyor.

"İkinci madde," diye devam etti ve listesini gözden geçirdi.

Eve ekibini bilgilendirir, raporlarını dinler ve görevleri koordine ederken Ariel Greenfeld uyandı. Daha önce iki kez su yüzüne çıkmış, o gelmeden önce çevresini zar zor fark etmişti. Küçük bir oda, cam duvarlar, tıbbi Ekipman mı? Hastanede miydi?

Onu net bir şekilde görmek için çabaladı ama her şey çok bulanıktı. Sanki gözlerine ve zihnine yağ bulaşmıştı. Müzik duyduğunu sandı, tiz sesler. Melekler mi? Ölmüş müydü?

Sonra tekrar dibe battı, aşağıya, hiçliğe doğru kaydı.

Bu kez uyandığında oda daha büyüktü. Oda ona daha büyük göründü. Işıklar çok parlaktı, neredeyse gözlerine acı veriyordu. Sanki çok uzun zamandır hastaymış gibi halsiz ve midesi bulanmış hissetti ve tekrar düşündü, "Hastane."

Bir kaza mı geçirmişti? Hatırlayamıyordu ve durumu değerlendirmek için hareketsiz yatarken hiçbir acı hissetmiyordu. Kendine geçmişini düşünmesini emretti. hatırlayabiliyorum.

"Düğün pastaları," diye mırıldandı.

Bay Gaines. Bay Gaines'in torununun düğünü. İş için bir şansı vardı, iyi bir işti, pastayı tasarlıyor ve pişiriyordu, resepsiyon için tatlı şefi olarak duruyordu.

Bay Gaines'in evi - büyük, güzel, eski bir ev, şömineli güzel bir salon. Sıcak ve rahat. Evet! Hatırladı. Onu almış, torunuyla buluşması için evine götürmüştü. Ve sonra...

Üzerine çökmek istedi ama o sisi itti. Hava açıldığında kalbi küt küt atmaya başladı. Çay ve kurabiye. Çay, çayın içindeki bir şey. Ayağa kalkmaya çalıştığında gözlerindeki bir şey.

Hastanede değil. Tanrım, hayır, hastanede değildi. Çayına ilaç katmış ve onu bir yere götürmüştü. Kaçmalıydı, hemen kaçmalıydı.

Oturmaya çalıştı ama kolları, bacakları sıkışmıştı. Paniğe kapıldı, bir çığlık atarak kendini geri çekti ve olabildiğince yukarı itti. Ve dehşetin içinden bir nehir gibi aktığını hissetti.

Çıplaktı, elleri ve ayakları bir masaya bağlıydı. Bir çeşit metal masa, açıklıklardan dolanan ve zorlandığında derisini ısırarak halatlarla bağlanmıştı. Gözleri odanın içinde dönerken monitörler, ekranlar, kameralar ve metal tepsiler tutan masalar gördü.

Tepsilerde keskin şeyler vardı. Keskin, korkunç şeyler.

Vücudu titremeye başladığında, zihni reddetmek, inkâr etmek istiyordu. İki büklüm olup kıvrılırken gözyaşları süzülüyordu.

Kendini kurtarmak için umutsuz bir girişim.

Parktaki kadın. Başka bir kadın daha kayıp. Medya haberlerini görmüştü. Korkunç, böyle düşünmüştü. Korkunç değil mi? Ama sonra başka bir şey düşünmeden işe gitmişti. Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece başka birinin başına gelen korkunç bir şeydi.

Hep başkasının başına gelmiştir.

Şimdiye kadar.

Nefesini içine çekti ve bir çığlıkla dışarı verdi. Ciğerleri yanana ve boğazı kavrulana kadar yardım çağlığı attı. Sonra biraz daha çığlık attı.

Birileri duymalıydı, birileri gelmeliydi.

Ama biri duyduğunda, biri geldiğinde, korku çığlıklarını boğucu bir el gibi bastırdı.

"Ah, uyanmışsın," dedi ve ona gülümsedi.

Eve, Roarke'ın sezonluk bilet sahipleri için oluşturduğu listedeki isimleri girdi. İlk aramasında altmış ila seksen yaş arasındaki erkekleri vurgulamaktadır.

Gerekirse bunu genişletebileceğini düşündü. Belki bu özel amaç için sahte bir şirket veya herhangi bir tür kişilik yaratmış olabilir.

Sezonluk bilet alacağının garantisi yok, diye düşündü. Tüm sezonu kapsamak yerine kendisine hitap eden performansları seçebilirdi.

Değiştirilmiş liste ortaya çıktığında, her bir isim üzerinde standart bir çalışma yaptı.

Sıfırladığında dörtte üçünden fazlasını bitirmişti. "İşte buradasın," diye mırıldandı. "İşte buradasın, sen Piç kurusu. Bu sefer Stewart E. Pierpont mu? Edward'ın 'E'si. Senin için Edward kim?"

Kimlik fotoğrafında saçları tuzlu biberdi ve uzun, dramatik bir yele şeklindeydi. Londra, New York ve Monte Carlo'da ikamet eden bir İngiliz vatandaşı olduğunu iddia ediyordu. Ve bu sefer dul olduğunu fark etti Eve. Bu yeni bir şeydi.

Vefat eden eşin adı, otuz iki yaşında ölen ve yine İngiliz olan Carmen DeWinter olarak kaydedilmiştir.

Eve ölüm tarihini görünce gözlerini kıstı. "Şehir Savaşı dönemi. Belki de bu sefer çok zekice davrandın, Eddie."

DeWinter ve Carmen'i araştırdı ama Pierpont'un kimliğindeki verilerle eşleşen kimse bulamadı. "Tamam, tamam. Ama bir kadın vardı, değil mi? Öldü, öldürüldü ya da hey, onu kendin öldürdün. Ama o vardı."

Pierpont'a geri döndü ve listedeki adresleri kontrol etti. Monte Carlo'da bir opera binası, Londra'da bir konser salonu ve New York'ta Carnegie Hall.

Kalıplarına sadık kaldığını düşündü. Ama sezonluk biletler ya bir yere teslim edilmişti ya da alınmıştı.

Elindekileri kaptığı gibi aceleyle savaş odasına ve Roarke'ın istasyonuna gitti. "Metropolitan Opera'da kimi tanıyorsun ve bana yol açmak için ne kadar yağ kullanabilirsin?"

"Birkaç kişi tanıyorum. Neye ihtiyacınız var?"

"Onunla ilgili her şey ve her şey." Pierpont'la ilgili çıktıyı yere attı. "Bu o, sezonluk bilet sahibi tarzı. Bu arada iyi karar."

"Elimizden geleni yapıyoruz."

"Daha fazlasını yapın. Bürokrasi ve bürokrasi için zamanımız yok. Bu adam hakkında bana bilgi verebilecek kişiye giden açık bir yol istiyorum."

"Bana beş dakika verin," dedi ve kişisel 'link'ini çıkardı.

Kendi 'link'i sinyal verdiğinde ona yer açmak için geri çekildi. "Dallas."

Baxter, "Bir şey bulmuş olabilirim," diye açıkladı. "Yüzükler hakkında. Üzerinde çalışıyorduk ve sanırım onları nereden aldığını bulduk. Tiffany's. Klasik bir şey olmalı."

"Orayı daha önce kontrol ettiğimizi sanıyordum."

"Yaptık, kimse hatırlamadı, o özel stilde hiçbir yüzük taşınmadı. Bir kez daha denemeye karar verdik. Klasik tarz, klasik mağaza. Gösterişli olmasalar da çok iyiler. Tezgahtarları trollüyorduk, sıfır çektik, sonra bu kadın

kulak misafiri olur. Bir müşteri. Noel'den hemen önce orada olduğunu ve bir adamın dört tane sterling bant aldığını fark ettiğini hatırlıyor. Bunun üzerine yorum yapmış ve adam da ona dört torunu hakkında bir şeyler söylemiş. Kadın bunun büyüleyici olduğunu düşünmüş.

hatırlıyor. Müdürle biraz araştırma yaptığımızda, geçen yılın sonlarında bu tarzdan sınırlı sayıda sattıklarını öğrendik."

"Satış kaydı."

"Nakit, dört sterlin aksan bandı, 18 Aralık'ta satın alındı. Zekâsı çok iyi, Dallas. Onunla 'sohbet ettiğini' söyledi. Ona asılmaya çalıştığı hissine kapıldım ve kokusuna iltifat ettiğini söyledi, ne olduğunu sordu. Alimar Botanicals."

"Trina'nın çok iyi bir burnu var. Bu onun seçtiklerinden biri." "Daha da iyisi, bunu ilk kez Paris'te keşfettiğini söyledi,

New York'ta, Madison'daki bir spa butiğinde ve şehir merkezinde bir şubede satıldığını öğrendiğimde çok memnun olmuştum. Bliss adında bir yer. Trina'yı şehir merkezindeki salonda incelemiş."

"Evet, işte burası. Bakalım zekân Yancy'de işe yarayacak mı?"

"Çoktan soruldu ve cevaplandı. O, tırnak içinde, 'gıdıklanmış pembe' olurdu. Bir şeftali, Dallas, şahin gibi gözleri var. Adam parayı çıkardığında cüzdanında bir fotoğraf görmüş. Dedi ki eski bir fotoğraftı, onu kendi gençliğine götürdü. Güzel bir esmer. Yancy'ye orada da çalışabileceği bir şeyler verebileceğini düşünüyor."

"Bu iyi iş, Baxter. Çok iyi iş. Şeftalini içeri getir. Dallas dışarı. Bizim için hareket ediyor." Roarke'a dönerken gözleri sert ve parlaktı. "Şimdi hareket ediyor."

"Jessica Forman Rice Abercrombie Charters." Roarke Eve'e bir not küpü fırlattı. "Yönetim Kurulu Başkanı. O olacak

Sizinle konuşmaktan mutluluk duyarım. Kendisi bu sabah evde. Eğer size yardım edemezse, yardım edebilecek birini bulacaktır."

"Becerikli bir adamsın."

"Pek çok yönden."

Gülümseme yüzünde iyi hissettirdi. Güçlü hissettirdi.
"Peabody, benimle gel."

19

BİRÇOK SOYADI OLAN JESSICA üç katlı bir evde yaşıyordu. Hoboken büyüklüğünde bir daire. Geniş yaşam alanı, Doğu Nehri'nin panoramik manzarasını sunan bir pencere duvarıyla vurgulanıyordu.

Eve, açık bir günde, açık duvarda durup Rikers'ı net bir şekilde görebileceğinizi hesapladı.

Hanımefendi evi kendine göre döşemiş, çok eskiyle çok yeniye karıştırmış, sonuçta ortaya eklektik ve şaşırtıcı derecede çekici bir tarz çıkmıştı. Eve ve Peabody öldürücü kırmızıya boyanmış bir kanepenin kalın minderlerine otururken, ev sahipleri de pembe gül goncalarıyla süslenmiş beyaz bir demlikten narin fincanlara çay dolduruyordu.

Çay ve bir tabak kâğıt inceliğinde kurabiye, kürdan yapılı, şık giyimli bir kadın tarafından getirilmişti.

"Bir ya da iki kez karşılaştık," diye başladı Jessica.

"Evet, hatırlıyorum." Artık yüzünü gördüğüne göre Eve hatırlıyordu. Kadın, keskin hatlı bir yüzün etrafında koyu altın renginde kısa, yumuşak dalgalı saçları olan, düzgün ve özenle bakılmış seksenlik bir şeydi. Uzun ve hareketli ağzı taç yaprağı pembesine boyanmıştı ve gözleri kalındı. Koyu bir nehir yeşili.

"Leonardo'yu giyiyorsun."

"Ancak önce o yıkanırsa."

Jessica kıkırdadı, sonsuz gençliğin çekici sesiydi bu. "Torunlarımdan biri onun tasarımları için çıldırıyor. Başka kimseyi giymez. Size olduğu gibi ona da çok yakışıyor. İnsanların her zaman kendilerine yakışanı seçmeleri gerektiğine inanıyorum."

Eve'e çayı uzattığında, Eve direnmek zorunda kaldı. İyi ve sağlam bir fincandaki kahvenin ona uygun olduğu yorumunu yaptı. "Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, Bayan Charters."

"Jessica, lütfen." Peabody'ye bir fincan ve yanıp sönen bir gülümseme. "Bana bir dakika müsaade edin. Sorabilir miyim, siz ikiniz bir şüpheliyi sorgularken - bir dakika, bu günlerde 'sorgu' deniyor - onu hiç hırpaladığınız oluyor mu?"

"Buna gerek yok," dedi Peabody ona. "Teğmen onları itiraf etmekle korkutuyor."

Kıkırdama tekrar çınladı. "İzlemek için neler vermezdim Bu! Polis dizilerini çok severim. Her zaman kendimi suçlu olarak hayal etmeye çalışırım ve sorguda nasıl duracağımı düşünürüm. Üçüncü kocamı öldürmeyi çok istiyordum."

"Direnmek için iyi bir dürtü," diye yorumladı Eve.

"Evet." Jessica çiçek yapraklarıyla gülümsedi. "Tatmin edici olurdu ama dağınık olurdu. Yine de boşanma nadiren daha derli toplu olur. Şimdi vaktini boşa harcıyorum. Nasıl yardımcı olabilirim? Sen?"

"Stewart E. Pierpont."

Jessica'nın kaşları çatıldı. "Evet, evet, bu ismi biliyorum. Ölümcül bir şey mi yaptı?"

"Onunla konuşmakla çok ilgileniyoruz. Yerini tespit etmekte biraz zorlanıyoruz."

Jessica'nın yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirse de ses tonu kesinlikle hoştu. "Adresi dosyada olmalı. Lyle'a sizin için bakmasını söyleyeceğim."

"Listelediği adres uyuşmuyor. Eğer onlar Kraliyet Opera Binası ya da Carnegie Hall'da kiracı almak."

"Gerçekten mi?" Jessica kelimeyi uzattı ve şimdi gözlerine hızlı ve hevesli bir ışık geldi. "Vay, vay, vay. Bilmem gerekirdi."

"Nasıl ve neyi bilmeliydiniz?"

"Çok tuhaf biri, Bay Pierpont. Yıllar boyunca birkaç gala ve etkinliğe katıldı. Pek sosyal değil ve hiç de hayırsever değil. Ondan asla bağış koparamadım ve bu konuda dünya rekoru bende."

"Galalar ve etkinlikler davetiyeyle yapılır, değil mi?"

"Elbette. Bu çok önemli. Anlıyorum. Nasıl oldu da adresi değilse davetiye alabilir mi? Bana bir dakika verin."

Ayağa kalktı, cilalı fayansların ve kalın Türk halısının üzerinden geçti ve odadan çıktı.

"Ondan hoşlandım." Peabody kendine bir kurabiye aldı. "Bana biraz büyükanne hatırlatıyor. Görünüşü ya da yaşayışı değil," diye devam etti Peabody odaya bir bakış atarak. "Ama onda o keskinlik var. Sadece neyin ne olduğunu bilmesi değil, sanki her zaman biliyormuş gibi."

"Hey, bu kurabiyeler mag. Ve o kadar ince ki pratik olarak içlerini görebiliyorum." Bir tane daha aldı. "İç görünen yiyeceklerin fazla kalorisi olamaz. Bir tane ye, yoksa kendimi zil zurna sarhoş gibi hissedeceğim."

Eve dalgınca bir kurabiye aldı. "Met'e bağış yapmıyor. Arada sırada bir etkinliğe gidiyor ama gerçek anlamda para vermiyor. Biletler pahalı, etkinlikler pahalı ama bunlardan bir şeyler kazanıyor. İşte yine kontrol. Eğer Bağış yaparsanız, çizdiğiniz nereye gittiğini tam olarak yönlendiremezsiniz."

Jessica dönerken ona baktı.

"Gizem çözüldü ama gizemini koruyor. Lyle, Bay Pierpont'un tüm biletlerin, tüm yazışmaların, davetiyelerin, yalvarma mektuplarının ve benzerlerinin kendisi için gişede tutulmasını talep ettiğini bildirdi."

"Bu normal mi?" Eve sordu.

"Öyle değil." Jessica oturdu, çayını aldı. "Aslında bu çok sıra dışı bir durum. Ama biz müşterilerimizi ağırlamaya çalışıyoruz, hatta fonları sıkıştırmamız gerekenler."

"Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?"

"Bir bakayım. Evet, kış galamıza katılmıştı. Aralık ayının ikinci cumartesi günü. Onu yine Lonca'ya katılmaya ikna etmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Üyelik ücreti yüksek ama çok güzel faydaları var. Kendisi operadan hoşlanan, operayı bilen ve takdir eden bir tip, ancak finansmanla ilgilenmiyor. Eli sıkı. Zaman içinde gösterilere gelip gittiğini gördüm. Hep yürüyerek. Hatta bir araba için bahar. Ve her zaman yalnız."

"Sizinle özel hayatı hakkında hiç konuştu mu?" "Bir düşüneyim." Bacak bacak üstüne atarak bir ayağını salladı.

ileri geri. "Kişisel olana başvurmak, hırsızlık için önemli bir araçtır. Uzun süredir dul, çok seyahat ediyor. Dünyanın bütün büyük opera evlerinde temsillere katıldığını iddia ediyor. İtalyan operalarını tercih ediyor. Oh!"

Bir parmağını kaldırdı, sanki bir düşünceyi toparlamak istercesine gözlerini bir anlığına kapattı. "Hatırlıyorum, birkaç yıl önce, Onu biraz pompaladım - birkaç kadeh şarap içtiği için üyelik ücretini ondan çıkarabileceğimi düşündüm. Sanat ve müzik için gerçek takdirin doğuştan mı yoksa öğrenilmiş mi olduğunu tartışmasını sağladım. Bana takdir etmeyi çocukken annesinden öğrendiğini söyledi. Ben de bunun doğuştan geldiğini söyledim. Ama hayır, dedi, tanıdığı tek anne olmasına rağmen, o babasının ikinci eşiydi. O bir sopranoydu."

"Bir sanatçı."

"Ben de ona bunu sordum. O ne dedi? Biraz tuhaftı. Olmuştı ama koşullar onu reddetmişti ve zaman tükenmişti. Böyle söylediğine eminim. Ona ne olduğunu sordum, ama özür diledi ve aniden uzaklaştı."

"Lyle, Pierpont'un gişeden en son ne zaman bir şey aldığıını biliyor mu?"

"Yapardı ve ben de seni tahmin ederek ona sordum. Daha geçen hafta."

"Nasıl ödüyor?"

"Nakit, Lyle bana söyledi. Her zaman, ve evet, bu alışılmadık bir şey. Ama tuhafliklar hakkında tartışmayız. O her zaman Tiyatroya siyah kravatla gider, sanırım bu da biraz eksantrik bir durum. Misafirleri de öyle."

"Her zaman yalnız olduğunu söylemiştin."

"Evet. Gösteri biletini bir konuğa verdiğinde demek istedim." Yardımsever bir ev sahibesi olarak Peabody'nin fincanına biraz daha çay koymak için demliğı kaldırdı. "Zaman zaman locasında başka adamlar da gördüm. Aslına bakarsan, konserde onun koltuğunda bir misafir vardı. Rigoletto'nun açılışı." "Onu tarif edebilir misiniz?"

"Ah, siyah ve beyaz. Ben de onu böyle düşünmüştüm, Aslında. Siyah kravatlı, çok resmi, beyaz saçlı, beyaz tenli. Hatırlıyorum da, acaba Mr. Pierpont. Bir benzerlik vardı, ya da bana öyle geldi. Gösteriden önce, sonra ya da arada onu görmedim. Ya da ben fark etmedim."

"Pierpont ile aynı kutuda bulunanların isimlerini bulabilir misiniz?"

"Pierpont ya da misafirlerinden biri katıldığında asla kimse olmaz." Jessica elindeki kurabiye tabağını uzatırken gülümsedi. "Bu oldukça tuhaf, değil mi?"

Kutudaki diğer biletleri de satın alıyor," dedi Eve arabaya bindiklerinde. "Başka kimsenin yakınında olmasını, onu rahatsız etmesini ya da çok yaklaşmasını istemiyor."

"Operayı gözetleyeceğiz." Peabody bazı notlar almak için kitabını çıkardı. "Belki başka bir düzeltmeye ihtiyacı olur."

"Evet, bunu ayarlayacağız. Üvey annesi. Kadınlar onu temsil ediyor. Cüzdanında resmini taşıdığı kadın. Onu aynı anda hem idealize ediyor hem de şeytanlaştırıyor."

"Mira gibi konuşuyorsun."

"Oynanan şey bu. Onu tekrar tekrar öldürüyor - muhtemelen gerçek ölümünü yeniden yaratıyor. Sonra onu yıkıyor, beyaz çarşaflara yatırıyor. Onun zamanı tükenmiştir, bu yüzden onu temsil etmesi için seçtiği kişiler için de zamanın tükendiğini görür. Urbanlar'daki haç olayının özü budur. Urbanlar'da zamanı doldu ve bahse girerim ki sahte haç için kullandığı tarih Pierpont verilerindeki karısı."

"Eş olayı, nikah yüzüğü. Üvey annesi ama aynı zamanda hayalindeki kadın," diye teori üretti Peabody. "Gelini. Ona tecavüz etmiyor, bu fanteziyi bozar. Cinsel değil ama romantik. Patolojik olarak romantik."

"Şimdi Mira kim? Pierpont verilerindeki tarihte ya da bu tarih civarında ölmüş, onun eşkalindeki kadınları aramaya başlayacağız."

"Urbanlar döneminde pek çok ölüm kaydedilmedi."

"Onunki kaydedilecek." Eve şerit değiştirmek için direksiyonu kırdı ve trafik tıkanıklığında bir dakikalık bir açıklığa kendini sıkıştırdı. "O bunu görürdü. Burada, New York'ta olacaktı. New York onun için hem başlangıç hem de son. Onu bulursak, o da bizi ona götürecektir."

Eve kafasının içindeki saatin tik taklarını duydu, tik taklar, tik taklar. Ve Ariel Greenfeld'i düşündü.

Böyle bir acıyı yaşamamanın, hayatta kalmanın mümkün olduğunu bilmiyordu. Adam durduğunda bile. asla durmayacaktı, vücudu yanıyor ve kanıyordu.

Ağlamış ve çığlık atmıştı. Ariel'in aklının bir köşesinde, adamın bundan zevk aldığını anlamıştı. O da çaresiz çığlıkları, vahşi hıçkırıkları ve umutsuz çırpınışlarıyla eğleniyordu.

Şimdi yatıyordu, anlamadığı bir dilde sesler havada dolanırken şok içinde titriyordu. İtalyanca mı? diye merak etti, odaklanmak ve bilincini korumak için savaşıyordu. Muhtemelen İtalyancaydı. Adam ona zarar verirken müzik çalmıştı ve kızın çığlıkları sesleri kesmişti. küçük bıçaklar etini kesmişti.

Ariel bunları onun üzerinde kullanmayı hayal etti. Hiç şiddet yanlısı olmamıştı. Aslında, temel eğitimde acınacak derecede başarısız olmuştu.

Birkaç arkadaşıyla birlikte aldığı savunma dersleri. Ona "zayıf" dediklerini hatırlıyordu. Hepsi de gülmüştü çünkü hiçbirinin denedikleri yumrukları ve tekmeleri kullanmak zorunda kalacağına inanmamışlardı. öğrenmek için.

O bir fırıncıydı, hepsi bu. Yemek yapmayı ve insanları gülümseten kekler, kurabiyeler ve pastalar yapmayı severdi. İyi bir insandı, değil mi? Hiç kimseyi incittiğini hatırlamıyordu.

Belki de gençliğinde biraz Zoner içmişti ve bu yanlıştı. Teknik olarak. Ama kimseye zarar vermemişti.

Ama ona zarar verme fikrinin acısını hafiflettiğini fark etti. Kendini özgür bıraktığını, onu yakaladığını hayal ettiğinde

Bıçaklardan birini alıp adamın yumuşak karnına sapladığında o kadar da üşümediğini hissetti.

Bu şekilde, bu korkunç şekilde ölmek istemiyordu. Biri gelecek, dedi kendi kendine. Dayanmak zorundaydı, biri gelip onu kurtarana kadar hayatta kalmak zorundaydı.

Ama geri döndüğünde, içindeki her şey ürperdi. Gözyaşları boğazına ve gözlerine doldu, öyle ki inlemeleri bile boğuldu.

"Güzel bir mola oldu, değil mi?" dedi. korkunç derecede hoş bir sesle. "Ama işimize geri dönmeliyiz. Şimdi bakalım. Ne olacak?"

"Bay Gaines?" Çılgılık atma, diye emretti kendine.
Yalvarma. Bundan hoşlanıyor.

"Evet, canım?"

"Neden beni seçtin?"

"Hoş bir yüzün ve güzel saçların var. İyi kas kollarınızda ve bacaklarınızda ton." Küçük bir el feneri aldı. Adam alçak bir tıslamayla meşaleyi yakıp, alevi bir iğne ucu kadar daralttığıında bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

"Hepsi bu mu? Yani, ben bir şey yaptım mı?" "Yaptın mı?" dedi dalgınca.

"Seni üzecek ya da bana kızmana neden olacak bir şey mi yaptım?"

"Hiç de değil." Döndü, dar alev tıslarken nazikçe gülümsedi.

"Sadece, Bay Gaines, bana zarar vereceğinizi biliyorum. Sizi durduramam. Ama bana nedenini söyleyebilir misiniz? Ben sadece Bana neden zarar vereceğini anlıyorum."

"Bu ilginç değil mi?" Adam başını eğdi ve onu inceledi. "Soruyor, her zaman nedenini soruyor. Ama bağırarak soruyor. Hiç bu kadar kibarca sormuyor."

"O sadece anlamak istiyor."

"Vay. Vay, vay, vay." Meşaleyi söndürdü ve Ariel'in göğsü rahatlamayla inip kalktı. "Bu farklı bir şey. Çeşitliliği severim. Çok sevimliydi, biliyorsun."

"Öyle miydi?" Adam bir tabure çekip yüz yüze konuşabilmek için oturduğunda Ariel dudaklarını ıslattı. Nasıl bu kadar sıradan görünebiliyordu? diye merak etti. Nasıl hem bu kadar iyi görünüp hem de bu kadar gaddar olabiliyordu?

"Sen çok güzelsin ama o neredeyse mükemmeldi. Ve şarkı söylediğinde, muhteşemdi."

"Ne... ne söyledi?"

"Soprano. Çoklu bir sesi vardı."

"Ben... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Onun parlaklığı çok parlaktı. Allegra'ydı - o yüksek, berrak notalar sanki ondan yükseliyordu. Ve rengi, yoğunluğu ve derinliği ile lirika dokusu drammatica. Menzili..."

Parmaklarını dudaklarına bastırıp uçlarını öperken gözleri nemlendi. "Onu saatlerce dinleyebilirdim ve dinledim de. Evdeyken piyanoda kendine eşlik ederdi. Bana öğretmeye çalıştı ama..." Ellerini kaldırırken hüzünle gülümsedi. "Müzik konusunda yeteneğim yoktu, sadece büyük bir takdir duyuyordum."

Eğer konuşuyorsa ona zarar vermiyordur, diye düşündü Ariel. Onu konuşturmaya devam etmeliydi. "Opera mı? Opera hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bunun havasız, sıkıcı, eski moda olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bence çok güzel," dedi dikkatle. "Sadece daha önce hiç dinlememiştim. Opera mı söylüyordu?" Sorular, diye düşündü Ariel umutsuzca. Soru sor ki cevaplamak için zaman harcasın. "Ve bir soprano muydu? Birden fazla ses benzeri aralıklar?"

"Gerçekten, evet, gerçekten, bu çok iyi. Bende onun pek çok kaydı var. Onları burada çalmıyorum." Odanın etrafına bir göz attı. "Bu uygun olmaz."

"Onu şarkı söylerken dinlemek isterdim. Onun çoklu sesini duymak isterdim."

"Yapar mıydın?" Gözleri sinsileşti. "Sen zeki değil misin? O da zekiydi." Şimdi ayağa kalktı, meşaleyi aldı.

"Bekle! Bekle! Şarkı söylediğini duyamaz mıyım? Belki de şarkı söylediğini duyabilir miyim? Kimdi o? Kimdi o?"

-Tanrım, Tanrım, lütfen!" Adamın neredeyse alay edercesine kolunda gezdirdiği alevin ucundan uzaklaşmaya çalıştı.

"Daha sonra konuşmamız gerekecek. Gerçekten işe gitmeliyiz."

Eve merkeze ulaştığında doğrudan Feeney'nin yanına gitti. "Bu tarihte New York'ta ölen yirmi sekiz ile otuz üç yaşları arasındaki esmer kadınlar. İsimlere, bilinen son adreslerine ve ölüm nedenlerine ihtiyaımız var."

"O dönemdeki kayıtlar yarım yamalak," dedi ona. "Pek çok ölüm kayıtlara geçmemiş, pek çok insanın kimliği tespit edilememiş ya da yanlış tespit edilmiş."

"Kaz. Bu işin kilitlerini aacak olan o. Yancy'ye soracağım, bakalım cüzdan fotoğrafında herhangi bir görüntü var mı?"

Yancy'ye daha fazla zaman tanımak için önce Whitney'e gitti ve Met'te bir gözetleme ekibi oluşturmak için daha fazla adam istedi.

"Tamamdır. Öğlen medya brifingi için sana ihtiyaım var."

"Komutan-"

"Ne kadar baskı altında olduğunu bilmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Adam da en az onun kadar sinirli görünüyordu. "Otuz dakika. Otuzda keserim, ama bu orospu çocuğunu tutuklamaya gitmiyorsan, sana orada ihtiyaım var.

Seli durdurmak zorundayız."

"Evet, efendim."

"Bu sabah Nadine'e verdiğiniz yeni ve çarpıcı bilgileri ve yirmi dört saatlik vardiyaları teyit edin. Ariel Greenfeld'in canlı bulunacağına dair güveninizi ifade etmenizi istiyorum."

"Yapacağım, Komutan. Öyle olacağına inanıyorum."

"Yaptığını görsünler. Dağılabilirsiniz. Oh, Teğmen, eğer bu binanın dışına yeleğiniz ya da kablolarınız olmadan adım attığınızı öğrenirsem, derinizi yzerim. şahsen."

"Anlaşıldı."

Kızın, onun gibi olduğunu hissettiğini fark etmek biraz can sıkıcıydı. yeleği unutmayı düşünüyordu. O lanet şeyden nefret ediyordu. Ama astlarını tanıyan bir adama saygı duymak zorundaydı.

Yancy'nin bölümüne girdi ve onu Baxter'ın şeftalisiyle çalışırken gördü. İstasyonlara doğru ilerlerken Eve'in gözüne çarptı. Ayağa kalktı, gülümsedi ve şöyle dedi
Eve'e gitmeden önce tanığa bir şeyler söyledi.

"Sanırım burada ilerleme kaydediyoruz. Onu yakaladı ama sadece fotoğrafa hızlıca baktı. Üzerinde çalışıyoruz, Dallas. Bana daha fazla zaman, daha fazla alan vermelisin."

"Onu bana verebilir misin?"

"Ofis biriminize gönderdim bile. Yüz yapısında Trina'nın resminden küçük farklılıklar var, farklı saçlar, kaşlar. Benim gözüm aynı adam diyor."

"Gözlerin benim için yeterince iyi. Kadının resmini aldığı anda, bana ve Feeney'e gönder. İşe yarasın, Yancy. Bu para kazandıracak bir atış olabilir."

Eve kendi bölümüne ulaştığında Peabody savaş odasından çıkıyordu. "Emredildiği gibi Morris'i denedim. Toksin sonuçlarıyla birlikte buraya geliyor. Jenkinson ve Powell

rapor edildi. Spa butiğindeler. Adamımızı bir ara orada görmüş olabileceğini düşünen bir tezgâhtar var."

"Ünitemde yeni bir görüntü var. Bunu onlara gönderin, mağazada ve salonda göstermelerini sağlayın."

"Anladım."

"Teğmen Dallas?"

Hem o hem de Peabody döndü. Eve, Ariel'in akşamdan kalma komşusu olduğunu fark etti. "Erik, değil mi?"

"Evet. Seninle konuşmalıyım. Neler olduğunu öğrenmeliyim. O kadın, Gia Rossi, öldü. Ariel..."

Peabody Eve'e, "Onu ben alırım," dedi.

"Hayır, ben hallederim. Görüntüyü Jenkinson'a götür. Hadi oturalım, Erik." Onu bekleme salonuna götürecek zamanı yoktu, dışarı atmaya da yüreği elvermedi. Bunun yerine onu kendi odasının dışındaki banklardan birine götürdü.

"Endişelisin ve üzgünsün," diye başladı Eve.

"Endişeli? Üzülmek mi? Ödüm kopuyor. Ariel onun elinde. Ariel o manyağın elinde. Onlara işkence ettiğini söylediler. Ona zarar veriyor ve biz burada öylece oturuyoruz."

"Hayır, çalışmıyoruz. Bu davaya atanan her polis bu dava üzerinde çalışıyor."

"O bir vaka değil!" Sesi yükseldi, çatlamak üzereydi. "Lanet olsun, o bir insan. O Ariel."

"Bunun senin için süslenmesini mi istiyorsun?" Sesi keskindi, herhangi bir histeri riskini ortadan kaldırmak için kasıtlı olarak böyleydi. "Okşanmak istiyorsan yanlış yere geldin ve yanlış kişiye geldin. Sana söylüyorum, her şey Her polis gibi ben de bu işin içindeyim. Onun kim olduğunu bilmediğimizi düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Onun yüzünün herkesin aklında olmadığını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Elleri kalçalarında yumruk oldu, onlara vurdu. "Ne yapacağımı, nasıl yardım edeceğimi bilememeye dayanamıyorum. Çok korkmuş olmalı."

"Evet, korkmuş olmalı. Sana palavra atmayacağım, Erik. Korkuyor ve muhtemelen acı çekiyor. Ama onu bulacağız. Bulduğumuzda seninle temasa geçeceğim. Onu güvende tuttuğumuzu bildiğinden emin olacağım."

"Onu seviyorum. Ona hiç söylemedim. Bana da hiç söylemedi." uzun, titrek bir nefesle başardı. "Ben ona aşığım ve o bunu bilmiyor."

"Onu geri aldığımızda söylersin. Evine git. Daha iyisi, git bir arkadaşınla ol."

Onu dürttükten sonra savaş odasına geri döndü ve doğruca Roarke'ın istasyonuna gitti. Onun su şişesini aldı ve kana kana içti.

"Buyurun," diye yorum yaptı.

"Birkaç saat önce bir vızıltı patlattım. Beni hep susatır. Ve..." Omuzlarını yuvarladı. "Kablolu. Konum,

yer, yer," diye ekledi ve onu gülümsetti.

"Sizin için birkaç tane daha var ve bunların sayısını azaltmaya çalışıyorum. Opera konusunda herhangi bir yardım bağlantı?"

"Ondan parçalar, parçalar ve parçalar - ve yeniden yarattığı kadınları ele alıyorum diyebiliriz. Kadının kimliğini tespit ettiğimizde, onun hakkında daha fazla veriye sahip olacağız. Gidip medyayla konuşmam lazım."

Yola çıktı, neredeyse Morris'e çarpıyordu. "Özür dilerim. Üzgünüm." Lanet olası güçlendirici onu sanki kendi derisinden sıçradı. "Neyin var senin? Yürürken söyle bana. Medya odasına gitmem gerek."

"Enerji hapi

mı?"

"Gösteriyor

mu?"

"Genelde senin üzerinde. Onun üzerinde dopamin ve lorazepam kullanmış. Bu maddeleri daha önce tespit etmemiştik."

"Ne yapıyorlar?" Roarke'un suyunu içmiş olmayı diledi. "Onu kapatmış olabilirler mi?"

"Tam tersi bir sonuç umduğunu söyleyebilirim. Bazen katatoniklerde kullanılırlar."

"Tamam, kız ona sırtını döndü ve adam da onu kendine getirmeye çalıştı, saati devam ettirdi."

"Katılıyorum. Yine de, eğer kadın gerçek ve derin bir katatoniye girdiyse, adam potansiyel olarak o saati saatlerce daha çalıştırabilirdi. Günlerce olmasa bile."

"Ama bunun ne eğlencesi var ki?" Eve karşı çıktı. "Hiçbir tepki almıyor. O katılmıyor."

"Evet, yine aynı fikirdeyim. Diğerleri kadar fazla yara almadığı gerçeğine dayanıyor. Onu yola getiremedi ve pes etti."

"Dopamin ya da bilmem ne alabileceğini sanmıyorum."

"Lorazepam."

"Evet, onlar. Muhtemelen bunları yerel eczanesinden almamıştır."

"Hayır. Ve bir doktor da evde kullanım için reçete yazmayacaktır. Bu bir doktor tarafından uygulanacak bir şeydir. kontrollü koşullar altında lisanslı profesyonel."

"Belki doktordur ya da bir çeşit tıp doktorudur. Ya da bir poz vermeyi başardı." İyi poz veriyorsun, diye düşündü. Rollerinde iyi. "Bir hastaneden ya da tıbbi tesisten almış olabilir. Ama daha önce hiç kullanmamış, o zaman neden elinde olsun ki? Olmazdı," dedi Morris'ten önce. konuşabilirdi. "Eğer golü attıysa, hafta sonu ve New York'ta atmıştır."

"Öncelikle psikiyatri en mantıklı kaynak olacaktır."

"Bunu Peabody'ye ver, tamam mı? New York'ta bu ilaçları satan tesislerin araştırılmasını istiyorum. Eğer yağa ya da bir uzmana ihtiyacı olursa Mira'yı kullanmasını söyle. Bu tür ilaçların kanunen kilit altında tutulması ve tümüyle hesaba katılması gerekiyor."

"Yasalara göre," diye kabul etti Morris, "ama uygulamada her zaman böyle olmuyor."

"İzini sürüyoruz. Bu ilaçların tesislerinden tam hesap almakla işe başlıyoruz. Herhangi bir sapma olursa, bir adım daha atarız."

"Bunu yapabilirim. Ölümler için çalışan bir doktor yine de bir doktordur," diye ekledi. "Sanırım bu konuda yardımcı olabilirim. Bu."

"Bunu Peabody'ye götür," diye tekrarladı Eve. "Onunla birlikte çalış. Burada işim bittiğinde seni tekrar kontrol edeceğim."

Roarke savaş odasında emlak listesini kaydetti, kopyaladı ve çıktısını aldı. Merak edip PPC'sini çıkardı ve Eve'in brifingin son birkaç dakikasını izlerken bir şişe su daha almak için dışarı çıktı. Eve'in sert görüldüğünü düşündü.

ve sertti - ve eğer onu onun gibi tanıyorsanız, kenarları biraz yırtık pırtıktı.

Bu iş yakında bitmezse kendini hasta edeceği sonucuna vardı. Kelimenin tam anlamıyla bayılana kadar kendini zorlayacaktı.

Bu kez ona dırdır etmenin ya da gözünü korkutmanın hiçbir anlamı yoktu, çünkü kendisi de bu işin çok içindeydi. Kız sözlerini bitirirken telefonu kapattı ve ardından iletişime geçti.

Bir düzine pizza sipariş ederse, en azından bir şeyler yiyebileceğini düşündü. Ve şu anda kendisi de bir şeyler yiyebilirdi.

İstasyonuna döndükten sonra listesine yeniden baktı. Lowell'ın Cenaze Evi, Aşağı Doğu lokasyonu, diye düşündü. Sarifina York'un anma töreni orada yapılıyordu. Bugün, diye hatırladı. Gitmeli, saygılarını sunmalıydı.

Tören saatini kontrol etmek için cenaze evini bilgisayarından aradı. Eğer işten uzaklaşamazsa- ve yaşayanlar ölülerden daha öncelikliydi - en azından çiçek gönderebilirdi ve gönderirdi.

Saati, adresi ve anma töreninin yapılacağı odayı not etti. Akıllıca, diye düşündü, sayfa yerel bir çiçekçiye bağlanıyordu. Kullanışlı ve hızlı, diye karar verdi, ama çiçekli anma töreni için Caro'ya güvenmeyi tercih etti.

Düşünceli bir şekilde "Geçmiş" etiketli bağlantıya baktı ve ona dokundu. Bu ona kayıtlardan çıkardığı standart verilerden daha fazlasını söyleyebilirdi.

Birkaç dakika sonra gözleri soğudu, kanı ısındı. Roarke kendi aramasını sürdürmekte olan Feeney'ye baktı.

"Feeney. Sanırım elimde bir şey var."

20

EVE DURMUŞ, ELLERİNİ KALÇALARINA DAYAMIŞ, Roarke'un verilerini İNCELİYORDU duvar ekranında sipariş edildi.

"Mülk, birkaç kez yeniden adlandırıldığı ve kontrol etmemi istediğiniz süre boyunca resmi olarak aynı kişi, kişiler veya şirkete ait olmadığı için ilk aramalarda ortaya çıkmadı. Ancak daha derin bir araştırmayla, mülkiyetin - akıllıca bir kılıfın altına gizlenmiş - Lowell Aile Vakfı."

"Cenaze salonu. Ölüm evi."

"Gerçekten de öyle. Web sitesinin tarihçesinden de görebileceğiniz gibi, bina ilk olarak on dokuz-yirmili yılların başında Lowell ailesine aitmiş ve hem konut hem de cenaze evi olarak kullanılmış.

James Lowell burada iş kurdu ve eşi, iki oğlu ve bir kızıyla birlikte ikamet etti. Büyük oğlu İkinci Dünya Savaşı'nda öldürüldü ve Genç Robert Lowell, babasının ölümünden sonra işi devraldı. New York ve New Jersey'de başka yerler açarak işi büyüüttü."

"Ölüm kârlı bir iş," diye yorumladı Eve.

"Öyledir. Savaş zamanında daha da arttı. Robert Lowell'ın en büyük oğlu James de işe katıldı ve Aşağı Batı Yakası'ndaki mekânlarında ikamet etmeye başladı; o sırada ikinci bir mekânları daha vardı. Urbanlılar sırasında, orijinal olan bu yer, Ana Kuvvetler için bir klinik ve ana kamp olarak kullanıldı. Birçok Ölüler oraya getirildi ve HF'nin sadık destekçileri olarak tanınan Lowell'ler tarafından bakıldı."

"İkinci James Lowell çok yaşlı." Eve ellerini kalçalarına koyarak verileri inceledi. "Bazı dinç yüzbaşılar var ama bunun için yeterince dinç değiller."

"Katılıyorum. Ama onun da bir oğlu vardı. İlk evliliğinden sadece bir çocuğu. Karısı doğum sırasında komplikasyonlardan öldüğünde dul kalmış. Ve altı yıl sonra yeniden evlendi."

"Baba," dedi Eve sessizce. "İkinci eş elimizde mi? Oğlu mu?"

"İkinci eşle ilgili henüz bulabildiğimiz bir kayıt yok. Urbanlar döneminde pek çok kayıt yok edildi. Ve veri tabanları her durumda eksiksiz olmaktan çok uzaktı."

"Feeney, "Bu soytarıların - Lowell'lerin - kayıtları manipüle edebilmelerinin nedenlerinden biri de bu," dedi.

Roarke, "Muhtemelen bir zamanlar vergi amaçlıydı," diye devam etti. "Urbanlılar döneminde Lowell's olan isim Manhattan Mortuary olarak değiştirildi - binanın sahte bir satışıyla. Sonra Sunset Yas Merkezi'ne, başka bir satış, kabaca

yirmi yıl önce, -beş yıl önce- orijinal isme geri dönülmüş ve yetkililere bir tapu devri daha yapılmıştır."

"Sadece değiştirmeye devam ettim."

Roarke, "Biraz yaratıcı muhasebecilikle sanırım," diye onayladı. "Bir Lowell'in dört kuşaktır işin başında olduğunu okuduğumda ilgimi çekti. Yeterince ilgimi çekti, biraz kazıdım."

Feeney, "Adamın altın bir e-küreği var," diye yorum yaptı ve Roarke'ın sırtına bir tokat attı.

"Araştırınca, Lowell Aile Vakfı'nın, görünüşte binayı satın alanlar da dahil olmak üzere, şirketlere sahip olan şirketlere ve benzerlerine sahip olduğu ortaya çıktı."

"Yani başından beri oradaydılar."

"Aynen öyle. Ve son kuşakta, adını büyükbabasından alan Robert'ta bu var."

Kimlik fotoğrafını ve verileri çekti. Eve ekrana yaklaştı, kaşlarını çattı. "Yancy'nin çizimine benzemiyor. Gözler, evet, belki ağız, ama o gibi görünmüyor

taslak. Yaş doğru, mesleki bilgiler, tamam. Adres Londra'da."

"İngiliz Ulusal Operası," diye araya girdi Feeney. "Biz çalıştırdık." Ekrandaki görüntüye dokundu. "Yancy bu kadar uzağa gitmiş olabilir mi?"

"Öyle olduğunu hiç bilmiyordum. Ve elimizde doğrulayan iki zeka var.

Bu o değil." Eve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Hareket zamanı. "Çıktısını al. Beş kişilik bir ekip istiyorum: Feeney, Roarke, Peabody, McNab, Newkirk. Bir cenaze evini ziyaret edeceğiz. Ekibin on dakika arkamda olmasını istiyorum."

"On mu?" Roarke tekrarladı.

"Bu doğru. O pencereyi biraz daha açmanın zamanı geldi. Ariel Greenfeld için zaman ilerliyor. Ve bu, ya buraya gelirken ya da ben buranın içindeyken bana hamle yapacağı an olabilir."

Yancy içeri girerken elini kaldırdı. "Feeney, bize bir arama emri getir. O binadan geçerken sorun çıksın istemiyorum. Yancy, bana bir yüz ver."

"İşte burada."

Güçlü bir yüz, diye düşündü Eve. Güçlü ve çok kadınsı, badem biçimli gözler, ince bir burun, geniş, dolgun bir ağız ve koyu renk saçları vardı. Gülümsüyordu ve doğrudan dışarı bakıyordu. İki ince, ısıltılı askı dışında omuzları çıplaktı. Boynunda, üzerinde ağaç şeklinde bir kolye bulunan ısıltılı bir zincir vardı.

Hayat Ağacı, Eve hatırladı. "Vay orospu çocuğu." Romanyalı medyum için bir puan daha.

"Callendar, bu yüzün bir kopyasını al. Onu bul. Resmi için bir veri eşleştirmesi yap. 1980'den 2015'e kadar olan gazeteleri, dergileri, medya raporlarını araştırın. Onu operayla karşılaştırın."

"Evet, efendim."

"Yancy." Eve ekrandaki görüntüye bakarak çenesini salladı. "Resmi kimliğinde böyle görünüyor."

"Hayır." Yancy sadece başını salladı. "Asla olmaz. Trina'nın elindeydi. Bu bir akraba olabilir. Kardeş, kuzen. Ama Trina'nın bana verdiği ya da Bayan Pruitt'in tarif ettiği adam bu değil. Tiffany's."

"Tamam. Morris, ilaçlarla tek başına çalışabilir misin?"

"Başa çıkabilirim."

"Sen bir hit alırsın, ben vızıltı alırım. Hadi gidelim millet. On dakika arkamda kalın. Ve ben işaret verene kadar kimse içeri girmeyecek."

"Sarifina York'un anma töreni orada yapılıyor." Roarke ona hatırlattı. "Saygılarımı sunmak benim için tamamen uygun olacaktır."

Eve bir an düşündü. "Benimle on dakika Geri dön," diye tekrarladı. "Daha erken işaret vermezsem, saygılarınızı sunmak için içeri gelin. Bize arama emrini getir, Feeney."

"Yelek ve tel," dedi Roarke kararlı bir şekilde.

"Evet, evet. Garajda. Beş dakika içinde." Hazırlanmak için dışarı çıktı.

Garajdan çıktığında Eve'in içgüdüleri bir kuyruk için ayarlanmıştı. Ve akli Ariel'deydi.

Bayılmak için dua etti ama acı kaçmasına izin vermedi. Adam durduğunda, nihayet durduğunda bile, acı onu yüzeyin üzerinde tuttu. Arkadaşlarını, ailesini, daha önce yaşadığı hayatı düşünmeye çalıştı ama hepsi çok uzak, çok ayrı görünüyordu. Olmuş olan hiçbir şey geri gelmeyecekti. net bir şekilde odaklanır.

Sadece şimdi vardı, sadece acı, sadece o.

Ve duvar ekranında zaman ilerliyor. Yedi saat, yirmi üç dakika ve saniyeler tıkırdıyor.

Bu yüzden Ariel ona bunu nasıl ödeteceğini düşündü. sahip olduğu her şeyi elinden alıyordu. Hayatını, düzen duygusunu, zevklerini, umutlarını. Keşke özgür olabilseydi. onu çıplak bırakmanın bedelini ödecekti.

Konuş, diye hatırlattı kendine. Onu tekrar konuşturmanın bir yolunu bul.

Onu konuşturun ve yaşatın.

Eve bir kuyruk göremedi ve bunun onu kızdırdığını fark etti. Ya onu denemek konusunda fikrini değiştirdiyse? Ya kız onu bir şekilde korkutup kaçırdıysa ve şimdi bile başka bir masum kadına yaklaşıyorsa?

"Yerinde," dedi. "Ve içeri giriyorum. Feeney, beni gülümset."

"Arama emri geliyor."

"Pekâlâ. Çenenizi kapalı tutun. On dakika, tam zamanında."

Binayı inceleyerek kaldırımını geçti. Bodrum dahil üç katlı. İsyan parmaklıkları, sağlam güvenlik. Sağlam, solmuş da olsa, kırmızı tuğla. Önde iki, arkada iki giriş, önde ve arkada acil çıkışlar, en üst kat.

Ariel içerideyse, bodrumda olma ihtimali vardı. Ana kat halka açıktı, üçüncü kat halka ve personele açıktı.

Basamakları tırmandı, zile bastı.

Birkaç dakika sonra kapı, ağırbaşlı siyahlar giymiş koyu tenli bir kadın tarafından açıldı. "İyi günler. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Eve rozetini kaldırdı. "Sarifina York."

"Evet, Huzur Odası'nda toplanıyoruz. Lütfen içeri gelin."

Eve içeri girdi, alanı taradı. Geniş merkezi Koridor ana katı ikiye bölüyordu. Hava çiçek ve cila kokuyordu. Açık çift kanatlı kapıdan

Solundaki cep kapıları, birkaç kişinin Sarifina'yı anmak için çoktan geldiğini gösteriyordu.

"Yetkili her kimse onunla konuşmam gerek."

"Servis mi?"

"İşle ilgili."

"Elbette. Bay Travers şu anda bir müşteriyle birlikte ama-
"

"Peki ya Bay Lowell?"

"Bay Lowell burada kalmıyor. Avrupa'da yaşıyor. Ama Mr. Travers operasyonların başında."

"Bay Lowell buraya en son ne zaman geldi?"

"Gerçekten söyleyemem. İki yıldır Lowell's ile çalışıyorum ve onunla tanışmadım. Sanırım emekli olduğunu söyleyebiliriz. Bay Lowell ile konuşmak ister misiniz? Travers?"

"Evet. Sözünü kesmeniz gerekecek. Bu resmi bir polis işi."

"Elbette." Sanki "resmi polis işi" ifadesini her gün duyuyormuş gibi, kadın sakın bir şekilde gülümseyerek eliyle işaret etti. "Benimle gelerseniz, sizi üst kattaki bekleme odalarından birine götüreceğim."

Eve geçerken Huzur Odası'na baktı. Sarifina'nın fotoğrafları vardı, çiçekler boldu ve müzik merhumun sevdiği retro büyük bando sesiydi.

"Bodrumda ne var?" Eve yukarı çıktıklarında sordu.

"Burası bir çalışma alanı. Hazırlık alanları. Birçok Yakınlarını kaybedenler, kaybettiklerinin görüntülenmesini ister ya da talep eder." "Mumyalama? Kozmetik mi?"

"Evet."

"Aşağıda rutin olarak kaç kişi çalışıyor?"

"Çalışanlarımız arasında bir cenaze levazımatçısı, bir teknisyen ve bir stilist var."

Stilist, diye düşündü Eve. Modası geçmiş bir ölü olmanın anlamı yok.

Kadın onu sessiz, çiçeklerle ve yumuşak minderli mobilyalarla dolu küçük bir bekleme odasına götürdü. "Bay Travers'a beklediğinizi söyleyeceğim. Lütfen rahat olun."

Eve yalnız başına odada dolaştı. Burada olmaz, diye düşündü. Ariel ve diğerlerini buraya getirmiş olması mantıklı değildi, binanın her yerinde çalışmalar devam ediyordu. Çok fazla insan vardı. Çok fazla iş vardı.

Bir grubun parçası değil, tek başına hareket ediyordu.

Ama bu bir kanaldı, bundan emindi. Tıpkı Robert Lowell'ın ya da şu anda her neyse onun Londra'da değildi.

Travers içeri girdi. Uzun boyluydu, kamış gibi zayıftı, kasvetli de olsa rahat bir yüzü vardı. Eğer Eve cenaze müdürlerini seçiyor olsaydı, onun en iyi seçimi olurdu. "Memur

bey?"

"Teğmen. Dallas."

"Kenneth Travers." Elini uzattığı için Eve aldı. "Ben burada müdürüm. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Robert Lowell'ı arıyorum."

"Evet, Marlee öyle söyledi. Bay Lowell birkaç yıldır Avrupa'da yaşıyor. Organizasyonun sahipliğini elinde tutsa da, günlük operasyonlarla çok az ilgisi var."

"Onunla nasıl irtibat kuruyorsunuz?"

"Londra'daki avukatları aracılığıyla."

"Firmanın adına ve irtibat numarasına ihtiyacım var."

"Evet, elbette." Travers ellerini belinde kavuşturdu. "Özür dilerim, bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Devam eden bir soruşturma ile bağlantılı olduğunu düşünüyoruz." "İki kadının cinayetini araştırıyorsunuz. yakın zamanda bulundu. Bu doğru mu?"

"Doğru olabilir."

"Ama Bay Lowell Londra'da." Bu bilgiyi yavaşça ve büyük bir sabırla tekrarladı. "Ya da seyahatte. Anladığım kadarıyla oldukça yoğun seyahat ediyor."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Beş, belki de altı yıl önce. Evet, sanırım altı yıl olacak."

Eve kimlik izini çıkardı. "Bu Robert Lowell mı?"

"Neden evet, evet öyle. Kafam çok karıştı, Komiser. Bu Robert Lowell, ilk. Tanrım, öleli neredeyse kırk yıl oldu. Portresi ofisimde asılı."

"Öyle mi?" Eve zeki olduğuna karar verdi. Zeki bir orospu çocuğu. "Peki ya bu adam?" Yancy'nin krokisini çıkardı.

"Evet, bu şimdiki Bay Lowell ya da ona çok benziyor." Çizimden Eve'e bakarken rengi biraz soldu. "Bunu ekranda, medya raporlarında gördüm. Dürüst olmak gerekirse hiç bağlantı kuramadım. Dediğim gibi, Bay Lowell'ı birkaç yıldır görmedim ve hiç... Siz şimdi sorana kadar onu bu resimde görmemiştiniz."

"Ama görüyorsunuz, bir hata olmalı. Bay Lowell çok sessiz ve yalnız bir adamdır. Mümkün değil-"

"Hepsinin söylediği bu. Birazdan arama emriyle birlikte bir ekip gelecek. Bu binaya girmemiz gerekiyor."

"Ama Teğmen Dallas, sizi temin ederim ki o burada değil." "Size inanıyorum, ama yine de bina. New York'a geldiğinde nerede kalıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bu çok nadir... ve bu benim Sorulacak yer." Travers'in parmakları, elinin düğümüne doğru ilerledi.

kasvetli kravat, oraya iki kez fırçaladı.

"Urbanlılar döneminde Aşağı Batı Yakası'nda ikinci bir yer vardı."

"Evet, evet, sanırım öyle. Ama ben bu kurumla ilişkili olduğum sürece şehir merkezindeki tek yer bizdik. şirket."

"Bu ne kadar sürer?"

"Teğmen, neredeyse on beş yıldır burada müdürlük yapıyorum. Bay Lowell ile en fazla birkaç kez doğrudan temasım oldu. Kendisiyle konuşulmasından hoşlanmadığını açıkça belirtti. rahatsız."

"Eminim. Avukatlara, Bay Travers'a ve Robert Lowell hakkında sahip olduğunuz diğer bilgilere ihtiyacım var. Üvey annesi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Onun... Sanırım Şehir Savaşları sırasında öldürüldü. Bildiğim kadarıyla bu işle bir ilgisi olmadığı için hakkında edindiğim bilgi çok az."

"İsim?"

"Çok üzgünüm, tam olarak bilmiyorum. Kayıtlarımızda olabilir. Tüm bunlar çok rahatsız edici."

"Evet," dedi Eve kuru bir sesle. "Cinayet mükemmel bir cenazeyi mahvedebilir."

"Sadece demek istedim ki-" Yanaklarına renk geldi, sonra kayboldu. "İşinizi yapmak zorunda olduğunuzu anlıyorum. Ama Teğmen, öldürülen kadınlardan biri için bir anma töreni düzenliyoruz. Sizden ve adamlarınızdan tedbirli olmanızı istemek zorundayım.

Bu, Bayan York'un arkadaşları ve ailesi için son derece zor ve hassas bir dönemdir."

"Ariel Greenfeld'in arkadaşlarının ve ailesinin aileniz yakın zamanda Sakinlik Odanıza girmesin."

Yarım düzine polisin olabileceği kadar ihtiyatlı davrandılar ve Feeney ile McNab elektronik cihazlarda herhangi bir

Veri. Eve, Roarke'la birlikte bodrumdaki hazırlık odasında duruyordu.

"Morgdan pek farklı değil. Daha küçük," dedi çelik çalışma masalarını, yanlardaki olukları, hortumları, tüpleri ve aletleri tarayarak. "Sanırım anatomi bilgisinin bir kısmını burada çalışırken edinmiş. İlk alıştırma seanslarından bazılarını cesetler üzerinde yapmış olabilir."

"Büyüleyici bir düşünce."

"Evet, zaten ölü oldukları için -umarım- muhtemelen onları çok fazla üzmemiştir. Oh, ve bilgin olsun? Benim zamanım geldiğinde, koruyucuları ve stilisti istemiyorum. Büyük bir ateş yakıp beni içine atabilirsin. Sonra da vahşi kederini ve sürekli bağlılığını göstermek için kendini ateşe atabilirsin."

"Bunu not edeceğim."

"Burada bizim için bir şey yok. Urbanlar döneminde faaliyette olan ikinci yeri istiyorum. Lowell'ın sahip olduğu diğer mülkleri, herhangi bir kılıkta ya da paravan olarak."

Roarke ona, "Ben hallederim," dedi.

Telsizini çıkardı ve vızıldayan cızırtıya kaşlarını çatı. "Burada resepsiyon berbat. Hadi yukarı çıkalım. Callendar'ın üvey anne konusunda şansının yaver gidip gitmediğini görmek istiyorum."

Yola çıktıklarında Eve, "Kendi adına bir mülkü olabilir," diye devam etti. "Belki bunu kullanıyordur. Avukatlar ayak sürüyor, bu türün yapmaya eğilimli olduğu gibi. Whitney ve Tibble bu saçmalığı çabucak kesip atacaklardır."

"Akıllı davranmaya devam ederse," diye yorumladı Roarke, "avukatlar sizi sadece numaralı bir hesaba ve mesaj servisine yönlendirir. Kendini iyi koruyor."

"O zaman hesabı ve servisi hallederiz. Şerefsiz New York'ta. Burada bir cıvata deliği, bir çalışma alanı ve ulaşımı var. Ve çektiğimiz bu hatlardan biri bizi onun üzerine düşürecek."

Eve, iletişim cihazı biplelediğinde ana kata henüz ulaşmamıştı.
"Dallas."

"Onu buldum!" Callendar neredeyse şarkı söylüyordu. "Edwina Spring. Onu eski bir derginin müzik ve eğlence bölümünde buldum. Times. Opera sansasyonu, eğer abartıya inanırsanız. Dahi. Met'te New York'un altını üstüne getirdiğinde daha 18 yaşındaydı. Artık onun adını bildiğime göre daha fazlası gelecek."

"Çoklu görev çalıştır. Şehirde onun adına kayıtlı herhangi bir mülk bulup bulamayacağınıza bakın."

"Hallediyorum."

"Hepsini bir araya getir, Callendar. Durmam gereken bir yer var, sonra içeri gireceğim."

"Ne durağı?" Roarke bilmek istiyordu.

"Pella. Bir şeyler biliyor. Sağlık raporlarına göre Mesaisi bitiyor ve odanın içinde zar zor yürüyebiliyor. Ama bir şeyler biliyor ve ben onunla dalga geçmiyorum."

"Burada takip edilmediniz." "Bu doğru."

"O zaman buradan takip edilmeniz pek olası değil. Peabody meşgul olduğu için sizinle Pella'yı görmeye geleceğim."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Kesinlikle yapabilirsin. Ama buradaki ekibin herhangi bir kısmını telgrafını çekmek için ayırmak ister misin? Ben sizinle gelirim daha kolay ve hızlı olur, sonra geri kalanlar bizimle Merkez'de buluşur."

"Belki." Ve uygunluk adına omuz silkti. "Peki."

Pella'nın evine vardıklarında, hem temizlik görevlileri hem de tıbbi droidler büyük bir itiraz ve el çırpma sesiyle karşılaştı. Eve bunları geçiştirdi.

"Eğer bir şikayetiniz varsa, bunu polis şefine bildirin. Ya da belediye başkanına. Evet, belediye başkanı şikayet almaya bayılır."

droidler."

"Bay Pella'ya bakmak, sağlığını ve rahatını gözetmek zorundayız."

Belli ki şakacının biri temizlik droidini mızızlanmaya programlamıştı. "Sizi Merkez'e götürürsem hiçbiriniz kendinizi sağlıklı ya da rahat hissetmeyeceksiniz. Bu yüzden kenara çekilin yoksa adaleti engellemekten dava açarım."

Eve sağlık görevlisini dirsekleyerek uzaklaştırdı ve yatak odasının kapısını iterek açtı. Roarke'a sessizce, "Geri çekil, göz hizasından uzak dur," dedi. "Yanımda getirdiğimi görürse konuşmayabilir. şirket."

Daha önce de olduğu gibi loştu ve Pella'nın nefeslikten hava emerken çıkardığı düzenli gıcırtiları duyabiliyordu.

"Seni çağırana kadar rahatsız edilmek istemediğimi söyledim." Sesi asabiydi ve bir gün öncesine göre yıllarca daha yaşlı çıkmıştı. "Eğer bana biraz huzur vermezsen seni devrelerine ve uzuvlarına ayıracağım."

Eve, "Bulunduğunuz yerden bunu idare etmek zor olurdu," diye yorum yaptı.

Kıpırdandı, gözleri açılarak onunkilere kilitlendi. "Ne istiyorsun? Seninle konuşmak zorunda değilim. Avukatımla konuştum."

"Peki, onunla tekrar konuş ve seninle Merkez'de buluşmasını söyle. Seni orada yirmi dört saat boyunca cinayetin önemli bir tanığı olarak tutabileceğimi açıklayacak."

"Bu ne biçim bir saçmalık! Son altı aydır o lanet droidlerin akbabalar gibi gezindiğine şahit olmadım."

"Bana bildiklerini anlatacaksın Pella, yoksa kalan zamanının büyük bir bölümünü benimle geçireceksin. Robert Lowell. Edwina Spring. Anlat bana."

Yatakta huzursuzca kıpırdandı, çarşafı çekti. "Madem bu kadar çok şey biliyorsun, neden bana ihtiyacın var?"

"Bak, seni orospu çocuğu." Ona doğru eğildi. "Yirmi beş kadın öldü ve bir diğeri de zor durumda. Ölmek üzere olabilir."

"Ben ölüyorum! Bu şehir için savaştım. Onun için kan döktüm. Dünyada önemli olan tek şeyi kaybettim ve o zamandan beri hiçbir şeyin önemi kalmadı. Birkaç kadından bana ne?"

"Adı Ariel. Geçimini fırıncılık yaparak sağlıyor. Küçük güzel dairesinin karşısında bir komşusu var. İyi birine benziyor. Adamın ona aşık olduğunu bilmiyor, bugün çaresiz ve korkmuş bir halde bana gelip onu bulmam için yalvardığını da bilmiyor. Adı Ariel ve bana bildiklerini anlatacaksın."

Pella başını çevirdi, perdeli pencerelere doğru baktı. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Seni yalancı pislik." Adamın nefesliğini tuttu ve gözlerinin büyüdüğünü gördü. Aslında koparmayacaktı -muhtemelen koparmayacaktı- ama o bunu bilmiyordu. "Bir nefes daha almak ister misin?"

"Droidler burada olduğunu biliyor. Eğer bana bir şey olursa-"

"Ne yani? Seninle konuşurken birdenbire yere yığılman gibi mi? Bir kanun adamı, seni korumaya yemin etmiş. ve hizmet etmek. Ve beni destekleyecek bir tanıkla mı?" "Ne tanığı?"

Eve şöyle bir baktı ve Roarke'ın Pella'nın görüş alanına girmesi için başını salladı. "Ben onu bir şüpheli hakkındaki bilgisi hakkında usulüne uygun olarak sorgularken bu herif bir tekme atarsa, bu bir kaza olur, değil mi?"

"Kesinlikle." Roarke gülümsedi, soğuk ve sakindi. "Beklenmedik bir olay."

Pella'nın gözleri döndüğünde Eve, "Onun kim olduğunu biliyorsun," dedi. "Ve benim de kim olduğumu. Roarke'ın polisi. beni aradı. İnan bana, eğer durursan

Nefes alırsam ve bunun nasıl olmuş olabileceği hakkında yalan söylersem, yemin edecektir."

"Kanlı bir İncil yığınının üzerinde," diye onayladı Roarke.

"Ama henüz ölmeye hazır değilsin, değil mi Pella?" Adam ona vurduğunda eli nefeslikte sabit kaldı. "Birinin henüz ölmeye hazır olmadığı gözlerinden belli olur. Eğer bir sonraki nefesi ve ondan sonrakini istiyorsan, bana lanet olası gerçeği söyle. Robert Lowell'ı tanıyorsun. Edwina Spring'i tanıyordun."

"Bırak onu." Hırıltıyla nefes aldı. "Seni suçlayacağım."

"Ölmüş olacaksın ve ölümler beni korkutmaz. Onları tanıyorsun. Bir sonraki nefeste, Pella, evet de."

"Evet, evet." Elini Eve'e doğru itti ve sert kaldırdığında nefes alış verişinin sesi hafifledi. "Evet, onları tanıyordum. Ama konuşmak için değil. Onlar seçkinlerdi. Ben sadece bir askerdim. Benden uzak dur."

"Hiç şansın yok. Bana bildiklerini anlat."

Pella'nın gözleri bir Roarke'a, bir Eve'e kaydı. Sonra bir an için gözlerini kapattı. "Benim yaşlarımdaydı -birkaç yaş daha gençti- ama hizmet etmedi. Yumuşak." Pella'nın eli yukarı kalkarken biraz titredi, doğru pozisyonda olduğundan emin olmak için nefesliğı okşadı. "Yumuşak bir görünüşü vardı, Ve tabii ki ailesinin parasını da arkasına almıştı. Onun gibiler asla kirlenmez, kendi derilerini riske atmazlardı. O... Suyu ihtiyacım var."

Eve başını çevirdi ve yatağın başucundaki pipetli bardağı gördü. Onu aldı ve uzattı.

"Bu lanet şeyi tutamıyorum. Bugün çok kötü. Sen buraya geldiğinden beri daha da kötü."

Hiçbir şey söylemeden, kamışı titreyen bir elle havalandırma deliğine yönlendirebilmesi için aşağı doğru eğdi.

"Peki ya o?"

"Çok güzel. Genç, zarif, melek gibi bir sesi vardı. Bazen üsse gelir, bizim için şarkı söylerdi. Opera, neredeyse her zaman İtalyan operası. Her notada kalbinizi kırardı."

"Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun, Pella?"

"Kaltak," diye mırıldandı. "Sen gerçek aşk hakkında ne bilirsin ki? Therese her şeydi. Ama ben Edwina'yı, onun bize getirdiklerini seviyordum. Umut ve güzellik."

"Broome'daki üsse mi geldi?" "Evet, Broome'daki."

"Orada yaşıyorlardı, değil mi?"

"Hayır. Sanırım daha önce, ama savaş sırasında değil, askerler oradayken değil. Sonra, kim bilir, kimin umurunda? Ama ben oraya atandığımda Broome'daki üste yaşıyorlardı. Başka bir yerleri daha vardı, Batı Yakası'nda başka bir yer."

"Nerede?"

"Çok uzun zaman önceydi. Ben hiç orada bulunmadım, benim gibi bir piyade askeri değil. Diğerlerinden bazıları gitti, subaylar ve sen bazı şeyler duydun. Evet, bazı subaylar ve Stealth'ler."

Bir sonraki tıklamayı hissetti. "Örtüler mi?"

"Evet. Bir şeyler duyardın. Ben bir şeyler duydum." Gözlerini kapattı. "Oraya geri dönmek acı veriyor." İlk kez sesi zayıf çıkıyordu. "Ve oraya geri dönmeyi bırakamıyorum."

"Kaybettikleriniz için üzgünüm Bay Pella." Ve o anda öyle oldu. "Ama Ariel Greenfeld hayatta ve yardıma ihtiyacı var. O zamanlar ona yardımcı olabilecek ne duydunuz?"

"Ben nereden bileyim?"

"Onunla ilgili olmalı, Edwina Spring'le. O öldü, değil mi?"

"Herkes ölür." Ama eli tekrar nefesliğine geldi ve gözleri ihtiyatla Eve'i izledi. "Onu duydum-

Edwina, tanıdığım bir askerle konuşuyordum. Genç bir üsteğmen, şehir dışından gönderilmişti. Adını hatırlayamıyorum. Edwina şarkı söylemeye geldiğinde birbirlerinden uzaklaşırlardı. Ya da birbirlerine nasıl baktıklarını görebilirdiniz. Therese ve benim birbirimize bakışımız gibi."

"Sevgililer miydi?"

"Muhtemelen. Ya da olmak istemiştir. Gençti, Taker'dan çok daha gençti."

"Kim? Taker mı?"

"Lowell-James Lowell dedikleri buydu."

Eve, Dobbins'in yorumunu hatırlayarak, "Çünkü ölü arabasının getirdiği cesetleri o aldı," dedi.

"Bu doğru. Onun yarı yaşındaydı, hayat doluydu, güzeldi. Adam onun için çok yaşlıydı ve... gözlerinde bir şey vardı. Yaşlı adamın gözlerinde de, babasının. Gözlerinde insanın tüylerini diken diken eden bir şey vardı."

"Onu ve askeri öğrendiler."

"Evet. Sanırım kaçacaklardı. O kaçmazdı. İlk terk eden de olabilirdi, son terk eden de. Yaz mevsimiydi. Her halükarda geçici olarak bölgeyi güvence altına almıştık. Sadece yürümek ve ne için savaştığımızı kendime hatırlatmak için dışarı çıktım. İkmal çadırlarından birinin arkasında konuştuklarını duydum. Onun sesini başkasınıninkiyle karıştıramazdınız. Onlar kuzeye, dağlara gitmekten bahsediyor. Bir sürü insanlar dağlara, kırlara gitmek için şehirden kaçmışlardı ve onun hâlâ o taraflarda ailesi vardı."

"Kocasını terk edecek, bu askerle kaçacaktı." Eve'in hesaplamasına göre Robert Lowell yirmi yaşlarındaydı.

"Orada olduğumu bilmelerine izin vermedim. Onu ihbar etmezdim. Birini sevmenin ve onun için korkmanın ne demek olduğunu biliyordum."

"Biraz geri gittim, sonra caddenin karşısına geçtim, böylece yakın olduğumu anlamayacaklardı. Onlara mahremiyet verdim, bilirsin. O zamanlar çok az mahremiyet vardı. Ve onu gördüm, çadırın diğer tarafında onları dinliyordu."

"Lowell," diye fark etti Eve. "Genç olan."

"Transa geçmiş gibi görünüyordu. Zihinsel bir rahatsızlığı olduğunu duymuştum. Fısıltılar vardı ama bunun sadece onu dövüşten uzak tutmak için kullandıkları bir bahane olduğunu düşünmüştüm. Ama caddenin karşısına baktığımda, ona baktığımda, doğru olmayan bir şeyler vardı. Hayır, hiç doğru değildi. Suyu ihtiyacım var."

Eve bir kez daha bardağı ve pipeti ağzına götürdü.

"Onları teslim etti."

"Öyle olmalı. O oradayken yapabileceğim bir şey yoktu. Onları daha sonra uyuracaktım, teğmeni çocuk hakkında uyuracaktım. Ama hiç fırsatım olmadı. Bloktan yukarı çıktım, ne yapmam ya da yapmamam gerektiği konusunda kendimle tartıştım - önce Therese'le konuşmak istedim. Döndüğümde gitmişlerdi. Asker göreve gitmiş, Edwina da evine dönmüştü. İkisini de canlı görmedim. tekrar."

"Onlara ne oldu?"

"Bir haftadan fazla oldu." Sesi yorucuydu, gerçekten, diye düşündü. Daha fazlasını öğrenemeyecekti. "Asker firar listesindeydi ve geri dönmemişti. Kaçtıklarını düşündüm. Sonra bir gece nöbet için dışarı çıktım. Kaldırımında duruyordu. Hiç kimse Onu oraya fırlatan her kimse, direklerin arasından nasıl geçtiğini söyleyemezdi. Ölmüştü."

Gözünden bir damla yaş süzüldü ve nefesliğin kenarına doğru aktı. "Daha önce de böyle cesetler görmüştüm, nasıl bu hale geldiklerini biliyordum."

"İşkence mi?"

"Ona aşığılık şeyler yapmışlar, sonra da onu çıplak ve parçalanmış bir halde çöp gibi sokağı atmışlardı. Saçlarını kesmişler ve yüzünü parçalamışlardı ama ben onun kim olduğunu biliyordum. Onu Hayat Ağacı'nı takarak bırakmışlardı.

Her zaman taktığı kolye. Sanki bir hata olmayacağından emin olmak istermiş gibi."

"Lowell'ların yaptığını mı düşündünüz? Kocas, kayınpederi, üvey oğlu."

"Düşman tarafından kaçırıldığını ve işkence gördüğünü söylediler ama bu bir yalandı. Bu tür işleri daha önce de görmüştüm ve düşmana yapılmıştı. Yaşlı adam bir işkenceciydi. Bunu herkes biliyordu ve herkes bundan bahsetmemeye dikkat ediyordu. yüksek sesle. Eğer bir mahkumun bilgi sahibi olduğuna inanırlarsa, onu Robert Lowell'a götürüyorlardı, eski mahkuma.

"Onu almaya geldiklerinde bir bebek gibi ağladı, şu anda aradığınız bebek." Pella'nın gözleri açıldı ve titreyen sesine rağmen gözleri şiddetliydi. "Onu altında gördüğünde üzerini örttüğümüz çarşafın altında bir kadın gibi ağladı. İki gün sonra Therese'i kaybettim. Ondan sonra hiçbir şeyin önemi kalmadı."

"Neden bunu dokuz yıl önce bu cinayetler başladığında polise söylemediniz?"

"Bir ömür önce ölmüş bir kadını düşünmedim. Ne onu ne de onu hiç düşünmedim. Neden düşüneyim ki? Sonra o çizimi gördüm. Uzun zaman önceydi ama tanıdık bir şeyler olduğunu düşündüm. Dün geldiğinde, onun kim olduğunu biliyordum."

"Bunu bana dün vermiş olsaydın, bana onun adını söyleseydin, Ariel'i yirmi dört saatlik acıdan kurtarmış olurdun."

Pella başını başka yöne çevirdi ve gözlerini kapattı. "Hepimizin acısı var."

Eve tiksintiyle Pella'nın kasaba evinden hışımla çıktı. "Sefil piç. Her türlü mülke ihtiyacım var

Lowell'lara ya da Urban'lar zamanında Edwina Spring'e aitti.
O lanet altın küreği çıkar ve kaz."

Roarke ona, "Sen sür ve onu alacaksın," dedi, zaten PPC'siyle çalışıyordu.

Direksiyona geçti, ardından Callendar'ı Merkez'de etiketledi. "Başka veri var mı?"

"Veri, evet, mülk, hayır. Size Spring'in emekli olduğunu söyleyebilirim - opera meraklılarının büyük ağıtlarıyla, yaşındayken

Zengin ve tanınmış James Lowell ile evlendiğinde yirmi yaşındaydı. Ondan sonra sosyete işleri var. Bu gala, bu parti, sonra ona olan ilgi biraz azalmış gibi görünüyordu.

"Ama ölüm kaydını buldum. Edwina Roberti olarak listelenmiş. Veriler opera sanatçısı olduğunu ve eşi Lowell, Robert tarafından hayatta bırakıldığını söylüyor. Ölüm nedeni intihar olarak belirtilmiş.

Görüntü yok, Komiser, ama bu o olmalı." "Bu o."

"Ve, Teğmen, Morris'te bir şey var." "Beni bağlayın."

"Dallas, First'teki Manhattan Aile Merkezi. Yirminci yüzyılın sonlarında Lowell'ler tarafından finanse edilen bir çocuk psikiyatri bölümü var. Bağışlar bir vakıf aracılığıyla devam ediyor.

Personel şefiyle konuştum. Cumartesi günü Lowell Aile Vakfı'nın temsilcisinden beklenmedik bir ziyaret almışlar. Bay Edward Singer. İsteği üzerine tesise götürülmüş. Uyuşturucu sayımları iptal."

Mesafeyi hesapladı. "İfade alması için birini göndereceğim."

"Dallas, güvenlik disklerini yedi gün boyunca tam olarak saklıyorlar. Onu diske kaydetmişler."

"Onları toplayacağız. İlaç dolabının üzerinden süpürgeçileri geçireceğiz. Belki şansımız yaver gider. İyi gidiyorsun, Morris."

"İyi hissettirdi."

"Ne demek istediğini anladım. Dışarı." Kapattı ve Peabody'nin iletişim cihazına geçerken Roarke'a baktı.

"Kafesi inşa ediyoruz. Tek yapmamız gereken o piçi içine atmak."

21

İYİ BİR DAVA OLUŞTURUYOR, bağlantılarını, nedenlerini, patolojisini sıralıyordu. Robert Lowell'ı bulup tutukladıklarında, savcının eline sağlam bir koz vereceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Ama bu Ariel Greenfeld'e yardımcı olmadı.

Merkez'in garajındaki asansöre adım attıklarında Roarke'a, "Bana bir şeyler getir," dedi.

"O döneme ait kayıtların nasıl olduğunu biliyor musun?" diye tersledi. "Onlardan ne var? Bir araya getiriyorum Ana parçaların yarısının eksik ya da dağınık olduğu bir bulmaca. Ve lanet olası PPC'nden daha iyi ekipmanlara ihtiyacım var."

"Tamam, pekâlâ." Parmaklarını alnının ortasına bastırdı. Lanet olası enerji hapının etkisi geçiyordu ve sistemin çöküşünün gerçekleşmeyi beklediğini hissedebiliyordu. "İzin ver düşün."

"Bu aşamada nasıl yaparsın bilmiyorum. Yüzüstü düşeceksin Eve, eğer biraz kesinti süresi."

"Ariel Greenfeld'in hiç boş vakti yok." Asansörden dışarı çıktı. "Lowell'in dünya çapındaki tüm işletmelerinin ve belgelenmiş mülklerinin yerlerine ihtiyacımız var. Güncel bir şey varsa hemen ortaya çıkar, biz de oradan yola çıkarız. Müdürle konuşun, şu lanet İngiliz avukatlara, numaralı hesaplarının olduğu finans kurumlarına baskı yapın."

"Size şunu söyleyebilirim ki mali tablolardan bir şey çıkarmak en iyi ihtimalle haftalar alır. Avukatlarının avukatları olacak ve sizi uğraştıracaklardır. Ve eğer bunları ayarlarken dikkatli olsaydı, ki öyle olduğunu düşünüyorum, bu hesaplar

basitçe diğerlerini besler ve bu böyle devam eder. Bunu evde kesip atabilirim ama bu oldukça zaman alır."

Ariel'i bulmaya yardım eder mi? Eve kendi kendine sordu. "Seni bunun için ayıramam. Önce mülkleri ve avukatları araştıracağız. Bir banka kutusu da bulmalıyız. Ya da kutular. Nakit kullanıyor, o zaman neden evlerinin olduğu ya da çalışmayı planladığı farklı yerlerdeki bir banka kasasında nakit saklamasın? Şehir merkezindeki bankalar en iyi seçenek."

Savaş odasına girdi ve Callendar'ın yanına çıktı. "Şehir merkezindeki bankaları arayın. Her birine Robert Lowell hakkında elimizdeki tüm taslakları ve eşkalleri, bilinen çeşitli takma adlarla birlikte göndermenizi istiyorum. Ayrıca Lowell'ın yaşayan ya da ölü tüm akrabalarının araştırılmasını istiyorum. İsimler, bilinen son konumları, adlarına tapulu mülkler.

"Roarke, mülk arama konusunda yardıma ihtiyacın olursa EDD ekibinden herhangi birini çağır. Dikkatli olun," dedi. "Yüzbaşı Feeney evde olmadığına ve ben de savaş odasında olmadığımıda "Yüzbaşı Feeney evde olmadığına ve ben de savaş odasında olmadığımıda, elektronik işlerinden bir sivil sorumlu oluyor. Bu konuda sorunuz mu var? Ona gidin."

Callendar, Roarke'ın duyabileceği kadar yüksek sesle ve onu biraz gülümseten sahte bir surat ifadesiyle, "Teğmenin evcil hayvanı," dedi.

"Siz bankaları bulmadan önce ben araziye bulacağıma on dolarına bahse girerim."

"Sıra sende, Prime Buns."

Eve notlarını güncellemek ve bir kez daha gözden geçirmek için onları ofisine bıraktı. Çalışırken Feeney'i denedi.

"Benim için bir şey var mı?"

"Buradaki kayıtlarda hiçbir şey yok. İş Babası öldüğünde bizim adama geçmiş. Bu kayıtlar aynı sahte Londra adresini listeliyor. Müdürün dediğine göre

Bazı kağıt kayıtlar, bazı disk dosyaları depoda ama Lowell onları yıllar önce aldı. Üzgünüm evlat."

"Düzenli orospu çocuğu. Lowell hala buradayken orada çalışan biri var mı?"

"Hayır, kontrol ettim. Ne kadar kayıt varsa getiriyorum. Onları seçeceğiz. Şimdi içeri giriyorum."

"Savaş odasında görüşürüz."

Ayağa kalkmak için kendini zorladı. Sistemi dibe vuruyordu, bunu hissedebiliyordu ve hareket etmeye devam etmezse düşecekti.

New York'ta olduğunu düşündü. Ve nerede yaşıyor ve çalışıyor olursa olsun, Ariel'i nerede tutuyor olursa olsun, New York'ta, Urbanlılardan kurtulmuş ya da en azından kısmen kurtulmuş bir binada olacaktı. Onunla, Ariel'le ve o dönemle bir bağlantısı olabilirdi.

Onun için başka hiçbir şey işe yaramazdı, bundan emindi. Ölüm onun işiydi. Ceset hazırlama ya da yok etme,

Şehir Savaşları'nın, kârın ve bilimin yankıları. Ölümle yaşadı.

Öldürerek bir kadının ölümünü tekrar tekrar yaratırken, kendi kontrol etme, acı verme ihtiyacını da besliyordu. Acıyı ve ölümü incelemek için.

ME'nin görüşüne göre işkence aletleri Urbanlar döneminde kullanılan laboratuvar, alet ve edevatlar ile birkaç modern cihaz. Kurbanlarda bulunan uyuşturucular da aynı şekilde. Bağlantıyı korumak zorundaydı.

Opera. Dram, kapsam, trajedi ve yine Edwina Spring ile olan bağlantı. Kılık değiştirmeler gerçekten kostümlerdi, takma adlar sadece oynanacak rollerdi.

Kurbanlar aynı değil miydi? Rol yapmasının bir başka unsuru.

Eve'e sahneye çıkması için işaret vermesine daha ne kadar vardı? Ve neden bekliyordu ki?

Kendine kahve aldı, bir enerji hapi daha çıkardı. Teknik olarak aynı yirmi dört saatlik süre içinde ikinci bir tane almaması gerekiyordu. Ama eğer oyuna girmek için çabalayacaksa, repliklerini hatırlayamayacak kadar bulanık çıkmayacaktı.

Patlattı ve elinde kahveyle savaş odasına geri döndü.

Sahadaki herkesin duyabilmesi ve katılabilmesi için iletişimi açtı. "Güncellemeler. Önce EDD. Feeney?"

"Lowell'ın Cenaze Evinden alınan diskler üzerinde arama yapmak üzereyiz. Robert Lowell ve/veya Edwina Spring ile ilgili herhangi bir veri aramak için kağıt kayıtlarını da inceleyeceğiz. İkincil birimin elinde daha önce işlediği cinayetlerin ve kayıpların bir listesi var. En yüksek olasılıktan aşağıya doğru dava dosyalarını talep ediyoruz."

"Senin için bir şarkı var mı?"

"İki. İkisi de İtalya'da, biri on beş, diğeri on iki yıl önce. İkisi de kurban profilimizi tam on ikiden vuran kayıp dişiler. Biri Floransa'dan, diğeri Milano'dan."

"Roarke, Lowell'ın İtalya'da bu şehirlerden herhangi birinde ticari faaliyetleri var mı?"

"Milan, Lowell'ın işi devralmasından hemen önce kuruldu."

"Önce Milan davasının tüm detaylarını istiyorum. Baxter, soruşturma memuruna ya da amirine ulaşmanı istiyorum. Gerekirse bir çevirmen bul. Roarke, diğeri Lowell operasyon yerlerini ekrana getir."

"Bunları vurduk," dedi adam uyarken. "Battaniye emri -Feeney, bunu gerçekleştir. Her lokasyonda üç kişilik ekipler, iletişim baştan sona açık. Önce özel ve/veya sadece çalışanlara ait alanları vurun. İfadeleri alın, verileri alın. her lanet şeyi."

"Daha önce iki iş yerim vardı," diye söze girdi Roarke. "Satılmış binalar. Biri savaş sırasında ağır hasar gördü, yıkıldı ve apartman olarak yeniden inşa edildi.

bina. İkincisi sağlamdı ama bu Lowell'ın babası tarafından yirmi üç yıl önce satıldı. Urbanlar'dan kısa bir süre sonra satın almış."

"O ikisini ben alırım. Gözlerimi ve kulaklarımı ateşle, Feeney. Peabody ve iki üniformalı beni gölgeleyebilir. En az on blok. Beş dakika içinde çıkıyorum."

Roarke onu takip etmek için ayağa kalktı ve Feeney başını kaşıdıktan sonra ikisinin peşinden gitti.

"Üç kişilik takımlar," diye yorumladı Roarke. "Sen hariç."

"Nedenini biliyorsun."

"Beğenmek zorunda değilim. Bir üniforma verebilirsin. Ben Peabody ile gölge olacağım."

Başını iki yana salladı. "Sana burada ihtiyacım var. Dışarıda sadece ağırlıksın. Burada ise fark yaratabilirsin."

"Bu müthiş bir şey."

"Elden bir şey gelmez." Ceketini almak için ofisine girdi, ceketini giymeye başladığında Feeney'i fark etti.

"Hadi seni kontrol edelim, evlat."

"Ah. Doğru." Etkinleştirmek için ceketindeki düğmeye bastı ve çevirdi. "Sistem çalışıyor mu?"

Elindeki monitöre baktı. "Bu olumlu." Sonra ona baktı. "Yaklaşıyoruz. Bunu da anladın mı?"

"Evet. Bir yirmi dört, belki otuz altı daha, onu sabitleyeceğiz. O kadar uzun sürmesini istemiyorum, Feeney. Muhtemelen bu sabah erkenden kızla ilgilenmeye başlamıştır. On ya da on iki saattir onunla uğraşıyor diyebilirim.

Belki yirmi dört ya da otuz altı tane daha yapabilir.

Belki de yapamaz. Benim için gitmesini sağlayamam, ama gideceğim.

önümüzdeki birkaç saat boyunca orada olacak ve ona deneme şansı vereceğiz."

Feeney'nin bakışları Roarke'a kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Denemesi için yeterli değil."

"Hayır. İçeri girmeliyim, beni kızın olduğu yere götürmesini sağlamalıyım. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Nasıl başa çıkacağımı biliyorum," diye tekrarladı, doğrudan Roarke'a bakarak. "Eğer bana şans verirse. Eğer vermezse, ikinize de burada ihtiyacım var, Bizi ona götürecek bir sonraki parçayı bulmaya çalışıyorum. Dokuz yıl önce bu kadarına sahip olsaydık, o zaman bana karşı harekete geçebileceğine inansaydık, Feeney, ne yapardın?"

Yanaklarını şişirdi. "Seni dışarı gönderirdim." "O zaman gitsem iyi olur."

Roarke onun gidişini izledi ve istasyonuna döndüğünde çalışma ekranını onun kamerasıyla paylaştı. Onun gördüklerini görebiliyor, duyduklarını kulaklığından duyabiliyordu.

Bu yeterli olmalı.

İlk verdiği ikinci yeri aldı. Özel ev, daha yüksek olasılık. Araştırmalarını sürdürürken tüm dikkatini kadının yaklaştığı binaya odakladı. Şehirli ve çekici olduğuna karar verdi, diğer şehirli ve çekici binaların arasına sıkışmıştı. çekici binalar.

Kapı köpekli bir kadın tarafından açıldığında ayaklarının dibinde havlayan bir çocuk ve kalçasında yeni yürümeye başlayan bir bebekle rahatladı. Olasılık çok düşük bir seviyeye inmişti.

Yine de kadın içeri girerken, kadının kovaladığı köpeğin yanından geçerken onu bölünmüş ekranda tuttu.

Konsantrasyonunun büyük kısmını işe verirken, konuşmanın parçalarının kafasında dolaşmasına izin verdi. Kadının Eve'e söylediği her şey mülkle ilgili resmi verileri doğruluyordu. İki çocukları ve çok asabi bir teriyerle birlikte yaşayan, kıdemli bir yönetici ve profesyonel bir anne olan

eşine ait bir aile eviydi.

Eve dışarı çıkıp aracına doğru ilerlerken, "Burada bir şey yok," dedi. "İkinci konuma gidiyorum. Kuyruk görülmedi."

şyordu. Hem de çok üşüyordu. Muhtemelen şoktandır, dedi Ariel kendi kendine. Filmlerde biri şoka girdiğinde üzerine battaniye örtüyorlardı. Öyle değil mi?

Bazı kısımları hissizleşmişti ve bunun bir lütuf mu yoksa o parçalarının öldüğü anlamına mı geldiğini bilmiyordu. İkinci -ya da üçüncü müydü?- kez canını yaktığında bilincini kaybettiğini biliyordu.

Ama sonra bir şey yaptı, onu kbusa geri döndüren bir şey. Onu sıcak mavi bir elektrik akımı gibi sarsan bir şey.

Er ya da geç, onu geri getiremeyecekti. Bir parçası bunun için dua etmek istedi, bu yüzden o parçayı, o ağlayan, boyun eğen parçayı gömdü.

Biri gelecekti. Hayatta kalacaktı, sonra biri gelecekti.

O geri döndüğünde, çığlık atmak istedi. Sesin gücü tüm o cam duvarları paramparça edene kadar çığlık atmak ve çığlık atmak istedi. Onu paramparça edene kadar.

Yapabilirdi

O nazik ve sakın yüzünün cam duvarlar gibi nasıl paramparça olacağını hayal edin.

"Ben... Ben biraz su alabilir miyim?"

"zgnm ama buna izin yok. Serum yoluyla sıvı alıyorsunuz."

"Ama boğazım çok kurudu ve biraz daha konuşabileceğimizi umuyordum."

"yle miydin?" Tepsisine doğru yürüdü. Bakmasına izin vermedi, bu sefer ne aldığına bakmaya cesaret edemedi.

"Evet. Müzik hakkında. şu anda çalan müzik nedir?"

"Ah, bu Verdi olmalı. La Traviata."

Bir an gözlerini kapattı ve elleri bir orkestra şefininki gibi hareket etmeye başladı. "Harika, değil mi? Karıştırıcı ve tutkulu."

"Bunu annen mi söyledi?" "Evet, elbette.

En sevdiği şarkılardan biriydi."

"Anneniz öldüğünde sizin için çok zor olmuş olmalı. Annesi kendi kendini sonlandıran bir arkadaşım vardı. Onun için korkunçtu. Bu... bir insanın nasıl bu kadar üzgün ya da kaybolmuş olabileceğini anlamak zor, öyle ki onlara göre ölüm bir çözüm."

"Ama tabii ki öyle, sadece öyle. Sonunda hepimiz için cevap bu." Bir adım daha yaklaştı. "Zamanı geldiğinde hepimiz bunu isteriz. O istedi. Sen de isteyeceksin."

"Ölmek istemiyorum."

"Yapacaksın," dedi tekrar. "Tıpkı onun yaptığı gibi. Ama merak etme, sana o cevabı ve hediye vereceğim, tıpkı onun için yaptığım gibi."

Ekipler varış noktalarından rapor verdikçe diğer konuşmalar da gelip gidiyordu. Roarke kahve içti ve özenle Eski kayıtların katmanlarını kazıdı, yırtık pırtık veri parçalarını çıkardı ve bunları cevaplar halinde birleştirmeye çalıştı.

İkinci binanın bir bodrumu vardı. Eve şansının az olduğunu bilse de, bir göz gezdirdi.

Onun tarzında bir yer olmadığına karar verdi. Çok modern, çok çirkin, çok kalabalık ve çok fazla güvenli. Bir erkek

Dehşete düşmüş ya da baygın bir kadını komşuları rahatsız etmeden rahatça içeri sürükleyebilirsiniz.

Yine de birkaçını sorguladı, Lowell'ın resmini gösterdi.

Ya onun şehir dışında çalışması konusunda yanıldıysa, diye düşündü. Belki de banliyöde lanet bir ev satın almış ve Manhattan'ı avlanmak ve çöplük olarak kullanıyordu. Doğru olanı aramak için ne kadar zaman harcayacaktı?

White Plains ya da Newark'taki bir çiftlikte kadınları öldürüyor olsaydı binlerce kişi arasında bina mı yapacaktı?

Tekrar arabaya bindi. Fırına, Greenfeld'in dairesine geri dönecekti. Belki bir şey kaçırmıştı.

Belki de hepsinde vardı. Her kurbanın evini ve iş yerini bir kez daha arayacaktı.

Trafiğin içine dalarak niyetini merkeze iletti. "Bu beni birkaç saat daha sokakta tutacak, açıkta kalmamı sağlayacak. Ve olduğu gibi görünecek. Lanet olası kuyruğumu kovalıyormuşum gibi."

Roarke ona, "Başka bir olasılık daha var," dedi. "Yirminci yüzyılın sonlarında NoHo'da çatı katlarına dönüştürülen bir dikiş makinesi fabrikasıydı. Bir süre önce Urbanlar sırasında kışla olarak kullanılmış ve önemli hasarlar almıştır. Otuzlu yılların başında onarıldı ve çatı katları için tekrar satıldı."

"Tamam, bunu kontrol edeceğim. Bana yerini söyle." O adresi verdiğiinde dudaklarını büzdü. Batıdan doğuya gitmişti ve şimdi tekrar batıya geçip kuzeye yönelecekti. "Peabody, duyuyor musun?"

"Olumlu."

"Batıya doğru gidiyoruz."

Dönüşünü yaptı, ardından araç içi bağlantısının sinyaline cevap verdi. "Dallas."

"Teğmen Dallas? Bay Klok için arıyorum. Eve döndüğünde sizinle irtibata geçmesini istemiştiniz. Bugün geldi ve hâlâ arzu ediyorsanız sizinle konuşmaktan mutluluk duyacaktır."

"Evet, hâlâ bunu diliyorum."

"Bay Klok sizinle uygun olduğunuz bir zamanda görüşebilir. Ancak, onun evine gelebilerseniz çok yardımcı olursunuz. bir düşme sonucu yaralandığı için evinde kalacak. Doktorları önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca evde kalmasını tercih ediyor."

"Öyle mi? Ne oldu?"

"Bay Klok dönüş yolunda kaldırımdaki buza basarak kaymıştır. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve dizi burkulmuş.
Eğer sizin için uygun değilse, Bay Klok benim Doktorları izin verir vermez ofisinize geleceğini size iletmek isterim."

"Ona gelebilirim. Aslında şu anda o bölgedeyim. Birkaç dakika içinde orada olabilirim."

"Pekâlâ. Bay Klok'u bilgilendireceğim."

Eve aktarımı sonlandırdı ve "Hmmm," dedi. Feeney onun kulağına, "Kokusu var," diye yorum yaptı.

"Evet, çok iyi zamanlanmış ve uygun. Adamımızın hamlesini yapmak için beni evine davet etmesi de oldukça aptalca. Peşimde kuyruk yok. Bildiği kadarıyla burada ortağım var."

Düşünürken parmaklarını direksiyona vurdu. "Klok temiz kaçtı ve hayır, bunun başka bir uydurma olabileceğini göz ardı etmiyorum. Her iki durumda da onunla konuşmak istiyorum. Ve eğer bu gerçekten onun bana karşı bir hamlesi olursa, bana bedava giriş hakkı veriyor."

Roarke, "Bir tuzağın içine," diye işaret etti.

"Bu sadece tuzağı kurmasına izin verirsem tuzak olur. Arkamda üç adamım var, gözlerim ve kulaklarım var. İçeri giriyorum ve ben yoldayken evini daha derinlemesine araştırabilirsiniz. Bir terslik görürsem ya da hissedersen haberin olur. Peabody içeri gir, minibüsü varış noktasından üç blok ötede emniyete al."

"Anlaşıldı," diye onayladı Peabody. "Şu anda yaklaşık on blok gerideyiz, trafikte küçük bir tıkanıklık var. Etrafından dolaşacağız ve içeri gir."

"Devam edin ve Klok üzerinde bir çalışma daha yapın. Bakalım söylendiği gibi bugün New York'a varmış mı? Kamu ve özel servisleri ve ulaşım araçlarını araştırın. Eğer bu sonuçları alırsanız Ben içerideyken, röle. Aksi takdirde, konuşmayı hemen

kesin. Sadece birkaç blok ötedeyim."

Gergin, diye düşündü Eve, omuzlarını yuvarlayarak. Enerji haplarından gelen lanet kimyasallar içinde küçük yaylı toplar gibi zıplıyordu.

Feeney, "Aktarım biraz bulanıklaşıyor," diye yorum yaptıktan sonra Roarke'a baktı. "Sen de Bu mu?"

"Ben. Küçük bir parazit. Frekansa karışan başıboş bir yayın olabilir. Temizleyebilir misin?"

"Üzerinde çalışıyorum. Peabody, o hâlâ sende mi?"

"Evet. McNab işaretin biraz zıpladığını söylüyor."

"Parazit," diye tekrarladı Roarke sinyal girip çıkarken. "Bizimkiyle kesişen başka bir iletim. Lanet olası Cehennem." Yerinden kıpırdandı. "Bu da başka bir homer. Aracında başka bir vuruş daha. Şimdi bizimkini geçti. Çünkü üs noktasına yakın ya da orada. Onu izledi, bu yüzden onu arayacağını biliyordu. Yakın olduğunu biliyordu."

"Dallas, Dallas, duyuyor musun?" Feeney ahizeye doğru bağırdı. "Dallas, lanet olsun. Peabody, içeri gir, içeri gir lan." Ayağa fırladı, Roarke odadan çıkarken o da Roarke'ın peşinden koştu. "Ne yaptığını biliyor," dedi Feeney, asansöre bindiklerinde.

"O da öyle."

Eve park etti, sonra kaldırımında ilerledi. Avlu kapısı onun için açıldı. Ne kadar da misafirperver, diye düşündü ve silahının ağırlığını hissetmek için omuzlarını kaydırıldı.

"Kapıda," diye mırıldandı ahizesine ve zile bastı.

Droid açtı. "Teğmen, geldiğiniz için teşekkürler. Bay Klok salonda. Paltonuzu alabilir miyim?"

"Hayır. Yolu gösterin."

Her ihtimale karşı droidi görebileceği bir yerde tutacaktı.

Perdeler çekilmiş, ışıklar kısılmıştı. Sessiz bir ateşin yanındaki sandalyede oturan, ayağı yumuşak bir alçıyla sarılmış ve yastıklı bir tabureye yaslanmış bir adam figürü görebiliyordu.

Kısa kahverengi bir sakalı, kısa kahverengi saçları, biraz Sol gözünün etrafı morarmıştı. Eve, onun için kibarca "şişman" kelimesinin kullanılabileceğini düşündü. Onunki "gerçekten şişman" olurdu.

"Teğmen Dallas?" Hafif bir Alman aksanı vardı. "Kalkamadığım için lütfen beni bağışlayın. Sakardım, bu sabah kendimi biraz hırpaladım. Lütfen oturun. Size bir şey ikram edebilir miyim? Çay? Kahve?"

"Hayır."

Konuşurken elini uzattı. Kadın elini tutmak için hamle yaptı. Bu ortak jest onu daha da yakınlaştıracaktı, adamın Robert Lowell olup olmadığını anlayabileceği kadar yakınlaştıracaktı.

Gözlerinin içine bakmak için kendini eğdiğinde anladı. Yer değiştirdi ve silahına uzanmak için sağ elini geri çekti. "Merhaba Bob."

Sadece gülümsedi. "Bana hiç kimse Bob demedi. Sen benim içimi gördün."

"Ayağa kalk. Sen." Havada asılı duran droidi işaret etti. "Devrelerinin kızarmasını istemiyorsan, olduğun yerde kal."

Lowell hoş bir ifadeyle, "Biraz zorlanıyorum," dedi. "Tüm bu dolgular ve alçı."

Eve tabureyi tekmeleyerek uzaklaştırdı, böylece ayağı yere çarptı. "Yere yat, yüzüstü yat, ellerini arkaya koy. Şimdi."

"Elimden geleni yapacağım." Sandalyeden kayarak ve kamburlaşarak indi, karnının üzerine yuvarlanmaya çalışırken oflayıp pufladı.

Kadın bileğini tutup kolunu arkaya doğru çekmek için uzandığında, adam elini çevirip kadının elinin üzerine kapattı.

İğneyi hissetti, küfretti. "Orospu çocuğu beni bayılttı." Silahını vücudunun ortasına doğrulttu ve bir el ateş etti. Sonra bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Eski bir yöntem," dedi Lowell çabayla yuvarlanırken. "Bir zamanlar suikastlarda sıkça kullanılırdı. Dediğiniz gibi artık sadece sakinleştirici." Kadın yolun geri kalanını yere doğru kaydırırken gülümsedi. "Çok hızlı etki ediyor tabii ki."

Dolgulu giysinin düğmelerini açıp kenara çekene kadar olduğu yerde oturdu. Altında standart bir vücut zırhı vardı. "Çok yetenekli olduğunuz için silahınızı ateşleyebileceğinizi düşündüm. Önlem almak her zaman akıllıca olur. Onu çalışma odama taşı," diye emretti droid'e.

Kopya droidi arabasını çoktan götürmüştü, çok uzağa.

"Evet, efendim."

Lowell, daha çok zaman var, diye düşündü. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olduğunda droidi eve çağırarak, bu ev droidinin belleğini değiştirdiği gibi onun sabit diskini de değiştirecekti. Daha önce birçok kez yaptığı gibi.

Temiz bir sayfa.

Şimdilik kıyafeti ve alçıyı topladı, Eve'in düşürdüğü silahı aldı. Orada durma niyetini bildirmiş olması mümkündü. Öyle olsa bile biri gelirdi. Ama orada olduğuna dair hiçbir işaret olmayacaktı.

Aracı kilometrelerce ötede bulunacaktı.

Tüm iletişim cihazlarına sahip olacak ve hepsi kapatılacaktı.

Lowell, çalışma alanına giden merdivenlerden inmeye başlarken, ona sahip olacağını düşündü. Ve hayatının işini tamamlayacaktı.

Evin dışında Peabody hayal kırıklığıyla duruyordu. ve dehşet. Kimildatamadıkları kapı için bir koçbaşı ve her penceredeki isyan parmaklıklarını kesmek için lazer meşaleleri istemişti.

Eve içerideydi ve içeri girmenin bir yolunu bulamıyordu. "Güvenliği geçersiz kılmalısın."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi McNab dışlerinin arasından, bildiği tüm numaraları sıralarken. "Yedekleri üzerinde yedekleri var. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Sokakta bir araba gıcırdayarak durunca ikisi de dönüp durdu. Roarke ve Feeney'nin dışarı fırladığını görünce korkusu biraz olsun azaldı.

"Sistemi geçemiyoruz. Burası bir kale gibi kilitli."

"Kenara çekil." Roarke, McNab'i iterek uzaklaştırdı ve kendi aletlerini çıkardı.

"Master'ı denedim, geçersiz kılmayı denedim, bilgisayarımın kodları söylemesini sağladım. Ama girdiğinizde, başka bir dizisi."

Feeney sırtından terler boşanırken Peabody'ye, "Burası Urbanlar sırasında gizli bir üsmüş," dedi. "İçeri girdiği anda tüm iletişimler kesildi. Yolda verileri aldık. İlk olarak Robert Lowell burayı karısının kızlık soyadına kaydettirmiş, işin bir şubasını buradan yönetiyormuş.

Urbanlar sırasında daha çok bir cephe.

"İndir şu lanet sistemi," diye emretti Roarke'a. "Sessiz ol ve çalışmama izin ver."

"Onu indirmezsən, o kıza elini sürmeden bizi içeri sokarsan, doğal hayatımın geri kalanında kışını tekmelerim."

Droidin arkasından içeri girdiğinde Ariel'in gözleri onu takip etti. "Kim o? Kim o?"

"Türünün son örneği diyebiliriz." Droidin Eve'i yatırdığı masanın üzerine eğildi, ceplerini karıştırarak 'link'ini, iletişim cihazını ve PPC'sini aradı. Bilek ünitesini çıkardı. "Bunları al ve geri dönüştürücüye koy. Yukarı çık, kapat," dedi droid'e.

"Peki, şimdi." Lowell yavaşça elini Eve'in saçlarında gezdirdi. "Yıkanman ve hazırlanman gerekecek. Bunu sen uyurken yapmak en iyisi. Birlikte biraz zaman geçireceğiz, sen ve ben. Bunu dört gözle bekliyordum."

"Beni şimdi öldürecek misin?" Ariel sordu.

"Hayır, hayır, gerçekten, zamanınız hala devam ediyor. Ama ben çok özel bir şey yapacağım." Ariel'e döndü. bunu tartışabildiğimiz için mutluyum. "Daha önce hiç aynı anda iki ortakla çalışma fırsatı buldum. Ve beklediğimden çok daha fazlası olduğunuzu kanıtlıyorsunuz.

Senden önce gelenlerin hepsini değilse bile çoğunu aşacağına gerçekten inanıyorum. Ama o?" Tekrar Eve'e baktı. "Onun için çitayı çok yükseğe koydum. Son Eve."

"O...o tanıdık geliyor."

"Hmm?" Dalgın dalgın tekrar Ariel'e baktı. "Evet, ben Sanırım onu bazı medya haberlerinde görmüşsünüzdür. Şimdi-"

"Bay Gaines!"

Eve'e doğru dönüşünü durdurdu ve kaşlarını çatarak Ariel'e baktı. "Evet, evet? Bu kadar acil olan ne? İşim var."

"Ne... en uzun süre ne kadar? Yani, buraya getirdiğiniz kadınlardan herhangi birinin en uzun süre dayanma süresi ne kadardır?"

Gözleri parladı. "Benim için çok hoş bir sürprizsin! Meydan mı okuyorsun? Rekabetçiliğine dokundum mu

"Çizgi mi?"

"Yapamam... ne kadar süreceğini bilmezsem, daha uzun süre dayanmaya çalışamam.

Bana ne kadar süreceğini söyler misin?"

"Yapabilirim." Eve elinde debriyaj parçasıyla çelik masanın üzerine oturdu. "Seksen beş saat, on iki dakika, otuz sekiz saniye."

"Hayır." Önce şaşkın, sonra yüzü kıpkırmızı ve öfkeli görünüyordu. "Hayır, hayır. Buna izin yok."

"Bunu sevmediysen, bundan da nefret edeceksin."

Eve, uygun prosedür olarak kabul edilenden biraz daha yüksek bir ayarda bir sersemletici ateş etti ve onu bir taş gibi düşürdü. "Sik kafalı," diye mırıldandı ve bayılmamak ya da kusmamak için dua etti.

"Geleceğini biliyordum." Ariel'in gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Birinin geleceğini biliyordum ve seni getirdiklerini gördüğümde her şeyin yoluna gireceğini anladım."

"Evet, bekle." Ayağa kaymak zorunda kaldı, dengesini sağlamak için kendine bir an verdi. "İyi iş çıkardın. Gerçekten iyiydin. dikkatini senin üzerinde tutarak parçamı alabildim."

"Onu öldürmek istedim. Onu öldürmeyi hayal ettim.

Bu yardımcı oldu."

"Eminim öyledir. Dinle, ben biraz merkezden uzağım. Henüz ipleri kesmeyi denemesem iyi olur. Biraz daha dayanmalısın. Canının yandığını biliyorum ama takıl."

"Çok üşüyorum."

"Tamam." Eve ceketini çıkarmayı başardı, sonra da Ariel'in kanlar içindeki ve hırpalanmış bedeninin üzerine örttü. "Onu emniyete alacağım, tamam mı? Onu koruyacağım, sonra da gidip destek çağıracağım."

"Bana biraz su getirir misin?" Eve elini

Ariel'in yanağına koydu. "Elbette."

"Ve belki de bir sürü uyuşturucu." Gözyaşları dökülürken Ariel gülümsemeye çalıştı. "Bu gerçekten güzel bir palto."

"Evet. Hoşuma gitti."

22

Eve, TRANQ CHASER İLE İKİ ENERJİ ARTIRIMI, diye düşündü. Bu Kombinasyon onu aptal, titrek ve biraz da hasta hissettiriyordu. Ama sadece ayakta kalması değil, işini de yapması gerekiyordu.

Etrafına bakınarak sırtındaki bağları aradı. Ya orada değillerdi ya da sol elindeki tüm hissi kaybetmişti. "Kahretsin. Bu orospu çocuğunu zapt etmem lazım ama kelepçelerim... Beni bayıltırken yukarıda düşürmüş olmalıyım. İzin ver...tamam."

Döndü ve masanın yan deliklerinden geçirilmiş ipleri gördü. "İşte başlıyoruz. Tamam."

"Pek iyi görünmüyorsun," diye yorum yaptı Ariel. "Muhtemelen ben çok daha kötü görünüyorumdur ama sen de pek iyi görünmüyorsun."

"Seni aramak için saatlerimi harcadım, Ariel." Eve ipin düğümleriyle boğuşuyor, parmakları gevşek soya köpekleri kadar çevik hissettiğinde nefesinin altında küfrediyordu.

"Teşekkürler."

"Sorun değil. Lanet olsun! Bu orospu çocuğu Gençlik Rehberi falan mıydı?"

"Her zaman onların küçük psikopatlar olduğunu düşünmüşümdür."

Terden kayganlaşan parmaklarıyla Eve çekiştirdi ve sürükledi. "Bu kaltağı neredeyse yakaladım. Sadece dayan."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Eve bir ipi kasarak kurtardı, sonra belinden eğildi ve midesi kabarmaya çalışırken nefesini dışarı üfledi. "Midem biraz bulanıyor. Önyükleme yaparsam telaşlanmayın."

Ariel dişlerini sıkarak gülümsemeyi başardı. "Eğer yaparsan, onu çiz. Piç kurusu."

Takdirkâr ve hafif sarhoş bir kahkaha ile Eve Lowell'ın ellerini bağlamak için çömeldi. "Sen bir stand-up'sın, Ariel. Tam bir Amazon. Erik'in sana neden aşık olduğunu anlayabiliyorum."

"Ne? Erik mi? Erik beni seviyor mu?"

Eve terli alnını silkeledi ve başını kaldırıp Ariel'in solgun yüzüne baktı. "Bu muhtemelen benim yaptığım bir şeydi. kendime saklamam gerekiyordu. Sınırı aştım. Sakinleştiriciyi suçla. Ama dinle," diye devam etti Lowell'ın bileklerindeki ipi kesinlikle gerekenden biraz daha sıkı bağlarken. "Eğer onun peşinden gitmezsen, biliyorsun değil mi? Eğer yapmazsan, ona karşı sakın ol, tamam mı? Çünkü seni gerçekten aştı."

Eve başının dönmesine aldırmadan ayağa kalktı ve Lowell'ın ayakları için ikinci ipi serbest bıraktı. Ve Ariel'in yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördü. "Dostum, yaralandığını biliyorum. Bunun çok kötü olduğunu biliyorum ama sadece birkaç dakika daha dayan."

"O aptalı neredeyse koridorun karşısına taşındığından beri seviyorum. Aptal tek bir hareket bile yapmadı."

"Oh." Tanrım, insanlar çok tuhaf, diye düşündü Eve. Kadın tarifsiz acılar altında ayağa kalkmıştı ama adamın biri ona yumuşak davrandığı için sızıntı yapıyordu. "Muhtemelen şimdi yapacak.

Tanrım, müziği kapat!" diye emretti Lowell'ın ayaklarını bağlarken. Ama sesler yükselmeye devam etti. "O boku nasıl kapattığını biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Buraya geldiğimden beri elim kolum bağlı."

Eve kışının üzerine çöktü ve deli gibi güldü. "Fırıncılığı bırakıp polislik yapmayı hiç düşündün mü Ariel, yemin ederim sende buna uygun bir omurga ve kötü bir çizgi var."

"Yemek yapmayı severim. Sana inanılmaz bir pasta yapacağım. Lanet olası bir sanat eseri olacak. Oh, Tanrım, Tanrım, sence biri yakında uyuşturucuyla gelir mi?"

"Uzun sürmeyecek. Kapıları açabilecek miyim ya da camları kırabilecek miyim diye bakacağım."

"Ama... beni bırakma."

"Dinle." Eve ayağa kalktı, Ariel'le yüz yüze gelecek şekilde bir adım attı. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum."

"Adın ne senin? Özür dilerim, bana adını söylemiş miydin?"

"Ben Dallas. Eve Dallas."

"Eğer Erik'e bir şans verirsem ve evlenirsek, ilk çocuğa senin adını vereceğim."

"Etrafta bundan çok var." "Bizi buradan çıkar, Dallas."

Eve kapıya doğru ilerledi, çekti, itti, çekti, tekmeledi, çarptı. Lanetlendi. Tekrar dönerek paltosunu Ariel'in yüzüne örttü. "Sadece bir dakikalığına, camın uçma ihtimaline karşı etrafta." Ve silahını tekrar çıkararak akışı hızlandırdı ve kapıya doğru patlattı.

Cam tuttu ama sallandığını gördü. Aynı noktaya nişan alarak tekrar vurdu, sonra üçüncü kez. Dördüncüsünde cam, çatlaklardan oluşan vahşi bir örümcek ağına dönüştü.

"Neredeyse bitti, Ariel." Eve silahını kılıfına soktu, tabureyi aldı ve hasarlı kapıya çarptı. Yer parlayana ve açıklık temizlenene kadar kapıya vurdu.

Eve tabureyi bir kenara bıraktıktan sonra Ariel'in yüzünü ortaya çıkarmak için geri döndü. Eve şimdi daha solgun olduğunu ve biraz daha titrediğini fark etti. Hareket etmeliydi, gitmeliydi. "Bir çıkış yolu buldum. Şimdi bu ipleri keseceğim."

"Bıçağın kaymasına izin vermemeye çalış. Kesilmekten çok yoruldum."

Eve, Lowell'ın aletlerinden birini aldı ve paltoyu Ariel'in kolundan uzaklaştırdı. Kesikler, delikler ve yanıklarla doluydu. Eve bıçağı ipin üzerine koydu ve Ariel'in gözlerinin içine baktı. "Bunu ödeyecek. Burada geçirdiğin her dakikanın bedelini ödeyecek. Yemin ederim."

Ariel'in aşınmış bileklerinde bilezikler bırakan ipi kesmesi gerekiyordu. Ve zihnini, öfkesini gördüğü yaralardan uzaklaştırmak zorundaydı.

Ariel'in ayaklarını serbest bırakırken Lowell'ın yumuşak bir inilti çıkardığını duydu.

"Uyanıyor, uyanıyor." Sesi panik ve acıyla titreyen Ariel oturmaya çabaladı. "Kurtulamıyor, değil mi?"

"Hayır. Kendi başına ayağa kalkamaz. Ve bak, eğer denerse, elimizde bu var." Eve silahını tekrar çekti.

"Neden onu tekrar sersemletmiyorsun? Ben izlerken."

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama sanırım sizi buradan çıkarmanın zamanı geldi. Al, şu paltoyu giydirelim." Eve kolları giydirirken Ariel tısladı. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Gözlerini Lowell'dan ayırmadı. "Ben iyiyim. Onu tekmeleyebilmem için bana yardım eder misin? Suratına. Yapmayı hayal ettiğim şey buydu. Yüzünü tekmelemek istiyorum."

"Duyarlılığınız için tekrar tebrikler. Ama şu anda yapacağım. Kollarını boynuma dolamanı istiyorum. Her yer cam ve üzerimde yedek bir çift ayakkabı yok. Sadece bana tutunmanı istiyorum ve seni dışarı taşıyacağım. Bana tutun, Ariel. Seni dışarı çıkaracağım."

Eve masaya doğru geri çekilince Ariel titrek nefesler arasında, "Sırtıma almak gibi," dedi.

"Evet, işte böyle. Biraz sırtınızda taşırsınız ve umarım ürünlerinizden çok fazla örnek almazsınız."

Ariel sulu bir kahkaha attıktan sonra Eve'in boynuna ve omuzlarına yığıldı.

"Hazır mısın? İşte başlıyoruz." İlaçların etkisiyle bacakları titreyen Eve, ağırlığı almak için eğildi. Kapıya odaklandı. Bir ayağını diğerinin önüne koyarken, geçmesi için beş adım kaldığını hesapladı. Geçmek için iki, belki üç adım daha. Yerdeki cam kırıkları.

Dışarıda iletişim ekipmanları vardı, diye hatırlattı kendine, teri teninin üzerinde kayarken ve Ariel iniltilerini bastırırken. Desteğini, MT'leri etiketleyecekti.

Bir şeyin çarptığını, sonra da ayak seslerini duydu. Ve elindeki silahı daha sıkı kavradı. Roarke'ın adını haykırdığını duyunca tuttuğu nefesi bıraktı.

"Buraya dönün! MT'leri çağırın! Bu süvariler, Ariel."

"Hayır." Ariel'in başı Eve'in omzuna düştü. "Sen öylesin."

Roarke bodrumun labirentinde Eve'in sesinin yankısına doğru uçtu. Bu ses müziği delip geçmiş, içinden nefes gibi üflenmişti.

Onu gördü, solgun, yüzü terden parlıyordu, elinde silahı vardı ve sırtında sessizce ağlayan bir kadın vardı.

Kendi silahını indirdi, karnındaki titremenin gelip gitmesine izin verdi. "Seni kurtarmaya geldik."

Onun için bir sırtış hazırladı. "Tam zamanında."

Kalbinin tek bir atışında onunlaydı ve buna rağmen Polisler sel gibi akarken, kadının bitkin yüzünü elleriyle kavradı ve onu öptü.

"İşte." Ariel'i Eve'in sırtından kaldırmak için yer değiştirdi. "Sana yardım edeyim."

"O senin mi?" Ariel sordu.

"Evet. O benim."

Ariel gözlerini Roarke'ın yüzüne dikti. "Vay canına." Derin, derin bir nefes aldı ve sonra gözlerini kapattı.

"MT'ler, Şimdi." Eve eğildi, ellerini dizlerine dayadı.
"Peabody, burada mısın?"

"Hazır ve nazır."

"Buranın güvenliğinin sağlanmasını istiyorum. Burada bir
süpürge ekibi istiyorum, her santimetrekareye baksınlar,
her Şeyi belgelesinler."

"Dallas, biraz yeşil görünüyorsun."

"Beni bayıldıttı. Herif yarım saniyeliğine yanımdan geçti.
Enerji hapları, sakinleŐtiriciler, ben kimyasal bir güveğ
gibiyim." Olduğu gibi kaldı,
bir kahkaha attı. "Lanet olsun. Tüm elektronik cihazlar ele
geçirildi. Droid üst katta bir yerde devre dışı bırakıldı. Ve
Tanrım, kafam patlamadan önce biri Şu müziği kapatsın."

Kendini yukarı itti, sallandı ve Feeney kolunu tutmasaydı
yuvarlanabilirdi. "Baş ağrısı. Ben iyiyim, sadece biraz
midem bulanıyor. Lowell içeride, güvende. Onu içeri
çekmen gerek. Yakanı."

"Hayır, değil." Feeney onun kolunu sıktı. "Ama senin için
onu içeri tıkacağım. McNab, teğmene üst katta yardım et,
sonra da kıcını kaldırıp buraya gel ve
elektronik."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye itiraz etti Eve.

"Yüzüstü düşersen," diye mırıldandı Feeney kulağına,
"çıkıŐını mahvedersin."

"Evet. Evet."

"Sadece bana yaslan, Teğmen." McNab bir kolunu onun
beline doladı.

"Hissetmeye çalışırsan, seni yine de yere serebilirim."

"Durumun ne olursa olsun, Dallas, beni hala
korkutuyorsun." "Ah." Dokunaklı bir Şekilde kolunu
onun omuzlarına doladı.
"Bu çok tatlı."

Ağırlığını alarak onu labirent gibi odalardan geçirdi ve
merdivenlerden yukarı çıkardı. "İçeri giremedik," dedi ona.
"Biz

Belki on dakika arkanızdayız - trafik sıkışıklığı - sonra

lanet eve giremedik. Araban orada değildi ama içeri girdiğini biliyorduk. Güvenliği geçemedim. Roarke geçti. Koçbaşları ve lazer meşaleleri geliyordu ama o geçmeyi başardı."

"Onu dışarıda tutan pek bir şey yok."

"Onun için bile zaman aldı. Burası Pentagon gibi bir yer. Sonra bodrumdaki bir sonraki kata geçmemiz gerekti."

"Orada ne kadar kaldım?"

"Yirmi dakika, belki yarım saat." "Çok kötü değil."

Roarke, "Onu buradan ben alırım," dedi.

"Sakin beni kaldırma." Ama kız çoktan adamın kollarına atılmıştı.

"Yapmak zorundayım, en azından bir dakikalığına." Polisler ve teknisyenler etrafına üşüşürken adam yüzünü kızın boynunun kenarına gömdü. "Sana ulaşamadım."

"Evet, söyledin. Ayrıca, sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim." "Öyle yaptın, her zaman da öyle yaparsın. Yaralandın mı?"

"Hayır. Sanki bir şişe şarap içmişim gibi hissediyorum, iyi bir şey değil. Ama biraz geçiyor. Tanrım, saçların güzel kokuyor."

Kokladı, kendini tuttu ve yüzünü buruşturdu. "Lanet olası bayıltıcılar. Beni indirmelisin. Bu benim itibarımı ve otoritemi zedeliyor."

Onu ayağa kaldırdı ama destek için kolunu beline doladı. "Uzanman gerekiyor."

"Gerçekten yapma. Uzanıyorsun ve her şey dönmeye başlıyor. Sadece yürümek gerekiyor."

"Teğmen?" Newkirk paltosunu alıp geldi. "Bayan. Greenfeld bunun size geri gönderilmesini istedi." "Teşekkürler. Nerede o?"

"Ustabaşılar onun üzerinde çalışıyor, koridorda, sanırım fuayede."

"Pekala. Memur Newkirk? İyi iş çıkardınız."

"Teşekkür ederim, Teğmen. Şu anda kendimi iyi hissediyorum. iş."

Eve, Roarke'a, "Onu nakletmeden önce bir göz atmak istiyorum," dedi ve onun kendisine fuayeye kadar yardım etmesine izin verdi.

Ariel bir sedyenin üzerindeydi, üzeri battaniyeyle örtülmüştü ve bir çift sağlık görevlisi onu dışarı çıkarmaya hazırlanıyordu.

"Bana bir dakika ver. Hey," dedi Ariel'e, "nasılsın?"

"Bana gerçekten sihirli ilaçlar verdiler. Kendimi çok iyi hissediyorum. Sen benim hayatımı kurtardın." Ariel uzanıp Eve'in elini tuttu.

"Bunda benim de payım var. Buraya doluşan polislerin ve buradaki sivilin de öyle. Ama en önemlisi, Ariel? Sen kendini kurtardın. Kendini biraz daha iyi hissettiğinde seninle biraz daha konuşmamız gerekecek."

"Yani o ödüyor." "Bu doğru." "Her zaman, her yerde."

"Tamam. Bir saniye daha," dedi MT'lere ve Roarke'a elini uzattı. "Cep 'link'ini ver." Roarke aldı ve bir numara tuşladı. "Hey, Erik. Hey," diye tekrarladı Roarke sorularını sıralamaya başladığında. "Sessiz ol. Elimde Burada seninle konuşmak isteyen biri var." Bağlantıyı Ariel'in eline tutuşturdu. "Merhaba de, Ariel."

"Erik? Erik mi?" Ağlamaya, gülmeye başladı ve uyuşturucu etkisindeki gözleriyle Eve'e baktı. "Ağlıyor. Ağlama, Erik. Ben artık iyiyim. Her şey yolunda."

"Devam edin," dedi Eve MT'lere, "ve 'link'teki adama onu nereye götürdüğünüzü söyleyin. Oda orada olmak isteyecektir."

Ariel'i dışarı ıkarırlarken Roarke, "İyi iş, Teğmen," diye mırıldandı.

"Evet. Ve her zaman başka bir 'link' bulabilirsin. İçeri girip bunu bitirmeliyim."

"İçeri girip bu işi bitirmeliyiz," diye düzeltti Roarke.

Central'a vardığında daha istikrarlıydı ve Eatery'nin sahte yumurtalarından bazılarını sistemini yumuşatıyordu. Savaş odasında onları atalladı ve dayanabildiği kadar suyla kovaladı.

Duş almak istedi, yatmak istedi. Ama her şeyden çok, Lowell'la kutuda bir tur atmak istiyordu.

Yemeği bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve tahtadaki tüm isimlere bakmak için yürüdü. "Hepsi için," dedi sessizce. "Yaptığımız şey, şimdi yaptığımız şey, hepsi için. Yapılması gereken de bu. Sandıkta, mahkemelerde, medyada. Bu çok önemli."

Roarke ona, "Son günlerde bu odada çalışan hiç kimse onları unutmayacak," dedi.

Başını salladı. "Bu biraz zaman alacak. Bitene kadar gitmeyeceğini biliyorum, o yüzden rahatsız etmeyeceğim. Bunu öneriyorum. Gözlem odasında durabilir ya da daha rahat olup monitörlerden birinden izleyebilirsiniz."

"Gözlemlemeyi severim."

"Tamam o zaman. Onu yukarı getireceğim, o yüzden git yerini seç. Peabody ile konuşmam gerek."

Kulübeye doğru yöneldi. Uğultu vardı ve İçeri girdiğinde alkış koptu. Eve bir elini kaldırdı. "Kendine sakla," diye emretti. "Henüz bitmedi. Peabody."

Peabody masasından kalktı, döndü ve Eve'in peşinden dışarı çıkmadan önce hızlı bir selam verdi. "ok heyecanlıyız."

"Evet, biliyorum. Peabody, senden bir şey istemek zorundayım."

"Elbette."

"Bu piçle görüşmeyi hak ettin ve soruşturmada ikinci sıradasın. Bu senin hakkın. Bu konuda Feeney için kenara çekilmenizi istemek zorundayım."

"Gözlem odasında durup Lowell'a parmak sallayabilir miyim?" "Kesinlikle. Sana borçluyum."

"Hayır. Bunda değil. Kimsenin kimseye borcu yok."

"Tamam. Onu bize getir, olur mu? Görüşme A."

"Oh, benim için büyük zevk. Dallas mı? Dans etmem gerek." Ve öyle yaptı, uzaklaşırken bir tür vuruş/karıştırma yaptı.

Eve ofisine gitti, Feeney'i etiketledi. "Görüşme A, geliyor."

"Kıçını yakın."

"O zaman seninkini buraya getir ve onu kızartmama yardım et, as." "Peabody-"

"Bu yerdeki polislerin yarısı gibi gözlemliyor. Hadi, Feeney, bu bizim. Hadi bitirelim şu işi."

"Yola çıkıyorum."

Zamanı geldiğinde Feeney ile birlikte A Mülakatına girdi. Lowell tek başına sessizce oturuyordu, sıradan görünümlü bir adamdı.

Orta yaşı geçmiş, yüzünde hoş ama biraz tuhaf bir gülümseme vardı.

"Teğmen Dallas, bu hiç beklenmedik bir şey."

"Dallas, Teğmen Eve ve Feeney, Yüzbaşı Ryan, Lowell, Robert ile yapılan görüşmenin kaydı." Dava numaralarını girdi -hepsini-, sonra Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okudu. "Robert Lowell bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Elbette. Çok açık konuştunuz."

"Kaçırılma, saldırı, zorla alıkonulma ve cinayetlerle suçlandığınızı anlıyorsunuz."

altı kadın, Ariel Greenfeld'in kaçırılması ve zorla hapsedilmesi ve daha sonra diğerlerinin kaçırılması, saldırıya uğraması, yasadışı olarak tutsak edilmesi ve öldürülmesiyle ilgili olarak Küresel yetkililer tarafından sorgulanacak."

"Evet, biliyorum." Nazikçe gülümsemeye devam etti, ellerini tombul eller. "Tüm bu suçlamaları kabul ederek zaman kazanalım mı? İtiraf ederek mi? Yoksa bu anticlimactic?"

"Feeney, "Hayatının geri kalanını sefil geçirecek bir adama göre çok neşelisin," diye yorum yaptı, bir çimento kafeste yaşamı öldürmek."

"Aslında olmayacağım. Talep ettiğim ve kabul edilen kendi kendini feshetme sözleşmem uyarınca önümüzdeki yirmi dört saat içinde zamanımı sessizce sonlandıracağım. Doktorlarım ölümcül durumumu ve başvurumu onayladıkları için bu sözleşme geçerli olacak" dedi. Avukatlarım bu belgenin cezai suçlamaları bile geçersiz kılacağı konusunda bana güvence verdi.

Ne Devlet ne de Global, bireyin ölme hakkının yerine geçecektir. Ve elbette, önemli bir masraftan tasarruf sağlar. Yani..." Omuzlarını kaldırdı.

"Birkaç hap yutarak kurtulabileceğinizi, dışarı çıkabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Feeney talep etti.

"Gerçekten de öyle. Umduğum gibi değil, inan bana. İşimi henüz bitirmedim, tam olarak değil. Sen benim sonum olacaktın," dedi Eve'e. "Her şeyin doruk noktası. Sen bitirdiğinde, ben de Kendi ölümüne her şeyin farkına vararak yaklaştım. Yine de çok şey başardım."

"Pekala." Eve sandalyesinde arkasına yaslandı, başını salladı. "Kesinlikle her şeyi düşünmüşsün. Söylemeliyim ki Bob, sen her şeyi düşünmüşsün. Bunu takdir ediyorum. Baştan savma bir katili yakalamak o kadar da tatmin edici değil."

"Düzen benim en önemli kelimelerimden biridir."

"Evet, fark ettim. Her şeyi itiraf ederek bize zaman kazandırdığın için sana minnettarım, ancak harcadığımız onca emekten sonra detayları öğrenmek isteriz. Buna doruk noktamız da diyebilirsiniz. Yani... bu biraz zaman alacak," dedi rahat bir gülümsemeyle. "İçecek bir şey ister misin? Bana verdiğin sakinleştiricinin etkisinden hâlâ kurtulamadım. Gidip kendime biraz soğuk kafein alacağım. İster misin?"

"Çok nazıksınız. Bir meşrubat fena olmazdı." "Tamamdır. Feeney, neden sen dışarı çıkmıyorsun? Otomat. Kaydı durdur."

Görüşmenin dışına çıktıklarında Feeney, "Ne oluyor be?" diye söze başladı.

Onunla ilgili her şey sertleşti: yüzü, gözleri, sesi. "Bunu aşmanın bir yolunu biliyorum. Bana bunu sormanı istemiyorum. Asla. Geri döndüğümüzde, birlikte oynayacağız. Detayları öğreniriz ve onu dikeriz. Bağlantını verir misin? Benimkini henüz değiştirmedim. Ve beni bekle."

Feeney'nin linkini aldı ve otomata gitti. Ve Peabody'ye gizlilik modunda bip sesi verdi. "Roarke'a söyle -sessizce- bir dakikalığına dışarı çıksın. Bana hiçbir şey söyleme. Daha konuşmadık." Kapattı, sonra makineye baktı.

Birkaç dakika sonra Roarke arkasından yürüdü. "Teğmen?"

"Bana bir Pepsi, bir zencefilli gazoz ve bir kremalı soda getir. Bunu ortadan kaldırmanı istiyorum," dedi nefesinin altında. "Kendi kendini feshetme iznini ortadan kaldırabilir misin? Hiçbir yerde izi kalmayacak mı?"

Tüpleri sipariş ederken basitçe "Evet," dedi.

"Size sorduğum şey çizgiyi aşıyor. Ona ödeyeceğine dair söz verdim. Ve dışarı çıkmadan önce savaş odasında hepsine söz verdim. Yani çizgiyi aşıyorum."

Tüpleri aldı ve ona uzattı. Gözleri, onunkiyle buluşması çok şey anlatıyordu. "Gitmem gerekiyor," dedi

net bir sesle. "Keşke kalıp seni bekleyebilseydim, ama ben Ariel'e benim bağlantımı vermişsin. Bu işi hallettikten sonra geri gelmeye çalışacağım.

Aksi takdirde, evde görüşürüz."

"Evet. Tamam. Teşekkürler."

Feeney'e geri dönerken yollarını ayırdılar. "Sana kremalı soda getirdim."

"Tanrı aşkına-"

"Hey, eğer başka bir şey istiyorsan söylemeliydin. O gidiyor," diye fısıldadı. "Bana bunu sorma, sadece sözüme güven. İsteddiği gibi gitmiyor. İhtiyacımız olan her şeyi elde edene kadar öyle olduğunu düşünmesine izin vereceğiz."

Feeney uzun bir süre onun gözlerinin içine baktı, sonra başını salladı. "Tamam, hadi indirelim."

Saatler sürdü ama Lowell hiç ara vermek istemedi. Eve, onun güneşlendiğini fark etti. Onca zaman, onca çabadan sonra nihayet saplantısını paylaşabilmişti.

Onlara her cinayetle ilgili titiz ayrıntılar verdi.

Eve ve Feeney birlikte çalışıyorlardı, eski ve kolay bir ritim.

"İyi bir hafızan var," diye yorumladı Feeney. "Evet, var.

Her projeyi belgelenmiş olarak bulacaksın. kayıtlar ve bunları değiştirmek diyebiliriz, benim savaşlar sırasında görevler. Eminim laboratuvarımdaki ve ofisimdeki tüm kayıtları toplamışsınızdır. Öleceğimi öğrenmeden önce çalışmalarımın yayınlanmasını sağlamayı umuyordum. Bu olacak. ölümünden sonra olması gerekiyor, ancak bunun uygun olduğuna inanıyorum."

"Peki, işiniz," diye başladı Eve, "nasıl başladınız? Anladığımız kadarıyla kadınlar-"

"Ortaklar. Ben onları ortak olarak görüyordum."

"Eminim senin gibi düşünmemişlerdir ama olsun. Ortaklarınız size üvey annenizi temsil etti."

"Ona dönüştüler, ki bu tamamen farklı bir şey. O ilkti, görüyorsunuz. Havva." Parlak bir şekilde gülümsedi. "Böylece senin sonuncu olacağını neden bildiğimi anlayabilirsin."

"Evet, bu konuda şansının yaver gitmemesi çok kötü."

"Başarısız olabileceğimi hep biliyordum ama başarılı olsaydım mükemmel olacaktı. Tıpkı onun gibi. O muhteşemdi.

Ayrıca performanslarının birçok kayıt diskini de bulacaksınız. Benim için harika bir kariyerden vazgeçti."

"Senin için mi?"

"Evet. Biz, şey, 'ruh ikiziydik' diyebiliriz.

Hiçbir zaman çalamamış olsam da - o başarılı bir piyanistti - ne de sunabileceğim bir sesim vardı.

Müziğe olan büyük sevgim ve hayranlığım. Onun sayesinde kurtuldum."

"Nasıl yani?"

"Babam benim kusurlu olduğumu düşünüyordu. Doğumumla ilgili bazı zorluklar vardı, buna kusur da diyebilirsiniz. Dürtülerimi kontrol etmekte zorlanıyordum ve ruh halimde dalgalanmalar oluyordu. Büyükbabamın itirazları üzerine, ben çok küçükken beni kısa bir süreliğine akıl hastanesine yatırdı. Sonra Edwina hayatıma girdi. Sabırlı ve sevgi doluydu ve sakin kalmama ya da eğlenmeme yardımcı olmak için müziği kullanırdı. O benim annem, ortağım ve büyük aşkımdı."

"Urbanlar sırasında öldürüldü," diye sordu Eve. "Onun zamanı Urbanlılar döneminde geldi. İnsan döngüsü zaman, irade ve bireysel kabullenme hakkında."

"Ama onu sen ihbar ettin," dedi Eve. "Onun aşık olduğu adamla, askerle konuştuğunu duydun. Duydun ki seni terk etmeyi planlıyordu. Gitmesine izin veremezdin, değil mi?"

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"Sen akıllı bir adamsın Bob. Biz de zeki adamlarız. Seni terk edeceğini öğrendiğinde ne yaptın?"

"Beni terk edemezdi, buna hakkı yoktu. Biz birbirimize aittik. Bu korkunç bir ihanetti, affedilemezdi. Yapılması gereken şeyde başka seçenek yoktu, hiç yoktu."

"Ne yapılması gerekiyordu?" Feeney ona sordu.

"Babama ve büyükbabama gidip bize ihanet ettiğini söylemek zorunda kaldım. Ona kulak misafiri olduğumu Adamlardan biriyle ihanet planladığını. Onun bir hain olduğunu."

"Onun bir casus olduğunu düşünmelerini sağladın. Davaya ihanet ediyor."

Ellerini iki yana açtı, tamamen mantıklıydı. "Hepsi aynıydı ve hepimiz için büyük bir trajediydi. O da asker gibi büyükbabamın laboratuvarına götürüldü."

"Kadınları götürdüğü evde, burada New York'ta. Çalıştığın yerde, büyükbabanın Urbanlar sırasında mahkumlara işkence ettiği yerde."

"Büyükbabamdan çok şey öğrendim. Edwina'yla çalışırken onu izledim, bu konuda ısrarcıydı. İzledikçe çok şey anladım. Bu beni güçlü ve bilinçli yaptı. Günler sürdü. Bir askerden daha uzun sürdü."

Dudaklarını ıslattı, küçük, düzenli bir yudum aldı. "Büyükbabam bana erkeklerin daha zayıf olduğunu öğretti. Çoğu zaman kadınlardan daha zayıftırlar. Sonunda ölümü istedi. Gözlerinin içine baktım ve tüm cevapları, tüm sevgiyi, beden ve zihin özüne kadar soyulduğunda ortaya çıkan tüm güzelliği gördüm. Onun için zamanı kendim durdurdum, ona hediyem. O benim ilkimdi ve ondan sonra gelenler sadece onun yansımalarıydı."

"Bu yansımaları aramak için neden bu kadar beklediniz?"

"İlaç tedavisi. Babam ilaçlarım konusunda çok ısrarcıydı. ve beni oldukça yakından izledi. Ve

anlayış, iş için gereken zihin açıklığı ilaçla birlikte köreliyor."

"Ama Corrine Dagby, dokuz yıl önce burada, New York'ta, o sizin ilkiniz değildi." Eve başını salladı. "Neredeyse değil. Mükemmelleşmek için pratik yapman gerekiyordu. Daha önce kaç tane vardı Corrine?"

"Büyükbabamdan öğrendim, eğitimime devam ettim ve aile işinde çalıştım. Büyükbabamın gözetiminde ölümler üzerinde çalıştım. Ve seyahat ettim. Yaklaşık yirmi yıl önce, babamın ölümünden sonra ciddi bir şekilde çalışmaya başladım. Önce öğrenmem ve deneyimlemem gereken çok şey vardı. Projelere başlamaya hazır hissetmem için bir on yıl daha geçmesi gerekti. Diğerlerinin hepsini, başarısızlıkları, yakın başarıları belgeledim. Bunların hepsini kayıtlarımda bulabilirsiniz."

"Kullanışlı." Eve kapının çalınmasına baktı. Peabody kafasını içeri soktu.

"Affedersiniz, Teğmen. Sizinle bir dakika görüşebilir miyim?" "Evet. Devam edin," dedi Feeney'e, sonra bir adım attı Dışarıda.

"Roarke az önce beni etiketledi. Halletmesi gereken işi bitirebildiğini sana söyleyip söylemeyeceğimi sordu. temizlendiğinden beri aşağı iniyordu. Röportajı bitirdiğinizi görmeyi umduğunu söyledi."

"Tamam. Sen ve McNab'ın bu piçin ST'sini kontrol etmenizi istiyorum. İşten çıkma izni olduğuna dair sözüne güvenmenin bir anlamı yok. Olay yerinden alınan tüm kişisel verilerini kontrol edin, Londra'daki avukatlarını uyandırın. Eğer verilerini bulursanız, doktorlarını da. Bizi kandırmadığından emin olmak istiyorum."

"Neden o-"

"Bana sadece onay getir, Peabody."

"Peki, efendim."

Eve tekrar içeri girdi ve Feeney Lowell'dan daha fazla ayrıntı öğrenirken bir sandalyeye oturdu.

"Size Edwina Spring'in ne kadar yaşadığını soracaktım," diye araya girdi. Onun zamanı."

"Büyükbabam farklı yöntemler kullanırdı, benim gerekli bulduğumdan daha uzun dinlenme süreleri vardı. Her şeye rağmen çok güçlüydü ve hayatta kalma içgüdüğü yüksekti. Doksan yedi saat, kırk bir dakika ve sekiz saniyeydi. Hiç kimse onun kapasitesine ulaşamadı. Sizin bunu başarmış olabileceğinize inanıyorum, bu yüzden onunla başladığım gibi sizinle de bitirmek istedim."

"Ne kadar dayanacağını merak ediyorum," dedi Eve ve Peabody tekrar kapıda belirince ayağa kalktı.

Eve dışarı çıktı ve kapıyı arkalarından hafifçe kapattı. "Ve?"

"Anlamıyorum. İddiasını destekleyen hiçbir belge yok. Ne kendi kayıtlarında ne de resmi veri bankalarında hiçbir şey yok ve McNab bunları iki kez araştırdı. Firmanın başındaki Londralı avukatla temasa geçtim. evde rahatsız edilmek

istemiyorum." "Ah."

"Evet. Gizlilik dansı yaptı. Müvekkilinin birden fazla cinayetten tutuklu olduğunu ve yargılanmaktan ve hapse girmekten kaçınmak için bu ST iddiasını ortaya attığını açıkladım. Komutanı da işin içine çekti. Hukukçu adam Lowell'ın sertifika aldığını iddia etti ama o da belgeleri gösteremedi. Bu konuda biraz çıldırdı. Lowell'ın röportajlar falan yapıyor, ama Amerika'da hiçbir etkisi yok."

"Tek ihtiyacım olan

bu." "Ama-"

"Şimdi bu işi bitireceğiz, Peabody. İyi iş çıkardın."

Eve tekrar içeri girdi ve kapıyı Peabody'nin yüzüne kapattı. "Özetlemek gerekirse," diye başladı Eve.

"Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi tam olarak anlayarak itiraf ettiniz.

daha önce belgelenen suçlar için herhangi bir avukat veya temsilden feragat etti mi?"

"Suçlar' senin kelimen, ama evet, işledim."

"Doktorlar ne kadar ömrünüz kaldığını tahmin etti?"

"İki yıldan fazla değil, son birkaç ay ilaçlarla bile son derece acı verici, tatsız ve aşağılayıcı. Zamanımın sessiz ve kontrollü bir şekilde sona ermesini tercih ederim."

"Eminim istiyorsundur. Ama biliyorsun, onu alamayacaksın. Kayıtlarda herhangi bir ST sertifikanız yok. Bob."

"Kesinlikle var."

"Hayır ve süslü İngiliz avukatlarınız da bir tane bile üretemiyor." Avuçlarını masanın üzerine koydu ve adamın yüzüne doğru eğildi. "Kayıt olmaması, sözünüze inanmak zorunda olmadığımız anlamına geliyor, kolay çıkışınızı kabul etme yükümlülüğümüz yok. Birkaç yıl istediğim kadar uzun bir süre değil ama bu süreyi bir kutunun içinde geçireceksin. Bir kısmını acı, sıkıntı ve umutsuzluk içinde geçireceksiniz."

"Hayır." Başını yavaşça salladı. "Sertifika var." "Hiçbir şeyiniz yok. Ve artık başvurmak için özgür değilsin ST için. Suçlandınız ve kendi isteğinizle birden fazla cinayeti itiraf etti. Dışarı çıkışın kapandı."

"Yalan söylüyorsun." Dudakları titredi. "Beni üzmeye, kandırmaya çalışıyorsun."

"Devam edin ve böyle düşünün. Önümüzdeki iki yıl boyunca böyle düşünmeye devam edeceksin. Yaşayacaksın ve yaşadığın her saniye acı çekeceksin."

"Ben... Ben avukatlarımı istiyorum."

"Elbette. Lanet olası bir avukat ordunuz olabilir. Sana yardım etmeyecekler." Gözleri artık sertti, polisin düz, objektif gözleri değil, sertti, adaletin yanan gözleri. "Acıyı tadacaksın. Son nefesini acı içinde vereceksin."

"Hayır. Hayır. Benim zamanım, her şey yoluna girdi. Müziğime, haplarıma ihtiyacım var."

"Bob, senin uzun, yavaş ve acı dolu bir ölüme ihtiyacın var." Doğruldu. "Neden onu aşağı çekmiyorsun, Feeney. Kafeste yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye başlamadan önce gidip avukatlarına ağlayabilir."

"Bunu yapmak için dokuz yıldır bekliyordum." Feeney Lowell'ı ayağa kaldırdı. Lowell'ı kapıya doğru sürüklerken, "Tıp bilimi üzerine bahse giriyorum," dedi. "Birkaç yıl mı? Bir çözüm bulabilirler. Bu çok hoş olurdu." Omzunun üzerinden baktı ve Eve'e güçlü bir gülümseme gönderdi. "Bu çok hoş olurdu."

EPILOG

EVE DIŞARI ADIM ATTIĞINDA, POLİSLER GÖZETİMDEN ÇIKTI, DIŞARI monitörlerin kurulduğu konferans odasına girdi. Baxter dirseğiyle içeri girmeden önce Roarke'un da onlarla birlikte olduğunu gördü ve onu ayağından çekip ağzına gürültülü bir öpücük kondurarak şok etti.

"Tanrım, sen o küçük aklını mı kaçırdın?"

"Birinin bunu yapması gerekiyordu ve her zaman o yapıyor." O Roarke'a başparmağını salladı. "Ben zaten yumrukluyum, o yüzden bana vurma. Sen de," dedi Eve'e, onu tekrar ayaklarının üzerine bırakırken. "Bana enayi diyebilirsin ama mutlu anlarda duygusallaşıyorum. sonlar."

"Bir daha böyle bir şeye kalkışırsanız sizi en yakın hastaneye çağıracağım. Normal vardiyada olmayan herkes evine gitsin. Görevden alınanlar, defolun... Komutan."

"Hepiniz mükemmel iş çıkardınız. Teğmenin emirlerine uymanızı öneririm. Evinize gidin, biraz uyuyun. Teşkilat her birinizle gurur duyuyor. Teğmen."

"Efendim. Evrak işlerini bir saat içinde bitirip dosyalayacağım."

"Hayır, defolup gideceksin. Evine gideceksin. Ben evrak işlerini halledeceğim."

"Efendim-"

"Bu bir emirdir." Elini tuttu ve sıktı. "Ve sana çok büyük bir mola vereceğimi ve medyayı idare edeceğimi düşün."

"Evet, efendim."

Roarke kolunu omuzlarına doladığında itiraz etmedi. "Neden sizi eve bırakmıyorum, Teğmen?"

"Evet, bunu yapabilirsin. Peabody, yarın saat ondan önce seni burada görmek istemiyorum."

"Bu konuda çok iyiyim. Dallas-"

"Bana sarılmayı aklından bile geçirme. Adamlarımın yaptığı aşığılamaların sonu yok mu?"

"Ah," dedi Peabody ama Eve uzaklaşırken sırtıyordu.

Arabaya bindiği anda taş gibi düştü. Roarke bir eli direksiyonda, bir eli onun üzerinde arabayı sürdü. Yolun yarısında otomatiğe geçti ve yorgun zihninin dinlenmesine izin verdi.

Evin ışıkları yıldızlar gibi parlıyordu. Kendi parmaklarını gözlerine bastırmak için elini onunkinden çekti, sonra etrafından dolaşıp kapısını açmak için dışarı çıktı. Ama onu kaldırmak için uzandığında, kadın elini koluna vurdu.

"Hayır. Yürüyeblirim."

"Tanrı'ya şükür, çünkü sanırım bu noktada seni yukarı çekmeye çalışmak ikimizi de lanet olası garaj yolunda kış üstü yatırırđı. Al bakalım." Adam onun elini tuttu ve çekıştirdi. İkisi de bir an soğukta, yorgunluktan gözleri kararmış bir halde durdular.

"Sadece içeri girmeli, üst kata çıkmalı ve yatağı a girmeliyiz," diye karar verdi. "Bunu yapabiliriz."

"Tamam o zaman. İşte başlıyoruz."

Kollarını birbirlerinin bellerine doladılar, ön kapıya doğru yürürken birbirlerini tuttular ve içeri girdiler.

"Şu halinize bakın." Summerset antrede kara bir bulut gibi duruyordu. "Sarhoşlar gibi tökezleyerek geliyorsunuz ve bence iyi bir yıkanma ve iyi bir yemeğe ihtiyacınız var."

"Senin olsun, sik suratlı."

"Her zamanki gibi, dile çok hakimsiniz."

Roarke, "Bu konuda karımın yanında durmak zorundayım," dedi. "Ya da her an olabileceği gibi düşmek. Gerçi sik suratlı biraz sert oldu. Asansöre binelim hayatım. Merdivenler için fazla yorgunum."

Summerset, onlar geçerken takip etmek için ayağa kalkan Galahad'a parmağını salladı. "Sanmıyorum," dedi kediye sessizce. "Sadece ikisini bırakalım, olur mu? Çocuklar sağ salim evlerine döndüğüne göre Yatmadan önce biraz atıştırmalık."

Asansörden çıktıklarında Eve, "Yatak," dedi. "Sanırım yatağın kokusunu alabiliyorum ama iyi anlamda." Roarke da aynısını yaparken, o da yatağa doğru giderken eşyalarını, önce paltosunu, sonra ceketini ve silahını bırakmaya başladı.

"Söylemem gereken bir şey var."

"Çabuk olsun iyi olur," diye uyardı, "çünkü sanırım çoktan uyudum."

"Daha önce sizinle çalıştım, izledim, ne yaptığınızı bir dereceye kadar anladım. Ama gerçekten gitmedim gamut, bu sefer olduğu gibi. Başından sonuna kadar ve aradaki adımların çoğu." Onunla birlikte yatağa düştü. "Sen bir harika bir kadın, Komiser, sevgili Eve'im."

"Sen de hiç fena sayılmazsın." Ona döndü ve ışıklar hâlâ açıkken gözlerinin içine baktı. "Senden istediğim şeyi nasıl başardığını sormayacağım."

"Her halükarda şu anda bunu açıklamak biraz karmaşık."

"Onu yakaladık, durdurduk ve Ariel Greenfeld güvende. Ama sen bunu yapmasaydın adalet olmayacaktı, gerçek adaletin gölgesi bile olmayacaktı." Elini onun yanağına koydu. "İyi iş çıkardık."

"Biz de öyle yaptık." Dudakları kısa bir süre için birbirine yapıştı. "Şimdi kendimize sekiz saatlik bir tatil yapalım."

"Peabody'den alıntı yaparsak," dedi, sesi çoktan gevelemeye başlamıştı, "'Ben bu işe varım."

"Işıkları kapatın," diye emretti.

Karanlıkta, kadının eli adamın yanağındayken uykuya daldılar.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya
www.penguin.com/robbchecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/robbchecklist)

VISIT PENGUIN.COM

Hakkında daha fazlasını arıyorum
okuduğun kitap?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma
grubu rehberleri, videolar,
yazar tanıtımları ve daha
fazlası için.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

